

تصویر ابو عبد الرحمن کردی

تاپو و بوومه لیل

سواره ئیلخانی زاده

تاپۆ و بوومه لیل

سواره ئیلخانی زاده

ایلخانزاده، سواره، ۱۳۱۶ - ۱۳۵۳.

تاپو و بوومه لیل / سواره ئیلخانی زاده -- تهران: نشر پانیز، ۱۳۷۹.
[۹] ۳۹۳ ص.

ISBN 964-90549-0-1

فهرست نویسی بر اساس اطلاعات فیبا.

۱. شعر کردی -- ایران -- نقد و تفسیر. الف. عنوان.

۸۵۹/۲۱

PIR۲۲۵۶/ک۵۴۳

۱۳۷۹

کتابخانه ملی ایران

م ۷۸-۲۵۹۳۹

✓ تاپو و بوومه لیل

✓ سواره ئیلخانی زاده

✓ پەخشانی

✓ چاپی یەکەم سالی ۱۳۷۹

✓ ئەژمار: ۳۰۰۰

✓ پێشچین: عەتا بەرفی

✓ پێداچوونەوه: سەلاحەددینی عەزیزی

✓ رووبەرگ: گێرا گرافیک

✓ لیتوگرافی: ئابرهنگ

✓ چاپ: سەلحان

✓ سەحافی: جە عەفری

✓ بلاکردنەوه: پانیز

✓ دوورئیکاری ناوهندی بلاکردنەوه: ۲۴۴۰ ۲۷۹

ژبانی نووسەر

سوارە ی ئیلخانی زاده کوپی له حمەد ناخای ئیلخانی زاده له هۆز و حەتلی دیزکریه له سالی ۱۳۱۶-ی هەناوی له ناوایی «تورجان» له دایک بوو، هیشا شیرەخۆره بوو که بایی «تورجانی» به قەرەگوێزە سودا پێ کرد. سوارە خۆیندنی سەرەتایی له لای مامۆستای تایبەت له - قەرەگوێز - ئەواو کرد، بۆ خۆیندنی ناوەندی هاته بۆکان. له جەنگی خۆیندیدا تووشی نەخۆشی قاچاچێشه هات و سێ سالی رەبەق له سەر گازمرای پێشی دە جێبه دا کەوت و هەموو لەشی به دەستووری حەکیم له گێچمەر پێچرا! دواي هەستانمەو لەو نەخۆشییە سەخت و بێ سەت بێرە لەژێر لاگێکی نەخۆششاه و گۆچانی به دەستەوه گرت؛ بێر حالە خۆیندنی ناوەندی له بۆکان دەس پێ کردمەو و له ئەوێز ئەواوی کرد و له زانکۆی تاران لیسانسی حقوقی قەزایی وەرگرت.

سوارە له تاران لەگەڵ گۆفاری «شەخە» و چەند گۆفاریکی ئەمەیی دەسی کرد به هاوکاری و نووسین و شێر کوتن. چەند سال دواتر له بەشی کوردی رادوی تاران به ئەندام وەرگیرا و پەری به نووسین و کاری ئەمەیی دا. پەخشەکانی له رادوی بۆلو دەبوونمەو به لای شێرەکانی که بۆتێکی تریان لێ دەهات ئاشکرا نەدەکران.

سوارە ئال و گۆزێکی گەورە به سەر شێرەدا هێتا و پایە و بناغە ی شیرازیکی تایبەت و نوێ له کوردستانی ئێران داڕشت که له شێرەکانیا هیچ چەشنە لاسا کەرنەمەیک بهرچاو نەهات به قەولی مامۆستا «شێرکۆتیکەس» «به ئاوازیکی هەسری تەرمە له شاهپوێ پێش خۆی چڕیکاندی». کۆمەڵە شێرەکانی به ناری «خەمە بەرزێتە» به هێمەنی کاک «له حمەدی قازی» و خۆانیخۆشبوو کاک «مارفی» ناخایی، له لایەن «ناوەندی بۆلوکەرنەمە ی فەرەنگ و ئەمەیی کوردی» - ئێشتارانی سەلاحەددینی ئەبیوری، له ورمێ نا ئێستا دوو جار چاپەکە ی نازە کراوەنمەو. سوارە به دیوانێکی شێری چکۆلەمە هاته مەیدانی کەڵەپاوانی لە دەب و زانستی کورد. به شارهزاییکی زیاتر به سەر زمانی فارسیا. هاته ریزی ئەم زانا گەورانی ی گەلی کورد که نای فەرزەنەپان لێ نان و له سالی ۱۳۷۵ له شاری سنە کۆنگرەیان بۆ گێرا. به داخەو مەرگ مۆلەتی ئەدا که شۆین و قوتابخانی ئەمەیی کوردی به رۆژر له ئێستا بکا و یگە پێتە لووتکە ی بەرامبەر به هەموو پلەکانی ئەمەیی دنیا و له سالی ۱۳۵۴ هـ - له شاری تاران کاتێک له «جامی جەم» دەهاته دەرەو بەرەو مائە پێتمەو یەکێک له هاوکارانی به شوخی یا به... ماشیی لێ دا و هەواي چەند رۆژ له نەخۆشخانە کەوتن کۆچی دواي کرد.

سوارە نووسەریکی بە دەسە لآت به زمانی کوردی و فارسی بوو، به هەر دوو زمانەکه نووسراوی هەیه. حیوادارین بهرەمەو نووسراوەکانی بۆلو بکەرنەمە و بێنه هۆی دەرەو ئەمەتر کردنی نەسری کوردی. هومەر ئیلخانی

نیوهرۆك

١	پێشه‌کی
٩	پاش پێشه‌کی
١٥	دوو هه‌وارگه
٢١	نهمین
٢٧	که‌ویار
٣١	ژیان چیه؟
٣٥	«سه‌با» له‌ گێژی په‌رچه‌می خاوا
٣٩	ناسۆری ده‌روون
٤٥	مردن سه‌فه‌ریکی دوور و درێژه
٥١	حه‌قیقه‌تی شاعیرانه و حه‌قیقه‌تی عیلمی
٥٥	شاعیر و حه‌قیقه‌ت و واقعیه‌ت
٦١	شعر زیاتر له‌ فه‌لسه‌فه‌ نزیکه، هه‌تا میژوو
٦٧	کێشه‌ی زانایان و شاعیران له‌به‌دیه
٧١	روانگه‌ی جیاوازی له‌سه‌ر حه‌قیقه‌ت
٧٧	شار
٨١	هونه‌رمه‌ند نه‌ندازیاری کۆشکی ئاواتی گه‌له
٨٧	ئاواتی پیروزی
٩٣	چاوه‌پروانی
٩٩	بیرمه‌ری
١٠٥	ئه‌ركی سه‌ر شانی شاعیران و نووسه‌ران
١١١	ته‌نزی له‌ وێژه‌ی کوردیا
١١٧	ئه‌سکه‌نمه‌ر شاخی هه‌یه
١٢١	شعیری باش کامه‌یه؟

١٢٧	ئاوات ناوتكى خۆشە
١٣١	«پىترۆس دوورىان»ى نەمر
١٣٧	پىر شىنگى مەتاۋى پىرى خەزالى
١٤٣	رووبەندى شار
١٤٧	ئادىمىزاد و لەشيا و مۇنەر
١٥٣	خەمىسى
١٥٧	رووناكىر
١٦١	گەرايمو
١٦٥	ئاسۇروونە
١٧١	مەنموزى بۆرى شىمانى درىنجاۋى
١٧٥	تۆران
١٨١	بۆى! بۆى!
١٨٥	شەركە
١٨٩	«سەججەدى»، «گۆران» ئاناسى
١٩٥	«گۆران» و سىنەرى بەيان
٢٠١	«گۆران» و جوانى
٢٠٧	«گۆران»ى رچە شىكىن
٢١١	«شىركۆنىكەس» و گىرۇگال دىۋى «گۆران»
٢١٥	«مەخمۇدى» بە شۆيىن مامۇستا «گۆران» مو
٢٢١	زاراۋەكالى زىمانى كوردى
٢٢٧	سەرەتا بەك لەسەر و ئۆزەى كوردى
٢٣٣	بەيت بە تان و پىنى خۇمانلى چىندراۋە
٢٣٩	بەيت بانگەمازى بلاۋىنى ژىر دىۋار
٢٤٣	ۋەزنى «مەروۋى» و ۋەزنى «بەيتى»
٢٤٩	شىنەرى كوردى و كىشى مەروۋى
٢٥٣	جىياۋزى نىۋان «خالز» و «ئالى»
٢٥٩	كەى كىشەى نىۋان شىنەرى كۆل و نۆى لەبىر تىمەۋە؟
٢٦٥	ئامى تالى بەزىن

۲۶۹	کام شاعیر لای کۆمه‌ل رۆله‌یه؟
۲۷۳	به‌به‌هر له لای ته‌نکیه‌مه‌وه له‌دیری
۲۷۹	تراویلکه
۲۸۳	ژیان و ئه‌وین
۲۸۹	قاپۆو بوومه‌لین یانی چی؟
۲۹۳	«رووده‌کی» مامۆستای مه‌زنی شیعری فارسی
۲۹۹	داخۆ «رووده‌کی» یه‌که‌م شاعیری فارسه؟
۳۰۵	به‌هاری دلداری
۳۰۹	دیمه‌نی به‌لر و زستان
۳۱۳	خه‌لکی شاری له‌وینم
۳۱۷	رووناك
۳۲۱	«نووری» شاعیری خه‌م
۳۲۵	شه‌وه
۳۳۱	سێحری نیگا
۳۳۵	شانۆگه‌ری چۆن و که‌ی سه‌ری مه‌لداوه؟
۳۳۹	راسپیری هونه‌ر
۳۴۳	گه‌وره‌شیت
۳۴۷	ره‌خه‌یه‌کی له‌دیانه
۳۵۳	وه‌لامی ره‌خه‌یه‌کی له‌دیانه
۳۵۷	یه‌که‌م و دووهم قۆناخی نه‌سری کوردی
۳۶۱	دوایین قۆناخی نه‌سری کوردی
۳۶۵	وه‌لامی گوێگریکی خوشمویست
۳۶۹	جهاوازی نیوان شیشه‌ و ئێه‌یه‌کانی فارسی
۳۷۳	«گۆران» و «مه‌زار» کامیان به‌رزترن؟
۳۷۷	تراژیدی «سه‌یدموان»
۳۸۳	نومايشنامه‌ی «سه‌یدموان»
۳۸۹	درێژه‌ی نومايشنامه‌ی «سه‌یدموان»

پێشهکی

پاییزی ساڵی ١٣٧٠ی هەتاوی، لە شارێ بۆکان خۆدایەتۆشیبوو مافی ناخایی و چەند کەسیکی تر لە بەرپرسانی «ئینتەشاراتی سەلاحەدینی ئەببوی» و بەرێز کاک فەتاحی ئەمیری ئیدمەنکیان لێکرم و دواي باسوخواسیکی زۆر هاتنەسەر مەسەڵی چاپی ئەسەرەکانی سوارە و قەولیان نا هەر ئەسەرێکیان بدمین بەزوویی چاپ بکری و بۆی کەنەو. کاک مافی هەر لەو مەجلیسەدا بەستی دا قەڵەم و کاغەز و چەند پرسباریکی لە بابەت چۆنایەتی ژبانی ئاسایی و تاپەتەندیەکانی سوارە لێکرم و جوابم داو.

هەروەها لەمێژبوو بۆست و ئاشنایەتی خۆم و هۆگرانی سوارە هەلیانەنچابووم بۆ کۆکردنەو و بۆ کردنەوی شێعر و پەخشەکانی. منیش لێرەو لێو وە حەول و دەول کەوتم و رامەسپاردە لای هەر کەسێک کە پێم شک هاتبارێ دەچێت ئەسەرێکی سوارە لە لاینت بەلکو وەکۆیان کەم و لە چاپیان بدم.

بۆ خۆم بەشیکی زۆرم لە کۆمەڵە شێعر و دەقی پەخشەکانی لە لا بوو و لەو حەیس و بەیسەشدا بۆی خۆشەوێست و وەرگێڕی ریزدار کاک «موحەممەدی بەهرەمەر» و نووسەر و لێکۆلەری هێژا کاک «ئەحمەدی شەرەفی» و هەستیاری ئازیز کاک «مەلا عومەری خوسرووی» کە هەر سێکیان خۆیان زەمانێک هاوکار و ئاشنای سوارە

بوون له رانیږ، هر کام به شېک له بهرنامه کانی «تاپو بوومه لیل» پان به لای خزیانه وه راگرتبو و پاش ټاکناری له دس به کار بوونم بډ چاپ، زور به دلاوایی و خوشییه وه دهقه کانهان وی دام و جیتی خزیه تی سوپاسیان بکهم. هروها به پنیوېستی دزمانم سپاسی شاعیر و نووسه ری خوشه ویست و هنراکاک سه لاهمدینی عه ربمی بکهم که له کز کړنه وه و یوزینه وه دهقه کانا یار مه تی دام و ټرکی پندلچوونه وه و راسته و پاسته کړینی کتېبه که ی زور به گه رمی و نه ستوگرت.

چند مانگنک نوای شو دپاره که باسم کرد، کومه له شهنرمکان و نه و مندی له «تاپو بوومه لیل» مکان له لام بوون، ناریم بډ ورمی بډ چاپ کړنېان، بهی هومینده که به لکوو له ورنگایه وه خر مه ټنکم به «نیشتمان و فره نگی» سواره و «سواره» و فره ننگ و نیشتمانی کړنېنت و ملاحه مینکم خستېننه سه زامی دبرونی دبرنشاژن و ور دفرمېسکی گه رمم به نمم هه ناسه ی سار دوه هلوهراندی و سکا لایه کم بډ روحی کلزلی خوم پاش مگرکی سواره کړنېنت.

زوری پېنه چو دیوانه که ی به ناوی خه وه به ردینه هاته دمری و دوا مانگنک تاقه نوسخه یه کی نه ماوه، به لام په خشانه که له ناو منده قه تېس ما.

له سهر خواستی نوست و ټاشنایان له بهر شه وه که من شار مزاتر بووم به ژپانی سواره، ژپان نامه یه کی سوارم نووسی بډ دیوانه که ی.

مارفی خواله خو شېوو قه ولی دا له چاپی په خشانه کاند خوی سهر پر شتی بکا که جوان و رازاوه بېته دمری و هر خوشی پېشه کی بډ بنووسی و داواشی له من کرد که دهگل نوو سراو مکه ی خوی شو

وتووڤڙه ی - که له هه وملهوه باسم کرد له گهل من کرابوو - بلآو بېښته وه؛
 که من شهو بم رازی نه بووم، چونکه بنم و ابو و هر شهو پښه کییه به که له
 اخو مېرمنه ادا چاپ بووه، به لام ښستا که ماف مالآوایی به کجاری
 لنی کړوویڼ و بیداری قیامتیش گهلنک نووره، دلم هه لینه گرت پاتنک له
 شوق سواری مه پدانی شمېب، شاعیر و نووسه ری گهنج، نه ونه مامی
 باخی کورستان، مافنی ناغایی له ناو کتنی شهنکه سواری شمېب و
 زانای فره زانه سواره ی ټیلخانی زاده نه کم.

شهوه نووه مین نووسینه له سر کتنې که هر یو کیانم به نلی
 پر له دورد و کول نوو سیهوه. ماف په کینک له هژگرنی راسته قینه ی
 سواره بوو، شاعیر بوو، نووسه بوو، له موساحه به له گهل پیاوه گوره
 شمېب و زاناکانی کورد لیزان بوو، تا بلنی رها سووک و خوین شیرین و
 جوان چاک بوو، «ننک گله کوږ بی!» له کورستانی شمېبو و شهو دیو له
 ناو شاعیران و نووسه رانی به ناو بانگی کورد ناسراو بوو.

ماف زوری زحمت به شهو سهر پیکانی سواره وه کتنش او به
 دهورو به راندا هات، به لام به داخوه ټاگر و گزی مه سه له چاپ له سالی
 حهفتارا هر هات له سار دبوونه وه و کوژانه وندا بوو، هر جار نیک که له
 چاپی کتنه کم دهر سی، «ناو مندی بلآو کړنه وه ی فره ننگ و شمېبی
 کوردی» به بیانوی بی پوولی ښمنگیان دهر کم.

سالی ۱۳۷۶ که ماف به ته ما بوو به دزگای کامپیوټر
 بېاندو سیتوه و ټاماده ی چاپیان بکا، باخی باخانم کوچی بیوانه ی
 موله تی نه ما و کتنیش هر وک نوستانی تازه بار و ره شپوش بوون و
 دل به سقو و شته کمش هاته وه سر «حوله مهر مسی».

فارس زمانی زانستگهی تاران که دهلی پهنش کی نووس نابین حهول بدا
 هیچ چه شنه لیکنا نه وه و ناساندنیک له سهر کتنبه که بنووسن، به لک کو
 ته نها ثه بن نووسری کتنب له هر باریکه وه بناسینن و له خوینهر
 که بری خزی بیخوینته وه و ناوهری له سهر بکا، جامنیش به گوئی
 ماموستا له وه زیاتر باسی کتنبه که ناکه م، به لک کو خودا یار بی له
 داهاتویدا که سانه کی زانا و شاره زاله سهری بنووسن و چلو نایه تی
 شوین دانای نووسه رانی پهنشو له سهر سواره و ته شمیری سواره
 له سهر شاعیران و نووسه رانی هاو زهمان و نوای خزی ته واوتر هه لاجی
 کن و ئاسوی نه سهری کوردی روونتر که نه وه.

با پینه سهر باسی سواره:

سواره ی ئیلخانی زاده که هه موو شاعیر و نووسه رکان به کاک
 سواره ناوی ته بن، هه روک چون شاعیری کی پایه رز و خاوه ن
 شهوازنیکی سهر به خ بوو و ئالوگزی نیکی گرینگی به سهر شیعری
 کوردیدا له کوردستانی ئهران هینا، ئاواش به سهر شیعری فارسیدا زال
 بوو، له نووسینی په خشیانی فارسی و کوردیدا ماموستا و به دهسه لات
 بوو. له پهنش کی به وانه کهیدا که سواره کنبه و کوردی کنبه و چون و
 له کوئی خویندوویه تی و له کوئی له نایک بووه و چون ژیا یه وه و
 تابه ته ندیه کانی کام بوون، تاسال و رژی کچی نوایی به وردی باس
 کراوه و ئیتر نیازنیک نابینم باسی بگریته وه و به هینانی موساحه به یه کی
 شاعیری به ناوبانگی کورد شیرکو بیکه س - که ئه لحق بیکه س نییه و
 شیعره جوان و به رزه کانی که سوکاری ئه ون و له ژوماره ی ٦٨ ی
 گوهار ی سروهدا بلاو کراوه ته وه، کوتابی به م نووسینه بنم.

لښی ډېر سښ: «باری گشتی شینعري کوردی له کورستانې
 څیراندا چوڼ هه لښه نځینې؟» ده وه لښه دملنې: «من پښم وایه له وه فایي
 شاعیر هوه که شاگردیکي قوتاڅخانه گورمکي نالی بووه، هه تا ته گاته
 سه هه ژار و هیمن، شینعري کوردی له کورستانې څیراندا هه
 ډو ډار مکرښه وه و لاسايي کړښه وهی به رډه وایي شو قوتاڅخانه به بووه.
 هه ژار و هیمن له شاعیراني پښ خویان به هر هو تر بوون، ناو به ناویش
 وک هوندی شینعري له هندی کۆت و پښمندی ته قلیدی پاخی بوون....

له خه ریتې شینعري تازه ی کورستانې څیراندا سواره ی
 نیلخانی زاده رڼگه په کی نوی تر و به هره ی ته زمونځیکي تازه تر بوو، به
 ټاوازيکی عسري تروه چریکاندي، سه هه لښه کی سرنچراکښ بوو،
 به لای منه وه گرنگترین خاسه تی شینعري سواره له وده په دنگدانه وهی
 که سی دی نه بوو، سښه ی ټام و ټو نه بوو، خوی خوی بوو.»

بملنې، به راستی سواره نزيك به سی سال له موه بهر که نوو سښی
 کوردی - به تابهت له کورستانې څیراندا - زور که مړهنگ و بی مړه و
 ښار وه بوو، قوڼی هلمانی و له ماو په کی کورتاوانی به رزترین
 شونډه واری ټده یې بخولقیننې و دتوانم بلیم، ټو نه سرانه ش پتر
 دمنگی راسته و خوی خوی بوون و ټیوه ش نازام.

خوښه وړست و به پښا!

ټو مه به ستانه ی که څیستاله بهر دسست ډایه، هیندیک جار به
 شنه وهی کورت بر او نه توه و به بهر نامه یک سه رو به ریان پڼکه اتوه،

و مختی و اشه چند بهر نامه به کی رانویی بۆ ته رخاڭ کراوه و باسه کان به
 ږیژی مه وایان ډراو متی. به هر حال ته گرهات و تووشی مه بهستی و ا
 هاتی که ته ولو زیان ټیکه و تووه و ئی واشیان هه بی که که م و کوو پی
 لا په ږه یان هه بی، شه وه ده که ږیته وه سهر و مدس نه که و تنی ته و اوی
 ده که کان، یانی دتوانین به داخه وه بلنن شه و ی ئیستا چاپ کراوه له سنی
 به شان به شیکه. هیوادارین به بلا و بوونه و ی شه و کتینه، هر که س له
 هر کوئی دهقی تر، یا دهقی ته و او تر و نوسخی سه حیح تری لایه، بۆمان
 به ږی بکا که هم له چاپی داها توو دا به شان از یی وه که لکی لی و مر گرین و
 هم زوړیش مه منوون بهین.

عومهری ئیلخانی

زستانی سالی ۱۳۷۷

پاش پښه کسی

من نه لښم

هه تا هه تا په ده وری جوانیښه.

نه مړه گر هه تاو که سیر په. نه ماوه ناگر و گری.

میرگی ناسمان به هوو تمانی هه وری لکه یی نه زوک.

پر له ظال و قو په نه!

جه ننگه لن که جیژوانی پوله پوری باریښه.

چینگه مولی که متیار و گورگ و ریویښه!

شوره بی که بوته داری چاکی بی نه شه و شنه.

زه لکه گر ته یاری تیر و قوشه نه.

خوشه ویسته کم!

له په نجه رهی نیوه تاکی بوومه لیلته وه

چاوی من له دیمه نی کچی به یانښه!

له هه نجه رهی زه مانه وه

گویم له زه مزه مه ی زولالی خیزه ورده کانی کانښه!

هیواپه ک پهری ناسا بان دهنگیوی و له مه لبه ندی ویشک و قاقری

ناهومیندیا دهنیش و به خوناوکه ی نارهناری به هاری شاو پریشکینی گولی

اکاوی زیان ده کا.

گویی به بیستی نه و زمزمه زولان و نویښه ده لاوینته وه و روح به

لنکدانه وه و ته عبیری شه پولی نه و موسیقایه به ره و سه ما ده چنی و

دروشانه ووی له نه ستیران تیده پیری....

نوه ته ویری سهرکی ییری باریکی شاعیر و نووسه ری هه لکه وته ی
سهرده م، کاک سواره یه.

وته ی کاکه سوار بۆ من هه میسه چه شنی ره هۆلنک وایه که له زیندانی
بین رفچنی خه می هه بوون و ده ردی نه بووندا به ره و سنووری نوور و بوون
ده کشی. هه به راستی نه و نه ده م شه و روژ پینیکه خستوونه وه، لیم بوونه
پیره ویری نه مری ژیانم و سهر به ندی گشتی و ته کانم.

دل کامه هه واری پینخو شه کاک سواره له وین ره شمالي خوی هه لنده دا و
به زمانی شیرن و پاراو میوانداری ده کا و نه قل و نه زیله ی دنیا ی کونه و نوی
ده گنیر نه وه. لیره دا به رامه ی سهرخو بوونی مروف تو مار به تو مار ولات
ده ته نیتوه و ترووسکه ی ییری نازاد خو ده رده خا و به رگنیه ووی بۆ نیه.

نه سری کوردی خه ریکه که سایه نی په یدا ده کا و که ووتوه سهر
راسته رنیا ن. ثم گنیه دریزه ی نه و قوناخه شکۆداره یه و به دهستی
هه لکه و ته پیک له به ره ی مامۆستایان: هه زار، هینن، قزلجی، زمبیحی و شوکور
سته فا به هیزتر ده کری. به لای مه وه برینی نه و رینگایه له لایه ن کاک سواره وه
کاریکی یه گجار گرینگ و به رچاوه، بۆ؟ چونکه چاپ و بلاوکرانه ووی
چاپه مه نی به زمانی کوردی له ئیراندا به ده گمهن بوو: نه ووی به وردی و به
پاریزه وه کاری له سهر ده کرا و تین و گو ریکی وه به ره هه ناوی نه ده دب دنا، زیاتر
ده سنووس و تاق تاقه کتیی ده ستاوده ست گه برای سنوور په راندووی گهرمین
بوون و هیچی دیکه. به لām تیکه لاوی نزیک ی کاک سواره له گمهن کۆر و کۆمه لنی
روشنیری کورد و پله ی بنه ماله یی له و بارودوخه دا توانیویه بالی به سهر
بکیشن و هه لی بۆ بره خستین. جا بۆ دریزه ی مه نتیقی باسه که پنیوسته لیره دا

ئىشارە بۆرۈدەۋىتىكى زۆر گرېنگ لە مېژوۋى ئىرانىا بىكرى كە بە «شۈرشى سىي، نېودىز كراۋە. ئەم پىشھانە كە دەگەرېتەۋە سەر گەلآلە و زەختى لاۋەكى، رېفۇرېمىك بوو لە كۆمەلى داخراۋ و نېمچە دەربەگى ولآا و بە بېرۋاى زۆربەى پىپۇران لە پىشكەۋى كۆمەلا دەۋرىكى مەزنى يىنەۋ.

ھەلبەت ھەر لەۋەى ئەو ئالزۇگۈرە بە شىنەۋى ئاشكرا بېتە ئاراۋە، لە ژىرەۋە جىگا و رىنگاى بۇخۇش دەگرا. بۇرۇنە لە سالى «۱۳۳۸»ى ھەتاۋىدا مانگانەمى «كوردستان» بە زمانى كوردى لە تاران ھانە چاپكران و سوارەش يەكېك بوو لە ھاۋكارانى، كە بەداخەۋە ئەنپا چەند سالى تەمەن كىرد.

ھەر لەۋ سەرۋەندەدا بەشى كوردى رادىۋ كىرماشان كرايەۋە و بوو بە درىزەۋى بە رەسمى نووسىن و خویندەنەۋى كوردى؛ ھەلبەت ئەنپا لەم چوارچىۋەيدا. زۆربەى نووسەران و ھاۋكارانى مانگانەمى «كوردستان» بوونە كارگېر و ھاۋكارى رادىۋ كىرماشان.

بەكورتى مەۋداى سالانى چلى ھەتاۋى كە سوارە توۋشى زىندان و بگىرن ھات و دۋاى ماۋەپەك ئازاد كرا، ھەر دەسبەردارى كارى ئەدەبى نەبوو؛ تا ئەو جىنەى كە توانى شوینەۋارى بەنرخى «تاپۇ و بوۋەلئىل» بىخۇلقىنى و لە رادىۋەۋە بلاۋ كاتەۋە....

حەقىقەت ئەۋەبە چۈنكە تاپۇ و بوۋەلئىل ئەنپا باستىك و دوو باس نىيە و پىتر لە شىت بەرنامەى سەربەخۇيە و لە چەند سالاندا نووسراۋە، رادەربىرېن و ئىككەنەۋەى ورد گەلېك ئەستەم دەكا و لكى زۆر لى دىبەنەۋە و يىتوۋ بگەۋىنە ئەو لىزەۋارە چىرە، دەرگەۋىتەمان ئەۋەندە ئەخايەنەى كە ۋەزەزى لە دوو دەبىن و لە پىشا باسى ئەۋمەرى سەرەكى ھەلۋىستى نووسەر كرا و بە ھەلەى دەزانم شەقلى بىرم بىخەمە سەر دەقى بۇچوون و روانگەى سوارە

ئادەمىزاد بوۋنەۋەرنىكى رەمزاۋىيە، جارى ۋايە دلى خۇشە، خۇشى بۇ دىت و روون دەينى، لە بازىنەى شادىدا ھەلدەسۋورنى، ھەستى دەبزوئى و بە ژيانەۋە دەخاڧنى؛ ھەلى ۋايە خەمناكە، ھەموو شتىك لەبەرچاۋى تەم گىرتۋويە و قاپۇرى ژيان بە زىندان دەشۋبەينى؛ ئىنچەل لە مابەينى ھەركىياندە، لە تەنگەبىران لا دەدا و قوول دەبىتەۋە، بۇيە لە چىرۋكى «شەرگە» دا بە لىكدانەۋەيەكى عالمانە شەرۋە لا دەنى و دەسكە گۈلى ئاشتى و پىنكھانن دەكائە ديارى؛ پىنكھانتىك لەسەر بناغەى مرقايەنى و خۇشەۋىستى ئادەمىزاد.

ۋەك روۋنە گىرپانەۋەى نىۋەرۋكى زۆربەى چىرۋكەكان لە زمان يەكەم كەسى تاكەۋەيە و دەتوانم بلىم خوينەر زۆر چاك بەدۋاى خۇيدا دەكىشى. فۇرمى چىرۋك، تەنز، پەخشان، لىكدانەۋە و ئاساندنى كەسايەتىكان بېرى لە قەلەفى ئەدەبى فارسى نىزىكن، بەلام جياۋازيان زۆرە. بەرچاۋترىن جياۋازى سۋارە لەگەل ئەدەبىيانى سەردەمى خۇى ئەۋەيە كە سەرەراى زالبوون بەسەر فەرھەنگى رەسەن و زمانى فۇلكلور و زگماكىدا، بە بوۋنى چىشكەيەكى (زەۋقى) سەرەخۇ و ھەلگەۋە، نووسراۋەكانىشى ۋەكوو شىنەرەكانى پرن لە ۋىنەى جوان و خەيان وروۋژىن و وردەكارى زىرەكانە و كەمتر ۋايە ناۋەرۋكى نووسراۋەكانى گرى ئەدراين بە مەبەستىكى گرىنگى بەرزى گەلى بىن دەرەئان. كاكەسۋار ئەۋىندار ئىككى كەجۈشە و ھەموو شتىك لە جوانى و خۇشەۋىستىيا دەينى. يانى مەلى جوانى پەرەستى روحى لەۋپەرى نارەجەتى و كلۈلىشدا، سەرەراى بىرۋا بە ئەۋىنى ئاسمانى، ھىشتا نەبتۋانىۋە خۇى لە داۋى ئەۋىنى زەۋىنى تىزىتپەررەزگار كا و ھەتا جىنەك چۆتە پىش كە لۈمەى كراۋە؟!

بە راى من سەرجمى بابەتەكانى ئەۋ كىتپە دەتواننى گەلىنك قوزۇبى

تاریک و ونی روحی ئەوسای کۆمەڵی کوردەواری، بەتایبەت ئویژی رووناکییر
 و خۆنڤەوار و چۆنەتی هەلۆنست و وستی بەرەنگاری و مل کەچی وەدەر
 بخا. واتە مەودایەک کە لە نیوان نووسەرانی ئاوارە ی کوردستانی رۆژەهلات و
 هەلس وکەوت و هەلۆنستی خەڵکا بەدی دەکرا، بە بڵاوبوونەوی ئەو کتێبە
 چاکتر دەردەکەوی و مەیدان بۆ لێندوان و شی کردنەوه فرەواتر دەیتەوه.

خۆنڤەواری دەلال!

بەرێز «حاجی عومەر اغای ئیلخان»، بە درێژی باسی بەسەرھاتی
 کتێبەکی کردوو و من خۆی لێ دەبوێم، بەلام پێم خۆشە لەم مەبەستانە ی
 خواڕەو ناگادار بن:

١- ئەگەر وشە یەک لە سەر باوی رینووسی را بردوو بوو، بە پێی
 پێست هاتۆتە سەر رینووسی ئێستا و تاق و واز هەلە ی تێدا راست
 کراوەتەوه.

٢- ئەو دەقەنە ی بە خەت و دەنگی کاک سوارە نەبوون، زۆر
 وردە کاریان لەسەر کراوە و بریتین لە:

— دوو هەوارگە

— «نووری» شاعیری خەم

— «سەجادی». «گۆران» ناخانی

— «مەحمودی» بە شۆین ماموستا «گۆران» هەو

— «گۆران» و جوانی

— کە ی کێشە ی نیوان کۆن و نوێ ئەبریتەوه؟

— بە هاری دلداری

— دیمه‌نی به‌فر و زستان

— خه‌لکی شاری ته‌وینم

— رووناك

— تراژیدی «سه‌یده‌وان»

دیاره‌یتوو له‌داهاتوودا‌نوسخه‌ی‌حاشا‌هه‌لنه‌گرت‌په‌یدا‌بن،‌ئوبانیان
بۆ‌ده‌کیشم.

۳- ته‌واوی‌ئه‌و‌شیرانه‌ی‌نوسهر‌که‌لکی‌لن‌وه‌گره‌تون،‌له‌گه‌ن‌ده‌قه
هه‌ره‌باشه‌کان‌له‌به‌ر‌یه‌کم‌روناون‌و‌پیم‌وایه‌گریان‌لن‌براهه‌.

۴- ده‌قه‌کان‌له‌سه‌ر‌بنه‌مای‌پنومه‌ندی‌و‌مینژووی‌نووسران‌یان
بلا‌بوونه‌وه‌یان‌پام‌به‌دلخواز‌ریز‌کراون.

۵- ته‌واوی‌ئه‌و‌ناوانه‌ی‌به‌سه‌ر‌نووسراوه‌کانه‌وه‌هه‌ن‌—‌بێجگه‌له‌و
ناوانه‌ی‌خواره‌وه‌—‌من‌بۆم‌هه‌لبژاردوون.

— دوو‌هه‌وارگه‌

— که‌ویار

— به‌هاری‌دلناری

— دیمه‌نی به‌فر و زستان

— خه‌لکی شاری ته‌وینم

— رووناك

— نو‌مايشانه‌ی‌سه‌یده‌وان،

سه‌لاحه‌ددینی‌عه‌ره‌بی

۱۳۷۷/۱۲/۱۷

دوو هموارگه

له هموارگه ی په که می بهرنامه که ماندا ده چینه سه یری گولزارینکی بن خه زان و
 باخنکی جوان و رازاوه به گولآله و رینهان؛ تیراو و پاراو له سه رچاوه ی ته بهنکی رهوان
 و یان جیهانینکی رووناك و رهنګین که پرله له سه فا و سه یری کالای پرله نه خش و
 نهگاری هیشق و نموین؛ پارچه هونراوه په کی نه تراو به تان و پوی خوشمویستی دوو
 دلداري نه خشین کراو به تاري رهنگاو پرهنګی وه فاداری، ده سکردی زانا و هه ستیاری
 شیرین وتاری کورد خودالینخو شبو و مه لا مه حمودی مفتی (بینخود).

بینخود له م پارچه په دا به دلینکی پرله ناه و ناله وه مه حروومی و بینه شی خوی له
 دیداری نازیز و نازداری دهر نه بری و به زبانینکی هه ستیارانه و به یانینکی رهوانی عاشقانه
 له چاوگه ی تهبع و نرخینکی به هتیر و نوکته سه نهموه دیمه من له حالات و په رنشانی و
 په رده بین له سینه ی پرله ناه و فوغانی خوی له هه سات وکاتینکی تاریکی و ناکامی و
 ناهومیندی له ژبانی دهر نه خا، که چوڼ په ژاره ی دلداري شه وی لن کردووه به روژی

به دېه ختی و روژی لی کردوه به شوی رمشی پرله سختی .

له دولبر گف تو گوښی کم نه بیست، نه ی سینه نه فغانی
 له لیسوی پتکه نیست کم نه دی، نه ی دبدغه گریانی
 دمسم ناگاته شوو شوی گهر دنی مینایی، نه ی ساقی
 دمسم ناگاته چاوی، نه ی همرق خورینه فینجانی
 پهر یشام، له رووی نه شو شوخه لاجو ساتی نه ی پهر چم
 دل م به یست که زور تاریکه، نه ی شو ماهی تابانی
 گهمی زامداری تنخی ناز و خمزم، چاری نه ی جه پراح
 گهمی یماری چاوم، نه ی ره نیسی سیحه دهرمانی
 به شو شینوای زولفی عه نه برم، نیمدادی نه ی سومبول
 به روژ چموتوای بالای دولبرم، نه ی سرو جه ولانی
 له شوقی ماهی رووی نه شو شوخه تو خودا پهر تموی نه ی روژ
 به یادی چاکس سینهی، نه ی ماهر سادهی گریانی
 به تاو هات له شکری هم، ساه خور ویشتنی نه ی دل
 منالی زوره شاری سینه، نه ی مهنوون بیابانی
 زه لیلیم، بگره دهستم، کموتوم، ساره حمی نه ی گهر دوون
 نه قهریم، نامرادم، بن نهوام نه ی مونیم نیحسانی
 وه کوو بینه خود له مموله بگره بؤ خوت رینگه یی نه ی یی
 له ممولای خوت بوی توش چه شنی نه ی دهست دامانی

کاروانی نیمه له گولزاری یی خه زانی ماموستا بینه خود موه بهرمو لووتکه ی بهرز و
 باسه فای هونه ر و هونه روانی سهوزمزاری تهر و زیندو و به شیمره جواله کانی «نالی»۔

ماموستای راسته قینه‌ی زانین و کهمال، سرتوقی ناسک خه‌یا لآن و ویزموانانی نه‌دهب و هونه‌ری کوردی— وهری ده‌کوی و هموارگی دووه‌می نهم به‌نامه‌یه به پارچه هه‌لبه‌ستیکی به‌ستراو به رایه‌ل و پزی هاوریشمینی ولات دۆستی و نه‌ویندارییموه نه‌پازینه‌وه.

نه‌مجار له‌گولستانی به‌عه‌تر و بۆنخۆشی نهم هموارگیه داوین پر له‌که‌ین له گولآه سووره و هه‌لآه و سونبول و نه‌گه‌رینه‌وه بۆناو هه‌قان و دۆسته‌کانمان.

نالی لهم شیعردا سکا‌لای دووری له‌معوته‌ن و خۆشه‌ویستانی رائه‌گه‌یه‌نی. به‌دلیکی پر له‌سۆز و گودازه‌وه هه‌زاران ناخۆ و پرسپار نه‌کا؛ نایا زرووف و مه‌جال هه‌یه بۆ هاته‌وه ناو باوه‌شی شاره‌کی و هازیره‌کانی؟ ناھومید و دلسارد نه‌لی بلیی له‌سەر زمانان مابن و یا له‌ناو دلآندا یاد نه‌کریتم؟ نه‌توانم ییموه، یا نه‌ی تا حه‌شم نه‌کن، هه‌ر له‌دیاری خۆر به‌تدا بژیم؟

شهرحی دووری و سۆزی به‌دبه‌ختی و دهر به‌ده‌ری، دهردی ئاواره‌یی و سه‌رلێشواوی، ییبه‌شی له‌به‌زی لێوی خۆشه‌ویست و ناسپاوان، دلی پر هه‌ست و ناسکی نه‌کاته‌ ناو و به‌چاویا تیه‌په‌ری.

نه‌موندین هومید و تووره‌یه، نه‌مونده ترساوه و رۆژانی ره‌شی دیوه؛ به «باد» نه‌لی به‌چه‌ و نه‌یتی به‌یاره‌که‌م، به‌یاره‌ دل‌مه‌که‌م بلی که‌ سوودی دووری من بۆ نه‌وه و به‌س. نالی که‌ نهم پارچه‌ هه‌لبه‌سته له‌ ناخی دلیموه هه‌لقوئیه، به‌راستی شاکاری نه‌وین و خۆشه‌ویستی خۆلقاندوه؛ تابلۆی جوان و نه‌خشین؛ یانی نهم هۆزراوه، په‌راوی به‌بابه‌خ و به‌نرخ له‌ دهر برینی هه‌ستی ده‌روون، یانی نهم پارچه‌یه که‌ هه‌ر دلیک نه‌کا به‌ دلۆپ دلۆپی ناو و به‌چاوا نه‌یه‌تیه‌ خوارموه.

نالای گه‌روو سۆزی دل، نهم شیعره‌ به‌رز و به‌رز نه‌کاته‌وه تا نه‌یگه‌یه‌نیته گومبه‌دی که‌ یوان و سه‌وز و ساف له‌بانی عه‌رشی شیعری کوردی نه‌ده‌وشتیه‌وه و

ترووسكە دەدا.

جا نەمەش چەند شىئىرىك لە قەسىدە بەناوبانگە كەي ئالى:

قوربانى تۈزى رىنگە تەم ئەي بادی خۇش مروور
 ئەي پەيكى شارمزا بە ھەموو شارى «شارمزوور»
 ئەي لوتفەكەت خەنىي و ھەواخواھ و ھەمدەھ!
 ھەي سۈرۈكەت بە شارەتتى سەرگۈشەيى حوزوور!
 گامىن دىمىي بە رەھج و دەكەي باۋەشىنى دىن
 گامىن دىمىي بە دەم دەمىنى دىمى غورورور
 سوتار ھواقى خانەيى سەبىرم، دىن و دىروون
 نە يىماۋە خەيىرى گۈشەيى زىكرىكى ياسەبوور
 ھەم ھەم غەنەنى ئامم و ھەم ھەم رىكەبى ئەشك
 رەھمى بەم ئاھ و ئەشكە بىكە، ھەستە بىن قوسوور
 نەمجا ھەستە تا دەگەيپە غەيىنى «سەرچىنار»
 ئاۋىكە پىرلە نار و چىنار و گۈل و چىنوور
 چەشنىكە مىللى خۇر لە سەد جىن، بە رۇشنى
 فەمورانى نوورى سافە لە سە ر بەردى ۋەك پىلوور
 يا غەكسى ئاسمانە لە ئاۋىنەدا كە وا
 نەتتىرەكانى رابىكشىن ۋەك شەھابى نوور
 يا چەشەسارى خاتىرى پىر فەيز و غاتىرە
 يا ئاۋى رۇجىبە خەشە كە وا دى لە كىنوى توور

داخل مەبە بە مەنبەری ساراڤى «خاڭوخۇن»
 تاكوو نەكەي بە خاكى «سولەيمانى» يا عوبور
 شارىكى مەدل و لە جىڭگىنىكى گۆرۈ نەرم
 بۆدە قىسمى چاۋەزارە دىلەن شارى شارموزور
 خاكى مىزاجى مەنبەرە، دارى رەواجى عوود
 بەردى خەراجى گەۋەرە، جۇبارى مەينى نوور
 شامى مەموو نەھار و قوۋلى مەموو بەھار
 تۆزى مەموو مەبەر و بوخارى مەموو بخور
 نەھلىكى وای مەيە كە مەموو نەھلى دانىن
 مەم نازمى موقوودن و مەم نازىرى ئومور
 مەيرى بىكە لە بەرد و لە دارى مەھەللەكان
 دەورى بىدە بە پىرسىش و تەفتىش و خوار و ژور
 ئاخۇدەروونى شەق نەبوۋە «پەردى مەرشە قام»؟
 پىر و فوتادە تەن نەبوۋە دارى «پىرمە سوور»؟
 «سەيوان» نەزىرى گومبەزى كەيوانە سوز و ساف
 يا خۇبۇۋە بە دائىرەيى نەنجومى قوبور
 نىستەش مەكانى ئاسكە، ئەو «كانى ئاسكان»؟
 يا خۇبۇۋە بە مەلمەبەيى گورگ و لوورەلوور؟
 ئاخۇدەروونى روۋنە گورەي ماۋە «تانجەرق»؟
 يا خۇنەسىرى خاكە بە لىنلى نەكا عوبور؟
 زارم وەكوو خىلال و نەھىفم وەكوو خەيال!
 ئايادە كەمە زار و بە دلدادە كەم خوتور؟

لهم شهر حى دهر دى غور به ته، لهم سوزى هيچره ته
 دل وه خته بى به ناو و به چاوا بكا عويوور!
 نايامه جالى هاتنه لهم به يسه بيمهوه
 يامه سله حهت تمهه ققوفه تا به ومى نه فخي سوور؟
 حالى بكه به خوفيه: كه نه ي يارى سه نگدل
 «نالى» له شهوقى تزيه دمنيزى سه لامى دوور

نەوین

سەلام لە گۆنگری بەریتزی بەرنامە ی تاپۆ؛ قسە ی دلداری و نەوین هەرگیز نابێتەوه. وا دیارە کاتێ گلی ئادەمیزادیان خوش نەکرد، ئای نەوینیان لێ پێژاند یا کۆی ئادەمیزادیان بە ناگری نەوین هەلگرساند.

نەوینی ئێسان، تەنیا برووسکە یەکی یەزدانییە کە مرۆ ئەباتە لای سەرتری بازگای فریشتە ی خواوە. نەوین هەویتی هەست و هان و هەناسە و هەبوونی ئێسانە. نەوین پەرەدارترە لەوه کە تەنیا لە نیگای حەزلی کاریا، یا لە شۆر و شۆخی بە یەك گە یشتی پیاویك و ئافرەتێکا بگونجێ. نەوین پێشەوای و نەوینێکی نەوین نەفسی ژیاوە؛ جوانیە، پاکییە، خۆیە خستکردنە، رەنجێکێشان و لە گەل دەریدا جووتبوونە. تەنیا لە هەرمی نەویندا ئەم رازە بەرزە یەزدانییە مانای هەیه؛ بۆی بۆ نەوین، بمرە بۆ نەوین... و نیستە گۆیتان لە پارچە پەخشانیك ئەین سەبارەت بە نەوین و ئەوکاتە کورتە بە بەهرە و پێشانی نەوین کە بە تەرازووی زەمان و بە پێی روانیسی

چاۋى سەر، كەم خايەن، بەلام بە چاۋى دىن ھەمىشەن ۋە ھەموو شىن، تۆشەي ھەزار
سان رىنگاي بە ھەوراز ۋە لىزى ژيانن.

نەشمۇ زۆررە لە شەۋانى پىنشۇ تەنپام، بۆنى غەرىبى پىر بە ھۆدەكەم شەپۇل
ئەدا، بە شوۋشەي پەنجەرەي ھۆدەكەما شۇراۋەي باران نەرم نەرم دېتە خوارمۇ. ۋەك
پىرەپياۋىك كە لە گۆشەي خەلۋەت ۋە يىنەنگىيا، لە ئىۋارەيەكى زەرد ۋە خەماۋىيا بۇ
رەنجى خەسار، بۇرۇۋانى رابردۇي بە ھار، بۇيۇۋانمۇي پىرەۋەي ھەزاران يادگار،
نەسرىنى خۇنبار بىرۋى.

خوۋى گەۋرە ئادەمىزادەت چۈن دارىشتۇۋە كە لە سېنە يا بىلورۋىكى ناسك بە
ناۋى دىن ئەين خۇيگىرۋى لە بەر دەرياي دەرد ۋە خەم؟ لە بەر سەۋدەي زۆر كەم؟ لە بەر
ئاگرى زۆر ۋە سەم؟

ئەگەر ئادەمىزادەم ھەتە ناسكەۋە كە لە ھەر تەلىكى بە ھات ۋە چۆي نەرم ۋە
نيانى ھەناسەپەك، ھەزار نەخمەي پەۋارەپىۋى داستان پىر ھەلەستى، بەلن، ئەگەر لە
نەم ھەموو ناسكەدا پىشتىۋانكى ۋەك ئەۋىنى نەبۋايە، چى ئەكرە؟ ئەگەر گىيانى نەمرى
ئافىرۇدەت پاسمانى نەبۋايە، لەم شەۋەزەنگى ژيانەدا بەرەۋكۋى ئەچۈۋ ۋە لە كام
ھەلدەپىر كۆلۋا گۆر ئەكرە؟

چى ھەيە چەشنى ئەۋىن، كە گرىنەكەي لە پىكەلەن گيان پىر بىگە شىنەتەۋە ۋە
رەنج ۋە پەۋارەكەي شىرپىرەن لە پىنگەپىشتن ۋە شادمانى؟

باران ھەر ئەبارى، بەلام ناسۋى زەرد ۋە ئالتۇنى تاجىكى كرەۋتە سەر لوتكەي
چىيى ئەلبورز. رەۋىي بە فرى چەن سالە ۋەك گەۋمەرى شەۋچراغ لە سەر تاجى
ئالتۇنى چىا تروۋسكەي دى. گىريانى ھەور پىرەۋ چاۋى شىنى پەنجەرە ۋە بىزەي
زەردەي ئىۋارە پىرە زارى دۆلە ۋە شىۋى چىا!

وا دياره سروشتيش سموداي نمويني له سردايه که به چاو نه گري و به دم
پسته که نئ.

ناخو من سروشتم، يان سروشت منه، که هه ردووک وهک پهک نه گرين و
پسته که ملين؟!

نمرؤ من چاوهريني گهرانهوي خوشمويستينکم، به لآم له که ل نموه شا ترس و
خوپه، وهک ته زووي بهرهبه يانينکي پاييز به ديماري له شمد ا دهگري. له پهنجه ره که مموه
که وهک چاوي کالي پاش گريان، رهنکي نال و والاي لي نيشتوره نه روانه سه رشه قام؛
دمنکي هه ر سوليك له پيشا وهک دمنکي موسيقا نه هاته بهرگويم، به لآم کاتن تپه پيري و
دوو نه که موموه له رورقي نه ناسراوئک نه چوو بژ نه ناسراوئکي تر. نمومنده بهرهبه پيري
دمنکي نمو سولانه چووبووم و بهریم کردبوون، بين نموه تهنيا جارنک نيگايه کي گهرم و
ناشا له رووم پزاین، سهرم هاتبزه نيش و ئسته دوو ديماري ماندوو، دوو ماري شين
له مليموه هه لکه راون و له هه دوو لاي تمولنمموه خويان کيشاوه تموه ناو ميشکمه وه.

نه، کاتي بينه زه يي تپه پيري، خوره تاو له کزچي رؤژانه ي بهرمو سه راي شو
دودله، وه ستاوه تا بزاني چاو هنواريي نادميزادئک به کوي نه گا؟! رهنکه خوره تاو خوي
زوري دهردي چاو هنواري چيشئين!! رهنکه به شوين دلبرينکي گويمودا ويل بووبن که
به همموه هه رينسي رؤژا نه گهرا و پاشان تهاوي مه لبه ندي شموي نه پشکني؟! هه ر شو
و رؤژه ي جارنک و هه رگيزيش نه ماندوو نه يين و نه ده سه لده گري و نه نانه ت چاوي
گهش و پرشنگداري لينکه نئ بژحه سانه وه کي کورت و پشوويه کي که م خايين.

گهرووي تاريکايي دوا دلؤبي روونا کايي هه لمرئي، وهک قوله ره شينکي
سه رخوش که جامي نالتووني نيوه خالي به سه رموه نئ و يه کين هه ليدا.

من مه زده که م شو بوو؛ چاوي شيني پهنجه ره که کان به هه ريري ره شي شو به ستر
بوو، به لآم له دلما هيشتا نوورئک وهک پرشنگي نه ستيره يه کي دوورمه ده ست، يا ناگري

دەشتەوان، لە شەوئىكى تارىكا نەدرەوشايەمە؛ وا ديارە خۆرەتاو لە دەروونا درەنگتر ناوا ئەين! ئەبوو خۆم بە شىتەمەو خەرىك كەم، چونكە لەم يەنەنگىدا، دەنگى لىندانى دلم لە هەمەرەگرمە بەرزتر دەنگى ئەدايمەو و هەموو دەمارى لە شەم وەك تەلى تار لە ژىر پەنجەى زالى مۇوسىقارىكى خەمبارا نەلەرايەو و پرووشەى خەم و ماتەمى ئەكرد. بۇ جارى دەمەم نامەكەيم بە دەستەو گرت و خۆندەمەو، نووسىبوو:

«چىاى من! پياو سەر بەرزم! بالدارى بچووك تاسەى هيلانەكەى كردووە و خەرىكە نەگەرەتەو بۆلات، باوەشى تۆهيلاتەى مە. چاوەروانم كە بە چەپكى گولنى شىرەو پىشوازم بكەى، لەو چەپكە شىمرانە كە هەموو روژى بەيانى لە باخچەى زەوقت ئەچنى و بە خەياتەى خاوى ئەورين ئەتەست و لە گولدانى خۆشەويستيا نەتجەقاند و كاتى من هەلەمستام، بۆنى چەپكە شىمرەكەى تۆتىكەن ئەبوو لەگەل هەناسەى بۆنخوشى چىاى بەگول خەملىو و شەپۆلى نۆخەى بە لەشمانەگەر!...

لە بىرت ماوە تۆنەبووى بە «عيسا»ى من و من كە زوو ئەژاكام و لە هەواى دووكە لاوى شارا لىنل ئەبووم، وەك «ئەلعارز» خۆم بە دەستى زىندووكەرەو و مەسحەيت نەسپارد و بە ئىمجازى دەستەكانت ژيانىكى نويم دەس پىن ئەكردەو، كە لە ژيانى رابردووم گەلىك جواتر بوو....

ئىستە «ئەلعارز» كە مەرگى دوورى پىن هەموار ناكى، ئەگەر ئىتەمە بۆلاى مەسحى خۆى. پەپوولە ديسان لە سەر گول ئەنیشتمەو و شۆرەمى باخچەكەمان ديسان ئەنیشتمەو جىژوانى چۆلەكەى وردىلە و عەجول. ژيان ديسان واتەى تايبەتى خۆى ئەدۆزىتەو و بەرەيانە ئەين بە هەميشە، هەميشە يەك بە درىژايسى ژيانى من و تۆ؛ تا مەرگ بە روالەت لە يەكمان جيا كاتەو!»

نامەكەى لىرەدا دواىى هاتبوو و من لە بەر خۆمەو گوتم: «جوانترين چەپكە گولنى شىمر پايەندازى تۆنەكەم، تۆكە جوانترين شىمرى خوداى.» سەرم هەلبىرى و لە

ۋىز پەردەى ھەرىرى فرمىسكا ھەيكەلىنىم دى لە بەر دەرگا ۋەستا بوو، دوو دىۋىپ
 نە سىنى گەرمى شادى لە بەر دەرگاى چاۋى ھەردوۋى كمانەۋە رىگاى سەرھەلىۋى گۇناى
 گىرتە بەر ۋە شەلەن بوو. زمان لە كار كەوت ۋە دوو باۋەش كرانەۋە ۋە دوو ئادەمىزاد بوون
 بە يەك... بالدارى ئىسك سوۋكى مىن گەراپەۋە بۇ ھىلەنەى مات ۋە چۆلى خۇى.

كهوئار

بووميليني به ياني بوو؛ تيزوويه كي سارد به له شي كيږ و چيادا نه گهړا و گاهي
گياي شك و گولني كيږي چاو به خموي رانه چله كاند.

مه محمود ماوهي سه هاتيك بوو چاوي نه ترووكاند بوو و ههرومها روانيووي
بوو باوكي كه به ههله سه رنجي كه له كه ي پشاني نه دا.

مه محمود خويشي نه يه زاني چوڼ وا كو توپر نمو بيرهي كه وتبوه مينشكي موه كه
باوكي له دږنده يه كه نه چي كه زگي برسي مه لاسي زموي كردبن و چنگوله ي دادابن،
تاكه ي نيچير نه گاته بهر هه لمه تي!

رهنگه نه بزوتنه وي باوكي، به گهرمه روانيښي، بيوو به هڅي نه مه كه مه محمود
ومها بيته بهر چاوي؛ ناخر سني چوار سه هات بن چاوله سه ريه لك دانان، بن وچان، بن
روانين بو نه م لاوئومولا، ته نيا چاو بريني شونينك ومها كه پياو لاي واپن نه م جووته چاوه
يا هه ناگه رين يا به هه ودايه كي ناديا ري به شونينكه موه به ستراون؛ ناچار بيه كه هه زار

بىر نەخاتە مېشىكى ئادەمىزادىمۇ.

مەحمۇد بىرى كىرەمۇ كە ئەم رۈاينە بە ھەلپەي ھەرگىز بە باۋكىمۇ نەدىۋە. نە كاتى كە داىكى نەخۇش بوۋ چاۋى ئابۋە سەرىك باۋكى چاۋەرۋان بوۋ نەو چاۋ ھەلپى ۋەمىخا كە ھىشتا گىيانى تىدا ماۋە، نە نەو جەرە كە كۆرپەي برا گەۋرەكەي، كە نەبوۋ بە نەۋەي باۋكى، خرا باۋەشى. كۆرپەيەكى ئىك سوۋكى خۇن شىرىن كە بۇنى شىر ۋەگۇشتى زىندو، لىياسى تازەي بەنەسپۇن شۇراۋى لى نەھات ۋە چاۋى شىنى پىر شىگىكى خىتبۈۋە سەر بەرۋانكەكەي. بە كورتى مەحمۇد ھەرگىز ئەم ھەموو تاسە ۋە ھەلپەي لە رۈاينى باۋكى بەدى نەكردبوۋ.

مەحمۇد پىر بە دل پى خۇش بوۋ پاكانەي باۋكى بكا:

«... دەي جا چى بوۋ، باۋكم خىزانىكى زۇرى بە رىشەۋە بوۋە، منالى ورد و درشت و سەر و پىنچەكى ھەيە، داىكم كەۋتوۋ و رەۋتوۋ و ناسازە، نەۋىش بۇ تىركردنى ئەم ھەموو زارە ئاۋالە ۋەگە برسىيە، ئەين ھەۋل بدا، ھەۋل بدا ۋە بە ھەموو لايەكا پەل بىكوتى، قەيدى چى؟ كار، كارە! چ كشت و كال، چ سودا ۋە سەرنۋى، چ سەپانى و درۋىنەۋانى ۋە چ راۋكەرى. باۋكم بەم راۋكردنە ھەم بۇپۇي خۇمان پەيدا ئەكا ۋە ھەم بە فروشتى نىچىرەكان بە كەلەبەرەكانى تىر ژيانمان رانەگا.»

مەحمۇد لە دلى خۇيا نەيۋىست ئەم مەبەستانە قىۋول كا، بەلام ئەم رۈاينە بە ھەلپە بۇ كۇشتى كەۋى بەستە زمان، «رىسەكەي لى نەكردەۋە بەخورى». ھەموو شىكى لى ھەلەۋەشاندەۋ!

دىسانەۋە رۈاينەۋە بۇ باۋكى، رىشى ماش و بىرىنجى بە دەم شەي ساردى بەر بەيانەۋە ئالۇز نەبوۋ، دەم ۋە چاۋى گىجاۋى ۋە لە بەرتاۋ سوۋتاۋى باۋكى كەۋتبۈۋە سەر بەردىكى قەۋزەگرتوۋ ۋە بە ھىچ بارىك لەگەل بەردەكە جىاۋازى نەبوۋ. باھۇي ھەلكرائ و رۈۋتى لەگەل دارى قەنگەكەي نەتكوت دوۋ بەۋشى يەك باسكن. ئەمانە ھەموو

چاربان نه کړا، به لّام هم روانه که بژنی خوین و رنگی دلبره قی پیوه بوو، شتیک نه بوو که مه محمود لنی خوش بڼ.

مه محمود له بهر خزیوه کوتی: بابو، و گوتی گرت بزومرامی باوکی. ديسان بای ساردی به بیان بوو که تیزی خموی له چاوی ولاتی خموانوو نه سړی، به لّام باوکی مه محمود هیچ دنگی لڼوه نه هات. سینگى که گیا نه رمه کانی شینلا بوو نه هاژا! هاژانی مارنک له بهر گهرمای هاوین. هاژانی سینگى درنده یه کی برسی که به شوین نیچیرا رایکړدین.

مه محمود بهرتر هه رای کرد: «بابو!»
دیسانه وه باوکی رووی وه رگیرا و ورامی نه داوه. دنگى مه محمود به هه رای بابو بهرتر بزوه و کتوی نمویه ورامی داوه: بابو... بابو...
ته قی تهنک هه ستا و باوکی مه محمود نه راندی: «یهک، دوو، سن، چوار، پتچ، شش،...»

مه محمود هاواری کرد: «به سه! به سه!»
چهن کهو که هه رکام ساچمه په کان بهر کهوتبوو هه نه به زین. کهوینکیش بالی شکاوی به سر زمویا خشکى نه کرد و خوی نه کیشا بوژپر بنجه تووترکینک. باوکی مه محمود وهک تاوینزی که خلاری که یه وه به چهن باز و چهن سره رنگری خوی که یانده کموه کووژراوه کان. چه قزیه کی تیژی دهرهینا و کموه کانی سر بری و خوینى چه قزکه ی به لکی پشتینه که ی پاک کرده وه و نایه وه ناو گیرفانی. کموه کانی جه لله کرد و لایى به په تیکه وه به ستن و هه ناسه یه کی که له میژ بوو له سینگیا قه تیس مابوو، دا دهره وه.

مه محمود وهک خملنیکى ساوا که له بهر امهر دارینکی پیرا شین بڼ له بهر ده می باوکی چه قی و به نه سپایی کوتی: «بابو!»

بابی وەرانی داو: «رۆلەم!»

مەحمود کوتی: «یەکنی بۆ خۆمان، دووی تریش بۆ فرۆشتن، ئەوانی تەرت بۆ

کوشت؟!»

باوکی مەحمود لە پر هاتموه ییری که به گوللە ی دوایی دوو کموی پینکاوه و

نەبووا حموت کموی سەرپراوی پی ین، به پەله کوتی: هەر لێره به رۆلەم! و له بەر

خۆیهوه کوتی: «کموبالێ شکاوه کم له دەس دەرچوو!»

دەستی قوژین پشکنی باوکی مەحمود به ناو تووتێکە کانا گەرا و به که لاکی

کموه کموه هاتە دەر.

مەحمود کوتی: «مەندار بۆتموه! بروانه پەرە جوانه کانی شە لائی خوێنه.»

باوکی به رقموه کوتی: «حەیف بوو، چەن قەلەوه!» پاشان پی نموه قەیه ک

له گەل مەحمودا بکا، ملی ریه ی گرت و بەرمو مال بۆوه.

بای دهموبه یان نه یلپوورانده. چەن پەری نەرم تیکەل به گەردملوولینکی

کەم خایین بەرمو ناسمان بەرز نه بوونموه و به لەرینیکی به ئەسپایی نه که وتنموه سەر

زمو. مەحمود ماوه یەك وهستاو تماشای باوکی کرد. تەمەنگە کە ی وهما گرتبوو

نه تگوت دەستی خۆیه تی و درێژتر بۆتموه.

هیشتا مەحمود له گینژی رزگار نه بیوو که دمنگی گرو پیرانه ی باوکی به

گۆرانی «کەویار» بەرز بۆوه.

ژیان چیه؟

ژیان چیه؟ نمو دنگه یه که له دوورمه دئ و نەرم نەرم پەردە ی گونیت نەلاوێتەوه و تاری دلت ئەلەرنیتەوه؟! یا نمو بۆنە خۆشە یه که له پریسکە ی نەسیممەوه نەپنچرئ و له بەر هەناسەت ئەکەرنیتەوه، بێ نمو بزانئ رۆژنک هەڵدەستی و ئەروانی خۆره تاو هەر وەک رۆژان له خۆره لاتهوه سەری هەڵداوه، وینە ی تازه بووکیکی شەرمەن و رووسوور بە کراسی خارا ی زەردمەوه لەنجەولار ئەکا، مەلی هەلەشە و تیژبال بە بەر پەنجەرە ی هۆدەکا تا هەلەفرن و چەشنی دوێردیکی تیژ ئەتلەسی شینی هەوا ئەبرن. ژیان تۆمار بە تۆمار بۆنی خۆشی هیوا و لاوی بە سەرتا ئەپژینئ و تۆبە هەموو برۆایەکه تەوه که خستووتە تە ناو چوارچێوە ی ئالتوونی زەردە خەندە یەکهوه، بە خۆت ئەلئئ «ژیان چەند جوانە! سروشت چەندە دلآوا و بەدەهەندە!» تۆوا ی له پەنا پێرس و چای شیرن و جەبەل حەمرین و قەندیلی ئاکۆو هەلگورد!

ژیان هەموو واتە ی بەرین و یەزدانی خۆی ئەگریتەوه. هەست ئەکە ی هەزاران

ساله نه ژي. لهوکاتموه که تيري تونيزه بوو له چاوي همقالاني گزنفون (gznefon)، لهوکاتموه که توکهولنی ناسنگريه کهت کرده نالای که يانی و به نيشانه ی هنرش گهرمت له سر همموو چيايه کی بهرزی ولاته کهت بلنیه ی ناگری پاک بهرزی بزوو و کوشکی پیدادی «زوحاک» ی میشک خوری کرد به خوله میش؛ لهوکاتموه که «فهرهاد» کهوته ناو گیزاوی خه یالاری لهوینی شیرینی «شیرین» موه.

زگرې تو جاريک «مم» ی «نالان» ی، جاريک «سيامند» ی، کاتي شادمانی، کاتي دلنه ندی؛ به لام هميشه همر بووی و نيسته نه توین هم خاکه تهواوی، نه نمو خاکه بين تونه توانی بزی به پاراوی.

روژنيک هه لده ستی، ته ميک تهواوی ميشکت پر نه کا. له ناسمانا به شوین خورا نه گبرنی، له همودا چاوت پهل نه کوتنی بومه لينکی تيربال، به همموو هيرنکی همستهو خوت ملاس نه که ی تاچه بهک، جريوه بهک، کورکه ی پنکه نينک، يا ته نانه ت نووکه ی گريانيک پيت بلنی: تو ماوی! توهه ی!

به لام داخنيک و هزار نه فسووس، ژيان لير دلی لن نادا، چاوی ناروانی، ليوی زهرده ی تيتازی!

توهه ميشه له به ستيتی دهر يايه کی پر شه پولدا ژياوی، شمو به لايه لايه ی قورينگی دهر يايی و لاوکی شه پزل سرت ناو ته سر سرين، نيسته ناچاری له که ناری گولنکی ليل و ليخن دانيشی و چاو بېريه چاوی گزلی مردوو که بن هيچ جوولانه موه بهک ته سليبی چارمنووسی تال بووه و دووره له باوهشی دايکی دهر ياي، ته ريک له خانه دانی ناو، دوا هه ناسه ی داوه و گزری تهنگی خاک گرتوويه ته بهر گزبرموشار.

له پر هه ست نه که ی همور نه گرميتی، برووسکه نه دا و قه مچی ناگرينی تهوینلی پاکي ولاته کهت هه لته دبې، خه له و خرمانت که هيوای سموزی هه زاران کشتياری

رىنجىبەر، ئەكا بە پىۋىشى سوتىۋ. ھەر مائە قىرغىمى دى، ھەر مائە بە دەم زامى تەلەزمى
بۇمباۋە ئەنالىتى و تۆكە ھەزاران سال زىۋى، ھەست ئەكەى لەشت شەقار شەقار ئەبى
و زووخاۋ لە بەر بىرىت ئەروا. تۆلە ۋەك كارگى ژاراۋى بە گرغىمى ھەورى فرۆكەى
دوژمن لە ئاۋ دەمار و ھەناۋتا سەر ھەلئەدا و دەمت بە پانايى «گەلى عەلى بەگ»
ئەكرىتمەۋ ھەرات بەرزىر لە دەنگى ھەورەگرەمە و نرەكەى فرۆكە بە رەگى ئەندامى
نىشتانەكە تا ئەگەپى. تۆلە، تۆلە... ئەزەمەرو پىرس و قەندىل ۋەلاىت ئەدەنمەۋ: تۆلە،
تۆلە... ئەۋ چەپكە گۆلە سورەى كە لە داۋىنى چىا چىپوتە، تا بىدەپە دەست
دەلدارەكەت، ئەيخەپە سەر گۆزى شەمىدىك كە ماۋەپەك بەر لە بۇمباران زىندوۋ بوو و
بە پەلە ئەچۈۋە بۇلاى مال و مائى چاۋەروانى و لەبەر خۇتەۋە ئەلىنى: «تەنگەكەم!»
ئەمەپە رەزمى مانەۋت: تۆكلىلى تەلىسمەكەت دۇزىۋەتمەۋ!

پاش ماۋەپەك لە پشت ئاۋايى خاپورەتمەۋ بەرەۋ باۋەشى پەنادەرى چىا
ھەلئەبى و لەگەل پۇلىك ئەكەمى كە ھەموۋ پەك زمان و پەك زانىبارى و پەك ئاۋ و خاك و
پەك خوتىن و پەك رابردوۋ.

پىشان سلاۋىك و زەردە گرتىك، پاشان سىروودىكى تىكپرايى:

ئەى چىا، باۋەشت ھومىدى گەرمى گەل!

ئەى چىا، رەزمى ھات و ھەل!

بەرزى تۆ، گۆزى دوژمى!

سەۋزى تۆ، ئاسمانە شىنەكەى مى!

ئانەۋى سەرت بە بۇمى ئاگرىن.

ھەر بۇ چىاى سەفىن و ئاگرىن!

خوتىنى گەرم و گەشى ئازادى بە جۆگەى دەمۋشكى دەمارتا ئەگەپى و چەشنى

بىجە گىياپەكى دوۋرە ئاۋ ئەگەشەنمەۋ، دىسانەۋە ھەستى ھەربوۋن و ھەرمان لەشت پىر

ئەكا. تۆيەككىكى و لە جىياتى گەلىك پەژارەدار بوۋى و ئىستەش تۆھەر ئەۋ يەكەى و لە

باتى گەلىك ئەنەۋى تا سەرلۈۋتەكى دوۋرەدەستى ئازادى رىنگا بىرى، بەم چەشەپە كە

تۆبه دريژايى ميژوو ژياوى و له بهر توفان و باو و بوزان و به فر و سه خلت و سه رما
وه ستاوى. پيرمدارنك له بهرام بهرتموه كه ههزاران شموى به توف و ساردى رۆژ
كردوتهوه. چيا يه كه رووبه رووته كه ههزاران سيلو به سه سينگى سهخت و بهردينا
ها تۆته خوارموه، به لآم هيشا سه ماون، چونكه سهريان بۆ مردن شوپنه كردوه. له بهر
خۆتموه نه ئى: «من رۆلهى چيا، چۆن له چيا كه متر بيم ١٩ چۆن له بهر توفانى گولله و
بۆمبا و له بهر هموره گرهمى فرۆكه بيهزم ١٩»

تۆنه زانى ته نيا يه ك جار به زين، ته نيا يه ك جار ترسان، كۆتپك نه خاته گهردنت
كه ههركيز له دهستى رزگار نايى. پير نه كه يهوه سى ريگا ههيه:
يه كم سهركموتن و پر به ههموو دهشت و دۆلى چيا سهربه رزهكانت نه راندن:
«ئهى خۆبه ختكارانى پيشوو، من سهركموتووم، من رۆلهى سه لآلى ئيهوه بووم. دارى
ختر و خۆشى و نازادى بهرى هيتا، دادگهري سهركموت.»
دووهمه، كۆنه دان و مردن، كه خۆى چه شينگى تره له سهركموتن.
سههم، به زين و سه رشۆرى.

يى ته سليم ههناوت پر نه كا له بيزارى، چاوى گهشى كۆپه كه كه به جانشاى
پر كتيب له قوتا بخانه نه گه پايهوه و به گوللهى دوژمن بۆ هه ميه سه له روانين كموت،
نيگاي مههرمان و نهويندارانهى خيانت كه له ژير خانووى رووخواودا بۆ هه ميه سه
خامۆش بوو، نه مانه و زۆر ييره موى تريش ته نوورى دهمار و بيزاريت تاو نه دهن و بين
لهوه بزاني كه ست به دهور و پشتموه ههيه، يان نا نه گورپىنى: «نه، ههركيز، ههركيز...»
و ناسنى ساردى تهنگهت دهستى گهرمت نه لاوينتيموه.

«سەبا» ئە گىزى پەرچەمى خاۋا

سەلام لە گويىگري بەريزى بە نارمەى تاپۇ.

كاك حەسەنى سۈھرابى كە ناۋى ھونەرى خىزى ناۋە «سەبا» نامە يەككى بۇ
نوو سيوين و قوتايى دەپىرستانىكى بۆكانە و پارچە شىئەرىكى، بۇ ناردووين كە نووسەرى
بەرنامە كە ئە پەخوئىتەۋە:

شەمىدى تىر و پەيكانى، ھەزىز و چاۋ كە ۋالىكم
بە ساتى داي بە دەم بادا، بەمۇلا رەنجى سالىكم

همه مو نه قوام و نه خیارم، نه کهنه منم به سهودایت
 به لام بنی حاصله په ندم، عه جعب و نرانه مالینکم
 له تاوی د بدمبه ی عیشقی، به دایم مه ست و سرخو شم
 خه ریکی رسم و نه ققاشی، برو چه نگ و هیلالینکم
 له تپپی په رچم و زولفی، شکاوه عه سگری نه قلم
 نه گهر سولتانی رومیش بم، نه سیری رشته تالینکم
 چ لایق نوکته زانم من، نه لیتی پیرینکی سه دالهم
 له رمزی مه دره سی عیشقا به عه ینه وه مالینکم
 وه کوو مه جنونه کوی شه یدا ره نیسی عاشقان وینم
 ... نه پرسن گهر هه والینکم
 له دهر سی مه دره سی مه جنون، چ شاگردینکی مومتازم
 خه ریکی جه مع و ته فریقی جه بین و ورده خالینکم
 عه به س بوو بز ره قیابم، هه موو ته هدید و ته حبیم
 له مه یدانی وه فا، ناروم به چه پله و قرمه قالینکم
 نهوا خه لکان هه موو مه ستی شه بابی گیانی گیانانه
 بلنیم چی کاری له ش وایه، فیدایی قه دد و شالینکم
 سه باش وا که و ته بهر ته عه نی ره قیاب و هه سوودانی
 درینخ نه ی هاتفی به ختم، خودا نه یدا مه جالینکم
 به خویندنه وی شیمره کانت، لایونکم هاته بهر چاو که هه ستینکی شاعیرانه ی هه یه به لام
 هیشتا نازانی سه ردممی «ناله نالی نالی له ژیر سولی دلدارا» نه ماوه؛ نازانی که شیمری
 نه مرو هونه ریکی گریونک نیه و شاعیری نه مرو نیر ناتوانی به په نجه ی خه ناوی که چنک
 شه یدین و شه هادوت بز شاعیری نه مرو ته نیا له مه یدانی پان و بهرینی پاراستنی

سوودی گشتیا نه گونجی. شاعیر یکمان هه یه نه فرموی:

بەسەسی زۆڵفەیی درێز و جلوی بە خەو

نەبەراره بـووه کـساره کـەیی خـوسـەرەو

برای باشم نه توانی به من بهرمووی نه مردی دلهی دلبهر بۆ کۆمهڵ سوودی چیه؟ برا
و خوشکه کانت لهم سکالاین بایه خه بۆ دهرمانی دهرده کانیان چیان دهم نه کهوی یا
هر ویتووته بزانی شینهی کۆنی شیعری کوردی نیستهش داشداری و پارێزگاری لێوه
نه کری یام نه. خوا له گهره یانی رابردوومان خوش بێ، گۆپی نالی و وهفایی و مستهفا
بهگی کوردی و میسباح و تاهیر بهگ پرکا له نوور، نه گهر بیانزانیایه وای لێ دێ و
هونهری شیعری و شاعیری بهم رۆژه نهگا، خوا عالم که شیعریان نه ده کوت. هه موو
هونهرێک له گهڵ کات و سات نه بێ نوێ بێتهوه. نه زرمه زرمه ی په نا گوینچه که مان
ته قه ی سۆلی نازدارێکی به ناز نه که له سێاری شمو دا بهرمو ژوان نه چێ. نه مه دهنگی
شمو به و کۆرپه ی هیوا نه با. تو خوا خه سار نه یه؟ تو که نه زانی شیعری بلێی له باتی
سفه ماند نه وه ی نالی زانی شمو، له جیاتی شق کردنی جه رگی شو، به شمشیری دوو
دهمی شیعری، دهمس بهکی به راژاندنی بێشکه ی به تالی ههستی خۆت؟

کاتی مه جنوون به سه رجوو، برای چا به، شاخه بژوینه کانی موکوریان مه که به
دیجله ی قاقری مه جنوون. تکایه سه رێک لهو شاخه بده که نه تدیون و هه ره له جیهانی
پیرکردنمو دا نه رمووته وێلی نهو چیا یانه ی. بهروانه دهستی به میزی نه لا چۆن تمویلی
هه لدریون و کردوونی به گه نم و جۆو بێستان. گویت له هۆمۆی جووتیار و بلویری
گیان بزوینی شوان بێ و بزانه که جوانی رووت له تینکۆشانی ئاده میزادایه بژایان، بۆ
ژبانی روو له باشی و ته سه لی و ته یاری. برای من نهوین جوانه، بهرز و خودایه: به لام
تۆی کورد بۆ به هه رمه یی عاشق بوو. گوێ بگره بۆ نه م شیعرت:

هه‌موو نه‌قوام و نه‌خيارم، نه‌که‌ن مه‌نعم به‌سمودايييت

به‌لام بن‌حاسنه‌په‌ندم، هه‌جبه‌ويزانه‌مالنيکم

شه‌ش وشه‌ي عه‌رمي له‌تاقه‌شيمريکا. من‌تەنانه‌ت له‌سەر نه‌م ب‌روايه‌م که‌ نه‌و کچه‌به‌ته‌زمانه‌ساکاره‌هه‌ر تياگا توپي هه‌له‌ليني يا ته‌وس و پلاري پندا نه‌ده‌ي؟

کچه‌ي کوردي هوگري مه‌زرا و ده‌شت، هاوهمي شه‌ي نياني به‌ياني ناوايي که‌به‌وشه‌ي ساکار و له‌ده‌لوه‌ها تووي کوردانه‌راها تووه، وه‌ک ناسکي ره‌وه‌ک له‌م عه‌رميه‌ته‌ق و ره‌قه‌ي تو سل نه‌کا. وا نه‌زاني به‌چاويان نه‌ده‌يموه که‌ تو خريندمواري؛ ته‌نانه‌ت نه‌گه‌ر کچه‌زيکي خویندمواريش بي تا له‌ناو قامووس و نه‌لهمونجيدا ب‌زماناي وشه‌عه‌رميه‌کانت نه‌گه‌ري، کول و کۆو تاسه‌ و تاهه‌زروي ئه‌وين له‌ده‌روونيا دامرکاوه. پيش به‌هه‌ستي شاهه‌رانه‌ت مه‌گره. به‌ري به‌رده‌با باژوي. جوان دوان و دژوار دوان دوو مه‌به‌ستي له‌يه‌ک جيان. شاهير به‌و که‌سه‌ نه‌لين که‌ جوان نه‌دوي و نه‌و که‌سه‌ که‌ دژوار نه‌دوي مه‌ته‌لوکه‌بازه، قوتايي به‌شي عه‌رميه‌ نه‌ک شاهير و هه‌ستيار.

جگه‌ له‌مانه‌هه‌له‌ي ده‌ستوري و فه‌ننیش له‌شيمه‌کانتا هه‌يه که‌ من چاويان لي نه‌پوشم چونکه‌ بووکی دزيو نابي قسه‌ له‌ به‌رگه‌که‌ي بکه‌ي. هيوادارم له‌نامۆگاريه‌کانم که‌ بۆرينوينيه‌ ئالۆز نه‌بي. نه‌زاني که‌ دۆستي باش نه‌و که‌سه‌يه‌هه‌له‌ت بخاته‌به‌ر چاو نه‌ک به‌ لينخوشبون و چاوپوشين هانت بدا ب‌هه‌له‌ي يه‌ک له‌دواي يه‌ک. تا به‌رنامه‌يه‌کي تر هه‌مووتان به‌خواي گه‌وره‌ نه‌سپيرين.

ناسۆی دهروون

سلۆی گهرم و به گول، سه رچاوه ی له كانگای دل، پشكهش به گوینگری
هوگری ههتا. له بهرنامه ی نه مریژدا پارچه په خشانیکتان پشكهش نه که یه. هیوادارین
به دلتان یه و په سه ندی که نه.
که لاوینژ گهوتیوو. هموا خه ریک بوو به رهو سارد بوون نه چوو، به تایبته به
شمودا تمواو سارد بوو. له جینگاکه ما هه ر نه م بار و نه م بارم کرد؛ به لام خه وم
له نه که موت. بایه کی سارد له درزی په نه جهره که نه موه نه ها ته ناو هۆده که موه. یه کی له

شوشەي پەنجەرەكان شكا بوو. كوتە روژنامه يەكيان به همو ير پتووه نووسانديبوو كه بهري
سەرما بگري، به لآم كوتە روژنامه كه دېرابوو. بايه كه كاتى لىنى ئەدا نه تكوت دەنگى
دوو زملە يەكى شكاوه به لای لىنى متالېكى ناشارمزاووه و يزمويزى دى. من لمو كاتەدا
زياتر له دوازده سال ته مەلم نەبوو و لمو ديوە خانە زلەدا كه تەنيا به چرايه كى حموت
نمره ي پايدار كه له ناو تاقەي شائشینه كه دا ئەگرا رووناك ئەبزووه، هەستم ئەكرد زۆر به
تەنهام. لمو تەمەنەدا دەروونی مثال يېرموهر يەكى وای تيدا كۆنەبۆتمو كه له تەنهایيا
پنیموه خەريك بى. مثال ئەيموى فيز بى. ئەيموى له ناو هەشیمه تا بۆى. من نمو شموه به
تەنيا بووم و خمويش به هاژەي با و ويژه ي روژنامه كه وه له چاوم تارابوو.

له بهر هەيوانى ديوە خان چەن كيشكچى وريا بوون. گېرى ناوړى وا
كردبو و يانموه و حموت جۆش و كرى چايان به لاوه نابوو، منى بانگ ئەكرد. هەستم
خۆم پۆشته كردهوه. هەر له تاريكيا دەستم كوتا و كهوله كم دۆزیه وه و به سەر شانمدا
دا و له هۆده كه دەر كەوتم. گەيشتمە لای پیاوهكان و پيش هەموو شت دەستم به ناگره كه
راداشت.

دوو لاو بوون و پيريك. پيره كه ناوى ئەحمەده جهنگه بوو. تەنگينكى سى تيرى
له لای دەستيموه دانابوو. به چاوپنكهوتنى من هەستا و بىن ئەوه هېچ بلى دەستى گرتم و
لاى ناگره كه له سەر بهر يەكى كۆن داينام و پاشان چاوى بر يەره گېرى ناگره كه. چرچ و
لۆچى دەم و چاوى پیاوانەي له بهر پرشنگى ناگره كه قوولتر و به سامتر ئەهاته بهر چاوه.
بهرزايى لىتو و گۆنا و لووتى روون و سوور بوو، به لآم نمو جينگايانەي وا كه وتبووه ژير
سىهرى گنجى دەم و چاويه وه، تاريكى ئەنواند. نازانم چۆن بوو كوت و پر، به دلما
هات ئەم دەم و چاوه كه نه بزەيهك ئەيگري و نه به پەژارهيهك تيك ئەچى ئەلىنى
ملەكيونكى به باسك و بانووه كه تازه خۆرى بهر به يانى لىنداين. سەر باسكهكانى رووناكه
و ناو دۆل و شيوهكانى، ئىستا هەر بوومه لىل و تەپ و مژه. نەبوو، قەيهك بكەم، چونكه

من له تەنیاىى رامکردبوو. کوتم: «چایە کە تان نامادە یە؟» دەستىنک بە گورجى ھەوت جۆشە قورسە کەى ھەلگرت و قورۆشکە یە کى تەنە کەى پر کرد لە چایە کى رەش و دوو کۆلۆ قەندى لە ژىر پالە کە خست. یە کنى لە کیشکچى ^{بەشتە} گەنجە کان ھەستا خۆى تەکاند و بە بای دەستى چایە کەى من پر بوو لە خۆلە مینش، کوتى: «مام ئە ھەمدە پینت چۆنە دەورنکى دى بەم.» مام ئە ھەمدە ئە تەکوت قروقەى کردووە، بى ئەو ھىچ بلى تەنە کەى بۆ دیز کرد. لاوھە وەر یگرت و بە شانیا کرد و لە لیژى بەرەو ھەیانە کە چوو ھوارەو.

پرسیم: «مام ئە ھەمدە تەمەنت چەند سال ئە ی؟» بە دەنگى کى نەرم و پیاوانەوہ کوتى: «نزیكى شینت.» قەلاشکاری سەر ناگرە کە نیوہى سووتا بوو. قەرچە یە کى کرد و بوو بە دوو کوتەوہ. مام ئە ھەمدە سەرەرزو تەکانى لە سەر یە ک ھەلچنى و بە لکى مێرمەوہ کەى گەشاندیوہ و گری تیەردان. ناگرى دامرکا و دیسانەوہ بلىەى ھات. مام ئە ھەمدە لە پى دەستى بە یە کاسو و دەنگى بە یە کاخشانى دەستى ئە تەکوت دەنگى دوو بەردە زوو رەبە کە لە یە ک ئە درین. جگە لە دەور و بەرى نیمە ھەموو جینگا یە ک تاریک بوو. کۆلانى دى، دەشتى پشٹ ناوایى و چایە کى بەرز لەو پەرى دەشتە کەوہ لووتکەى لە تاریکایى ناسمانا گوم بیوو. مام ئە ھەمدە بە سۆزە دەستى پى کرد بە بەیتى سوارۆ:

ھۆ ھۆ سوارۆ

سوارە کەى لە من بە تەنن

.....

بە کۆل گۆیم لەو دەنگە گرتبوو کە لە گەر وویە کى پیر ئە ھاتە دەر. وردە وردە ھەستم کرد دەنگى مام ئە ھەمدە جادووم ئە کا. دەنگىنک کە خەمى شینت سال چەوسانەوہى تینا بوو و پەژارەى تەمەنى پر مەینەت وە ک پرىسکەى رەبەنى ئەو شار و ئەم دى گەراو، چەشنى ناندینى شوانى برسى ئە کرایەوہ. من ئەو کاتە ئە مەدەزانى ئە گەر

كورد گوزانى لى بىتتېمە، ئەگەر ماۋەي نەدى ۋىزەي باۋوبالزورە بەيتى بى، ژيانى چەندە ھەستەمە. ئەمۇ كاتە نەمدەزانى نەمانە كە بە سەر زمانى كوردا دى و پىنى ئەلەين بەيت، ئەمۇ فروە سىحراۋىيە كە لە گەروۋى شىمالى شوان و دەشتەۋانى كوردەمە دېتە دەر، بىرىنچە كە ئەدبىي و نارامى لەشى سزا كېشىەتى.

ئەمۇ شەۋە مام ئەھمەد بە سۆزە دەستى پىتكد، بەلام بەيتى سوارۋەلە نېۋەيا بوو بە ھاۋارى دلى خۇي. بەرز بۆۋە، بەرزتر بۆۋە. لەشى ساردى ئاۋايى ئاخشى. گۈنى كېسى دەشتى پىر كورد و بە لووتكەي چىادا ھەلگەرا بەرمۇ ئاسمان، بەرمۇ ئەمۇ جىگايە كە چارەنۋوسى لى ديارى ئەكرى و بەشى بەختەۋەرى و كۈلۈلى لى دابەش ئەكرى. دلىۋىن گريانىم لە سەر چاۋەي چاۋى مام ئەھمەد بەدى كورد كە ئۆزۋەتەي بەست بەرمۇ چىرچى سەر گۈزاي و گەشتە سەر يەخەي مرادخانى تا ديسانەۋە لە دەرياي پىر شەپۈلى سەر دلىا دامركىتەمە. نەمزانى ھەلۋى پىرى ئاۋايىيە كە مان بۆچ ئەگرى. ئاخۋەژارى و لەش بەبارى يا ژىرچە پۆكى و رەنج بەخەسارى، ھۋى ئەمۇ گريانىيە؟ مام ئەھمەد ھەستى كورد كە گريانى ئەمۇ رەنگە ھەزار جۈر پىرسار لە دلىما زىندوۋ كاتەمە، رەنگە روانىنى گىژانەي مەمۇ كاتەدا مام ئەھمەد تىنگە ياندېن كە پىرەستە قە بكا و پىنم بلى بۆچ ئەگرى. بە دەسەرى بەر خەنچەرەكەي، چاۋى بە ئەسرىنى سېرى و لە كاتىكا ھىشتا پەنگاۋى گريان بەرى گۈنچەي گەروۋى گرتىۋو، كۈتى: «لە ئاۋايىيە ئەلەين ئەھمەد جەنگە ھەرگىز پىناكەنەي، ئەمە راستە، بەلام تا ئىستە كە شىش نەيدىۋە مەن بگىرىم، تەننات كاتى كە تەرمى كۈرەكەشم بەرمۇ گۈزۋەنە بىرا نەگريام.» ھەستەم كورد ئەمۇ دلىخۇشى بەمەمە، بەلام نەمزانى بۆكام كۈستى كە وتوۋ؟ باشتىر بوو بىندەنگ بىم. سوارۋەن شەرتىك بوو كە كۈنەكەي دېۋىو و ئەسرىن ئاۋىك بوو كە ئاگرى دەروۋنى ئەمۇ دامركاندېۋو. بەيان بوو، مەن خەم ئەھات. ھەستام كە بۆم. كۈتى: «بىروانە كۈرىم ژيان بەم چەشتەيە! تازە لە تۇدا چىرۋەندا، لە ھەزىزى كىشكچىدا خۇي دادەرىژى و

دیته بهر و له منشا گه لاریزان نه کا و پاشان...»

سمری داخستمه و چاوی برییه ناگره که . مانگ دمرکه موتبوو . هه زیزی
کیشکچی به هه ننگه که یومه له ناو ناوایی نه گه راوه و له ژیر لیومه ویره ی نه هات .
هانگه شه و خو شه هانگ له سهر هالان .

.....

۱۳۵۰/۱۰/۳۰

مردن مه فەریکی ٥٥٥٥ و دویژە

—لام له گۆیگری به ههست و هونه ر به ر هستی به نامهی تاپۆ. تکایه گۆی بگرن بۆ
به خشانیک.

— «هه زیز! هه زیز، رۆژه، درهنگه! ههست کویم. مه لابانگانه!»
هه زیز ههستا. به دهم خۆکیشانه و موه باویشکی هاتی. شو نه یتوانیوو به خهوی.
بۆ مه گهر نه کرا؟! برا به چوو که که ی چه نه رۆژ بوو له ناگری یا و یکی به تینا وهك پشکۆو

هه زیز ههستا.

پۆلوی سوور نه گرا. پیره ژنی ناوایی یه که نه یانکوت که وتوویه تی. دوشمویس هه زیز
خمو نه چوو بووه چاوی. چرایه کی فتیله له سه کورسییه شه که ی مالیان نه سووتا و
دوو که ئنی نه کرد. سینه ی دایکی که مه مکی بن شیر ی نابووه سه دمسی ناویرینی
کۆر په کی و هه له مو بارهش خموی لێ که وتبوو، له سه دیواری قورماوی هۆده که یان
سه مای نه کرد و نه تکوت ماله که مژ له مه مکی دایکی نه دا. ته نیایی و بێکه سی پر په
ماله که بنگی خوارد بووه. هه زیز ته ماشای برا که ی نه کرد. به حال هه ناسی نه هات.
دهسی نیو تاکێ به گۆی مه مکی دایکیه وه وشک بیوو. هه زیز هاته وه بیری که کاتی مثال
بوو، باوکی به زستانیکی سارد هه له م هۆده یه مرد بوو. هه زیز له پر موو چرکی به له شیا
هات و چه و چۆیه کی تیژ تیره به نه ندا میا گه را. نه تکوت تیره یینی چهند سال به سه
نهو زستانه سارده دا خوینی گهرمی لای که ئیته له دهماریا نه گه را نه یوانیوو ریگی
بووژانه وه ی سه رمای نهو سه رده مه له دهر و نیا ییه ستن. هاته وه بیری، وه که خمونیکی
یتره مگ، که به پینخواسی به دوا ی تهرمی باوکیا چوو بووه گۆرستان، که مینکیشی له
ته نقینی مه لا هه له بهیر مابوو که کوتبووی: «مام هۆمه ی کوپی خات نه ستن! تو
مردووی، دوو مه لایکه دینه سه رت و پر سیارت لێ ده که ن، خوات کیتی؟ پینغه مبه رت
کێ؟ و کتیت کامه یه؟» له مه زیاتر بیری به ی نه ده کرد. هه زیز دوشمو زۆری
ییر کرد بووه و له خزی پرسوو خوا کینه؟ به لام زۆتر سه ری لێ شخوابوو، به ری به یانی
که نه یی هه ستن و به یی به فری سه ربانی تمویله ی ناغا به آلن، بیری نه مه که به یانی
زهوادیان له مالتا نییه بیخۆن، نه به یشتبوو وه لامی بز پر سیاره که ی بدۆزیته وه. هه زیز
دوشمو هه زار بیرمه وری هه زیشان کرد بووه سه ر مینشی. بیری خودا و بیری نان و بیری
دایکی که لایژی مالی ناغا یه. بیری خزی و برا ییماره که ی و له دوا ی هه مو و یانا بیری
شاگول.

هاته وه بیری که رۆژنیکی به هاری پاش هه ستانه وه ی جووت و کزربوونه وه ی

زمو، خمریکی جووت کردن بو. پوله کچیک بوشنگ کردن هاتبونه داوینی نمو کتیه
 واجی جووته که ی ناخا له خواریموه بوو. کراسی سموز و سووریان له بهر نووری
 خوره تاوا پرووسکه ی نه هات و به بالوره بانگی تاقیکی تریان نه کرد که له بهریموه بوون؛
 هاتموه بیر که لهو کاتمه دا کوی ناخا به سواری نه سپیکی کویت به به خیت و به ره ی
 زیموه لئی په پدا بیوو و به هاژه قه مچیه ک لموی له جیهانی نمین و خه یال تاراندبوو
 و خوی کموتبوه شوین کچه کان و نووژه ی به ناستمسی برا بچووکه که ی و چای
 خموتشکای دایکی که به ناله ی پر له دمرد و لیشی کۆره که ی کرابوزه هودای خای
 بیرموری هه زیزی پساندبوو.

– «رۆله هه زیز به خه بهری؟ بهخموه کویم، به یانی کارت زۆره. نه ری کویم پنا
 به ره بز خودا!!»

دایکی هه زیز هه نه مهنده ی کوتبوو و چای مانوی له سه ره ک دانابۆوه. له
 سیمایا چموساوه په تی هه زارما سال چینی هه زار دهاته بهر چاو. نمو رواله ته
 په پووته له تکوت په یکه ره ی توانجه دزی سه رکموتی مرقایه تی. هه زیز چاوینگی به
 ژوو ره که دا خشانده بوو. هه لگینگی هه لواسراو و دوو سن کاسه و کموچکی چتوی،
 گۆزه په کی سوو که له بهر تیشکی نیوهمنگی چرای فته له دا قاوه یی نه نواند، ده ستی
 نوینی قه دکراو له گۆشه ی هژده که، دوو وینه ی خه یالی له دوو پایوی گموره ی نایینی
 که له ناو گزوارینک دمهرتیرابوو له بهر دووکه لی ناومان رهش هه لگه رابوون و نیش
 هیچ. هه زیز له بهر په ی گیتی و کاسیا بزه یه ک گرتی. دایکم دهسته نوینه که ی باوکمی
 پینچاوه تموه له گۆشه یه کا دایناوه. زۆر جار دیومه که له بهرامبه ریا دانیشتوووه و
 له بهر خه یه وه قه نه کا. لای وایه باوکم یه کجاری به جینی نه هیشتووین. نه لی
 نه گه ریتموه. دلنهام له گه ریتموه.

راستی مردن چیه؟ به رهو کوئ نه چین؟ رهنگه دایکم راست بکا؛ مردن

سه فەريکي دوور و دريژه، به لām گه رانه وي ههيه. نه گهر ئادهميزاد بهم ساکار يه بمری
و نه تر نه گه ريتمهو چون نهين؟! ينگومان من باوکم نه يينهوه. نه گهر نهم مناله بچووکەش
بمری!...

ليردها ههزیز نه يوزابوو به شونين بيهه که يا برؤا. ته نانه ت به خه ياليش دلي
نه هاتبوو مردني نهم ساوا خونين شيرينه بهيتته بهر چاو.

نهو شهوه تيهه بوو و ههزیز به يانی چووبوو به ينگار به فري سه ربانی تمويهی
ئاخای مالبوو. بهر چایی نه خواردبوو و ئارهقه يه ک که به گهرمی له لهشی نه هاته دهرمهو
و خهيرا به ههناهي ساردی پای زستان نه يهست و له سهر سيني تازه رواوی نه بوو به
سههۆل، ديار نه بوو له بهر بين هينزی برسه تيهه يا شه که تی کاری بينگاری و رهنجی
خه ساری يا له بهر ههر دووکیان. بۆ مه گهر هه ژار دهردی يه ک و دووانه ؟ خوا نه کا
مه يهنت و چارهنووسی رهش ريگای دليک و تمويک بک بدوزيتهوه. وه ک قیلی که وای
سهی پنهوه نه نووسی و به ههچ باری بهری نادا، نه مه ريگا و شونين جيهانه و «به ره ههر
له لای تهنگيهوه له دهری».

کاتن ئيواره يه کي دهرنگ ههزیز به زگی برسی و لهشی مانووهوه گه رابؤوه بۆ
مال، چاوی به برای ساوای بيمار و لهش به باری کهوتبوو که پرشگی ژيان له سهر
ناسزی ليوی کانه وه بوی خهريکی ئاوابوون بوو. دايکی ههزیز دهمی به روومه تی کال
و کرچی کۆر په يمهو نابوو، نه يویت له گیانی خوی بهشی بدا.

کاتن منالیک دئ هه تاوێک هه لدئ؛ بههارێک پسته کمنی و کاتن منالیک نه پروا،
وۆژێک ئاوا نهين و گولزارێک شه خهتی لی نه دا.

ههزیز له بهر دهرگا هتري نه ژنۆی شکابوو. ولات له بهر چاوی سوورابوو. گهژ
و خولی خواردبوو و هتديک پاشان دايکيکی هه ژار نه يزانيوو بۆ کۆر په ی بگری يا بۆ
لاوه که ی. کرپه وه يه کي توند، دهرگای ليه تاکی هۆده که يانی کردبؤوه و گهر دالینکی به فري

رژاندېووه سر كموشكمنى هۆڭمكه يان. له دىرموه دىمنكى گزىرى ناخا نه هات كه هەراى
 نه كرد: «بە يانى هەر چى پادەى ئازا و كەلە مېرە، سازى؛ خان نه چى بزاو.»
 چەى دوو كور و كچى ئىوتدار كه له بەر دەرگاى ەمزىز و داىكى بىرارى
 ژوانى شەويان ئەدا نه هاتە بەر گوى. پاسارىەك له ژىر پاسارى مالىك بە جىريو ەيەكى
 نەرم دەرئەپەرى و بالى لەگرت بۆرە شانگى جى دانگەى رانە مەرى ئاواىى.
 - «ەمزىز! ەمزىز! كورم! ەستە! كورم مە لا بانگانە!»
 ەمزىز ەستە بە دىم خۆكيشانەو ە باوشكىكى دا و له بەر خۆمەو كوتى:
 - «نە هاتى خۆشە، قور تەكانى ناخۆشە.»^(۱)

۵۹/۶/۶

هه ئىقتە تى شامىرانە و هه ئىقتە تى مېلى

سەلام لە گوئىگرى بەرپىز و هونەرپارىزى بەرنامەى تاپۇ.

گوئىگرانى بەرپىز زۆر جار نامەيان بۆ ئىمتە نووسىو و گىلەيان کردوو و
نامەگانىيان وەلام نە دراو و تەو و ديارىيەگانىيان لە شىمر و لە نەسر لەم بەرنامەيەدا بۆ
نەکراو و تەو. ئىمتە جىگا و نشانىكى راست و رهوانمان هەيە و زۆر بەلامانەو سەيرە
چۆن نامەگان بە دەستمان نەگەيشتون. ناچارىن بۆ ئىمتە گەمەرخەمى بۆتە هۆي ئىم
کارە. جا چ هەي پۆست بىن و چ هەي هەموانانمان لە کرمانشان. ئىمتە لەو هاوکارانە
کە

راسپنږی دابه شکردن و ناردنی نامه ی گونگره کانیان بزلنپرسراوان و نووسه رانی
 بهرنامه کان له نه ستویه داوا نه که ین نپتر کار ینک نه که ن نیمه شرمه زاری گونگره کانسان
 ین. به لام باشر نه مه یه، نیوه که نامه بزه رنامه ی تاپو نه نووسن به نادره سی «تاران،
 مه ی دانی نهرک، رادیوی نیران، به شی کوردی و به ناوی لپرسراوی گشتی کاک مزه مری
 خالقی یا به ناوی نووسری بهرنامه که» بنیرن و دنیا بن که نه گاته دهستان. مه لبت
 نیمه لم پروایه داین که نه نانه ت گله کردنیشان نیشانه ی لوتفتانه به بهرنامه که مان،
 چونکه نادمیزاد هر گله له دوستی نکا. له هر حالنکا بهرنامه که مان همیشه ناماده یه
 بزونه رنمایان له هر موو باریکمه وه. هیچ پتو یست ناکا نه وه ی وا بز نیمه ی نه نیرن،
 نووسراوینکی شیری و یا نه سری پت. داب و دهستوری ولات و دهر برینی پرواتان
 که نه م داب و دهستوره پتومندی به ج باریکی کومه لایه تیموه هه یه و تیکه لوی له گن
 هونه ر و عاتفه دا چیه، خزی نه توانی له نیوموه بز نیمه دیاری که کی باش و هیزا ین.

نووسراوینکی هیزای ستانفورد مان دهس که وتوه که مه نوو چیرې نات هشی،
 شاعیری باشی نیرانی وهر یگنیراوه تموه به فارسی و نیمه کردو ومانه به کوردی و
 پشکه شانی نه که ین. ناوی وتاره که نه مه یه: حه قیقه تی شاعرانه و حه قیقه تی میلیم.
 نه م نووسراوه همولی نه مه یه که روونی بکاته وه راسته قینه و حه قیقه ت له روانگی
 عاتفه موو جیاوازی هه یه له گن حه قیقه تی که زانست نه یینن و نه یناسن.

مه لبت نه م وته یه به م مانایه نیبه که حه قیقه ت خاومنی دوو روا له تی دژی
 په کړه یا نه وه ی وا عاتفه به حه قیقه تی دانه نی یا نه و شته وا زانست به حه قیقه تی
 نه داته قه لیم په کیان حه قیقه ته و نه وی تریان دژی حه قیقه ته. ستانفورد STANFORD
 W.P. نه وه وی بلن زانست و هونه ر همدووکیان حه قیقه ت نه یینن و نه یناسن به لام
 لیکدانه موه یان و روانیان جیاوازه. نه مه نیوه و نووسراوه که ی ستانفورد.

داستانن سهاره ت به ویلیام باتلیر بیتس، شاعیری گه وری نینگلیزی

نه گيتريموه که به باشی جياوازی نيوان حه قيقه تی شاعيرانه و حه قيقه تی زانستی
 لی دمرنه که وی. باتلیزیتس شموک له گهل دزستیکي زانایا دانه نیشی و پاش
 شیوخواردن به پی باوی نهو کاته ی دوبلین لیته برین چهند ورده یه که به بانگ کردنی
 گیان واته یحزازی نه رواحه وه خه ریک ی. یز نه م کاره شاعیر و زانا و دوسته کانی تریان
 له پشت په نجه ره ی هژده که یه وه که نهروانپته سه رشه قام روو نه که نه گزیه کی بلووری و
 به گزیه که دا نهروان. له پر باتلیزیتس به دمنگیکی جادوگرانه وه دپته قه و نه لن من
 تاپویه کی جادوویی و پرشنگدار نه ییم که له سه ته پۆلکه یه کی خاکی سه ما نه کا.
 شکلی تریش نه ییم ره گیان سووره، سهوزه، نه رغمانیه که به دهوری تاپویه که دا دین
 و ده چن. زانا قه که ی نه بریتمه و نه لن نموه ی وادپته بهر چاوی به ریز باتلیزیتس
 پرشنگی نهو شتانه یه که له دووکانی دهوا فرۆشی نهو به بری شه قاسه که وه له م کۆ
 بلووری یه نه دا. نه گهر باش سه بری دووکانه که بکه ن ریزه بو تریه که له دووکانه که دا
 نه یین که پر نه دهوای سوور و سهوز و نه رغمانی. خوره تاو لهوانی داوه و پرشنگیان
 نه گه ریتمه بۆ سهر نه م گزبلووری یه که له بهرده می نیمه دانراوه. نه مه یه تاپوی
 پرشنگداری باتلیزیتس به ریز.

نه م جهاوازی ییر و بر وایه شتیکی تازه نیه. له میزه زانایان توانجی و مه نه گرنه
 شاعیران. له سه ده ی شه شمی پیش میلاد دا زانایانی وه گزنفان و فیساهوره س
 شاعیرانی وه هومیر و هیریودیان به درۆنترین ناده میزاد ناو له برد. هیرا کلیت
 نه یکو ت شاعیران له بهر نه مه که له حه قیقته لانه ده ن شایسته ی تازیانه لیدران.
 نه فلاتونیش له پهراوه ی کۆماره که یا ئیشاره نه کا به کیشه ی له میتره ی شاعر و فه له فه
 و شاعیران ری ناداته ناو شاری پاکۆ، واته مه دینه ی فازیلله خۆیموه، چونکه لای وایه
 درۆی زیان ناوه نه که ن. مه لته نه فلاتون قوبوولی نهو درۆیانه ی به لاره گرنگ نه بوو
 که سهر چاوه ی ئه تییار و هیریک ی بۆولات. نیسته ش زانایان تیکرا حسابیان که ی و

كۆرتە يەك لە بروایان وەرگەری ئەیتە ئەمە كە شاعیران یا درۆزنن یا بەداخ و دەردموه
دوورن لە راستە قیەی ژیان. ئەمە یە لێكدا ئەوێ گشتی سەبارەت بە شێمر كە بێگومان
پایە یەكی دروستی نییه.

لەگێڕنموه روژێك شاعیرێك لە شێمرێكا كۆتی لە هەر وردە یەكا ئادەمیزادێك
نەین و یەكێك ئەمری. ژمارە گەریك رەخنە ی لێگرت و كۆتی ئەگەر ئەمە راست بوایە،
ئەبوو حەشیمەتی جیهان هەرگیز نەگوێی، نە كەم یت و نە زۆر، لە كاتیكا وەها نییه.
ئەبوو شاعیر كە بلی لە هەر وردە یەكا ئادەمیزادێك ئەمری و یەك ئادەمیزاد و $\frac{1}{17}$ ی
ئادەمیزاد لەدا یك ئەین! بەلێ تەرازوو ئەمە یە بۆ درۆزنی شاعیران!

رەخنە گران ئێر هاتوو نە سەر ئەم بروایە كە بەلێ شاعیرانی وەك یتس و بلیك
blake شیتن، بەلام لەو شیتانەن كە پیاو سەرگەرم ئەكەن، بەلام لایەنگران ئەلێن
شاعیران هێژگی جادوو پیاو هە یە و ئەتوانن ئەو شتانە بێنن كە خەلكی ناسایی
ناتوانن بیا بێنن.

دژی ئەو بروایانە كە هەندێ لایەنگری شاعیرن و هەندێ بە شیت و درۆزنیان
ئەزانن، مەبەستێك هە یە كە كەمتر كەس ئامادە یە بۆ قبوڵ كردنی، ئەویش ئەمە یە كە
شاعیر و زانا لە دوو باری زۆر گرنگمۆه لە یەك ئەچن، پێش ئەو ئەم لە یەك چوونە و ئەم
دوو بارە باس بكەم پێش خۆشە بروای ئەرەستوو سەبارەت بە لایەنگری لە شێمر لە
بەرامبەر هێرشێ توندی ئەفلاتوونمۆه بۆ سەر شێمر باس بكەم.

ئەرەستوو ئەلێ: «شێمر بە هیچ باریك درۆی زیان ناوەر نییه. شێمر هەر باسی
ژیانی خەلك، هەر حەقیقەتە، بەلام لە روانگە یەكی بەرزترمۆه. شێمر خەلك یا
رووداو وەكان وەها كە هەن و بەرچاو ئەكەون باس ناكات! بەلكوو وەها یان باس ئەكا كە
ئەكرا بێن.» یا ئەین بێن. ئەرەستوو بەم چەشنە بەرگری نامەكی لە راستی كۆمەلایەتی
شێمر درێژە ئەدا و ئەلێ: «شێمر لە میژوو پتر باری فەلسەفی تێدا یە و زۆرتر لە میژوو
شیاوی شێكردنەو یە.»

تا بەرنامە یەكی تر كە دیسانمۆه لە سەر باسە كە ئەزێن، بە خواتان لە سپێزین.

شاعیر و ههقیقهت و واقعیهت

سهلام له گوینگری خوشهویستی بهرنامهی تاپۆ.

له بهرنامهی پێشوودا بهشیکمان له نووسراوینکی ستانفۆرد پێشکەش کردن به ناوی ههقیقهتی شاعیرانه و ههقیقهتی زانستی. کورتەیی بهرنامهی پێشوومان ئەمە بوو که سهبارهت به کاری شاعیران و رادهی تهئسیریان له سه رکۆمهڵ، برۆای جۆربهجۆر دهربرپاوه. فهلاسهفه و زانایان له رۆژگارانێ زوومهوه تاقمێ شاعیریان به باشی نههاتۆته بهرچاو. تاوانباریان کردوون به درۆو یا لانی کهم کورتوویانه لیکدانهوهی شاعیرانه

دووره له راسته قينه‌ي ژيان. باسي نه فلاتوونمان كرد كه به شاعيران نملنى دروژنانى
زيان گه نين و همر ومها باسي ديفاعيه‌ي نهره ستروشمان كرد له شينمر و كوتمان كه
نهره ستو، پېژړو بيلمه تى جيهانى كۆن له بهرگرى نامه كه يا نملنى شينمر له ميژووى
نووسراو زياتر له فله سه فزىكه. هه لېته نهم قسه‌ي نهره ستو و هه ميشه بۆته مايه‌ي
دلهمه ندبوونى ميژوونووسانى زانستى. ميژوونووسى زانستى مهبه ست لمو كه سانه يه كه
به بارىكى زانستيه موه سه پرى ميژوويان كردوه و عيالله و مه علولى رووداوه
ميژوويه كانيان هه لسانگانده و ته نيا به نووسينى ومقايع و رووداوه كان، ين ليكده انموه
و بردنموه سهره كى هؤو همل و هه لىكه وته كان، به بيان نه كردوه. لهم ميژوونووسانه
نه توانين ناوى توسيديد و گپېژن به رين. لام وايه كه نهو بناخه يه وا نهره ستو به
هه لېه وه دايرشت رووكاره كى ليكده انموه «جوانى ناسان» واته عالماني عيلمى
جه مال له ده ساله‌ي دوايى سه ده‌ي نوزده‌دا پىنكسه مېنين. ئوسكار وايلىد له
نووسراويناكه نه نووسى: «هونه ر، به رزى و ته ووى خۇى له ناو خۇيا دهس نه كه موى. نه
ومك له جيهانى دهرموه‌دا. هونه ر نايى به ته رازووى وينچوون و شه باهت له گه ل شتى
دهرموه‌دا هه لسه نكيترى. هونه ر گولنى ومهاى هه يه له هېچ جه نكه لىكا دهس ناكه موى،
بالندارى ومهاى تىدايه كه له هېچ باغ و گولزارىكا نيبه، هونه ر به هه زاران جيهان
دروست نه كا و نه يرووخينى و نه توانى مانگ به دىزوويه كى سوور به ناسمانموه
هه لواسى.»

هه لېته نهم واته يه له گه ل بر واي نهره ستو و جياوازي هه يه؛ به لام سهر نه ميه
كه ههم نهره ستو و ههم ئوسكار وايلىد له سهر نهم مهبه ست پىنكها تون كه شينمر
هه رىميكي سهر به خۇيه نه موسته هه ره‌ي شۇرش كردوو و جياوازي خوازي ميژوو يا
زانست.

به رامبه ر كردنى شينمر و ميژوو له لايهن نهره ستو موه منى هيتا سهر نمو بيره كه

لایه‌نیکی تریش هه‌لدهم له‌و بر وایه که له پینشا کوتم. زانایان قسه‌ی شاعیران به درۆ نه‌زانن، تاقینکی زۆر له زانایانی دیرینه‌ناسی هم‌ولیان داوه راسته‌قینه‌ی میژوویی له په‌راوه‌ی همه‌ماسبیه‌کانی جیهانی کۆن وه‌ک ئیلیاد و ئۆدیه‌ی شوینه‌واری هومیری یونانیانیا بدۆزله‌وه. وایان داناوه که پیاو نه‌توانن له‌و په‌راوانه‌دا به‌ناشکرا نه‌وه‌ی وا رووداوی میژوویه له‌گه‌ل نه‌وه‌ی نه‌فسانه‌یه له‌یه‌ک جیاکاته‌وه. لام وایه له‌و تاقمه‌ زانا و دیرینه‌ناسانه کاریان به‌ سه‌ر شوینه‌واری شاعیرانی وه‌ک بلیک، مایس، دانتیه یا لویس کارۆل مه‌یه‌یه و مه‌به‌ستیان له‌و په‌راوه‌ی شیعریانه‌یه که نیوهمیژوویین وه‌ک کتیی ژولویس سزار نووسراوی شکسپیر.

هومیر شاعیری گه‌وره‌ی یونانی له‌ جلدی دووه‌مه‌ی په‌راوی ئیلیادا قایمه‌یه‌کی دور و درێژی هیناوه له‌ فه‌رمانده‌رانی یونانی شاری ترووا له‌گه‌ل ناوی له‌و دهریاپانه که پیندا هاتوون و ژماره‌ی که‌شتیه‌کانیان. هه‌لبه‌ت له‌و وێژمه‌وانانه که له‌ هه‌رنه‌می میژوویشا نه‌یانه‌وئێ لیکۆلینه‌وه‌یان هه‌یه‌، مافیان هه‌یه‌ له‌و قایمه‌ی «هومیر»، به‌ ناوی به‌لگه‌یه‌کی میژوویی به‌ ده‌سته‌وه‌ گرن و پیاوه‌وئێ له‌ باره‌ی ژبانی له‌و کاته‌ی ترووا‌دا یا باری ژبانی پتسه‌د سا‌ن لیره‌به‌ری سه‌رزمو‌ی مالمسیا به‌ هۆی نووسراوه‌کانی شکسپیرمه‌وه‌ بزانن، به‌لام نه‌یه‌ن نه‌مه‌ش بئێم که نه‌گونجی له‌و به‌لگانه به‌ تموا‌ی نادره‌ست و سه‌رشو‌یتین بن، به‌ تایه‌ت له‌ باره‌ی نامار و ژماره‌وه. چونکه له‌گه‌ل نه‌مه‌شا که شاعیر له‌ راسته‌قینه‌یه‌کی ده‌رمه‌وه‌ لێله‌ام وه‌رنه‌گری و نه‌سل و ما‌یه‌ی داستان و سووژه‌که‌ی له‌ سه‌ر واقعه‌یه‌ت دانه‌مه‌زریتن، به‌لام زۆر گو‌ی ناداته‌ وردب‌وونه‌وه‌ له‌ نامار و ژماره‌ و ره‌قم. ته‌نانه‌ت ناو و هه‌رنه‌م به‌و چه‌شنه‌ که و‌یستی زانایانه. شاعیر زۆرتر هه‌ول نه‌دا و شه‌یه‌ نا‌هه‌نگ و موسیقا هه‌لب‌ژیری. بۆنمونه‌ کاتێ ناوینک به‌ لایه‌وه‌ جوان نه‌بو‌و یا هه‌رنه‌ینیک خاومنی و شه‌ی نا‌قولا و له‌ سه‌ر زمان گران بو‌و، نه‌یگ‌و‌ری. واته‌ فۆرم و قالب و شه‌ زیاتر به‌لای شاعیره‌وه‌ گه‌رنه‌گه‌ تا ناوه‌رو‌کی راسته‌قینه‌. بۆ نه‌وه‌ی

ديسانمونه توشی هه له يکي تر نيمين و وانه زانري که منيش شاعيران به دروزن دانمتم و مه به ستم لموه که شاعير ديوى دمرموى وتارى به لاوله گرننگره، گوايه نهوويه که له وتارى شاعيرا حه قيقهت ناييږي، باشره نمونونه يک بهيتمهوه و مه به ستم که روون بکه مموه.

شاعير رووداو نيکي ميژوويي که له سهردهمى شېرى سيليپا هه لکه وتوهوه نه گيږي تهوه. ريچاردي شيردل و سلاحه د ديني نه ييووي به شى همره گموره ي نمو رووداوون. ياني داستانه که له سر نموان نه گه ږي. شاعير نمو دوو ناوه ناگوږي، به لام نه تواني چه شى رووداو که بگوږي. ژماره ي سپاي سيليبي و سولمانه کان که م و زور بکا. هه رنجه که ي و ا شير له ي قهوماوه بگوږي، وتوويزه کان بگوږي و زور شتى تر. چونکه هه وهک له پشاله زمانى نه ره سټوه کوتمان شاعير رووداووه کان وهک هه ن باس ناگا، به چه شتى که نه کرا و نه شيا بين، باسيان نه کا. دهيجا ناشکرايه، نه کرا سيليبي سرکه وتايدن، نه کرا بارى ژيان له نورووپاي نه وکاته دا چه شتيک بوايه که کليپا دمستى نمونده نه ږي شتيا به که زور به ي کومه لى نورووپا به هه نه تينن و شاياني ولاته نورووپا ييه کان به هيواي ولات گرتن و تالان، هان دا بوله شکه رکيشان. نه کرا سلاحه ددين نمونده به هير نه بوايه که سلايه کان شکت بدا! ته نانه ت له روانگه ي شاعير نيکي نورووپا ييهوه که پيژمند و دل به ستراي هه يه به گه له که يوه، باشر بو وهها نه بوايه. باشر بو لهو شيرپدا نورووپا سر بکه وتايد و زانيارى شيرق زووتر له غه ربا په ره گر بوايه.

نمونونه يکي تر لموه ي که شاعير بز پاراستى موسيقا و ناههنگى فزرم، ژماره و نه ږقامى ريازي نهکاته قوربانى. زانايه کي ميکانيك و فيزيک کاتى باسى که شتيه که نهکا که «٣٠» پنى له ناو ناودايد و «١٢٠» پنى له دمرموه و به سر ناوه که مويه مه به ستيکي فيزيکي هه يه و نه روايته سر قانوني فيزيکي، چونکه نه گهر ژماره ي «٣٠» و «١٢٠» هه يي له بارى فيزيکيه وه نه گونجى که شتيه که نوم بى يا له بهرامبر توفان و شيرپولى

دمريادا باش رانهموستى. به لآم شكپنر له نو سراوهمكه يا به ناوى توفان كاتن به ناريل
 نه لنى باوكت سى پنى تمواو له دمريا چوته خوارهمو مهبه ستيكى ريازي نيبه و رهنه هدر
 له شزاني كه نه گونجى نادهميزاد له قولايى سى پندا تووشى قورسايه كي له رادعبه دهر
 بىت. شكپنر وشى «سى» هه لپواردوه، چونكو به لايه وه له بىست و چل موسيقاي
 زياتره. ههر ومها يىتس yeats له شيمرى I nts free (ناى نيس فرى) دا بىنگومان له بهر
 موسيقاي كه لام و ناههنگى خوشى وشى ۹ نه لنى: لهوى نوزيز لوييا له چينم و
 پلورينك ساز نه كمم بۆهنگه كانم. بۆچى «يىتس» ي شاهر نه يگوتوه ۱۳ ريز لوييا و
 دوو پلور؟ ينگومان له بهر نابارى وشى ۱۳ و دوو. نه گهر نمو شيمرانه هى شاهرانى
 سهردممه كونه كان بن وهك سافويا نهنا كرنون Anakron و يژموانانى ديزينه ناسى به
 ناوى راسته قينه ناچار نمو ژماره و رقه مانه بيان وهر نه گرت و ينگومان له رابردوى
 راسته قينه ي ميژوويدا تووشى هه له نه بوون. نه مه بوو كه له پشا كوتم نابى چاوهروان
 بكري كه شاهر خوى به ته وارى واقعيه ته وه بيه ستيتموه. شتيكى تر، چونه كورنى
 كه موه و بلنم كه شاهر حه قيه ت نه لنى، به لآم حه قيه تىكى بن واقعيه ت: كه متر وا
 نه بن كه حه قيه ت و واقعيه ت له شيمرا يه كتر بگرنموه. هه لبه ت نم ليكدانه وى من
 كاتن دروسته كه نيوهش له ماناي حه قيه ت و واقعيه ت بروتان برواي من بن. من
 واقعيه ت بهو شتاله نه لنم كه نيسته و جوودى واقعى و بهر چاويان هه يه: وهك سه ختى
 و زبرى بهرد يا كه مخرغى نموين له چاو سهردممانى پنشوو. به لآم حه قيه تى بهرد ته نيا
 زبرى و سه ختيه كى نيه و كه مخرغى نموين به لاي منموه باش نيبه، واته حه قيه ت
 نيه له كاتيكا واقعيه ته، له وى كه كوتم باش نيبه شتيكى تريمش به ييرا هات بۆماناي
 واقعيه ت و حه قيه ت؛ واقعيه ت نمو شته به كه نيسته هه يه. چ باش بن، چ خراب.
 چ جوان بن، چ دزيو. حه قيه ت نه گونجى نيسته نه بن، به لآم نه گهر هه بوو
 جوانه: نموبى پاكي و باشيه. باشى له راستيا مانايه كى تره له حه قيه ت. واقعيه ت
 نه مه يه كه هه زارى و برسيه تى و شمير له جيهانا هه يه. به لآم ناخو نه وانه بۆهه ميشه

ٲنوٲسٲ؟ ؤه ؤقٲقه ٲمه ٲه كه نه ؤئر ٲنوٲسٲ نٲن!
 ٲا به رٲامه ٲه كٲ تر كه دٲسان له سر ٲم باسه ٲه رٲوٲن به ؤواٲان ٲه سٲئرٲن.

شعر زیاتر له سه لسه نه نیزیکه، هه تا میژوو

سه لام له گوینگری به مه ست و هونه به رستی به رنامه ی تا پۆ. له به رنامه ی
پنشوودا کوتمان که حه قیقه ت و راسته قینه له روانگی شاعیر و زاناوه جیاوازیان
هه یه، به لام هیچکام لهم دوو لیکدانه وه یه، واته لیکدانه وه ی شاعیر سه باره ت به
حه قیقه ت و لیکدانه وه و بر وای زانا به رامبه ر به راسته قینه، هه له نین. هه ردوکیان به پنی
بر وایان دهرک و تیگه یشتنکیان هه یه. باسی به رهنکاری زانایانمان کرد به رامبه ر به
شاعیران و کوتمان تا قمی زانا به در یژایی میژوو به رهه لسی شاعیران وه ستاون و لایان

وابوره كه ليكدانه موي شاعير له راسته قينه دووره. نه فلاتو نومان به نمونه هيناوه و پاشان باسي نه رستومان كرد كه يه كم فيلسوف و زانا يه ك بروه ريزي بوشنمر داناوه و كو توويه تي شنمر له ميژوو زياتر له فله سه فله نزيكه. به لام كوتمان نابني چاوهر وان بكري كه شنمر له باري نامار و ژماره موه شتيكي لي دمركموي كه روونكه ره موي راسته قينه و رووداوي ميژووي و كوتمه لايه تي يني. هه ليه ته موه به لگه نيه بونه موه كه شنمر له پايه و بنا فله شدا كاري به سه ر راسته قينه موه نيه، به پنجه موه شنمر هه موي له راسته قينه وهر نه گري، به لام راسته قينه موه و رووداوي رزوانه و رابردو له دمرووني شاعير ره رنگيان نه گزي و به تاراي هاتفه دانه پوزرين. له بهرنامه ي رابردو دا كوتمان كه شاعير وهك زانا و ژماره گه نيه كه موه لدا و ته كاني موه به موه، يني كه موزور له گه لدا راسته قينه موه دمروودا يته موه. بونه موه باسه ش مياليكمان هتاوه له شنمر شاعير كه كه نه لني: ٩ ريز لوزيا نه چتم. له ويژه ي خوشمانا زور جار تووش شت و هه نه بين. بونه نمونه شاعير به ژني ياري به دارينكي راست و به رز ته شيه نه كا. ليره دا راسته قينه يه كه له بهر چاوي شاعيره، كه زانا كاري به سه ريموه نيه. حه قيقه تي به رزي و ته رزي به ژن و باري دلدار، جا با نه كرى به ژني هيچ نافره تيك به نه ندازه ي چنار و سهول به رز يني. شاعير به رزي بالاي له بهر چاوه نه كه نه ندازه ي به رزيه كه.

جا هه تا نيره هيشتا هه ر باشته و باسه كه باسي كه موي و چه ندايه تيه. به ژني يار به رزه و سهوليش دارينكي بلند و ته رزه. نه موه ته شيه موه حوسوسه به موه حوسوس. واته له يه كچواندني دوو شته كه هه ست نه كرين و بهر چاو نه كه موه. هه موه به رزي دار دياره و هه موه به رزي به ژني دلدار. به لام گاهي هه نه كه موي كه شتيكي موه عقول به شتيكي موه حوسوس ته شيه نه كرى يا پنجه موه نه كي. واته ته شيه موه حوسوس به موه عقول. له موه دوو جينگايه شدا چونكه يه كي له «موشه بهه» يا «موشه بهه موه نيه» هه ست كراوه، كاره كه ساكار تره. شاعير نه لني: «رويشني ناو به ناو جزيارا وهك تيه ريني

تمهن نه چي. «ته شېهي مه حووسه به مه عقوول. يا نه نئي:» ختم له سر دلم
خهرمانه ي داوه، ته شېهي مه عقوول به مه حووسه. ختم به چاو نابيزي، به لام
خهرمانه ي دعوي مانگ که دعوي نه گري و تاريكي له کاشتيکي بهر چاوه و هه ست
نه گري.

لمو جينگاهه دا تيگ يشتن که ميک دژوار نه ي که مه عقوول به مه عقوول ته شېه
نه گري؛ «حافظ» نه ي:

سلامی جو بوی خوش آشنایی

بدان مردم دیده روشنائی
بژني خوشي ناهنایي شتيک نيه به لووت هه ست گري و هه روهه سلواویش
نامه حووس و هه ست نه گراوه. گلته ي چاوي روونا کايش ته هيرنکي شاهيرانه و
نامه حووسه؛ گوايه روونا کايي چاوي هه يه و نهو که سه ش وا «حافظ» نه چپته
سلوي، گلته ي لمو چاوه يه. پروان هونه ري شاهيرانه چي کردوه. روونا کايي جگه له
پرشنگ و لوور شتيکي تري تندا نيه؛ نه زانين که روونا کرين به شي نه دنام چاوه، هم
روونا که و هم روونا که روهه؛ له چاويشا گلشنه به کار ترين به شه بزديتن، واته
روونا که دنده وي شت؛ جا نه گهر له شتيک نه لسي روونا کايي ي و لمو له شه دا چاويک
هه ي، ين گومان چاوه که له شه که روونا کتره، واته روونا کتر له روونا کايي، جا گلته ي
نهو چاوه نه ي چي ي؟! روونا کتر و روونا که روهه تر له چاوي روونا کايي!

دژابه تي زانا و شاهير له ناو ويژه ي فارسشا زور بهر چاو نه که وي و تازه ترينيان
له لايه نه حمده ي که سره ويه يوه يوو بهر امهر به شيمري شاعيراني نيران وه حافظ.

که سره وي په راويکي نووسيره به ناوي «حافظ چه مي گويد؟» و لمو په راوه دا
ره خنه ي سيري و ناوه وي گرتوه له حافظ. کارم به سر نه موه نيه که ره خنه ي
که سره وي له شاعيران به تايه ت لمو شاعيرانه ي که کاريان مه دح و پينه نه کوته

ره خنه يه کي دروست و به جنیه، به لام وادرنه که موی که سرموی هر له پایوه ینگانه یه بهرامبر به راسپیری شینر و زور ورنه بۆتموه له ناوهرۆکی کۆمه لایه تی شینره کانی حافر و خزی له راسته قینه یه نه گه یاندووه که نیستاره و نیماژ گاهن به گۆنره ی باری کۆمه لایه تی ناچار ییه بۆ شاعیر. وادیاره که سرموی لای وایه که شاعیر یا هر که سیکي تر له وه ی و به لایمه دزیوه، نه یی یلی و نه گهر ترسی هه یه له کوتن، باشتره هیچ نه ئی و به وه ی داپۆشراو رینگا له خه لک نه شپۆتن. که سرموی له ناو شاعیرانی ئیراندا فردهوسی په سند ئه کا و له ئی شینره کانی بۆ هاندانی دیماری نه تموه پهرهستی به که لکن. نه مه راسته، به لام نه گهر فردهوسی پاش بووژانه وه ی دووباره ی هوله ی ئیرانی نه هاتبا یه و باریکی سازای وه که دهر باری مه حمودی نه بوا یه خوا هالم که نه ی توانی یا نه یو ئیرا نه م شینره هانده راله بلنی یام نا؟! نه گهر فردهوسی پاش هترشی مه خولک بهاتبا یه و له ناو گه لیکا بۆ پایه که بر وایان به خویان له دهس چووه و ترس دایگرتوون، ناخوله دهر وویا لا گری نیشتان په رستی هر بلنیه ی نه بوو یام نا؟

له زانین که شاعیر بارهاتوی کۆمه ل و شرایتی کات و پند او یستی کۆمه ل و میژووه. بۆچی قه سیده نه گۆژی به خه زه ل؟ وه لاهی نه م پرسپاره ساکاره، نه گهر بزانه ی قه سیده می کام سه رده مه و خه زه ل له چ کاتیکا پیش که وتووه. له به رنامه ی پینشوودا کوتمان که گاهن میژووناس یا میژوونووسی و میژوویست ناچار نه بی لهو په راره شینریانه که سه باره ت به روودا و یکی میژوویی یا ئاده میزادیکی میژوویی لووسراون که لک وهر بگری.

ئو میژوونووسانه تا چ راده یه ک نه توانن بر وایان به و په راره شینریانه هه یی و پشت یه ستن بهو لووسراوانه وه. نه گهر ئو په راورانه نووسرای شاعیرانی جیهانی کۆن بن وه ک سافو و نه نا کیرئۆن به دوو دهلیل ئه کرا میژوونووسان که لکی لی وهر بگرن: یه که میان له بهر ئه مه که شاعیرانی پینشو تا له م راده یه که نیسته باو بووه له ازبان به

داپژشراوی و دوورکموتموه له هه رنمی راسته قینه و واقعیات نه بووه، چونکه پتوهندی
ژیان بهم هتده پرپیچ و قههچ و گریوگۆل نه بووه، نه مه دملیلی یه کهم. دووهه میش نه مه
که ناچاره میژوونوس له م نووسراوه شیمریانه که لک وهریگری، چونکه به لگه ی تری به
دهستهوه نیه. له گه ل له مه شا که لکه له ی هه له کردن هه نه میتن.

تا بهرامه یه کی تر که دیسانموه له سه ر له م باسه ئه یۆین به خواتان له سپهرم.

گیشه زانایان و شاعیران نه به دیه

سلام له گوئگری به ریزی به رنامه ی تا پۆ. له دوو سن به رنامه ی رابردودا باسی
نه ومان کرد که حه قیقه ت له روانگی شاعیران و زانایانه وه جیاوازی هه یه و کوتمان
که زانایان زۆر له میژه لیکدانه وه ی شاعیران و چه شنی روانییان بۆ جیهانی حه قیقه ت به
هه له نه زانن. له گزنوفان و فیساغورس تا هیراکلیت و ئیفلاتوون و تانه مرۆکه
کیشه ی نیوان زانا و شاعیر به ردموامه. لیره دا پرسیار تک هه یه: بۆچ زانایان دژایه تییان
هه ر له گه ل شاعیر هه یه و خزیان له به شه کانی تری هونه ر ناگه یه نن؟ له به رچی

ئارشىتىكتۇرىك يا پەيكەرساز و نەققاش و نووسەرىكى تاتار و تەننەت دىمورگىرنىكى تاتار نەكىموتۇنە بەر تەمۇس و توانجى زانايان؟ مەگەر نەوانە ھونەرمنەندىن؟ چىما كارەكەيان بە ھانى عاتىفە نەبەستراۋ؟ پىرسار ئەمەيە كە شىمر لە ھەمىو ھونەرىك زىياتر، بارى عاتىفى موتەلەقى ھەيە. ھونەرەكانى تر ئەكرى لە روالگەي زانايانىشەو سوودىكى دەسبە جىنى بۇ كۆمەل ھەيى. كۆتم دەسبە جىنى چونكە لائى كەم نەققاشى زىنەتە، پەيكەرسازىش ھەروھە! جىگەلەمە پەيكەرەسازى بۇمىژوونووسان زۆر شىتى بەكەلگى لى دەس كەوتۇو، وەك چە شىتى بەرگى كۆن، چە شىتى خۇرازاندەنەوى ئافرەت و پىاوى مىژووى. ئارشىتىكىش چە شىتى خانووبەرە سازكردن و سەراي گەورەيان قەللى شەرى سەردەمەنى كۆنى لى دەرنەكەوى. ئارشىتىكت ئىشتاش سوودى لى وەرەنەگىرى و بۇ كۆمەل بەكەلگە. تەننەت مووسىقاش ئەگەر راسپىرىيەكى تىرى نەيىن، لائى كەم ئەمەي ھەيە كە ئارامىبەخشى گىان و گونىيە. بەلام شىمر چى؟ شىمر لە روالگەي ئەو زانايانەو كە دۇى شىمرن، لىزگەي چەندە وشەي لە راستى بە دوورە و ھىچى تر و كەلگى نىيە بۇ كۆمەل. بەرپەر چى پرواي ئەو زانايانە بەم جۆرە ئەدرىتمەو كە ئەو ئاقمە ھەر لە بناغمەو راسپىرى ھونەريان نەناسىو. شىمر و ھىچ ھونەرىكى تر ئابىن بەمەو راوەستى كە تەنيا جوان بىن. شىمر لەگەل جوانىيا ئەبىن بەكەلگىش بىن، بەلام چۆن بەكەلگىيەك؟ وەھا كە دۆزىنەوئەي ھىزى كارەبا لە لايدن ئىندىسۆنەو بەكەلگە، چە شىتى ئەو بەكەلگىيە كە لە فىزىك و مىكانىك و شىمى و پىزشكىيا ھەيە، ئەگەر ھەر ئەوانە بىن بەكەلگى، ئەي فەننى حقوق، زانستى ئەخلاق، كۆمەلناسى و سىياسەت و زۆر بەرھەمى بەكەلگى تىرى مىشكى ئادەمىزاد چىن؟!

ئاخۇ ھەمىو كۆشكىكى ئادەمىزاد بۇ ئەمە نىيە كە باش بۇى و مەروشانە بۇى؟ بەرمەيتىش بىچى و بەرزىتمەو؟ نايان تىكىكى پىشكەوتۇو، بىن ناسىنى فەلسەفە و ماناى ژيان، ئاگرىك نىيە بە دەس مائىكى نەفامەو؟ ئەگەر ئەمە مان قەبول كەرد و شارمىز

میژوی هوندریش بووین و زانیمان کام پتیموستی کۆمه لایه تی، هوندری به دی هیناوه، ناچارین قه بولڤ بکه یین که شینمر بن نهوه ویستی که میکی تایبه ت، یا ته فنه نونوی شاعیرنکی دیاری کراو بی، له کۆمه لایه پیدای بووه، ههروهک به شه کانی تری هوندری جادوویی. شینمر باشت له نهر له بهر نه کړی و له بهر نه به باری هه لگرتن و نه فموتانی زور مه به ست و روودای کۆمه لایه تی و میژوی خراوه ته نه ستی شینمر! به تایه ت له روژه لایه شینمر زیاتر له هه موو هوندریکی تر پیشینه ی خزمه تی کۆمه لایه تی هه یه. نه گهر گاهینک و له سه رده میکی کورتا به هزی باریکی تایبه تی، سیاسی و کۆمه لایه تیه وه شینمر له ریگای خزمه تی گشتی لای داین، نه مه نایه ت مایه ی بن که لکی شینمر. ناخۆ سه نمه ت و زانست له هه موو کاتینکا به که لکه ؟ ته نانه ت نه گهر بۆمبای نه تۆمیش یین و به سه ر خه لکی یین تاوانی هیرۆشیا و ناگازاکیشا بکه وی؟ نه تۆم نه توانی له خزمه تی ئادهمیزادا یین و چاره ی زور دهرده و نه خۆشی و که مایه تی بکا، له کاتینکا تا ئینستا نه تۆم و بها نه بووه و بۆنهم ریگایه که لکی زور لڤ و مرنه گیراوه و نه م مه به سه ت نایین بمانه یته سه ر له م بره وایه که گوايه زانستی فیزیک یین که لک و زیانگه یته.

مه به ستیکی تریش که پتویسه بۆ پاکانه ی شینمر له لای زانایان، هه لبه ت نهو زانایانه که دژی شینمر، بکوتری، نه مه یه که شینمر و وێژه ی پیش زانست هه ستیان به نیازی کۆمه لای نه دهمیزاد کردوه و زور هه لکه موتوه که زانست بهیری له شتینک له کردۆتوه و به لایمه کارینکی نه گونجاو بووه، له کاتینکا شینمر و وێژه له خه یال و هاته بقی شاعیرا ته سویری کردوون و ریگاوشوینی بۆ دامه زرانندوون. زور نهو ستوره و نه لاله هه ن که ئیخراعاتی زانستی هه زار سال پاش خۆیان پیشینی کردوه. له سه رده می کۆتا فزین بۆ ئادهمیزاد له باری زانسته وه نه گونجاو بووه و تاقیکاری زانایان نهو نه ده له بووه که ته نانه ت ناواتی فزیشیان هه یین، به لام شاعیر و نه فانه وێژی کۆن له جههانی به رینی هونه را خۆی به تاقیکاری که م و کورتی ده سکه وتی ئادهمیزاد مه نه به ستۆتوه و ماوه ی هه بووه تا بیر و خه یال له وزه یاندا هه یه، بره وایا و ناوات به خوازی بۆ

هه‌لهرین و نمونه و میالی نوستوریهی ساز بکا. قالیچهی سوله‌یمان، چهرخ و نه‌له‌کی پیرزۆن له‌ نه‌فسانه‌ی کوردییا و ماشیتی فرۆك له‌ داستانی دیدالووس dædalus پینشینی کراوه و بۆتان روون نه‌کاتمه‌وه که شاعیر و نووسەر سهرقافلّه‌ی کاروانی پینشکمو تویی به‌ شهریه‌ت بوون. ته‌نانه‌ت ئار یستۆفان له‌ په‌راوینکی شیریدا که ناوی «بۆق»ه، شهری شیمیایی له‌ ریگای هه‌واوه پینشینی کردوه و لووسین سه‌فه‌ر بۆ مانگی باس کردوه. له‌ نه‌فسانه‌ کۆنه‌کانی یونانا، که سیک هه‌یه‌ به‌ ناوی ستائووس. کاتێ خه‌ریکی مردن بوو، خوای به‌یان له‌ لای زیتووس تکای بۆ کرد و ته‌مه‌نی هه‌میشه‌یی پێ به‌خشا. نه‌مه‌ش نمونه‌یه‌که هه‌زاران سال لیرمه‌یه‌ر له‌ وێژده‌ا هاتوه و تا نه‌مڕۆش به‌ شهر نه‌یتوانیوه‌ خۆی له‌ ده‌س مردن رۆگار بکا؛ به‌لام نه‌گونجی زانست رۆژێك ئهم ئاوا ته‌ به‌دی به‌یت. زانست، نه‌ویش زانستی فیزیک و میکانیک و پزشکی که هیچ پتومندیکیان به‌ زانستی کۆمه‌لایه‌ تیه‌مه‌ نییه‌، هه‌ر ئه‌مونه‌یان له‌ ده‌س دی، که که‌مه‌سی ناسووده‌یی و پینشکمو تی سه‌ نه‌تی بۆ ئاده‌میزاد پینکهن....

که‌لێک وه‌رگرتن له‌و که‌مه‌سانه‌ له‌ هه‌ریمی زانستکی ترا دیاری نه‌کری، واته‌ زانستی کۆمه‌لایه‌تی و کۆمه‌ناسی و له‌خلاق و فه‌لسه‌فه‌ و نه‌ده‌ب زیاتریان به‌یه‌که‌وه‌ په‌یومند هه‌یه‌ تا له‌ گه‌ل زانستی تیکنیکی. من ناچارم جاریکی تریش ئهم راسته‌قینه‌ بېخه‌مه‌ به‌رچاو که‌ به‌ داخه‌مه‌ زۆر که‌س لایان وایه‌ شیمر ته‌نیا جوانی رووته و هیچ راسپه‌ریه‌کی کۆمه‌لایه‌تی نییه‌. نه‌مه‌ هه‌له‌یه‌که‌ که‌ ته‌نیا ئه‌و که‌سانه‌ تووشی ئه‌بن که‌ نایانه‌وێ ورد بنه‌وه‌ له‌ ناوه‌رۆکی شیمر و هێزی هاندەر و به‌رموینش به‌ری ئهم به‌شه‌ی هونه‌ر. ئهم ریزه‌ و تاره‌ نه‌توانی دهرگای وتووێژی ئینه‌ و ئیوه‌ بکاته‌وه‌ و نه‌گه‌ر جگه‌ له‌مانه‌ که‌ کو تومانه‌ شتیکی تریان به‌ خه‌یالادی، یا ره‌خنه‌یه‌کانه‌ هه‌یه‌، تکایه‌ بۆمان بنووسن، به‌رواتان به‌ ناوی خۆتان بلالنه‌که‌ بنه‌وه‌ و سپاستان نه‌که‌ین.

تا به‌رنامه‌یه‌کی تر که‌ دیسانه‌وه‌ له‌ سه‌ر ئهم باسه‌ نه‌رۆین، به‌ خوای مه‌زنتان نه‌سپه‌رین و چاوهروانی نامه‌تانین.

روانگهی جیاواز له سەر حه قیقهت

ژن:

سه لام له گوینگری بهرینز و هونهر پهرهوهی بهرنامهی تاپۆ. له دوو بهرنامهی
رابوردوودا کوتمان حه قیقه تی که زانا نه یزانی جیاوازی هه په له گه ل نهو حه قیقه ته که
شاعیر نه ییینی و ئیسته له سەر ئهم باسه نه پۆین.

پیاو:

فهرمووت نهو حه قیقه ته وازانا نه یزانی جیاوازی هه په له گه ل نهو حه قیقه ته که

شاعیر نه یینی. شتیکم که و تهمه بیر که پتومندی به باسه که وه هه به. داستانیکه سه بارهت به یه که م دیداری مهولانا جه لاله ددین و شه مسی ته وریزی. پشیر نه وه که جه لاله ددین بچته ناو کۆری ته سهووف و غیر فانهوه، زۆر تر به ناوی زانا ناو بانگی هه بوو. له سه رتاسه ری ولاته لیسلا میه کانه وه نه چوونه قوونیه و له دهر یای بنی زانستی جه لاله ددین تیراو نه بوون. به سه دان خویندکار له زانستگه یه کا که جه لاله ددین خۆی به سه ری ا رانه گه یشت و دهریشی تیدا به شاگردانی نه گوت، خهریکی دهرس خویندن بوون. وه که له نووسراوه کان دهر نه که وی مهولانا پیاوینکی خانه دان و یه گجار دمو له مند بووه. ته نانهت خهر جی لهو زانا و خویندکارانه ش که له زانستگه که یا بوون، خۆی له مال و سامانی خۆی داو یه تی. شه مسی ته وریزی پیره پیاوینکی خواناسی دل زروونا که بووه که وه که سۆفی و عارفه کانی تری لهو سه ر دمه به ولاته لیسلا میه کاند ا گه راوه. هه له بت ههر که سی که بزگه شت و دینتی ولاتان شار و ولاتی خۆی به جی نه هیلن، مه به شتیکی هه به! یه کیکی بز دینتی هه ری می تازه، یه کیکی بز هه له سنگاندنی زانیاری ولاتانی جزر به جزر و نه زانین که لهو کاته دا سنوور وه که نیسته دابراو و دیار یکراو نه بوو که دانیشووی هه ری مینکی تایه تی جوغرافیایی و سیاسی نه توانی یی پرس کردن و ماوه وه رگرتن له ولاتی خۆی بچته دهرمه؛ نه مر زبانی تایه تی سیاسی پند اویشی به م دیاری کردنی سنووره هه به که لهو کاته دا نه بووه. شه مسی ته وریزی یه ییگومان سه ر مر قی دوا ی مه به شتی که و توه که ته وریزی به جی هیشته وه و له سنووری نیران تیه ری وه و رووی کردو ته ولاتی رۆم. واته تورکیه ی نیستا و ریگای که و توه شاری قوونیه که جه لاله ددین لهوی بووه. رهنه گه کیشه ریکی مه عنوی شه مسی بردیته قوونیه تا به دیداری خۆی مهولانا بکاته ناگریکی هه رگیز دانه مرکاو. شه مسی ته وریزی به سه ر و ریشی نالزواو و به رگی توزاوی ریگای دوور و دریزم وه نه چیتته نهو خویندنگه یه که مهولانا دهرسی له نه لیته وه. لهو رۆزگار هه دا به پان هه موو خویندنگه یه کی

ناینبیموه مزگوت هه بووه و جیگایهك بزخموتن و هه سانهوی گه شتیاران و رنجوارانی
غریب دروست کراوه. کامه مال دمرگای بزغریب ناواله تره له دمرگای مالی خودا و
کامه خانه خوئی دلاواتره له خوایهك که گیان نه به خشن، چ بگا به نان؟!

ژن:

شەمی تەوریزی بە رۆڵەتی هەزارانمۆ ئەچیتە سەر ئەو گۆڵە و مەولانا لە
کەناریا دانیششوو و ئەقن و زانایان وەك پەپوولەیی دەرۆی شەم لێی کۆبوونە تەمۆ.
هەركام لەو زانایانە كە لە ولات و شاری خۆیان مامۆستا بە كەن و ئیتە بە شانازی مەوه
بوون بە شاگردی مەولانا، پرسیارێك ئەكەن. یەكێك لە بارەیی فەلسەفەمۆ، یەكێك
سەبارەت بە مەتیق، یەك هەدیس و ئەوی تر زانستی فەلەکیات.

پینۆست ناكا بۆنیم مەولانا لەباری زانستەوه چەند بە هیز بووه. رادهی زانستی
ئەو پیاوه بەرزە بە شیعەرەكانیا دەرئەكەوی، باسی ئەتۆم لە شیعەریكیا بە رووناکی دیتە
بەر چاو. مەولانا ئەلێ:

آفتابی در دل ذره نهان

وای اگر آن ذره بگشاید دهان

ذره ذره گردد افلاك و زمين

گر که آن خورشید بجهد از کمین

ئەو کاتەدا کە کۆپی و تەوریزی زانستی لە نێوان مامۆستا و شاگردەکانیا گەرە، شەمی
تەوریزی دی و لە سەر گۆڵە کە دانەنیش و گۆی ئەگرێ بۆ قەیان. پاش ماوه یەك لە
مەولانا ئەپرسی ئەم هەرایە لە سەر چیه و باسی چێ ئەكەن. مەولانا كە لای وا ئەبێ
لە گەل سۆفیکە یەکا رووبەر ووه، بە تەمۆ مۆ ئەلێ: ئەمە زانستی «قال» تۆ تێی ناگی.
شەمس بێتەنگ ئەبێ و مامۆستا و شاگرد دەست ئەکە تەمۆ بە لیکۆلێ مۆ و تەوویژ. لە پەر
شەمس دەست ئەداتە چەند پەراویك و لە گۆڵە کە یان ئەخا. مەولانا تەوورە ئەبێ و

و دموونه و بهر روژی سیاسه‌نگ و رووتنه. یه‌کیان شینایی دار و دره‌خت نه‌یینی و
نوی تریان ره‌قن و وشکارؤ. همدووک له و دوو که‌سانه یه‌ک چیا نه‌یین، به‌لام هرکام
له رووکار ینکموه.

له شونه‌واری هومیر که‌لکی میژوویی و مرگیراوه و به‌ناوی به‌لگه یه‌ک بۆناسینی
سهردمی مایسنا ناسراوه؛ له کاتیکا نمو هه‌له‌یانه که کوتمان نه‌گونجی سهر له
لیکۆله‌رانی میژوویی بشوینی و نمو شانه که هومیر بۆناه‌نگ و ووزنی شیمر کوتوویه
و ته‌نیا له باری هونه‌ریموه هه‌لیژاردوه به شتیکی راست و ره‌وانی میژوویی نه‌زانن.
شاهیر جگه له هه‌ناسوری سه‌وتی وه‌ک: وه‌زن، ئاهه‌نگ و قافیه، سهرمه‌شتیکی تریشی
هه‌یه که نه‌بین له بهر چاوی بگری، نه‌ویش پنه‌وندی هه‌یه به له‌گه‌ل یه‌ک هاتمه‌وی
ته‌واوی وشه‌کان له‌گه‌ل یه‌ک. یه‌ک وشه‌ی ناحه‌ز ټیکرای شیمره‌که ناحه‌ز نه‌کا. وه‌ک
ره‌نگینکی ناشاره‌زایانه که له تابلقه‌کی نه‌ققاشی درابن، یا میلۆدیه‌کی نه‌رم که بۆ
سه‌مفۆنیه‌کی حیماسی کرایته پشه‌کی یا به‌ردیکی نه‌تاشراو له خانووبه‌ره‌یه‌کی به
به‌ردی تاشراوی مه‌رمه‌ر.

ژن:

له به‌رنامه‌یه‌کی ترا دیسانموه له سهر ئهم باسه نه‌رۆین. تا ئه‌وکاته به‌خواتان
نه‌سپیرین.^(۱)

۱۳۵۱/۶/۸

شار

سه لامیکی گهرم و گور و پر به دل پیشکش به گویگری هوگری هونه و
یستیاری ههستیاری بهرنامه ی تا پۆ. تکایه له سه ره تای بهرنامه که مانند ا گوی بگرن بۆ
پار چه شیرینک له شوینهواری نووسه ری بهرنامه که:

گونم! دلم پر به له دهر د و کول

دملیم برۆم له شاره که ت

دملیم به جامن ناوی کانیای دینه که م

عه لاجی که م

کولی دلی پر م، له دهر دی نیتزاره که ت!

وهریز بوو گیانی من له شار و هاره هاره ی نهو

له روژی چلکنی نه خوش و تاو و یای شو

دملیم برۆم له شاره که ت

لە شارى چاۋ لە بەر چىراي نىتۇن شەۋارەكەت

بىرۇمە دى كە مانگە شەۋ بىزىتە ناۋ بىزىم

چىلۇن بىزىم لە شەۋرەكەت كە پىرە دىل دۇزى گىزىم.

لە شەۋرەكەت كە رەمىزى ئاسىن و مەنارەيە

مەلى ئەۋىن غەۋارەيە!

دەلىنى لە دەۋرى دەست و پىم

ئەۋەي كە تىل و تان و رايەلە، كە لە پىچەيە

ئەۋەي كە پەيگەرە مىسالى داۋەلە

ئەۋەي كە دارەتەلە مەزەمەرى قەنارەيە!

لە شەۋرەكەت كە مەندى دوۋكەلە

كە دىتە دەر لە مالى دولمەند

ۋە تىشكى بىن گوناھى خۇرەتاۋ ئەخاتە بەند!

لە ھەر شەقام و كوۋچەيەك شەپۇلى شىنە دى بەرمۇ دىم

دەستى گەرمى ئاشانىيە كە ئەپكۈشم

دەستى چىنۋىيە!

لە شەۋرەكەت زەلىلە شىر،

باۋى رىۋىيە!

بە ھەر نىگايەكو پەتايەكە!

ئەلىم بىرۇم لە شەۋرەكەت گولم!

گولم ھەرىمى زۇنگ و زەل

چۈن ئەيتە جارىە گول؟

لە شارى تۇ

له بانی عهدشه قۆندمهری دراو
 شاره‌کەت، ئاسکە جوانە‌کەم
 تەسکە بۆ ئەوین و بۆ خەفەت هەراو!
 کێ لە شاری تۆ، لە شاری قاتڵی هەزار
 گوێ ئەدا تە نایەتی پەراوی دل؟
 منی کە گۆچی تاوی گەرمی بەر دمواره‌کە ی عەشیرە‌تم
 بە دارە تەرمی کووچە تەنگە‌کانی شاره‌کەت
 رانەها تۆوه لەشم!
 بناری پر بهاری دێ
 رەنگی سوور و شین ئەدا لە شێمر و عاتیفە ی گەشم!

لاوێکی دنیایێ که به بانی رەنگاو رەنگی به هارانە ی هەواری چپای بەرزی دیوه
 و هەمیشە چاوی به روانگە ی بەرین و راخراوی دەشتی به گول و گیا خەملێو راهاتوو،
 دیتە شار. کۆلانی تەنگ و درێژ وەک تابووت لەشی ئازادی ئەو لاوه ئەگوشی. هەزاران
 بەندی رەسم و یاسا له دەوری دەست و پێی مۆکری رژگاری ئەو ئەیتتە که له پچه.
 روانی شار جیاوازی هەیه له گەل نیگای مێهرمبانی دێ. له شار ژیان چه شنی پیاز،
 هەموو تەکۆله و کاکلی نییه. روانه تی ژیان رازاوه و شکۆدار، به لām رەنگی ئەو ژیا نه
 رەنگی دەسکەر. هەر وەک رەنگی که لێو و گونای ئالمره تانی شار سوور ئەکا. به لām له دێ،
 هەموو شت سروشتیه. تەنانەت سوورایی نیوهر رەنگی لێوی بزه تیزای کچن که له ژیر
 گەرمای روانی لاوێکی ئەویندارا شەرم ئەکەوێتە سەر گۆلی گونای و خوێنی
 هەستی پاکێ کچانه به پێستی نەرمی دەمو چاویا ئەگەبی، رەنگێکی سروشتیه. لاوی
 دێ لشین به هەزار هەموای ناوڕیشمین به رابردوی خوێمە به ستراوه، فێر نەبووه

کڅشکی ده نه هژمی سر له ناسمان بینې و بز نموه تماشاۍ بکا کلای سړی بهر پتموه.
له دې خانو بهرې لار و کڅمی دیوه به لام هه نځای لاری له ریگا لادهری نه دیوه...

لهو حاله دا دلې نه دا به کچنک که وه کولی له یلو و په پری ناوی له ناو زملکاوې
شارا پشکو و تویه. دوو هتري کیشه ر بز دوو لای جهاوازی نه کیشن! هتري نموین
فهرمانی مانموی نه داتی له شاریکا که چه شنی پتلاوی تمگ پنی ریواری نموین نازار
نه دا و هتري دهر چوون و رزگار بوون له کممندی دوو کهل و دراو و گهړانهوی بز دې و
دپانموه دسته ملان بوونهوی بیرموری خه یال ورووژنی هه ست بز وینی سرده می
منالی و گه نجی له لادی و نم شمیرانه ناکامی بهر نځای نه دوو هتري له هه ناوی
لاوه که دا و نمین که تمنانه زنجیری زیرینی نموینش پنی رهوکی لاهه که نابه ستی و
نه چپتموه دې که رنگی سوور و شینی به هاری بتار له هاتیفه ی گشی بدا.

تا بهرنامه ی داهاتو و خواتان له گهل - ۱۳۵۱/۶/۱۵

هونه رهنده نه د از یاری کوشکی ناوانی گه

سه لام له گوینگری به هه ست و هونه رهنده رستی به رنامه ی تا پو.

تا نه مړه بارت به هونه ر و هونه رهنده ی زور قسه کراوه و به سه دان سپاره و
په پراو له باره ی هونه را نوو سراوه و هه نوو سه ر و لیکوله ریک و بستوو په تی له روانگه ی
خوځیه وه سه یری هونه ر بکا، به لام هه روه ک شاعیری فارس نه لنی:

یک نکته یش نیست خم عشق و این عجب

از هر زبان که می شنوم نامکرر است

باسی هونه ریش هه ر یه ک باسه، هه ر باسی جوانی و شکویه، به لام هه ر که سه به
چه شنی به تان و پوی هونه را نه چنی و له روانگه ی تایه تی خوځیه وه نه روانته سه ر جیهانی
پژوین و هه میسه به هاری هونه ر. نه لنی هونه ر کوشکیکی به رزه به هه زار په نجه رموه که
هه ر کام له و په نجه رانه به رمو جیهانیکی جیاواز نه کرېتموه. جیهانیکی به جهنگه لیکي
کاتی پایزموه که گه لاریزان رووی تنگړدوه و به لووروی هه ر کزه بایه ک، گه لایه ک به

سەمەي مەرگەمە بەرمۇ زەمى شۆر ئەيتەمە. جىھاننىك بە دەشتىكى بەگۈل خەملىمەمە كە
 ھە تا چاۋ بېر ئەكا سەز و سوور ئەكەتەمە، ئەلنى دەشت كلكى تاۋسە و چەترى
 ئەنگاۋتوۋە و سەرى ئەم تاۋسەش چىيايەكى بەرزە كە بە شانازىمەمە بەرمۇ خۇزە تاۋ
 ھەلچۈرە.

بەلنى ھونەر ئەمەيە؛ بەلەم دىتى ئەم جىھانە بۇ ھەمۇ گەس دەس نادا، لە
 راستىا جىھانى ھونەر لە گيان و ھەستى ھونەر مەندە خۇي ئەنۈنى و ھەنۋىكى ساف و
 يىگەردى گەرەكە تا بېتە ئاۋىتە ھەستى ھونەر مەندە ئەم جۋانىيەنە كە لەبەر وردى و
 ناسكى بەر چاۋى خەلنى ئاسايى نايەن لە ئاۋىتە دا دەرگەن؛ لەگەن ئەمەش ھونەر مەندە
 چىشكە يەكى پاراۋى ھەيە، ھەر ئادەمىزادە و خاۋمى ھەمۇ ھىز و ھەستىكى
 ئادەمىزادىيە، ھونەر مەندە زىنى ھونەر لەشى ئەبۇتە پۇلا. شىكت و سەرگەمى ھەيە،
 ۋەك خەلنى تەنەنەت شىكتى لە خەلەك تالترە و سەرگەمى شىرتەر. ھونەر مەندە
 بىن ئەمىن ئاۋى، ۋەك ماسى بىن ئاۋ ھەنەكا جا ئەم ئەمىنە چ ئافەت بىن، چ تەبەمەت، چ
 شى شىكۋەردى تر، بەلەم ھونەر مەندى بە راستى ناتوانى تەرىك بىن لە كۆمەل. گرىپانى
 كۆمەل فرمىك دىتە سەر چاۋى و يىگەننى خەلەك لىرى ئەكەتە گۈلزارى ھەزاران
 خۇنچەي تازە پىشكوتوۋ. لاپەرەي سې ھەنۋى ۋەك ئاۋىنە بە ھەناسە يەك لىل ئەبى و
 ھەرىرى سې ھەستى بە ھەمۇ پەلەيەك ئەشەمىزى، جا لەبەر ئەمەيە كاتى جىھان بە
 دلى ئەم نە سوۋرا، ئەكەتە پەلەقازە، تەنگاۋىلەكە ئەبى و لىرەدايە كە رىنگاى شاعىران
 لە بەك جىا ئەيتەمە.

ھەندى بە دىتى يەكەم ئاھەزى و توۋش بوۋنى يەكەم شىكت ھەست ئەكەن
 نىتر ھەمۇ شە دۋاى ھاتوۋە و لەبەر ئەمە كە ھەست بە بى ھىزى ئەكە دىتە سەر ئەم
 بىروايە كە لە زەيدا نىيە بەگىز ئاھەزى و ئابارى ژياندا بېچى و ئاشتۋانى يىدەنگ دابىشى
 و ھىچ ئەلنى، يا ھۆگىرى رەشى و تالى و دىزىرى بىن، خۇي كەنار ئەگىرى و خۇي

نەمەز تەمە و گۆشە گیری ئەکاتە پەشە، تا بەواتە ی خۆی لانی کەم ئەو لەم بازارە شیناوەی ژیا نەدا سەرگەردان نەین و بە شیک لەو ناخەزیانە نەگرتە نەستۆ. هەندیکێ تریش کاتی چاویان بە ناخەزی و ئالۆزی ژیان کەوت لێ نەبرێن بەرەنگاری ناباری بوەستن و تا پێشان نەکری بەرگری بکەن و هەول بەن بۆ پاراستی جوانی و باشی، لە راستیا هەردووکیان یانی هەم دەستە ی یە کەم کە هیوا براوە و هەم تاقی دوو هەم کە لە تیکۆ شاندا یە ئە نائێن. یە کە میان شینی مردوو یە کە ئە گێری کە ئیتر بە هیچ باریک هیوای زیندوو بوو نەوی نییە، دوو هەمیان هاوار ئەکا بۆ زرگار کردنی نەخۆشیک کە هیشتا زیندوو و ئە کەری بە داو و دەرمان چاری بکری و بێتەمە ئاخمیزادیکی ساغ و لەش دروست.

شاعیر لە گەل خەلکی ئاساییا تەنیا جیاوازی لەو دا ییە کە جادووگەری بە دەمە لانی هەری می وتارە و ئە توانی بە تەردەستی و پەپۆری گەوهەری وشە پەوێتە وە، بەلکۆو گەوهەرترین جیاوازی ئەمە یە کە شاعیر بە هەستی تیز و چاوی وردینەمە زووتر هەست بە مەبەستی ژیان ئەکا و ئە زانی کام کۆسپ و قوژت و گری دێتە سەر رینگا. شاعیر نایتە شاعیر تا لە پێش هەموو شتی کە نەیتە کۆمە لاس، نەیتە نوێنگە ی ناواتی سە یێنی کۆمە ل و مەکۆی زانیاری دوێنی کۆمە ل.

شاعیر بە تایبەت شاعیری ئەمە رۆکە ئیتر کۆت و بەندی پێدا هەلکۆتن و شاباش وەرگرتن لە دەوری دەست و گەردنی ئە ماو، ئە ی ن سەر بە خۆ ی ن لە بیر کردنە وە و هەستیا، لە لیکۆ لێنە وە و لیکدا نە وە یا. تا دوێنی شاعیر ناچار بوو بۆ ژیان بە کە سیک هەلێنی و بە شوێن کە سیکا بڕوا کە زۆر لە هونەر بینی ش بوو، هەلەبەت هەبوون شاعیرانی گەورە ی وە ک «ناسر خوسرو و» و «ئە بولە لا» و «ئە حمە دی خانسی» کە گەوهەری وشە یان نە دە خستە بەر یێنی ریزنە گر و قەدرنە ناسان، بە لām ئە و شاعیرانە لە کە مایە تیدا بوون لەمۆ کاتە دا، بە لām ئە مە رۆ شاعیر نامانە جیکسی تازە ی دۆزیو تەمە و راسپێری یە کی نۆفی کە مۆتۆتە سەر شان. راسپێری بۆ خەلک ژیان و لە پێتاوی مە رۆ قایە تیا

مردن؛ شاعیری لە مەزۇنەین شاره زاین بەم راستە قیتە یە کە ھەزارھا گوئیگر بە تاسمەو
گوئیان لە وتاری ئەو گرتوو و شاعیر ناچارە لە ئاسایی بەرزتر بیتەو، لە ھەموو
تیکۆشانیکا ھەنگاوی یە کەم ئەو ھەلیگری، ھەلبەت ئەم راسپیریە ھی گشت ئەو
کە سانە یە کە بە چەشنی ئەبنە جینگای چاولتیکردنی خەلک و قسە و کردموەیان لە ناو
خەلکا لایەنگری ھە یە و رەوا یە.

ھونەر مەند ئەنداز یاری کۆشکی ئاواتی بە یانی کۆمەلە؛ رچە شکین و ھاندەر و
رئێ پشاندرە؛ شاعیریش کە ھونەر مەندی ھەریمی وتارە، رازنەرەوێ جیھانیکە کە
ئەبن کۆمەلە بەرمو ئەو جیھانە برۆا. خەلکی ئاسایی بە کەنار ھەزار دزیوی وناحەزییا
یین ئەو سەرنج بدم و ئەو ناھەزیانە ھەست بکەن تیتە پەرن، تەنیا شاعیرە کە ئەتوانی
گاہی بە ھەر پەشی وشە ی ترستەر و گاہیکیش بە ھیوازیواندن و وتاری ناگرین خەلک
تینگەیتنی کە ئەو ی وای بەر بەست بە پەنایا رانەبوورن نابارییە کە کە تازە خەریکی
ریشاژوو سەرھەلدانە و ئەگەر بژار نەکرێ بە یانی ئەیتە کۆسپیکێ پر مە ترسی.

شاعیر نیە ئەو کەسە و وشە لیزگە ئەکا. ئەو کەسە ھەلبەت چە ئەک شاعیر؛
شاعیر تا ھەردیکی نەین، تا برۆایەک لە دەروونیا نەین ھەوین و شەپۆل نەدا، شینەر نالێ؛
کاتی دەر دەر ئەمەندە زۆر بوو کە ئیتر دل و سینگ و ھەناو ھەلنەگرت، سەررێژ ئەکا. ئەم
سیناوە کە لە کۆبوونەوێ ھەزاران سەررێژی بەر بەندی دەر دەر پێکدێ، مەزرای ھەزار و
جووتیار ئەگەشتیتەو و مالی چەوستەرەو خاپوور ئەکا؛ یێ گومان ھەر دلی کە دەر دی
ھەین ئەنالین، ھەر زمانی کە بلنە ی بە تینی دلی تیبەرین دیتە وتار و ھەر وتاری لە
ناخی دلی بە دەر دەر ھەستنی، ئەنیشیتە سەر دلی خەلک. «لەلک فلو» شاعیری
نامریکایی ئەلێ: رۆژیک تیریک لە کەوانیک دەر چوو بەرمو فەزای یێ بن، ھیچ چاوانیک
نەیدی تیرە کە لە کوی کەوتە خوارمەو، پاش ماوہ یەک تیرە کە یان دۆزی مەو کە لە دارنکی
بەرمو ھەلچە قیوو، چونکە تیرە کە لە داری بەرمو بوو؛ رۆژیک مەن ئاوازیکم لە ژنر

لیرهوه زمزممه نه کرد، ئاوازه کهم نیوه تمواو مایهوه، پاش ماوه یه که هه ر ئه و ئاوازم له ده می
 دوستیک یست لهو جینگایه وه که من نیوه ته واوم هیشته بۆوه...
 وتاری که راستی و جوانی بنوینی ییگومان له سه ر کۆمه ل کار نه کا. که وههایه
 بۆناسینی شاعیر له پشایانه کن شیمه ری نه خوینیه وه.
 تا به رنامه ی داهاتوو به خواتان نه سپهرین. شهوباش.

۱۳۵۱/۷۲۰

خاوانی پیروژ

سلام له گوڼگری به ریزی به رنامه ی تا پز. تکایه له پښا گوڼی بگرن بز پارچه
به خشانیک:

ماوه ی نیوسه عات هه روا بڼدمنگ دانپشچون و جار جار له ژیر چاوهوه بز
یه کریان روانیوو، هه لبت وها که لاشکرا نه یی. هه کات هم سهری داخستوو نمو
چاویکی به چاره یا خشاندهوو. وا دیار بوو هه ردوکیان له دلیانا به خویان کوتبوو: وریا
به، هاوسه رگرتن و هه لیزاردنی هاویه شی ژیان کارینکی ساکار نییه. ته واو چاوت

بکوه و باش بروانه دم و چاوی، به ژن و بالایی. به لām مهر دووکیان لهم بیره که به دلایندا هاتبوو شهرمه زار بوون و دیار بوو مهر دووکیان له دلاینا به خویان کوتبوو بزمه گهر هاوسه رگرتن و هه لێژاردنی هاوبه شی ژیان مهر بهوئی که روالهت جوان بوو، پیکدی؟ باشره خوو و رهفتاری بزائم. به لām مهر دووکیان کاتی گه یشتبوونه ئهم جیگایه دامابوون چونکه نه یاتنه زانی به چ رنگایه کا...؟

باوک و دایکی کچه که پاش ئهوه ژۆر له سهه مارهیی و جل و بهرگ و خشل و زیر و گول و گواره و کره مک و ژنر چه نه قه یان کردبوو و کوپه که به شهرمه هه موو شتیکی قبول کردبوو، له هژده که چوو بوونه دهرهوه، تا کوپو کچ به په کموه قه بکن. خوا نه زانی شیرکۆ چهند جار لێباربوو ئه مه بلنی و له شهرما زمانی به سترابوو و چهند دهره ی به نارهق ته پر کردبوو تا به دهنگیکی نهرم و به له رزیموه توانیبوو بلنی من نه بی خزم له گه ل «چرۆ» قه بکه م و بزائم ئه ویش رازی به یام نه. پاش ئه و چهند وشه به قه ی تریشی کردبوو و کوتبووی من و چرۆ نه مانموی به په کوه بژین و نه بی ئه و بتوانی له گه نسا هه لیکا و بتوانی به دل خوشی بویم. به لām باوک و دایکی چرۆ، ئیتر گویان نه دامابوه قه کانی دوا یی «شیرکۆ». ته ماشایه کی په کتریان کردبوو! وهک قه یه کی سه یریان بیستی و مهر دووکیان له دلی خویانا کوتبوویان: یانی چی، چرۆ چ کاره به، ئیمه داومانه و براوه تهوه. ینگومان ئهم قه یان له دل گران هاتبوو که زاوای داهاتوویان نیسته هیچ نه بووه نه یه وی له گه ل کچه که یان ته نیا بی. شیرکۆ نه مه ی له رواله تی هه سوو و هه زووری داهاتوویدا به دی کردبوو، به لām ئیتر هینزی پاکانه ی نه مابوو، چونکه هه موو وه ی خۆی بۆ دهر برینی قه که ی پیتشو له دهس دابوو.

نیو سه هات یته دهنگ دانیشتیوون. ته نیا خسه ی کراسی تازه ی چرۆ جار جار هه وای کی هژده که ی نه له رانده مه وه. نه بوو شیرکۆ دهس به قه کردن بکا، به لām بلنی چی. بیر. کردمه و بلنی نه مرۆ هه وایه کی خوشی هه یه و نه مه بکاته سه ره تایه ک بۆ وتووێژ،

به لأم لهم بیره هم رقی هستا و هم پتکه نینی هات. رقی هستا له خوی که بزچ خوی
 ینگانه ی گرتوه، ناخر نمو له فیلمی سینما و له نووسراوه کانی نووسه رانی رۆژاوا بیدا
 دیووی و خویندبوویمه که سه ره تای هه موو ئاشابوونیک بهم جۆره یه: - «ههوا یه کی
 خۆشی هه یه، واییه؟» کچه که ش پێشه که ننی و نه لئی: «به لئی زۆر خۆشه». پاشان
 کۆره که نه لئی: «نه هاریک له فلان جی به موسیقا و سه ماوه؛ پیت چۆنه؟» کچه که
 نه لئی: «باشه، زۆر باشه...» و ئیتر بوون به ئاشا و کاریان تمواوه، یا به سه رها تیکی تر
 دهس پێ نه کا: - «ناوت چه؟» «ئینابیللا، tresa یا ماری mary یا rose رۆز». - «بهه
 بهه چ ناویکی جوانه، به راستی جوانه». کچه که نه لئی سهاس و زمرده یه که دیته سه
 لینی. پاشان بانگ کردنه بۆ سه ما و ئیتر کاریان تمواوه. نه لئی سالها یه یه کتر نه ناسن.
 بهم رقی له خوی هستا و به مهش پتکه نینی هات که نه گهر بلن ههوا یه کی خۆشه، نمو
 کچه ساکاره کۆرده چ حالێکی به سه را دی. ینگومان له بهر خۆیمه نه لئی مه گهر سه
 نه ما بوو که باسی ههوا نه کی! ئیمه له سه ر دوو پێانی ژیان وه ستاوین و نه یین به وردی
 و ژیری ریگایه کی نمو تۆ هه لێوێرین که بگاته لاکامی به خته موری، که چی نمو باسی
 ههوا نه کا.

شیرکۆ ههستی کردبوو که له مه زیاتر بینهنگی به لای چرۆه مانایه کی باشی
 ناین، چونکه سن چوار جار دیووی که چرۆ چاو نه بێرته چاوی و باری دانیشتی
 نه گۆبێ و نه لئی له بیدمگ دانیشه و بهرزه بووه. شیرکۆ کوتی: «چرۆ» و نمو وه لأمی
 داوه: «به لئی!»

- «من و تۆ خه ریکین دهست نه ده یه گموره ترین کاری ژیانمان.»

چرۆ له دمی و مرگرتوه: - «نا گموره رین کار نییه، به لأم گموره یه. یانی زۆر کار

هه یه له به خته موری من و تۆ بانتره.»

- «که وه هایه تۆ قه بوولته که ئهم کاره به خته موری من و تۆی تیدا یه.»

چرۆبه چاویکی پر سکا لوه سه یری شیرکزی کرد و کوتی: «تولات وانیه من کچیکی ساکارم و تیاگم نهوین یانی چی؟ نه گه رلات واین هم بینسانی و هم به هله چوی.»

شیرکزه تاسانی سه ره تای قسه کردن رزگاری هاتبوو و نهیتوانی به زمردهی پیاوانه و روانی گهرم هستی خوی دهربری.

له دهرموه بایه کی به ته زووی پایزی له درزی ده رگا و په نجه ره کانهوه خزی به ژوورنډا نه کرد و په ردهی ناو هژده کی نه له راندهوه. نه تکوت ینچهو پشیله یه کی بزوز خه ریکی کایه کردنه به په رده که.

شیرکزه کوتی: «تورازی؟»

چرۆ ته نیا بزه یه ک گرتی و سه ری دانه واند.

شیرکزه کوتی: «یری لن بکه. مالیکی خوش و خنجیلاته. کوږو کچی جوان!»
چرۆ له بهر خویموه کوتی:

«ناواته کانت جوان، به لام شکۆدار نین. ته نیا بزخوم و خوته.»

شیرکزه سه رلشیواوی پرسی: «دهیجا» و نهیتوانی قسه کی تمواو کا. چونکه نهیده زانی چرۆمه به هستی چیه.

چرۆ نهوی له م سه رسامیه رزگار کرد: «به خته وهی کاتی ته واره که بز هه موو کهس یی. به چاوی گهش و کولسی سوور و لیتی به پینکه نینهوه چون بزین، کاتی فرمیک له سه ر گونسانی هه زار چاو، سه ما نه کا و کولسی منالی دهرده دار وه که به هیتی زهرده هایه و لیتی به باری هه ژاران به خته وهی تاکی من و تونه کاته گه پجار؟! چون بیه دهر به ست و سه رخوش به لای هه زاران که مایه تیدا تیه رین، له کاتیکا له دهستان نایه کار یکیان بز بکه یی و نه مانکردوه!»

شیرکزه ژیر لیموه کوتی نه مه یه رازی مانه وهی ناده میزاد و بهر زتر کوتی:

«زه کاتی به ختمویری ده سگیزی هه ژاراله. من و توژش لهم سامانه خودا داوه زکاتی ئاتاجان نه دهین. نه گهر به ختمویر بین به ههترترین بۆیارمه تی خه لک.»
 «چرۆ به پینکه نینیک دهر یخست که دژی لهو بر وایه یه و کوتی: «به لām به داخه وه به ختمویران له دهر دمداران دوورن.»

شیرکۆ به نالینه وه کوتی: «پنوست ناکا ئیمه ش وهما بین. نه گهر ئاده میزاد هه له سه ر باری پینشووی بر وای، پینشکوت مانای ناین. چ دهمین من و تو به که م رینواری نه م رینگایه بین؟»

چرۆ دهمنگی نه کرد، به لām وه ک ئه وه نه چوو بۆن با وایین.
 گۆنگرانی به ریز: به رنامه که مان لیرمه دا تمواو بوو. چاوهر وانی نوو سراوه کاتانین و تا به رنامه ی داها توو هه مروتان به خودای مه زن ئه سه پهرین و سه رکموت و به ختمویریتان بۆ داوا نه که بین. شمو تان باش.

چاوه‌روانی

سه لاميك لم پايزه‌دا وهك گولنی كه مايمهوه له بهر تالانی گه‌لابزان، پشكه‌ش به نيوه كه ژيان و هه‌رچی رازينه‌رموه‌ی ژيانه خوششان نه‌وی. پشكه‌ش به نيوه كه به هه‌ست و هونه‌ره‌ستن. لم به‌رنامه‌یه‌دا نمونه‌یه‌کی نویتان له داستانی کورتی کوردی پشكه‌ش نه‌که‌ین و چاوه‌روانی نيوه‌ش به ناردنی داستانی کورتی شوینه‌واری خوتان یا شوینه‌واری نووسه‌رانی ناسراوی کورد یارمه‌تیمان بدهن.

له دنیوه ریڼگایه کی پان و ریک نه چوو بڅکه ناری چوم. سهره تای ریڼگا که له خوار دنیوه له پان مالی پووره پیروزمه دهستی یی نه کرد. له پردینکی بچوک که له سر بنده که هله سترابو و نه پرییمه و نه چوه ناو ریڼگا کمه. ثم بهر و نهو بهری ریڼگا که به ریز داری سپدار و په لک و چار بوو. سپداری نه ستور و گه لا پان. په لنکی لار و کوم که همدنیکان گه نمل ییون و له جیڼگایه کمه که کرم لنی دابون، کونی ورد و درشت، بهر چاو نه کموت. بارانی که باریبوو لمو کونانهوه، له گهنده لای داره کان زهلیوو و ناوینکی تالهی همدی سور و همدی رهش لمو کونانم به سر له شی داره کانا هاتبوه خوارمه، نه تکوت پیرمزدینکی کورده که له تنیایی و بندهنگیا به چاوی پرورش و کز گریاوه. چناری سهر بهر که له په نا په لکه کانا نه تکوت کوپی گنجی قیت و قوزه له پان دهستی باوکی پیری نوشتاوه وی، راوه ستاوه. پاش ریزی داره کان له م بهر و نهو بهری ریڼگا کمه پمل و ینجه په ک بوو که کاتی دروینه ی بهری سیهمی هاتبوو. پرشنکی خوره تاوی رنگ په پریوی نیواری نه تکوت داوینی کراسی بوو کیکی شوخ و شنگه له پینچی کولانیکا نه دیو نه یی. نیوه ی په ل و ینجه کان له بهر نووری خوره تاوا تینکه له په ک بوون له شینی مه یله وزمرد و نیوه که ی تریان که لاله سپهری به سر کیشابوو شینکی تاریک و بهر رهش بوو. په که میان نه تکوت چاوینکی مه ریبه که گه شی پینکه نینی تینگه پراوه و به شی دوومه میان له چاوینکی شین نه چوو که چاوه وانییه کی دور و دریز لینی کردین.

من همو روژئی کاتی نیوارانه دانه کشام بڅخوار دی و له لای مالی پووره پیروزمه تیه پرییم و به سر پرده که دا پینم ده ناو ریڼگا و نه چوممه سر چوم. نهوه کاری همو روژیکم بوو، به لام همو روژیش که نه گه یستمه سر پرده که له پینا ناوړیکم نه داوه بڅناو دی و همیشه پوور پیروزم نه دی که له ناو حموشه که یا دانیشتوه و چاوی بریوه ته ناسوی نهو بهری چومه که. چاوم که له دیمه نی تیکشکاو ی پوور پیروز

نه ترازا نیگام به ناوی هندی قومزگر تووی بهنده که نه کموت که بوقی ورد و درشتی شین و خوئه مینشی به سر قومزه کانییه وه خه ریکی پشوودان بوون و نهو پشوودانه ته نیا سینه ری ماریکی ناوی تیکی نه دا و بوقه کان به گور جی و که مینک سهرشیاوی خوزیان نه شاردهوه. پاشان که نه چومه ناو ریگاکه وه پینش هه موو شت کونی داره لکه کان سه رنجیان نه دزیم. منالانی ناوایی لایان و ابوو له شی په لکه کان خوینی تیدایه، چونکه نه یاندی ناوینگی خه سنی نزیك به سوور بهم گونا نه دا دینه خواروه و مینش نازانم چون بوو که له سر پرده که تا نه گه یستمه سر که نه ده لانی چومه که و چارم به ناوی شینی گومی بهندی پر له ماسی نه کموت! لمو نیا نه دا منال نه بووموه و نه هاتمه وه سر پروای منالانی ناوایی. بلنی خوینی شهیدنک یی؟ بلنی نم شه بایه که گه لاو لکی داره کان نه شه کیتیموه ده ستنکی نادیا ری پرؤز یی باوه شیتی نمو شهیدانه نه کا؟

به لام زوو نه گه یستمه سر چومه که و لموی دیمه نیک یی تریری خاوینی منالانه ی له میشکم نه تاراند.

له میژ بوو پتیه بووم دهرغه تیک بدؤزمه وه و له گه لن پووره پرؤز قسه بکه م. هندی شتم له خه لکی ناواییه که یستبوو و له باتی وه سوه سم دامرکیتی زیاتر هانی دابووم بؤنمه له گه لن خوی بدویم. نمو رؤژمش وه رؤژانی دیکه، من چووبومه سر چوم. ماسیه کان لمو به شی گومه که دا که نه کموتبوه ژیر سینه ری داره بی که ناری چومه که و تاویشی به سر نه کشابوو له هات و چؤدا بوون. گاهی بهر زگی زمردیان وه دهرغه خست و لمو کاته دا نه تکوت گومه که نه بی به زارنک که به زمردیه که له په ک نه یتموه و پرشنگی ددانی رنگ و جوانی دهرغه کموی. من زیخیکی وردم نه هاویشته ناویان و کؤزی نمویند ارانه یانم نه شواند. ماسیه کان تیکرا نه هاتمه وه سر زک و به بزوتمه و یه کی به په له که له باله یه کی توند نه چوو، بلاوه یان نه کرد و له یه ک جیا نه بوونمه وه، نه تکوت له پرچرای هؤده یه کتر نه کی. له گومه که دا ته نیا پرشنگی نیسوه رفنگی

خۆرە تاۋى ئىۋارنى ئەمايمو.

هەستەم كەرد يەككە لە پال دەستما دانىشت. ئەمۇندە بە ئەسپاسىي كە ئەگەر دەنگى ئەكەردىبايە، لام ۋا ئەبوو هەستەم بە ھەلە چوۋە ۋە لە تىكەلىۋولى سىۋورى سىۋەرى خۆرە تاۋ كە ئىۋارنە لە ناۋ گۆۋگىيە رەنگاۋرەنگى دەشتى ئاۋاپسا ھەر دى ۋە دەسەلاتى تارىكى زۆرتر ئەين ۋ خۆرە تاۋ پاشەكشە ئەكا، لام ۋا ئەبوو بىجەگىيەكى زەرد ۋ بەرز لە پىشالە ژىر نوۋرى خۆرە تاۋا بوۋە ۋ ئىستە ھەك سەنگەرەكانى تىرى خۆرە تاۋ تارىكى مۆلى ئىۋارنە گىرتۋىتەتتى. بەلام دەنگىك ھاتە گوتم كە ئەلى: «مىرزا!» دەنگى ئافرەتىكى پىر بوو. لە دەنگىك ئەچوۋ زۆر لە دوۋرە ھەرات لىبكا ۋ تۆھەر ئەمۇندە تىنگى لەگەل تۆيەتتى، بەلام ئەزانى كىتە. كەمىك ۋەرسوۋرام. دىمەنى پەپوۋى پوۋر پىرۋز ناسىمە. لام سەپر بوو كە ناۋى مەن لە كۆي ئەزانى. خەلك ئەيانكوت دە سالە پوۋرە پىرۋز ئەمانەت يەك ۋەش لە دەمى دەرنەھاتوۋە. مەن ھىشتا سەرام بوۋم كە پوۋر پىرۋز ھاتە قە. لە كاتىكا دەمى لەگەل گوتم لە مەرتىك زۆرتر ئەۋاتتى ئەبوو، ھەستەم كەرد لە ئاسۋى ئەۋبەرەمە كە سىك قەم لەگەل ئەكا. باش ئەمەزەنى كە پوۋر پىرۋز لاي مە پالەم سە ئاسۋىيە كە چاۋى كىزى تىپرىۋە. ئەمەزەنى قە بۆ مەن ئەكا يا بۆ ئەمە كە دە سالە لىزەۋەر لەۋ تىرەگە سەركەۋت ۋ ئىش ئەگەرەيەۋە.

«... بەلى مىرزا. ئاغا كەردەپە سەرمەن كە بېچى بۆدەنى ئەۋبەرى ئەم كىتەۋ ۋ لەۋى ھىلگە ۋ مىرىك بېرى بۆمىۋانەكانى ئاغا. ئەخۇش بوو. لەشى ھەك بىرىشكەنى سەرسىل لە چەق ۋ چۆدابوۋ. ددالى ددانى ئەدەگرت. پىش ئەۋە گىزىرى ئاغا بىشتە سەرمەن بە چەند لىۋەي گەرم دامپۇشيوۋ. تەندوۋرەكەشەم بۆزىل دابوۋ. ئازانى لەۋرۋە چ تۆف ۋ سەرمەيك بوو. تەت ھەلۋىشتايە لە ھەۋا دەيەست. گىزىرى ئاغا ھات ۋ كوتى، ئەين زوۋ بىرۋا ۋ زوۋ بىگەرتەمە. مەن كوتەم، ئەخۇشە ۋ چەق ۋ چۆپەتتى. ناتۋان بېچى. گىزىرى ئاغا كوتى، چارە لىيە، فەرمەنى ئاغا، مەۋانى ھەيە. مەن لە بەرى

پارامووه، داوتیم بادا، به سر دمت و پیندا که وتم و مرینه گرت. بهم حالموه هستا و رۆیشت. لالاییم گاتن، پوزموانه کانی درابوون، کالهی شری له پیندا بوو. کاتن گه یشته سر هم پردهی بهر مالی خومان نیر له بهر چاوم گرم بوو. کربنوه به باوه نه یهینا و نه بوو به دیوارنکی سپی و بهر چاوی رینواری نه گرت. نمو رۆژه ده زستانی به سهره هاتوو و من چاوم لهم ناسۆیه به کی نه گه پرتموه. دلیام نه گه پرتموه. نمو منی خوش دمو. دایکی پیر و لیقهوماوی خۆی خوش نمو.»

پوره پیرۆز یتیمک بوو و من گریالم پین بچووک بوو. لهم کاتهدا بۆ دمر پرنی هستم، ته نیا چاوم بهم دهم و چاوی پر چرچ و گنجه دا خشانده که هه خهمن شوینکی له سهر دانا بوو. له زارم دمر پری: «نا نا، هه لینه گری!» به لام دیتم بۆچ نمو هه لینه گری! له پین هتیریا رووم کردموه کاتی منالی. بلنی لهم دارانه شه هید نه بن و لهم خویناه خونی پاکیان نه بن به سهر یانموه دپاره!

رۆژ ناوا ببوو. پوره پیرۆز چۆن وهک په ریک باییهتی هاتبوو، چه شنی خموتیک که شه تۆنکی تال له ناوی بهرن، له لام رۆیشتوو. کۆشکی ناغا هیشتا تاوی لئ ناوا له ببوو که به چهن چرای تۆرلوور باران کرابوو و نه مه قسهی دواپی من بوو: «بلنی لهم کۆشکانهش، رۆژنیک خۆره تاو نه تۆری؟!»

بیره ویری

پاش چەند سال ئەوم لە نیستگە ی قە تار چاو پێکەوتەوه. جانتایەکی بە دەستەوه
 بوو، ئەچوو بۆ شوینی بلیت کڕین. هەیکەلی وردیلانە ی و روومە تی لاوازی سەرنجی
 رانەکیشا؛ نێر مووی تەواو ماش و برینجی بیوو و لە دوو لای ناوچاوانیەوه مووی سەری
 هەلۆمەریوو. دموورپشتی چاوی، گنجی ورد و باریک چەشنی نینزە هێرشیان بۆ چاوی
 بردبوو، کە ئەتکۆت شوینی کێلگە یە. کاتی پتەکەنی گنجەکانی دمووری چاوی قوولتر
 ئەبوو و پیرتر ئەهاتە بەرچاو. وەک ماسیە ک کە بکۆتە سەری زێخی بەستین، بێ ئارام

بوو. له مەیدانی نیستگه به په له هات و چوێ نه کرد و له گهل کابرایه کا قسە نه کرد. نم بزۆزی و نه سرمو توو ییه بزمن نه ناسراو نه بوو. هاتموه بیرم که هه میسه زوو دانووی له گهل خه لکا نه کولا. هه رکەس قسە له گهل بکردایه، پاش چەند جار بزلائی نه کیشرا. له گهل هه رکە سینکا نه بوو به ناشا، پنش نه وه باش ییناسی، دهستی نه کرد به دهردی دل. نه یکهوت: «خه ریکم هاور ییه ک بدوزمموه و له گه لیا هه لیم.» نه گهر که سینک لینی بیرسیایه بز کوئی؟ خیرا توو به نه بوو. نهو رۆژه که چاو م پشی کهوت له خه یالا گهرامموه بزوار بدوو. له گه ره کینکا نه ژایین. مالیان نزیکی مالیان بوو. پاش نیوهر زیانه نه مدی به باوهشی کیموه له مان نه چوه دهر؛ جار جارهش به بهرگی حه سانه مموه له بهر دهرگای ماله که یان نهو یستا و سه یری ههرا و هورای کوو چهی نه کرد. نهو، له بیرمه نهو رۆژانه ی زیندوو نه کردموه که پر بوون له شادی و بزووتن. نهو رۆژانه که له ژیر دیره کی چرای بهر قا کۆ نه بوو یه موه و له هه موو بابیه تیکموه نه دوا یین و نهو رواله تانه که له سه ر بیرم به یادگار هه لکه نه را بوون.

نیگه ی قه تار قه رمانج بوو، قه تاریک له «خوهر مشه مر» موه هات بوو، له سه ر پلیکانی نیگه نادمه میزادی جۆر به جۆر و نه تموه ی جیاواز که ل و په لیان به باوهش و کۆل هه لگرت بوو. وه ک شاره میروو به ریز نه چوونه سه ر و له ناو هه رای شارا گوم نه بوون، چه فته و هه گال و میزمری کوردی و ترکمانی؛ لاهه یی موو زمرد که پر چیان به سه ر شانیانا هات بوو خوارموه و کۆله پشیتیکی گه وره یان به پششیانه موه شه تە ک دابوو و شتی دهمکاری ئیرانیان به قایشی پشت و په تی کۆله پشتییه که یانه موه هه لواسیوو. ییگومان نم گلیته و نه ستیو لک و قرو شکیه که بزونی رۆژه لاتنی کۆنی لیه نه هات له ولاتی نه وانا به بایه خ بوون. منالی هه ره ب که کراسی سپی ناودامتیان له به را بوو، به م و بهو لادا رایاته کرد و له ناو دهمستو پشی گه شتیارانا رینگایان نه دوز ییموه و له گۆشه یه کا سه ر یان هه لته دا. نهو به تامه زرو ییموه ته ماشای یاری یی خه یالانه ی مناله کانی نه کرد.

بروانی له کاتیکا جل و بهرگه کی دانه کند کوتی: «له کونیوه هاتووی؟» دمنگی وه
 دلژی یی وردمباران له زموی دهم وشکی تاسه باریم چووه خوارموه. ماوه یهک گیتز بووم. لام
 وابوو له بیره کی پیشووما که دهنگی رینوارانی ناو کولانم نه پشکنی بۆ دۆزینه وهی
 دهنگی ناشنا، نه وهنده چوومه پیشموه که لیم بووه به راستی. لام وابوو خمو نه بینم.
 ینگومان پرشنگی نیومرهنگی چرای مۆده که ماوهی نه نه دا بزرگانی رهنگم به دی بکا. لای
 وابوو گویم له پرسپاره کی نه بووه. که میك بهر زتر کوتی: «له کونیوه هاتووی؟» به دوو
 دلییموه کوتم: «فهرهاد!؟» کوتی: «به لنی!» به لام پاشان سری هه لیری ورد به
 سهرتاپای منی روانی. — «تولیره چی نه که ی؟» کوتم: «نازانم.» وهک منالیک که
 نه سابی یاری لی گرم بن و له پرینۆزیموه، شادی به هم مووه له شیا گه را و کوتی:
 «تۆش را تکر دووه؟» نه موزرا بلنیم له دهس چی، چونکه نه مزانی توو به نهین و لیر
 نامدوینی. کوتم: «به لنی چه شه را کردنیک.» کوتی: «نافه رین کوبی باش» و هه سالا
 بهر په نجه ره که کاسه یه کی هینا که که میکی ناو تیدا بوو. — «به روانه نه م ناوه له
 دوشه مووه له م بلوورده قه تیس ماوه، بروانه خه ریکه لیل نهین. ناده میزادیش ومه ایه.
 زۆر له جینگایه کا بمیتیموه نه گنیشی.» کوتم: «لیره کار په یدا نهین؟» کوتی: «خه لک له
 هموو شوینیک وهک یهک وان. نه یانه وی بژین و بژیان کار پتو رسته. من لیره کار
 نه که م. له گه ل کاره که ما نه روانم، هه رکات تۆزی گۆنی به سهر نه م شارموه بنیشی لینی
 نه رۆم، به لام نیسته درهنگه، با به مومین.»

به یانی کاتی هه ستام له جینگایه کا یا نه ما بوو. په راوه شیره که ی که ما بزو به
 ده ستموه گرت. چهن دیر له حاشیه کی نووسرا بوو. خه تی فهدام ناسیه وه
 نووسیوی: «هموو شت جوان به لام نهک تا سهر. ته نیا یهک شته که هه میسه تازه یه،
 کار، کار که جگه له ژیان مانایه کی تری نییه. ژیان ییکار وهک رۆزی بی به یان، وهک
 قه سیله ی بی ته خه زول، وهک هه میسه له جینگایه کا مانموه ومه ایه!»

له يادم ييه چەند مانگ له و شارە بچووکه ماینموه، به لām باشم له بیره که فه ره هاد
 هه رگیز پیتی له سه ر زهوی نه بوو. هه میسه نه تکوت میوانیکی به په له یه که هه ملی
 گیرکه وتوو له نه خوشیک پیرسی. له بهر دهرگاوه دانه نیشت. له رۆژ به په له بوو که بیته
 شموو به شهوا بزها تێ رۆژ چاوی نه بریه په نجه ره که، شه به قی به یان لیلا یی له سه ر
 لایدا....

تا حموته یه کی تر به خواتان نه سپهرین.

۵۱/۷/۱۵

نەرگی سهوشانی شاهیران و نووسهران

سهلام له گوینگری به ههست و هونه پرستی به رنامه ی تاپۆ. نهم باسه که ویژه
شتیکی راسپیری داره و نهین له خزمه تی کۆمه لآین، یام ته نیا هونه ری رووته و کاری به
سه ر کۆمه لمه و نهیه، زۆری قسه له سه ر کراوه. هه ندیک ئه لئین نه گهر هونه ر و ویژه که
ئه ویش به شیکه له هونه ر، کاریان به سه ر کۆمه لمه و نهین، بوونیان بێ سووده. به تایبه ت
له م راده یه ش تینه پهرن و ئه لئین هه یج رووداوێک، هه یج جوولانه وه و هه یج قسه یه ک،
ته نانه ت نه گهر له نێو دوو که شیا یته گۆڕی کار نه کاته سه ر کۆمه ل، به لام ته نسیری

ئەو وتوۋىزە دوو كەسىپە ئەمەندە كەمە كە بەرچاۋ ناكەۋى، بەلام لە لىكدانمەۋى دوايدا
 و پاش سەرنجىكى ورد و قول دەرئەكمەۋى كە ھىچ رووداۋىك نىيە كارى كەم يا زۆر بە
 كۆمەلمەۋە ئەدەبى. ئادەمىزاد ھەرچى ئەيكا و ھەرچى ئەيلى راگەيەنى مەبەستىكە؛ ھىچ
 مەبەستىكىش نىيە كۆمەلەيەتى ئەين. لەگەلەيەك دۋانى ژن و شوۋىەك و قەسەك كە لە
 نيوان دوو رىۋارى ئەناسراۋ ئەكۈترى، پەيۋەندى كۆمەلەيە تىيان ھەيە و ناكرى ۋەھا
 ئەين. ژن و شوۋ يا باسى دلدارى ئەكەن يا سەبارەت بە مائالەكانيان ئەدۋىن يا لەبارەى
 ھاۋسى و كار و كرىنى شتۋەكى پىۋىستى ژيانانەۋە باس ئەكەن. دوو رىۋار كاتى
 گەيشتە يەك سلاۋ ئەكەن، پىرسار لەيەك ئەكەن، ئەگەر رىنگايان بە يەكمەۋە بىن ئەين بە
 ھاۋرى، سلاۋكردن كارىكى كۆمەلەيە تىيە. پىرسار كردن بۆروون بونەۋە مەبەستىكى
 كۆمەلەيە تىيە و ھاۋرە تىش ھەرومەھا كۆمەلەيە تىيە. بەشەر كاتى لە ناو كۆمەلەيە تىيە
 كارىكى، تەننەت كارە تاككىيەكانىشى ناتۋانى لە كۆمەلەيە تىيە ئىسەر بىن، بەلام ئەو
 تەنسىرە گامى دژى كۆمەلە و ئەبىتە ھۆى ۋەدواخستىن و راۋەستاندىنى كۆمەلە،
 گامىكىش تەنسىرەكە تەنسىرى باشە و كۆمەلە بەرۋە پىش ئەبىزۋىنى.

لە مانگى ئۈۋى سالى ۱۹۶۳ يىلادىيا، لەگەلەيە سترانى پەيمانى جىھانى
 ۋەستاندى تاقىكردنەۋە ئەتۈم كە لە مىكۈپىنكەت، كۆپىك لە نوۋسەرانى رۆژاۋايى
 و رۆژمەلەتلى لە شارى لىنىنگراد بەسترا و وتارى ئەو نوۋسەرانە سەبارەت بە وىژەۋى
 ئەمىرى جىھان، لە ھەموو شۈبھىكە دىنگى داۋە. لەم كۆرەدا دوو بىروا پىشان درا كە لە
 راستىا ھەركام ناۋمىۋىكى يەكلى لە شىرە وىژەۋىيە گەۋرەكانى ئەمىرۋىن: «رىشالىستى
 سوۋسىيالىستى» كە ئەلنى نوۋسەر لە بەرامبەر كۆمەلەمەسۋولىيەت و راسپىرى ھەيە
 و «رۇمانى ئۈي» كە لاي ۋايە نوۋسەر تەنلىا لە بەرامبەر ھەنەرەكەيدا راسپىرى دارە.
 «ئاللىن روب گرىيە» نوۋسەر ۋە ئەنگىتەر و فىلىسازى بە ناۋبانگى فەرانسەيى
 لايەنگرى رۇمانى ئۈي ئەو كۆرەدا وتارىكى دا كە لە لايەن ئەبۈلجەسەن نەجەفى

نوسەر ئەينى بۇ كۆمەل بنووسى، يا دژى كۆمەل بنووسى، كە ھەر دووكيان راسپىرىن. نەم مەبەستە شتىكى زۆر سەرنج راکىشە كە لە سەردەمى ئىمەدا ناويان ناو «يىگانە بوون لە خۇ» Alienation رووناكتر بلىم نووسەر رىش ۋەك ھەموو ئەندامانى تىرى كۆمەل بە چارەپەشى خەللك خەمبارە، بە لām پىچەوانەى راستى و دروستىيە ئەگەر لامان وابى كە نووسەر بۇيە ئەنووسى دەردىك بدۆزىتمە. ئەو چىرۆكتووسى ئالمانى رۆژەلانى كە لەم كۆرەدا رايگە ياند كە داستان ئەنووسى تا بتوانى لەگەل فاشىم شەر بكا، مەن ئەھىتە پىكەنەن و زەخمە تە برۋا بىكەم ئەتوانى؛ بە لām بەختيارىم ئەمەيە كە ھەموو ئەزانىن كە ئەو رىش نازانى بۇچى ئەنووسى و بىيانوويەك كە بۇ پاكەنى خۇى ئەھىتەمەيى بايەخە.»

پاشماۋى ئەم وتارە كە «ئاللىن روب گرىيە» نووسەر و ھەلەنگىنەرى وىژە و لاپەنگىرى وىژەى نۆى لە سالى ۱۹۶۳ دالە لىنىنگراد بىلارى كىرمە، ئەھىلەنمە بۇ بەرنامە يەكى تىر و لە دوايى بەرنامە كەماندا كەمىك سەبارەت بە برۋاى لاپەنگىرانى «رۇمانى نۆى» ئەدوئىن.

رۇمانى نۆى خەرىكى دەردىكى دەرد و راستكىردنەۋى چەوتى كۆمەل نىيە و ئەگەر نووسەرى رۇمانى نۆى ددان بەمەدا بىن ئەركىكى لەسەر شانە، ئەو ئەركە تەنبا سەبارەت بە ھونەر كە يەتتى، ھەر ۋەك «ئاللىن روب گرىيە» ئەلنى نووسەر رىش ۋەك ئەندامانى تىرى كۆمەل بە دەرد و خەمى خەللك پەرۋش و پەشتو ئەبىن، بە لām ئەركى سەرشانى ئەو لە خەللكى ئاسايى زىياتر نىيە و بۇ ئەۋەش ئانووسى كە بە ھىزى نووسىنە كە يەمە دەردىك دەۋا بكا و يارىگى چارە يەك بۇ دەرد و كەسەرى كۆمەل بدۆزىتمە. لەم وتەيە دەرد كە ۋى كە بە لاي ئەو تاقمەۋە نووسەر لەبەر ئەمە كە پىتووسى بە دەستەۋەيە و خاۋەنى ھونەرىكە، راسپىرىيەكى زۆرتىرى لە ئەندامانى ئاسايى بە ئەستۆۋە نىيە، واتە ھونەر كە شتىكى تاكىيە و دەۋرىكى لە ژيانى كۆمەل نىيە. ۋەك

«گریه» نعلن: ویژه بزنووسر و میلیه ی پاراستی ییروبروایه کی سیاسی و گشتی نیه.
 نیمه له بهرنامه کانی پیشووا بروای نهو که سانه شمان بلأو کردژتموه که دژی
 بروای «گریه» ی فهراسه یین و نعلین هونه رمه ند نه بن هوله ر چه شنی چه کیک بژ
 پاراستی کۆمه ل که لکی لی وهر بگری و نه م مه به ته شیاوی شار دنه وه نیه که هونه رمه ند
 قسه ی له ناو کۆمه لاره وایه و له بهر نه مه باشر نه توانی له پیناوی به ختموهری گشتیا
 خه بات بکا. له بهرنامه ی داها توودا له سر نه م باسه نه یۆین.

«تەنز» لە وێژەى كوردىيا

سەلام لە گۆنگرى مۆگرى ھونەر و يىتارى ھەستارى بەرنامەى تاپۆ.
بەداخموە لە وێژەى كوردىيا بەشى نووسىنى تەنز كەمە. تەنز نووسى، بە چەشنە
نووسىنىك نەكوترى لىودا مەبەستى كۆمەلایەتى بە شىوہەكى گالتە چيانە دەرنەخرى. لە
راستىيا نووسىنى جىددى و نامايى لەگەل شىوہى تەنزا ھەريەك بارى كۆمەلایەتییان
ھەيە، بەلام لە شىوہى تەنزا لە قەشمەرى و گەپ و گالتە كەلك وەرئەگىرى بۆ ئموە لە
تالایى دەربرىنى راستەقىنە كەم بگاتموە. تەنز چەشن و جۆرى زۆرە. ھەندىك تەنزى

تال و ناديارى له ويزمدا هه ن وهك شينوى نووسينى چيخوف نووسرى رووس يا نووسرى كلاسيكى فهرايه يى ئانا تول فرانس و هه ندى ته نرى تريش هه ن كه ره خه نگر و ئاشكرا و توند و تيزن. وهك نووسراوه كانى ئارت بوخوالدى نه مريكايى و «هه زيز نه سين» ى تورك. جگه له مانه له به شه كانى ته لز، ته نرى سياسى و كۆمه لايه تى نه توانين ناو به رين.

مه به ستى كه نووسه ران بۆ لاي نووسينى گالته يى رانه كيشى نه مه يه كه له ته نزا ديوار و شوهرى ئيماژ و ئيستماره و داپوشراوى به رز و پشموه. ته نزنووس له پشت ئهو ديواره به رموه به دنيايه كى زۆرتره وه نه توانى هيرش بكا ته سه ر سه نكه رى دزيوى و ناله بارى ناو كۆمه ل. ته نزنووس له هه موو شتيك بۆ نواندننى مه به ستى خۆى كه لك وه رنه گرى. له زمانى په له موهره وه، له زمانى پرسونل و قارصانى ئه مو تۆره كه له ناو ئه ستوره و نه فسانه كانا هه ن قه ئه كا. نه توانى سه رده مى رابردوو له رۆژگارى خۆيا زينلوو كا تمه وه. واته زمان به ربه ستى ئاكا. بۆ نمونه نه گه ر نووسه ريك يه وى گيانى پياوڤكى مژوو يى يا زانستى و هه نرى به يتيتمه به ر له شى و له لايه ن ئه مو وه قه بكا، ناچاره رهنكى خۆ له ميشينى ته نز و گالته له نووسراوه كى بدا، ده نا نووسراوه كى به ناوى هونرموارى كى دژى راسته قيه نه خرپته لاوه و كه س نا يخوينتبه وه.

له م به رنامه يه دا نووسراوينكى ته نرى كوردپتان پيشكه ش ئه كه ين و هيوادارين ببيته سه رمه شق كه نووسينى ته نز په ربه ستينى و له وشينه جوانه له م راده يه كه ئهسته له ويزه ي كورديا هه يه تى به رزتر يتمه وه.

له گورگى برسپه وه پيشكه ش بۆ به رانى دابه ستى به ريز

پيش هه موو شت له خوداى مه زن نه پار يتمه وه كه ژيانى دريژت بكا ته نه سه ب. ينگومان

له‌م مانگه موباره‌که‌دا زمانم به‌روژوو و له‌گونه‌نمونه‌دوورم که‌باپیره‌گه‌ورم له‌رشتنی‌خوینی‌کویری‌یه‌عقوب‌دوور‌بوو. خوا‌نزام‌وهره‌گرئ، نهمی‌که‌من به‌روژووم و له‌ترسی‌خودا‌وه‌ک‌بی‌ناو‌ناو‌نه‌له‌رزم، له‌بیرت‌بی‌و‌یه‌نگیته‌له‌گه‌ل نه‌زیله‌مفته‌که‌ی‌ئادمیزاد‌که‌ئه‌لن: «تۆبه‌ی‌گورگ‌مه‌رگه»، تا‌بزالی‌ئادمیزاد‌جسانتی‌چیه! و‌چۆن‌ئو‌زمانه‌که‌خودا‌پتی‌داوه‌تا‌یادی‌ئوی‌پن‌بکا، قه‌ی‌راستی‌پن‌بکا و‌به‌درو و‌دله‌سه‌چه‌په‌لی‌نه‌کا، به‌هموو‌لایه‌کا‌نه‌پگنیری. هه‌ر‌لنجه‌گه‌بی‌برای‌باشم، به‌پیره‌ی‌پشتم. چه‌نده‌له‌م‌ئادمیزاده‌توویم. راسته‌ئیمه‌له‌م‌کاته‌دا‌یوسف‌مان نه‌خواردوو و‌بوختایان‌پن‌کردوین، خودا‌که‌خۆی‌هه‌موو‌ناشکرا و‌نه‌پیه‌ک‌ئە‌زانن، نه‌واله‌ی‌بۆ‌پویه‌نمه‌و‌پن‌یستمان‌به‌خواردنی‌گوشتی‌تر‌نه‌ماوه، به‌لام‌له‌گه‌ل‌ئە‌وه‌شا نه‌گه‌ر‌بۆم‌هه‌لکه‌وئ‌ئیک و‌پیتی‌ئادمیزاد‌له‌یه‌ک‌ئه‌هائیم.

بیوره‌که‌سه‌ره‌تای‌نامه‌که‌م‌باش‌دمت‌پن‌نه‌کرد. به‌راست‌کا‌ک‌به‌ران‌چۆنی؟ چاکی‌شوکر؟! پتم‌بلی‌بزنام‌خموت‌چۆنه؟ دو‌نشه‌و‌باش‌خموتی، یام‌گو‌نه‌بۆری‌خوین‌تانی‌ئیک‌گران‌هه‌ر‌به‌ده‌وری‌گه‌له‌خانه‌که‌تاندا‌هه‌لسوو‌را و‌حه‌په‌ی‌هات. نه‌م‌خۆشیرین‌کردن و‌کلکه‌سووته‌ی‌سه‌گیشم‌به‌لاوه‌زۆر‌شووره‌یه‌که‌بۆ‌پاروو و‌نانیک‌ئه‌یکا. جا‌ئه‌گه‌ر‌ئیمه‌به‌یه‌که‌وه‌باش‌بوا‌یه‌ین‌ئادمیزاد‌چۆن‌ئه‌یتوانی‌ئە‌م‌چه‌رمه‌سه‌ریه‌مان‌به‌سه‌ر‌پیتی!؟

بروانه‌گا‌جووت‌بەم‌هه‌موو‌زلیه‌به‌ئۆحه‌یه‌کی‌جووتیار‌وه‌ک‌مێو و‌رۆن‌له‌سه‌رخه‌تی‌جووت‌ئه‌گه‌ر‌یتمه‌وه. کاتیکیش‌له‌گیره‌یان‌کرد، دهمبیتی‌ئه‌که‌ن، نه‌کا‌دم‌بۆ‌ده‌نکه‌گه‌نیک‌به‌ری‌که‌به‌ره‌نجی‌شان و‌پیلی‌ئە‌و‌هاتۆته‌به‌ره‌م. دلی‌بمه‌خۆشه‌که‌یه‌که‌م‌گیاندار‌یکه‌که‌یارمه‌تی‌خینی‌ئادمیزادی‌داوه. تکه‌یه‌له‌زمانی‌منه‌وه‌بەم‌گایه‌بلی‌نه‌ییستوه‌که‌ئادمیزاد‌له‌ناو‌خۆیا‌نا‌ئه‌لین: «جووتبه‌نده‌ی‌باش‌ئە‌و‌که‌سه‌یه‌که‌گای‌لاواز‌بی‌و‌سه‌گی‌قه‌لە‌موا!» ئه‌گه‌ر‌مانای‌ئە‌م‌قه‌یه‌شی‌لێ‌رسی‌هه‌ر‌له‌زمانی‌منه‌وه‌پتی

بلنې که گانه يې زور کار بکا. پوره و به يار و چرگن و جاره فريزو و دهر بهننې، تا نو لاواز يې و سفره ي نادميزاد پراز يتموه، سه گيش که جگه له پاسه واني کار يکي له دوس نايه نه يې تير و ته سل يې تا جواني قازانچ و سودي نادميزاد باشر پياړيزي. نهمه پني نهلين: «کار به نانه زگي».

کاکي خوم، به لام خومانين نمو سه گه وا من نه يناسم نه گهر له برسا لار بېته و و لاکه ي سهري يې، هيشاش دوس له کلکه سووتې و نو و زموږ هه لنگري. شتيک که بومن سهيره، نه ميه که توبم گپانه ناسک و هه سته خاوينموه که هه ته چون له گه ل چه ق و لووري سگ هه نه که ي؟ راسته من و توله بهر هه ندي شت له يه ک دوورين و باش په کتر ناناسين، «خودا سه به بکاره که مان بکا به کزي زووخال»، که من و تزي له يه ک کرد! به لام هر چي يې من و توله سهر چوار يې راوه ستاوين و نادميزادي ته ژهي له نده هور به دوو يې نه روا به رينه. رنکه نه تيستيې که نادميزاد هرکات بيانموي گالته به په کي له خويان بکه و بلنې نه فامه، نهلين: «نه گهر نمو ده سته ي هه لپتاه و داي نېتموه سهر زه وي نه يتموه به چوار يې». تزي زرنگي هوشيار ينگومان بيرت له مې کردوتموه که نادميزاد شيرت نه خوا و ته را يې بزه رخوله کانت ناهيلپتموه. به راست چ روانگه په ک دلته زينتيره له روانگي به رخ تيبه ردان، کاتي که ژناني بيري به شيرمه شک و مېر دوشکي پر له شيرموه له ناوړان دينه دهرموه و به رخ و کار ژمله ي ساوای برسي به کاره کار و باله بال به شوين دايکيانا نه گه رين. به لام کاتي نه گه نه دايکيان هر فنجکي په که م تپه گن پيش نه وان تالان کراوه و هه لچوراوه. خويان هم دهرده به سهر نيوهي خانه دان دين، به لام کايه په کيان هه يه به ناوي «دايه مې مده به گورگي». ينگومان ديوته که منالني نادميزاد کوته بنموه و په کيان نه که نه به گورگ و په کيان نه يې به دايکي به رخوله کان، جا مناله کان به دهوري دايکيانا هه نه سوورين و نهلين: «دايه مې مده به گورگي، گورگه دداني تيژه». به لنې، باشه گورگ دداني تيژه، به لام به م ددانه تيژانموه

نیوهی ئیوهی ئادمیزادی نهوسنی تیرنه خۆر، خۆینخۆر نیه. گورگ گوشتخۆره، مه بر گياخۆره، به لām ئادمیزاد گوشت نه خوا، گز و گیا نه خوا، میوه نه خوا... تۆ هیچ درنده يه كه نه ناسی كه قه سایی دانایی؟

كاکی به ریز! کاتی ئهوه هاتوه بهر بکه یهوه جگه له مه که ئاده میزاد شیرت نه خوا، گوشتی بهر خۆله کانیشت نه خوا. من که نازانم، به لām له ئادمیزاد بیستوهه ئه لێن، که بایی گوشتی بهرخ زۆر به تام و لهزه ته. ئالێم گوشتی بهرخم نه خواردوه، به لām نهو مندیم برسی بووه که بیرم له تام له کردۆتهوه. هه رچی خواردوومه بۆ ئهوه خواردوه نه مرم. ئادمیزاد له سائی گرانیه که دا یه کتریان نه خوارد. بۆ من هه میسه سائی گرانیه. ئادمیزاد سائی جارێک وهك تیسوو تالانت ئهکا و خوری لهشت به برینگ ههله پاچی و گوێ ناداته ئهوهی که لهشت بریندار نه بن یام نه. خوری و بهرگت ئهکا به بهرگی خزی و ههزار شتی تری لێ دروست ئهکا. دهگه ئالێ ئینگلیزی و پارچهی زمردی ئالمانی و مافووهی ئیرانی. بر وانه ئهمانه چه منله فریفتل ئهزانن. ناوی تۆ هه ر له کوله که ی ته ریشا نیه. به خودا به گوێما ناچی، کام ئاده میزاد له هه موویان راسته ره له گوریسی ناو هه بانه پێچ و پلۆو چی زۆر تره. خۆیان ئه لێن: «شتی که بۆ مال پێویسته له مزگهوت حه رامه.» که چی تۆ ئه کهن به سلقی رووت تا خۆیان پۆشته بنهوه. سه ره برای ئهم هه موو درۆ و نا پاکیه، به من ئه لێن «تۆ به ی گورگ مه رگه». نازانی له بهر چی مه رگی من به ئاوات ئه خوازن؟ چونکه من وهك وشتری پێ پان باریان بۆ هه لسا گرم. وهك سه گ کلکه سووته یان له بهر ناکه م و بیووه چه شتی تۆ شیریان ئاده می و نا بیه دمه دزی خیرانیان. تکایه بۆ درێزه دانی وتووێژکه مان و بۆ ئهوه ژمنگی دوژمنایه تی له دلمان پاک که یه مه ته شریف بهیتهی بۆرمه وزی پشت مالان تا با شتر باسی دوژمنایه تی ئادمیزاد روون که یه مه.

خوات له گهل، برات گورگی برسی.

نهم نامه په پښته چي هيناي و داي به شوان و شوانيش نمو روزه گوله بوري ناره
جنگاي ديار يکراو.

تا حموتی داهاتوو خواتان له گهل. ۱۳۵۱/۷/۱۹

نه سگه ندهر شاهي هه پيه

پياوئىكى نزيك به سى ساله ي نه كورت و نه دريژ بوو. سمپلئىكى خورمايى و
دهم و لينوئىكى جوانى بوو. رانك و چوژغه به كى كۆن به لام خاوين، نه داسى رينكى
دانه پوژى. سى چوار گهز پشتى پي شمينه ي گولنورد نيتوقه دى بارىكى نه برده رينكى
كه له كه ي. جامانه پي كه رمش و سچى له سه ره به ست و لكچىكه به ره داهه سه ره كه واى
مرادخانى. هه تا ديووم هه به به بهرگانه وه ديبووم، به لام هه ميشه لام و ابو و هه رنسته
گۆريو به تى. خملك له يانكوت نه دوينه، به لام نه ورۆزه كه من چاووم پنى كه موت زۆر

گەرم و گورچاك و خوشى لەگەن كردم. زۆر ئادەمىزادى وا ھەيە كە بە روالەت
خۇيەزلان و خۆلە لازۇر دېتە بەرچاۋ، بە لَام كاتى لەگەلى دوۋاي پەشيمان نەيتەۋە كە
بۆچ لە ھەۋەلەۋە وات گومان بردوۋە. ناۋى، كەم كەس نەيزانى. راستىيە كە نەمە يە كە
خەلكى ئاۋايەكە لەم پەردەى رازە كە ئەم بە سەر خۇيا كېشاپوۋ، نە ترسان. ھەموو
كەس باسى ئەكرد، بە لَام ھەمىشە ۋەك باسى شىتكى نەيتى بگەن، بە چە نەدوان.
ھەموو شىتكى شاراۋەى نەناسراۋە، لەگەن ئەۋەشا كە پىاۋ نەكېشى و كەلگەلەى ھان
ئەدا نەشېرستېتى. چەشنى شەۋىك كە لە بەرچاۋى مەنل پەرە لە جۇڭگە و خېو.

ئەم رۆژە كە مەن قەسەم لەگەلەيا كەرد لە پەنا سېبەرى مەزگەۋتا دانىشتىۋو.
بەرەپانېكى كە مېك ساردى پايز بوو. بارانى دۈشەۋ گە لاي زەردى رېزە چىنارەكەى
ئزىك مەزگەۋى ۋەراندىۋو. بايەكى نەرمى ئامال سارد، گە لاي زەردى خەزەلەۋەرى
نەلەرانەۋە، بە لَام نەيتە ۋەتەنى لە زەرى بەرزيان كاتەۋە، چۈنكە بارانى دۈشەۋ تەپى
كەردبوۋن و مەلەسى زەۋى بېۋەن. گە لاكان خەشە و خەشەپەيان نەدەھات، بە لَام بە فەۋى
ساردى دەمى با نەۋەنۋوزە يەكى بە ھەستەمەن لى ھەلەدەستا. ۋەك ئەۋە نەچۈۋ تۆلە دەرى
دېۋە لە سىارى شەۋا، گەۋىت لە دەنگى بە ناسپايى ئاۋايى خەۋالوۋ گەرتىن و نالەى نېۋان
دار و پەچرەپەرى كەچىكى تازەسەلت يېتە گەۋى كە خەۋىنكى ناخۇش نازارى ئەدا.

سەۋم كەرد و بىن ئەۋە چاۋەروانى ۋە لاسى بىم لە سەر تاقەبەردى پەنايا دانىشتىم و
كەۋىم: «كەۋت و پەردى ساردى كەرد.» سەرى ھەلەنسا و گەشەيەك كەۋتە سەر چاۋى.
گەشە يەكى تېۋىتەپەرو بىن باۋەر، ۋەك نەستېرەيەك كە راخوشى و بگورۋىتەۋە. ۋا ديار بوو
ھەستى كەردوۋە لەم ئاۋايەدا زۆر خۇشەۋىست نېيە و بە لايەۋە سەپىر بىو كە مەن ۋا
بىن ترس لە پەنايا دانىشتىۋم. كەۋى: «ھەمىشە ھەروا بوۋە، ھىرشى كەۋت و پەردى! بىن ئەۋە
ئاگامان لە دەرد و مەرگى خۇمان ھەبىن، تاۋىزى زەمان بە سەمانا دى و نەمانھارې.»
سەپىر كەرد دەسەردەستەكەى لە ناۋ دەستى بە ھىرېا ۋەھا نەكوشى لەۋانە يە دەسەركە

بدی. نه تگوت نه یوئ هه موو رقی خزی بکا به هیز و بیدا به په نهجی دهستی و
 بیریزنه ناو ده سرکه یوه. نیگای وهك بازی برسی هه لفری بژ دوورمه د ستیکی گوم و
 نادیار. رهنگیکی خۆ له میشی گلته ی چاوی داگرت. نه تگوت سالها یه نمو گلته یه بوون
 به دوو شوو شه ی گردی یی بزوتنه وه. له بهر خۆیموه کوتی: «ده سال!» ده سال خهم
 کووی کردبوو. دهستی به پشتیموه گرت و که میك خزی راست کردموه. «دهمردیکی
 گموره یه، به لام دمرکی ئادمیزاد شینوی کهولیکی بهجووکی هه یه و هزار دهریا خهم
 نه با.» کوتم: «باسی خهم نه کی. لات وانیه نه گهر یدرکیتی خه مه کهت له سر سووك
 یی؟» کوتی: «نه زیله ی نه سکه ندمر و شاختی.» کوتم: «نه میستوه» کوتی: «نه لین
 نه سکه ندمر شاخی هه بوو. همر سرتاشك سهری نه تاشی بهم رازه ی نه زانی؛ به لام
 هه موویان به ده ستوری نه سکه ندمر نه کوژان. تا په کیک لهو سرتاشانه که خزمی
 سهربری نه سکه ندمر بوو به ره لاکرا. سرتاش به نهینی نه ژیا و نه شینه توانی رازی
 نه سکه ندمر بدرکیتی، تا تووشی نه خوشی هات. هه کیمان پنیان کوت، تزارزیکت
 هه یه و له دلنا بوته گری. نه گهر رازه که دمرخه ی رزگار نه بی. سرتاش ناچار چوووه
 قامیشه لاینکه وه و لهوی چهند جار له ژیر لیموه کوتی: «نه سکه ندمر شاخی هه یه».
 «با» نه دنگه ی کرد به گهرووی زهل و قامیشه کانا. همرکات «با» نه هات یا همرکات
 زهلکی نمو قامیشه لانه نه کرا به بلویر و بلویرژن فووی پا نه کرد، نه دنگه له گهرووی
 قامیشه کان هه لده ستا: «نه سکه ندمر شاخی هه یه».

بینمگ بوو. دیسان چاوی بریه وه کهلی نهو په ری ناوایه که. روژ ته واو گهرمی
 کردبوو. هه لسی زموی ته ره وهك دوو کهلی نیرگه له ی پیره پیاوینکی دپهاتی به ره وهوا
 هه لته چوو. کوتم: «کابرای سرتاش چی به سهرهات؟ پاش درکاندنی رازه که
 نه خوشیه که ی له کول بووه؟» کوتی: «نه زانم نه لینی چی. نه سکه ندمر شاخی هه یی یا
 نه یی گرنگ نیه، گرنگ نه مه یه گوینی نه یی.» سهرم سور مابوو. نه مه زانی نه لنی چی و

لە پرەستەم كەردەنەش ۋەك ھەموو خەلكنى ئاۋايەكە لىنى ئەترىم. ئەم كاپرا گەنچە بەم ئەندامە رېك و جوانمە، چى ۋەھا لە لەش و گىلپا ھەبوو كە بۆلى ترسان بىش؟
 دېسانمە دەلگى خەمبار و پىاۋانەى كە زۆر لە تەمەنى پىرتر ديارى ئەدا ھاتمە
 بەر گوتىم: «بەلنى ئەكەرنى ئەسكەندەر شاخى ھەبى، بەلام ئەگەر گوتى لە ھاند نالەى
 دەردەداران كەرو ئەيىست بىن....»

قەكەى تەۋا ئەكەرد، دەستى بە ئەزىزىمە گەرت و ھەستا. چاۋى لە چاۋم بېرى،
 ۋەك ئەمە يىمى سېاسم بىكا كە بۆماۋە يەك لە تەنپاى دەرمەنناۋە: بەلام بە زار ھىچى
 ئەكەت. سەرى بەرداۋە و رېگەى گەرتە بەر. لە پىشمە لە پىاۋىكى زورھانى لە كاركەوتوۋ
 ئەچوۋ. ئەكەت سەرى بە زۆر بۆرانە گەرنى كە شۆر نەيىتمە سەرى سەنى. بىن ئەمە بۆالم
 مەبەست چ بوو لە بەر خۇزمەۋ كەت: «دە سال! دە سال خەم و دەرد! مالى ئادەمىزاد
 شىۋەى كەۋلەنكى بېچۈكى ھەبە و دەريايەك خەم ئەبا».

تا ھوتەى داھاتوۋ خواتان لەگەل - ۱۰/۸/۱۳۵۱

شعیری باش گامه یه ؟

سه لام له گوینگری به ههستی بهرنامه ی تاپۆ. زۆر جار نهم پرسیارمان لیکراوه
که شعیری باش به گامه شیر نه لێن. هه لبت ئیمه وه لأمی نهم پرسیارمان زۆر جار
داوه تهوه و به چه شینکی گشتی روونمان کردۆتهوه که هونه ری باش به چ هونه رنک
نه کو ترئ. نه وه ی وا ئیمه لهم باره وه دهرمان بریوه بر وای خویمان بووه؛ به لام کوتایه شمان
نه کردوه له بلاو کردنه وه و نووسینی بر وای جۆر به جۆر سه باره ت به هونه ر. هه ندیک هه ن
که نه لێن شیر و وێژه که به شیکه له هونه ر، که لکی نیه و قازانجیک به کۆمه ل ناگه یه نی

و تەنەت بەرگىرى لە پىشكە وتىشى ئەكا. ئىمە لە بەرنامە پىشەكانا كوتتوومانە كە ئەم
 بىروايە چۆن پەيدا بوو. تەنەت تاقىمىكى زۆرىش لە زانايان ھەن كە دۆى شىمىر و
 وىژەن، بەلام ئەگونجى ھەمو ئەم دۆايە تىپپانە لە مەو پەيدا بووین كە زۆر بە وردى
 سەبرى پىشەنە و ئەركى ھونەر تەكراو. مىداق و مەفھومى ھونەر زۆر جار يەكتر
 ناگرنەو. واتە سەرنج نە دراو تە ئەم مەبەتە كە ھونەر خولقاوى وىست و نيازى
 كۆمەلى سەرەتايى ئادەمىزاد بوو و گەورەترىن پارمەتى داو بە بەرەى ئادەمىزاد و
 ھەروھاش كاتى ھەلبەست و نووسراوئىكى بىن كەلك كە بە داخمو لە وىژەدا
 نموونەيان زۆرە و رەنگە زۆر بەش بىن، بەر چا و كەوتووە بەم ئاكامە گە يشتوون كە شىمىر
 و وىژە بىن كەلگە. بە ليكدا نەو يەككى تر ھەر كات مىداقى شىمىر خراپ بوو، ھوكم بە
 خراپ بوون و بىن كەلگى مەفھومى شىمىر دراو. كۆتمان كە بە داخمو شىمىرى بىن كەلك
 زۆر بەى شىمىر. ئەمەش ھۆى تايەتى ھەيە. چونكە چىنى ھەلبۇاردە، واتە ئىلىست elite
 (ھەلبەت ھەلبۇاردە لە بارى زىادەبەشى ئابوورى و دەسەلاتمە) سووديان لە مەدا نەبوو
 كە شىمىر ئەركى كۆمەلەيتى لە سەرشان بىن و بۆئەوان باشتر بوو كە شىمىر لە جىياتى
 ھاندان و بزواندن، سىتى و ەستان بگەيەن. تاقىمىكى تىرىش ھەبوون كە لايان و ابوو
 شىمىر زىل و بەمە و ناھەنگ و وشەى جوان جگە لە لاواندەنمەى پەردەى دل و گوئى بە
 كارى شتى تر نايە. ئەمانە چ سووررئىتالىست بىن، چ لايەنگىرى رۇمانى نوئى، چ
 دادائىست و چ تاقىمى «ھونەر بۆ ھونەر»، ھەمويان ئەكرى لە ژىر ئەم ناوھەدا كۆ
 بگەيەنمە؛ لايەنگرانى قالب و دىوى دەرەو. ئىمە لەگەل ئەو شەئزانىن ناھەنگ و وشەى
 جوان و رازاندەنمەى روالەتى وتار، بە شىكى گزنگ و ھىژايە لە شىمىر! بەلام ەسەلەيە
 ئەك نامانج. مەبەستى ئەسلى لە شىمىر ناوەرۆك و كاكلە نە روالەت و توتكل. شىمىرى
 فەننى و مامۇستايانە ئەمەيە كە ناوەرۆكىكى بە كەلگى ھەبىن لە ناو قالىپكى جوان و
 رازاوەدا و ناھەنگى تايەتى خۆيشى دۆزىيەتەو. ناھەنگى تايەت شتىكى شىاوى

ليوردبوونموه، چونكه همر شينمريك به پتي موحتما و واته‌ي خوي ناههنگيكي
تايه‌ت نه‌خوازي و بوناهاهنگي تايه‌تيش وشه‌ي تايه‌تي گهره‌كه. بونموونه شينمريك
نه‌توايه‌تي و هاندنر كه نه‌يوئي دهماري گهل‌پهرهستي به هيزر كا، نه‌بي ناههنگيكي
همه‌ماسي هه‌بي و وشه‌ي تايه‌تي بونه‌لېزيري. وهك نه‌م نيوه شينمره كه نه‌لني: «پني و
چهك زرمه‌پانه و خرمة». ناههنگي نه‌م نيوه شينمره نهرم و نيان و نه‌ويندارانه نيهه و زورتر
له مارشينيكي سپايي نه‌چي و وشه‌كانيش لاونه‌رموه و نهرم نين. به‌لكو راپه‌رينمر و
هاندنر. باسه‌كه باسي پنيه و چهك كه زرمه و خرمة پان دي. هه‌روه‌هاش ناوهرؤك و
مه‌فهومي هه‌پامي و نه‌ويندارانه يا واته‌يهك كه له باره‌ي ته‌بيعت و جوانيه‌وه نه‌دوي
پتويستي به ناههنگيكي لاونه‌رموه و نهرم و نيان هه‌يه و وشه‌كانيشي نه‌بي له‌گهل
ناههنگه‌كه‌دا يهك بگرېتموه. وهك نه‌م شينمره:

به‌لني واي نه‌تو،

وهك زريناري بن‌خيوه‌تي مانگه‌شمو

به‌مندی شكودار و گموره و گراني

به‌لام پيكنه‌نه، توپه‌ريزادي گولخه‌ندمراني.

له‌م شينمره‌دا وشه‌ي زرينار و خيوه‌تي مانگه‌شمو و په‌ريزادي گولخه‌نده‌ران
هاتون كه هه‌موو وشه‌ي نهرم و نه‌وين بزوين. به‌لام كاكل له شينرا - كه به‌لاي نيموه
مه‌به‌ستي نه‌سليم نه‌تواني دوو جوړين: يه‌كه‌م كاكلنيكي نه‌وتو كه كه‌لكي كومه‌لايه‌تي
لن‌وه‌رناگيري. واته باسيك له شينرا دينه‌گور كه يا زيانني زوربه‌ي كومه‌لني تيندايه يا
مه‌به‌ستيني شه‌خسي و تاكي تيندا هاتووه كه ناته‌نيموه بزمه‌به‌ستيني گشتي. وهكا
باسي نه‌وينيكي نه‌شرافي و هه‌لداني شومينيكي خوش رابواردن، بن‌نوه ناوړنك بم
خه‌لكي ناسايي دراينتموه. دووه‌م كاكلنيك كه كه‌لكي كومه‌لايه‌تي تيندا هه‌يه. نه‌م
مه‌فهوميه شينريانه دوو چه‌شنن، يا چه‌شينكن كه قالب و وشه‌يه‌كي ساكار و نريك له

دووالی رۆژانه‌ی خەلکیان هەیه، یا قالب و دیوی دەرەوێان کەمێک رق و دژوارە و وشە و تەعیری رازاوێ و فەنی و دوور لە وتووێژی خەلکیان تێدا بەکار براوە. سەبارەت بەم دوو چەشنە، دوو پرۆای جیاواز هەیه: یەکەمیان ئەلێ شێعر پیش ھەموو شت و پیش ھەموو کە وتاریکی وێژموانانە و جوان بێ، پێویستە کە ھەسە پەك بێ بۆزواندن و تینگە یاندن. جا ئەگەر قالبی وتارە کە ھەموو ھەق بێ و وشە ئێمەندە تەریک و تەعیر و لێکدانەوێ پر پێچ و قەمچی تێدا ھاتبێ کە زۆر بەی کۆمەل نە توانی کەلکی لێ وەرگری، جیاوازی چێش لەگەڵ شێعرێکا کە ناوەرۆکیکی دژی کۆمەلێ ھەیه. ھەندێکی تریش ئەلێن شێعر ئەگەر ھەموو ساکار بێ کە تارادە و تارێ ناسایی نیوان خەلکی گەرەك و کۆژان نزم پێتەو، نایبە شێعر! چونکە شێعر ئەبێ رەنگی ھاتیفە لێ بدرێ و لەگەڵ زانست جیاوازی ھەبێ. بۆ ھەموو ھەسە پەك بێ، یا مەلێکی بێ دایک، یا دیمەنی رێگا و بانێکی کاتی پایز ناین لە شێعر و ھەا بکری کە لە زانست نە کری.

لێکدانەوێ خەلکی ناسایی و دووالی رۆژانەیان چە شێکی ساکارە لە زانست و شێعر. شاعیر ئەم چەشنە ساکارە زانستە لە کارگای ھاتیفە شاعیرانەیدا بە رەنگ و رۆالە تێکی تارا بە ھەراکش و ئەرازی نیتەو و ناچار کەم و زۆر لە وزە و دمسکورتی خەلک دوور ئەکەوێتەو. ئەو تاقە ئەلێن شاعیر ناین ناچار بکری کە ھەك خەلک بێنی و لە روانگە خەلکەو پرۆانیتە سەر مەبەست. شاعیر ناچار یە کە ھەر ئەبێ لە مەدا بێ کە بە سوودی ئەو خەلکە بیر بکاتەو و مەبەستەکانی و ھەا نەبێ کە زیانی گەلیان تێدا بێ. لایەنگرانی ئەم پرۆایە کە ئەلێن شێعر ئەگەر ناوەرۆکی کۆمەلایەتی ھەبوو، با دیوی دەرەو و فۆرمی شێعرە کەش دوور بێ لە دووالی رۆژانە خەلک، ھەر ھونەرە و ھونەرێکی کۆلیکتیڤە collective. ئەلێن شاعیر ھونەرێکی ھاتیفە نە خوێتێن و ھاتیفە، یانی رووبەر و رووبونی موحەررێکاتی خارێجی و لێکدانەوێ دەررونی، یانی ناوێتە بوونی زانست کە شێکی نەگۆراوێ و بە لای ھەموو کە سەو ھەر پەك چەشنە

له گەل رینه کیۆن و هه کۆله مه له عاتیفی که له هه نیهاد و دهر و نیکا جیاوازی هه به
له گەل نیهاد و دهر و نیکا تر؛ له بهر نه مه به که له هه که س بهرسن دودوو نه کا چه ند
نه لن نه کا چوار. به لام بهر وای دوو که س سه بارهت به جوانی، که با سیکه له هه رنمی
هونه را وهك يهك نییه. به کینک چا و نکی گهش و رهشی پین جوانه، نهوی تر چا و نکی
نیوه خمو ی شینی خوش نهوی.

تا بهرنامه به کی تر به خواتان نه سپترین. شهوتان باش.

ناوات ناویکی خوشه

ههه که نه رههادهات و دانیشه زانیم شهوینگی خوشمان له پشه. من ماهوی
سائیک بوو لهو ناوایه سپای زانسته بووم، که متر کهس ناوی منیان نه زانی. ههه پتیان
نه کوتم ناغای سپای لاغای مودیر. من له ستهوه چوو بووم بزموگریان و بهراستی لهو
ماهویه دا بیووم به نهوینداری لهو هه موو جوانیه دهس لپته دراهه که هیچ په نه و خهشی
تیکه لایه تی تیدا بهر چاو نه ده که موت. خوسرهو کوپری ناغابوو که له تاران گه رابزووه و
هه موو لئواران نه مدی که به بهرگی نه فلهلیدییهوه، پینچینگی کوردی له سهه به مستجوو و

چمنډ کتنې به ژر باوېشهوه گرتېو، له چوو بڼ چنارستانه کې نومېری رووباره
 بچوکه کې ناوایي. وهفا و مه محمودیش هغالی من بوون که هاتېون سرم لی بدن.
 کومې ناوایي نومېنده بچوکه که توله توانی هه ناسی دانیشتونانی هه ست بکې.
 هر چی هه به لمېر چاو. ته نانه ت چاودا گرتی گه ناجی و ژوانی پاش مانگ هه لاتی
 نومېشوانی، دی نومېنده له گله نه پته خومانی که زوو به زوو پرنسکه دی دلیت بڼ
 نه کاتوه و نه تگا به هاوېشی بزه و خوشی و خهم و پمروشی. له بهر نه لمان سر
 نهی که هر نور ژوه که وهفا و مه محمود به سری رووت و بهرگی شاریموه و هرکام
 به جاتایه کمه لمو نو توو میله که کاروانی نیوان دېها ته کانی نه کرد دابه زین و له بهر
 دمرگای قوتا بخانه که دا که ژورینکی کرابو به هژدهی حه سالموه و خمی من، ته پ و
 توی ریگیان له خویان ته کاند. خوسرو نم هواله ی زانی و هشتا من تایه تیرین
 پرسارم سه بارت به «به هار» ی دزگیرانم مایو که له هغاله کانمی بکم، که خوسرو
 په یدابو.

زور زوو، زور مېه سمان دوزیموه که هر چوارمان نه ماتوانی له باره یالموه بدوین. له
 باسی سېنماوه دست پتکرا و خوسرو به گورچی پروای همومانی هتا سر لوه که
 فیلمی باش له شېری باش که مته. پاهان باسی ویه تنام و نه فریقای جنووی و رودلیا
 کرا و همو نه ماتزانی بازو بووین و وه سر خومانی ناهین. لام وایه وهفا بوو له بهر
 خزیوه کوتی:

«مالا یدرک کله یتړک کله». من وستم بلیم هه له ت کرد، به لام بزه ی سر لپوی
 تینی که یاندم که هه له کی به نه نقه سد کردوه و نه یوی بلنی سری که لایه شنی له
 پرنسکه ی مېه ست.

مه محمود کوتی: «یدرک» ریشه کې کوردیپه و له مه سلمی درکاند لوه
 هاتوه و نیر بزم دمرکوت که باس ناچاره بهر هرنیمکی تر لپخووی و چ هرنیمک

جواتر و هەر له گەل جوانیا بن نازارتەر له هەرمی بژوین و سەوزی ئەمین. هەستم کرد منی خانە خوێ له سەرە سەرەتای باسەکان دامەزرێم، بەلام نەترسام نەکا له لایەن ئەو سێ گەنجە رووناکییانەوه بکەومە بەر هێرشێ توانج. راستیەکی پێم خۆش نەبوو دیسانەوه بۆ هەزارەمین جار گوێم له کاوێژی وشە ی بوروگراسی و پێنج و مۆرە ی دامەزرێنەر و ئەم باسە پرۆیووچانە یی. هەر چۆنیک بوو لێبرام بە چەشنی که هەستیان نەژاکیی، باسەکه بگۆزم. له خوسروم پرسى له گەل کچانی زانستگەدا نێوانی چۆنە، وتی «بێناردشار، نووسەری ئینگلیزی ئەلێ: کچ دوو ئاقمن». وەفا بۆی ئەواو کرد: «یا جوان، یا زانستگایین» و هەموومان پێکەنین. ئەم پێکەنینە رینگای بۆ من کردەوه که زیاتر له سەر باسەکه بڕۆم: «راستی کورگەل سەبارەت بە ئەمین بڕواتان چییە؟» هەر سینکیان بە یەکمەوه کوتیان: «ئەمین؟» و من راجەلەکی و خۆم ئامادە کرد بۆ هێرش: «بەلێ ئەمین. مەگەر شتێکی سەیرم پرسێوه». خوسرو که ئەمە ی له دەرهەگی بۆما بۆوه زۆر قەبکا و کەم گوێ بگری، کوتی: «ئەمین نەجیب زاده یەکی لێکەوتوووە که نەمڕۆ کەس خەتی ناخوێنیتەوه! یا مەلێکی گەرمین و گۆرستان کەر بووه که سەدەها سال لێرەو بەرەو گەرمین بوەتەوه و هیشکاش نەگەراوەتەوه. خوا عالم کام رەشەبای توند بآلی شکاندوو، یا کەوتۆتە بەر شالۆی کام شەمقاری کۆترخۆر؟»

مەحمود له بەر خۆیەوه کوتی: «بەرەو رۆژەلآت چوو و لەوێ هێلالە یەکی گەرم و نەرمتری دروست کردوو.»

وەفا پرسى: «مەبەست له ئەمین چییە؟» و من بۆم شی کردەوه: «مەبەست خۆشەویستی نێوان کۆر و کچیکە، یا لانی کەم لێرەدا مەبەست ئەمە یە.» تووڕە بوو کوتی: «تۆ له کەیمەوه بێم دەربەستیه کوفر ئەکە ی؟ چی بۆتە هۆی ئەمە که بووی بە یوووشی سەر ئاو؟»

بە سەر خۆم نەهیتا و کوتم: «ئەمین لێگەر ئەوینی راستی بێ یە کەجار جوانە و

لهو شانه په که هم هموو همناسه کښانه، هم ژيانه بڼې بار و بڼې ناکامه له سره پياو سووک نه کا. «خوسرو کوټی: «باشتر بوو له شارا بمینیتمه و دفته ری بیرموری بز کچان بنووسی.» وک نه مه له توانجه که ی تښه گه یشتم، کوټم: «مه به ستم نمویس روماتیک نیه. نمو نمونه نملیم که له سر راسته قینه ی ژيان دامه زراوه.»

وهفا که هشتا رقه که ی دانه مرکابو کوټی: «ژيان؟ کام ژيان؟ هی نمو که سانه که به قامکی دمست نه کړی یانژمیری؟ توله کوټی کاکي ماموستای مثالان؟ من لهو کاتمه که هاتوم، پونی ناخوښی گه رڼه و کولانی ری نازارم نه دا، تو خه ریکی لم هژده دا که سینه ری منالی هه ژار، وک گیانی سرگردان سه مای تپدا نه کا، ته داره کی باله ی «دمر یاچه ی قو» م بز نه کړی؟»

کوټم: «وهفا، شو کړو که په و نیوونو زه ی توبه گونیا ناچی. که وهفایه هدا مه که بالانی کم دهنگت نه نووسی.»

خوسرو نه مەشی هه له دهره به گایه تی بز مابزوو که لای وایی که یخودایی و بریاری دوايي مافی نه وه. کوټی: «شوگار دروزه و هبدال به تال. باسیکی تر بکه یین.» به لام وهفا وک بیموی که نار بگری، هه سستا و خوی به سه پری دمک و دیواره که مه سه رگرم کرد. ماوه په که له بهر دیوار یکی هژده که ما وهستا و پاشان کوټی: «گوی بگرن! من دایکم نه خوښه. ناوم ناواته. ناغای مودیر نه لنی ناوات ناویکی خوښه. نه لنی توبه ناوات نه گهی. ناواقم نه مایه، باوکم نه مرؤ که گه پاره بزمال، نمونده ی پاره هه بڼ که دایکم به ری بولای دوختور.»

هم چمند دیره قوتایه کی من له سر دیواره که ی نووسیوو.

پښتنگیه ک بالی به سر هژده که ما کښا. شو له دهره ره شتر دیار بوو و زور حه ستم بوو که سی له نیمه لهو کاته دا بروا بکا ملی نموین نه گه رښتموه و له پنا شه تاویک نه نیس و زمزمه ی ناوازیک پر به گه رووی نه ماسی.

«پيتروفس دوورپان»ى نەسر

نەسر، پيتروفس

سلاوئىكى بە تىن لە ناخى دلمو پىشكەش بە گوينگرى ھۆگرى ھونەر. بە ھىوايىن
بە زنامە كە تان بە دل ىن. لەم بە زنامە ى ئەمجارماندا باسى شاعىرىكى ھەرەگمورى
ئەرمەنپان بۆ ئەكەين و لە سەرەتادا ۋەرگىراوى شىئىرىكى ئەم شاعىرە تان بۆ ئە خوئىنەو،
تكاپە گوى بگرن:

ئەگەر دىوى دىوى مردن،

بە پىكەنى ناخەزى ھەمىشە يەو

به سه‌رما بدا
 گیان و دلی پر خه‌مم له ناو بچی
 وا مه‌زانن من مردووم، من زیندووم!
 نه‌گهر چرای ژینم له سه‌ر سه‌رینی سه‌ر مه‌رگم
 پرشنگی ساردی دوا‌یی بدا و دوا‌تریفه‌ی بین
 وا مه‌زانن من مردووم، من زیندووم!
 نه‌گهر زمنگی کلیسا، بانگه‌وازی مه‌رگم بکا
 هفریتی مردن به قاقا بکمو‌یته شو‌ین ته‌رسی سارد و س‌رم
 وا مه‌زانن من مردووم، من زیندووم!
 نه‌گهر پیاوایی نزا‌کار و
 ژنانی شین‌گیر و رو‌دا پو‌ش‌بو
 له دوا‌ی دا‌ره ته‌رسم پر مه‌ی گریانیان بین
 و داری هو‌ود سو‌وت‌یتن
 وا مه‌زانن من مردووم، من زیندووم!
 نه‌گهر به نه‌س‌رین و فرم‌سکی چاوی که‌ژانی ده‌زگیرانم
 به ناوی چاوی که‌س و کار و دو‌ست و مه‌قالم
 کتلی گۆ‌بم بخو‌وسی
 وا مه‌زانن من مردووم، من زیندووم!
 به‌لام نه‌گهر گۆ‌بی من بین ناو‌نیشان
 له گۆ‌شه‌یه‌کی له‌م جیهانه‌پانه‌دا دا‌که‌وی
 و بیرمه‌ریم له یادی خه‌لکا بیرم‌نگ بین
 ناخ... نه‌و کاته‌یه که من نه‌رم!

چه پکه شعرنك بوو له گولزاري هستي پيترووس دووريان كه سد سال له مردني تينه پي و به واته ي خوي هينشا زيندووه، چونكه گوږي، رووگه ي لاواني دلباكي نمرمه يه و بيرموره يه كاني له يادي خه لكا روژ بزوژ گه شرو به رمنگر نه بن. دوووريان سالي ۱۸۵۱ ي ميلادي له گه په كي نه سكيوتاري شاري «نهسته مبول» له دايك بووه و هينشا گولنك له هزار گولني ژياني نه پشكوتبوو كه گزهباي مهرگ تيكيموه پنچا و رايماني. دووريان ۲۱ سال پتر نه ژيا و سالي ۱۸۷۲ ي ميلادي به نه خوشي نازارهباريكه چاوي مه ينه تكيش و دووريني له جيهاني بي به ينه ت پوشي. باوكي «پيترووس دووريان» ناسنگه رنكي هه ژار بوو. له بهر نهمه شاعيري نمرمه ي له مناليه موه، روانه تي ترستر و دزيوي هه ژاري و برسيه تي ناسي، به لام له گه ل نهوه شا كه يارمه تي باوكي نه دا و ناچار بوو بزه پيدا كړدني بزيوي خيزانه كي كار بكا، تواني له سالي ۱۸۶۷ دا خوښدني ناوهندی تمواو بكا. دووريان بزه پي بردني خيزانه كه كه به نه خوشي دايكي و پيربوني باوكي هه موو قورسايه كي كموتبووه سه رشاني نهو، دهستي دا كاري جوړ به جوړ. ماوه په ك كړنكاري كړد. پاشان له چاپخانه يه كا خهريك بوو. ماوه په ك به شاگردی چووه لاي پزشكيني دمواساز، پاشان هر چند مانگنك له شونينكا خهريكي كار كردن بوو. حيسابداري، سه رافي، ماموستايي قوتابخانه، وهرگنږي، نه قش گنږي تاتر، برنك بوون لهو كارانه كه «پيترووس دووريان» كړدني به پيشه.

جووشي هستي شاعيرانه له نيهادي پيترووس دوورياني تازه گه نجدا له هه لقولني كانيه كي ژنر گاشه به ردنيكي زل نه چوو كه به هيچ بارنك ريڼگاي نمبوو بزو زهره و زئي و نه دهنندرا كه نهو ناوه روونه پاكه له وشكاروي دهشتيني قاقرو له ژنر له شي قورس و رمقي نهو گاشه به رمددا چوڼ نه جووشي و بناواني نه گاتموه كام رووباري خوروشان! ژياني منالي دووريان جگه له دووياته كړدنه موي شومان و روژاني رهش و

سارد و پېر مەينەت ھېچى تر نەبوو. ئەي ئەم ھەموو جوانىيە، ئەم ھەموو گولزار و بەھارە لە دەروونی پېترۇس دوورىاندا پشكوتوۋى كام ھەناسەي مەسحايە؟!

دوورىان لە سىزدەسالىا دەستى كرد بە شىمركوتن و چەند نومايشامەي نووسى كە ھاتە سەر شانۆ و ناوبانگى بە ولاتا بلالو بۆۋە، بەلام كار بە دەستانى تاتار لە گەنجى و ئاتاجى دوورىان بە سوۋدى خۇيان كەلك وەر لەگرت و زورىان بۆنەھىنا. لەو سەردەمانەدا بوو كە نومايشامە ھەرە بە نرخەكانى خۇي نووسى، وەك: «ئارداشيسى سەركەوتوۋ» و «رووخانى بىنەمالەي ئەشكانى» و «گولنى سوور و سۈننە» و «خاكى رەش». ھەموو ئەم نومايشامە يانە لە لايەن خەلكەو بە باشى وەرگىران و بوونە ھۆي ناوبانگ و خۇشەمىستى پېترۇس دوورىان. بەلام جەرگى زامار و ھەستى بەكەم گىراو و دلى شكاۋى دوورىان بەم سەركەوتانە نەھاتەو سەرخۇ. ھەژارى و دەسكورتى لە لاپەكەو و لە لايەكى ترمە ستمى نەتەواپەتى كە لە سەر ئەرمەنىيەكانى ئەم كاتەي سەردەمى ھوسمانى ھەبوو، بەرز و نزمى بىن برانەوۋى ژيان، ئەمەندەيان شامىرى بە ھەستى ئەرمەنى شەكەت كرد كە سالى ۱۸۷۱ ئازارى سېلى گرت و لە جىنگا كەوت. سالىك لەگەل دېۋى زالى مردن دەستەويەخە بوو، پاشان لە تەمەنى ۲۱ سالىا و پاش تەمەنىكى كورت و پېر مەينەت، بەلام بە پىت و بەرەكەت دوا ھەناسەي ھەلكىشا و گىيانى بوو بە پەپوولەي بالازىپىنى گولزارى ئەوين و جوانى.

سەرەپاي تەمەنى كورت و كەم خايەن، پېترۇس دوورىان چەن شاكارى گەورەي لە ويژەي ئەرمەنىا خولقانلدوۋە كە برىتىن لە ۹ مەقالە، ۱۵ نامە، شىمەنكى درىۋى شىۋەنى، ۱۳ نومايشامە و ۴۱ پارچە شىمەر. ئەم شۈنەوارانە وەك گولنىكى ھەمىشەبەر لە گولستانى ويژەي ئەرمەنىا ئەمىتەوۋە ھەرگىز سېس بوون و ژاكانيان بە سەرانايە. شۈنەمۋارى ئەم شاعىرە چەن جار لە ئەستەمبول، بەپرووت، ئىرەوان، ويەن، باكو، وينىز، نىۋىۋرك و ھەلبا لە چاپ دراوہ. «سەمبات پانۇسيان»

هه‌لەنگێته‌ری ئەرمانی سەبارەت بە دووریانی شاعیر ئەنووسن: «لە ناو ئاسمانی
تەمگرتووی و نژی کۆنی ئەرمانیا، شیمەرەکانی پیتەرۆس دووریان ئەلێنی پەلکە
زێرینە پەکی هەمیشەین».

بەلێ گۆیگری بەرێز، بەم چەشنە سەرپەنجەیی هونەر، زەمان و کات ئەکا بە
دیلی کۆششی زالی خۆی و مردنی لەش بە هۆی دەستی میسای هونەرەوه ئەیتە هەرمان
و ژێانی هەمیشەیی بۆ گیان. لەگەڵ پیتەرۆس دووریان دوویاتەیی ئەکە پەوه، ئەگەر
ئەسڕین و فرمێسکی چاوی کە ژالی دەرگیرانم و ناوی چاوی خزم و کەس و کار و
هەم‌لەو کێلی گۆرەکم بخووسیتن و ئەمان کە مردووم، کاتێ ئەرمان کە گۆریم ئەناسراو
بێ و یادم لە دەر وونی خەلکا نەمیتن.

پاش سەد سال ئەمڕۆ ئەترو پۆلۆزێستیکێ هەرە گەورەیی ئەرمانی لە ئێرمان،
خەریکی دارێشتی پەیکەری ئەو شاعیرە پە.

راستی مردن پارووی گەورەیی پێ قورت نادری. پیاوانی مەزن بە گەرووی
تەنگی مەرگدا ناچن. مەرگ بۆ ئەوان خەویکی خوشی ئەبەدیە و گەشتیکە پە ئەسیری
لە شەوه بۆ ئازادی گیان.
تا حەوتەیی داهاوو خواتان لەگەڵ
شەوتان خوش.

پیشگی هه ناوی پیری هه زالی

سه لام له گوینگری به ریزی به برنامه ی تا پۆ .

كاك نىماعىلى عهلى باباىى ، سپاى زانست له مه رهنده مه پرسیارى كردوه:
«نیمام محه مه دى هه زالى كته ؟ ناخۆ له ریزی نووسه رانه یا فیلسوفان و یا
ئه ندامیکى كۆمه لى عارفان و خوانامانه ؟»

برای خوشه وىست . وادپاره خۆت له باره ی هه زالىمه گه لىك شت نه زانى ،
چونكه پرسپاره كه ت هه موو شتىكى لى ده رنه كه وى . هه زالى هه م نووسه ره ، هه م

فيلسوف و هم خواناس، به لām داستانی ژيانی نمو زانايه له دوو قوناخي جياواز
 پينکها تروه. له قوناخي يه که می ژيانيا زانايه کی گه وری نايینی بوو و له قوناخي
 دووهه ما واته له تمه نی ۳۸ سالییا ریځای فلهسه فیه و هیرفانی گرتیه پیش، به لām
 فلهسه فیه غزالی له نه خلاق و رهوشی لیسانیا کورت کرابزووه و له راستیا
 فلهسه فیه هیرفان و خواناسی بوو. غزالی له سالی ۴۵۰ ی کؤچیدا له دایک بوو.
 باوکی جؤلا بوو و خؤی به منالی دهستی کرد به خویندنی زانستی و نایینی و له
 ماوه یه کی کورتا ناوبانگی به هممولاته لیسلیه کانا بلاو بزوه. له سالی ۴۸۸ دا له پر
 گؤزبانکی سهیری به سهرا هات. دهرس و مدهره سه و قبل و قالی به جی هیشت و بهرگی
 مه لایانه ی داکند و ناواره و رهبن دهستی کرد به گهران. ماوه یه کی زؤر له دوودلی و
 گومانا مایه و تاله ناکاما مرازی خؤی له ریځای هیرفان و سهیر و سلووکا دؤزیه وه.
 هم چه شه ژيانه له ژيانی مهولانا جه لاله ددینی رومی نه چی. سه عدی خوالیخو شبوو
 دژی هم ته ریکی و تاکیه بووه و نه لی

شیخی به سوی مدرسه آمد ز خانقاه

بشکست عهد صحبت اهل طریق را

گفتم میان عالم و عابد چه فرق بود

تا اختیار کردی از آن این فریق را

گفت: این گلیم خویش به در می برد ز موج

وان جهد می کند که بگیرد خریق را

غزالی پاش هم هموو سه رگه ردانییه، ریځایه کی راستی بزگه یشتن به به ختیار
 راستی دؤزیه وه و تا کاتن مردن هه نځای نهوی له پیاسه خست، له برینی نمو ریځایه
 ماندوو نه بوو. «کیمیای سه عادت» که به نه سریکی جوان و رووح سووک و له بهر دلان
 و به شتیه یه کی ساکار نوو سراوه و هیندیک که س به شاکاریکی ویتزه یی نه زانن،

دسکھوتی نمو سیر و سہ فرہیہ۔ کیمیای سہ عادت، دائیرہ تولمہ عارفی کامہرانی و
 روزگاری، گامنی نمونہ لہ ہمریمی گیان و ہستی نامہ میراد تریک نہ بیتموہ کہ لہندانی
 دلی مرقاہہ تی لہ ناو دیرہ کانیا دیتہ بہرگوئی۔ زور دستوری نہ خلایقی نموتوی تیندایہ
 کہ لہ رھواناسی و مہ عرفہ تہ لہرووحی تہ مرقشا بہ نسل و پایہ یکہ نہ گھڑاوا ناسراوہ۔
 ویک نہ مہ کہ نلئی: «دلی پاکی مثال ویک گھومہ رینکی ہیژا و مہایہ، ویک میتو نہ خش
 مہلگرہ و ہشتا ہیچ گہردینکی لہ نہ نیشترہ۔ ویک زہوی بہ یاری بہرپڑہ و ہمر توویہ کی
 لہ بچتی دیتہ بہر، ہمر کارینکی کہ بہ دہس پیاونکی گھومہ جی بہ جی نہ کری بہ منائی
 لہ نہ یادیا ہمونئی بہ ستوہ۔» غہ زالی کردموہی باش و بیرکردموہی باش و
 خویہ خت کردن لہ ریگای مرقاہہ تیا نہ کاتہ سہرہ شق و تہ نانات گیاندارانہ تریش
 نہماویتہ دالہی بہرہیی خویہ موہ و نلئی: «پیای گھومہ بہم تابیہ تہیانہ دہر نہ کموئی و
 نہ ناسریتموہ! خویہ کہم گرتن، خویہ نہ کیشان بہ سہر خملکی ترا، پیری باش کردموہ،
 لہبوردن و خویہ خت کردن، درونہ کردن، بہرگی ساکار و خواردمہنی ساکار و
 جوولانہوہ بہ پی زانستی کہ ہدیہ تی.»

پاشان نلئی: «کورم پیگومان بہ کہ زانستی نہ زہری یارمہ تی مروت نادا۔ نہ گہر
 پیاونک لہ پیابانیکا دہ شمشیری ہندی و چہ کی تریشی ہین و خویشی زور پالہوان و
 شہر کہر ہی و شیریک ہیرشی بوبینن، بہ شہرتن لہ چہ کہ کانی کہ لک و مر نہ گری،
 مہ ترسی لہ دور ناکھوتموہ و نہ گہر زانایہ کیش ہمزاران مہ بہستی زانستی بخوینن و
 فیریان ہی بہ شہرتن لہ کردموہ دا کھلکیان لہ و مر نہ گری، لہ ہلہ کردن و سہرلن شتیوان
 ناپیارینن۔»

غہ زالی لہ جینگاہہ کی ترا نہ لئی: «کاری پیاون دان بہ جہرگا گرتن و
 بہ شتہیی بوون و سہرلن نہ شتیوانہ۔ لہ گہل خہلکا رووخوش بہ و ہموو کہس لہ خوت
 پیشتر بگرہ، تالہ دلی خہلکا جینگات ہین۔ کومہل بانگ کہ بکاری باش ووریان

بکموه که چموت نه رۆن. که سیک که نم دوو دستوره به رتوه نه با به رمبه ره دلّی رهش نهی و جیاوازی نیوان باش و خراپ نازانی. که سیک که نیازمنده و ناتاجه، چاکه ی له گهل بکه، نه گهر له دست نه هات هاو دهر دی به. هیچ که س شایر نموه نیبه که به برسیه تی سر بنیته سر سرین.» نم و ته ی غه زالی په کجار به که لکه. زور جار یستراوه که نه لاین نمه کاری خودایه، که سیک هه ژار و نمدار و نه خوش و دسکورت یی. به لن راسته که خودا شاره زایه که نادمیزاد چی به سر دی و چارمنووس نه زانی؛ به لّام نمه نایته به لکه که خودا یه وی که سیک له که سیک تر به ختموهر تر یی.

غه زالی فیلسوف و زانایه کی یی وینه بووه و ته منی له لیکۆلینه وه و نووسین و نامۆزگاری کردنا، به سر بردووه. شوینه واره به رزه کانی بۆته هوی نمه که ناوبانگی له نوو روپای سه ده کانی ناوهر استا بلّو بته وه و کار بگاته سر بیر و پروای فیلسوفانی نوو روپایی. دیکارت سه ده سال پاش غه زالی نه لی: «من بیر نه که مه وه، من هه ره نوم که هم» نمه هه ره و ته که ی غه زالیه که کورتویه: «بیر کردنه وه به لگی هه بوون و جووه.» کانت و بیلز پاسکال دوو فیلسوفی تری نوو روپایی که زوریان که لک له نوو سراوه کانی غه زالی وه رگرتوه.

نیام محهمه دی غه زالی، فه لسه فه ی هه ره تا نه و جیگای قوبوله که یارمه تی بدا به به رز بوونه وی گیانی مروقایه تی و رهوشی په سندرکراو. له بهر نمه نه توانین بلّین که غه زالی فیلسوفنکی نیسان دوست و نه خلاق په رسته. غه زالی هه مو توانای خزی ته رخا کردووه بۆ توانلنی خزی. باش و خراپ له دهر وونی نادمیزادا به هه مو هیر بکموه لایه نگری رهوشی جوان نه کا و هه لّمه ت نه با ته سر خده ی خراپ و ناپه سند. به زمانیکی ساکار خه لک تیشه که به نی که ژیان له روانگی مروقایه تیه وه چیه و نه لی:

«نه گهر نه ته وی باری ژیا نته له سر سووک یی خۆت له ته ماع دوور بگره و زور به خه می سامانه وه مه به! چاو مروانی راستی له ته ماعکار مه به و له نیهادی یی نیچه و

بین خانه دانا به شوین نه مهك و وه فادا مه گه پئی.»

«... پیاو نمو پیاوه به که له گه له همو کهس باش بئی، بئی نمو به بیر له باشی و خراپیان بکاتهوه. دل چه شنی ناوینه به و خووی خراپ چه شنی دووکه له نمو ناوینه به تاریک و لیل نه کا. باشی له گه له بندهی خودا گه وره ترین خواپه رسته.» **یکنا پهره یی که**
 نه مه چه ن و ته به کی کورتی شه زالی بوون، که سینک که به یوی باشتر له
 فهله فهی نمو خواناسه تیگا پیرای کیمای سه هادهت بخوینتهوه زور به که لکه. **بهره یی که**
 تاحه و تهی داهاتوو به خواتان نه سپرین. شهوتان باش. **بهره یی که**

رووبه ندى شار

بېنچينتمه ژبى

چمن سال تهريك بووم له همواى بژوتنى بنار و وردمورده خهريك بوو له بيرم
بېنچينتمه ژبى لادى! بهر بهر بژوتنى دوكه لى شارى گموره كه چه شنى توتنى خاو
گه رووگر بوو، جينگاي بژوتنى مينه كى بهر و كى كچى لادى و هه ناسه ي زيندووكه رموى
شنى بهر به يانى دژوتنى پر گولى كښوى له بهر لوتم نه گرتوه. له شارى به زما زما
ناخن اووه رووم كرده لادنى بېنچينتمه. نه تكوت له چه قه خاله ي مزگموتى وهرزى
زستانه وه چوومه ناو كژلانى دى. به يانى زوو به جرووكه و جريوه ي سيروو و چوله كه له

خه وه لدمستام. سه رلکی دار هه جمه ی نه هات. جار جار وهك په له هه مورینکی بچووکي رهش نه بووین و دیسانموه په کریان نه گرتموه. په رمینلکه وهك یادیک که خوی له په رده ی بیرموریمدا بنوینن و ماوه یهك کورت بخایه ننی و پاشان له سنووری تم گرتووی خه یالا گوم یی، به به ردمی په نجه ره ی ناواله ی هۆده که ما هه لته فرین و من ته نیا و شه ی بالیان و جریوه ی تیکرایانم بۆ هه ست نه کرا. هه موو شت لهم ییلمگییه دا که لکه له ی بیر و خه یالی نه خسته مینکه وه. بیر ی هه بوون. بیر ی هه رمان و خودا. بیر ی نهوین و ژین.

هیشتا کۆلانه کانی دی بزه ی بوومه لیلان نه کردبوو به قاقای خۆره تاو که من نه چوومه سه ر ته پکه ی به ردینی به راه به ره ناوایی. له په نا به ردیکا که هیشتا زۆری مابوو تیشکی گهرمی خۆر فینکایی سایه قه ی شموی لیمورگریته وه پالم نه داوه و نه مروانیه ناوایی که چه شنی کۆتریکی خه وتوو سه ری له ژیر بالی دمردمینا و چاری به هه ر حواری لادا نه گتیرا و تاسه ی فرین گه رووی پر به سه ی نه ماساند و بالی لیکنه دا. پۆلیکم منال نه دی که هه ر کام چهند به رخۆله ی بچووکیان وه پیش داوه و به ره و ده ری دی نه یانبه ن. دمنگی مه شکه ژانددن و لکه ی کابانی مه چهك خه نه بوون به مینۆدی ناوایی. له پشت سه ری منموه، خۆر وهك ته شتیکی سی پر ئاگر دهر نه کهوت و سینه ر و تارمایی له به ری نه بووین. کۆریلکه ی به ردی له ژیر پر شنگی هه تاوا وهك چاری شینی کۆتریکی تازه له خمو هه ستا و ترووسکه ی نه هات. رهنگی تاراوی کانیاوینکی به چووک به هه لانه سی خۆر نه گه راییموه بۆ ناو هه موو دلۆپه کان و له گه ردمنی زهر د و زۆلی جاره گه نمینکی دروینته کراو نه بوو به ملوینکه ی مرواری.

خه ریکی بیر کردنه وه بووم و گه یشتبوومه سه ر نمو مه به سه که هه ندی له نادمیزادان له شاری گه موردا له ناو کۆشکی چهند نه هۆما به هه زار دهرگای وردکاری سعاتی، سامان و دارایی خویان بۆ ناژمیردری و هه ندیکیش له ناواییه به چووکه کاندای به

قامکی تاکه دستیک سه رویه ری مال و سامانیان لیکته دمنهوه.

دستیکی میهرمان کهوته سه راشنم و دمنگیکی پیاوانه و که مینک گر کوتی:
 «به یانی باش!» لام سه یر بوو که نهم دمنگه هی نهم گهنجه بی که ینگومان به هموو
 ته منی نه ینده کرده یست به هار. نیمه ی راهاتوی ترس و خوگرتنی شار، به هه لنگهوت
 نه بی بهم ساکاریه مل دانمونین بزارسته قینه ی برایه تی و به روی نادمیزاد. کهم کهس
 هه په له شاری گموره، رووبه ندیکی به رووبه نه گرتبی بۆ نهوه خوی له ژیرا بشار یتمهوه.
 نمو سلوه به روالهت گهرم و گورانه ی ناو دالانی لیداره کان، کلاو هه لنگرتنی ناو
 شه قام، خو لک کردن و فهرموو کوتی ناو کۆلان، که می وا هه په هی نمو که سه بی وا له
 ژیر رووبه نده که دایه. نیمه تموای ته منمان نه خش نه گتیرین و گاهنی له بیرمان
 نه چیتمهوه که خو مان چین و کین و چیمان نموی. تمنانهت له ناو خاوو خیزانیشا کهم وا
 هه په رووبه نده که مان دارین و بیتمهوه ناده میزادیکی به راستی که نه توانی بی ترس بلنی
 «خو شم نموی.» ناچارم بلیم له خموشا رووبه نده په ک - که له پینشا نه مانکوت نه بی
 هه مانبی، چونکه «شار شاری کویرانه» و رووبه نده دستیکه بۆ گرتنی بهر چاومان- هه
 به روومانه وه په، چونکه نه تر رووبه نده نیه، نه ندای خو مانه. تنها کاتی که نه چینه لادی
 و نهم هموو ساکاریه، نهم هموو رهفتاره سروشتیه نه بینین، هه ست نه که ین که
 رووبه نده ی شار که لکی نه ماهه.

گهنجه که له لام دانیشتبوو. چاوی له پۆلنیک کچ بریوو که له کانیاهه که ی خوار
 دپوه نه گه رانه وه. خو ره تاو له سه کولونجه ی مه خمه ر و نه تله س و کراسی زهره و
 سووریان سه مای نه کرد. لاهه که کوتی: «نهمه یانه وا گۆزه په کی سووری به سه
 شانیه وه! بروانه به ژن و بالای، نه لنی به ختی خودا پند اوانه، راست و هه له چوو. هه موو
 سانی کاتی دروینه ی گهنم نه یه مه ناو گهنمه کان، نه گه ر گولی گهنمه کان به نه ندازه ی
 به ژنی نازعینی بهر زین، نمو ساله داهاتمان باش نه بی. لهم دووره وه بهر چاو ناکموی.

پرچى ۈك تۈۈى كاخلى و رىشى گۈلە پىنغەمبەرە زمردە. لار و لەنجەى لە كەروىشكەى
گەنم و جۈجۈاترە. دىنگى لە قاسپەى كەمۇ دىلرۈفستەرە. «كەمىك روانى بۆم و كەمىك بە
شەرم و دىلشكاۈيەمە كۈتى: «نا، سوۈدى نىيە. وا ديارە تىتاگەى ئەلېم چى. «پاشان بىن
ئەۋە ھىچ بلىن ھەستا و گۈرچ و گۈلۈ روۈى كىردە ھەورازى پىشتى تەپكەكە. بىرم
كىردەمە، ئەمانە چەند دىل ناسكن. چەند زوۈ ھۆگر ئەبن و چەند زوۈ سل ئەكەن. ناخۇبۇ
ئىمە زۆر سەخت و دۇۋار نىيە پردىك ھەلەستىن بۇھات و چۈى دلى ئىمە و ئەۋان ۱۹
ناخۇھەر قەى زل نىيە ئەۋانە كە لە ھۆدەى پىر لە دوۈكەلى چىغارە و پىر لە كىتىسى
كۈمەلتاسىدا ئە يانلىن ۱۹

تا ھەمۈتەى داھاتوۋ بە خۋاى گەۋرەتان ئەسپىرىن.

رەزبەر

وايه نادميزاد له جيماديموه بوو به نامی، پاشان بویه به زيندوو و نه مجار بوو به نينسان و له نينسانيموه بهر زتر نه يتيموه بزيه يه کی نو تو که ناومزی به شری ناگاتې! نيمه لم بهرنامه يدا باسی نادميزاد و نه شيا نه که ين به ليکدانه موه يه کی ويزه يی و هونری نه لټين نادميزاد له گهل نادميزادی ترا نه ژي و له ناو نمو شتانه دا نه ژي که دموريان ليد اووه. ناخو نمو هموايه که نادميزاد هه لټنه مژي، نمو ناوه که نه يخوا ته موه، نمو هه ناوه که گهرمی نه کاته موه و گولې بز نه پشکویني و نمو بارانه که به سر کيلگه يا نه باری، هه موريان شت نين؟! ته نانه ت نمو درکه که له پنی رانه چي و نمو بهرده که سري نه شکتي، به کورتي هم مو نمو شتانه که خير و خوشی نه دهن يا خهم و تالی بز پينکه هيتن، له هه بونی نادميزاد کار پکیان به دمه ت و دموريک نه گيرن!

ناخو له زه ت و خوشی نايته مانای ژيان و خهم و په ژاره و دمرد و که سهر و نه خوشی له و په پری خویا، ناگاته مردن؟!

که وه هاپه نایا مهرگ و ژيان دوو شت نين و نيمه ناتوانين مانای شت نه موندنه بل او بکه يتيموه که ته نانه ت مهرگ و ژيايش له هه رنمی دمه لاتيا جني بيته موه؟!

ته نيا شت، واته نه شيا نين که له نادميزادا ته نسيريان هه يه، نادميزاديش کار نه کاته سر شت. نه يگوزې، ليکی نه دا ته موه و شتي لو تر پينکدينی. پيوند يه که له نينوان نينسان و شه يدا هه يه، ژيانی بير، واته هه ياتی زهني نادميزاده که به زماني فهرنگی پنی نه کوتری mind (مايند).

نادمیزاد کاتي به له ش و به ناومز و تاقیکاری له گهل شتا روو به پروو بی، زانست لهو بهر منگاريه پينکدي. بز نموله هموا سارده، له شی نادميزاد نه ته زې و ناوار نه يینی. جاريک و دووان و سيان، پاشان نادميزاد که ولی هه يوانتيک که خزی راوی کردووه به خویا نه پينچي، هه ست نه کا گهرمی بز ته موه. نمو جار بز بهرگری له سرما که ولی به خزیدا نه دا. بز نموه که که وله که باش به له شيموه بچه سپن و له که لټه کانيموه «با»

له‌شی نازار نهدا، که‌وله‌که نه‌خوورئ و وردمورده ناومز و تاقیکاری یارمه‌تی په‌ک نه‌مدن و به‌رگ به‌چه‌شنئ که نه‌مېرۆ‌هه‌یه دروست نه‌کړئ و نه‌مېرۆ‌زانستی نادمیزاد که له‌و تاقیکاریه ورده وردانه پټکها توره، زۆر شت له‌م باره‌یه‌وه نه‌زانئ. نه‌زانئ که به‌رگی ره‌ش که‌رما زیاتر نه‌گړئ؛ خوړی له‌لۆکه گهرمتره و بۆهموو نه‌و زانستانه‌ش به‌لنگه‌ی عیلمی به‌دمسته‌وه‌یه. له‌مه به‌رمنگاریوونی له‌شی نادمیزاد بوو له‌گه‌ل ته‌بیمه‌ت. ه‌م‌ر ویک کوتمان نادمیزاد کاتئ کۆسپنکی له‌سمر ریگایا ه‌سته‌ت کرد، ه‌مولئ نه‌دا لای‌دا. نه‌م ه‌موله‌ نه‌میته ه‌زی گۆرانی ته‌بیمه‌ت و ته‌بیمه‌ت جگه‌ له‌کۆمه‌لی نه‌شیا شتیکی تر نیه. به‌لام نادمیزاد به‌باریکی تریش جگه‌ له‌ش له‌گه‌ل نه‌شیا واته شتی سروشتیا رووبه‌روو نه‌یئ. به‌باری ه‌اتیفی و زینه‌ی و له‌م به‌رمنگاریوونه ناسینی ه‌ونه‌ری، واته مه‌عره‌فه‌تی ه‌ونه‌ری په‌پیدا نه‌یئ. ناسینی ه‌ونه‌ری پټگومان ه‌موینی نه‌سلی خزی له‌نه‌شیا و ته‌بیمه‌تی دهره‌وه نه‌گړئ. به‌لام له‌زفه‌نی نادمیزادا نه‌پازته‌وه و به‌چه‌شنئ دهردی که ه‌ونه‌ره‌ند نه‌یوئ. به‌جۆرنکی تر بلنن ه‌ونه‌ره‌ندیش ه‌م‌رویک زانا، کاری به‌شته‌وه ه‌ه‌یه و له‌گه‌ل شت تیکه‌له‌ و شت وهرنه‌گړئ و نه‌پگۆړئ و زۆرتر له‌زانا خه‌ریکه واقعیته‌ت و حه‌قیقه‌ت له‌په‌ک نرێک بکاته‌وه.

واقعیته‌ت نه‌و حاله‌ته‌یه که نه‌شیا له‌دهره‌وه ه‌ه‌پانه. ویک ساردی ه‌موای زستان و ژاکانی گۆل و کزبوونی باری جوانی ره‌وشت له‌کۆمه‌لا. به‌لام حه‌قیقه‌ت نه‌وه‌یه که ناشئ وها‌یئ. واته نادمیزاد باش نیه‌ خزی باشی وه‌لانئ. ه‌ه‌روا باش نیه‌ نادمیزاد نازار بدا و ره‌وا نیه‌ گۆل سپس یئ و ه‌ه‌لوهرئ. له‌ه‌ه‌ناوی ه‌ونه‌ره‌ند حه‌قیقه‌ت یالی جوانی. جان کیتس John.Keats شاعیری لینگلیزی نه‌لئ: «جوانی حه‌قیقه‌ته‌ و حه‌قیقه‌ت جوانیه‌. نه‌وه‌یه نه‌و شته‌ که له‌سمر زه‌وی نه‌یزانی و نه‌یئ ییزانی.»

زانا شت نه‌یئ. تایه‌تیه‌کانی شت نه‌ناسن و نه‌یانبا‌ته کارگایه‌که‌وه که پایه‌ی له‌سمر لیکدان‌ه‌وه‌ی ناومز و تاقیکاری دانراوه. مینشک ه‌م‌ر نه‌مونه‌ی یارمه‌تی زانا نه‌دا که

واقعيه ت هملٲگري. لموپري واقعيه تا جي هائي زانست جگه له تاريكي هيچي تري
 بهر چاو ناكموي. زانا نمروا بهرمو پش، به لام پي به پي واقعيه ت. بهرد رهقه و يي نموي
 به فينيكي زانستي و به ريگايه كي عيليا چاره نه كړي، نرم نايي. زانا ناچاره راوهستي و
 نمو ريگايه به هه لسه نگانديني شو دهسكوتانه كه هه يه تي و شو تا قيكاريبانه كه كراون
 بلوزنموي. يي دوزنموي لمو ريگايه زانا دهستي به ستراره، به لام هونرمه ند وهما نيبه.
 له كارگاي شو كه بريته له هه ريمي ير و زني، بهرد زوو نرم نه كړي. شونده به سه كه
 كاپريه ك زوري خمويش تا بهرد له ژير سه ريا نرم يي وهك پري قوو. يا كيشمري
 شوين ييكشي تا بهرد له ژير پشايته مافووره ي نرم. نه مانه له زانستا ناكړني چونكو
 زانست كاري به ليكدانموي دهروون و هاتيفمونه نيبه، به لام له خه ياني شاعيرا و به
 ته سوير و نه خشي زني و اته ثيماژ (image) باش نه كړي؛ همر وهك زانا ته جرهبه و
 تا قيكاري و دهسكوته زانستيه كاني پشوي هه يه، يارمه ثيپان لٲورمريگري؛
 هونرمه ند پش كه له پوري زانپاري كومه لي خوي له پشته و يارمه تي نه دن. سيراتي
 نه رهه نكي، ري و شويته لاييني و نه لسه في و زانستي و هونريه كانن كه هونرمه ند
 زياتر له سونه تي ديني و هونري كه لك و مر نه گري.

شاعيراني نٲراني و نيسلامي له چارطووس و به سه رهاتي مه نسوري
 سه للاج كه لك و مر نه گرن. همر وهك سه للاج نه لي: «انا الحق»، شاعيريش بوي
 هه يه بلي: «انا الشيء». نه زانين كه سه للاج خودا نه بوو و نه شانين خوي لاي و ابو
 دروي نه دم كرد و به راستي لاي و ابو له كاتي جهزه دا خودا په. له بهر چي؟ چونكو
 له گه ل خودا و اته شو و جووده كه هه بووني به دهسته و همر بووه و همر ماوه لمو سه ري
 هه بوونه شو تا نموپري هه بوون دهسه لاتي بووه و نمي؛ تيكل نه بوو؛ وهما تيكل بوونيك
 كه خوي نه دناسيموه. چه شني دلزيك كه نه چيته ناو دمرياره و نه يته دمريا و
 نه شانين كه شاعير شت نيه و لادميزاده. به لام شاعيري به راستي كه ند اي

«اناالشىء» هه لئه بېرى و بانگموازی «لافى جبة الآلىء» ئەدا بە راستى له جبهى
دمروونیا جگه له شت واته كه ره سهى سه ره تایی پىكهاتنى سروسشت هىچى تری نییه.
شاعیر نه گهر توانى بیته بهرد، بیته گزهبیا، بیته خالی سهر گۆنای کیرىك، تغهنگى
دمستى لاویك، شهونمى سهر په رهى گۆلىك، گرنى گریانى سهر چاویك، نه گهر توانى
بین به ژيان و بین به مردن، نه توانى بین به شاعیرىكى باش.

۵۱/۱۰/۶

فهرستی

شعویان شوریهی کردبوو به قسهی پروپووج. هه‌ندی کوتبوویان که به‌یانی
راوی قه‌ل مراوی و پۆر خۆشه و هه‌ندیك لایه‌نگری راوی که‌رونشك بوون. سه‌ری شو
هه‌ندی له‌ ره‌شایه‌کان یا له‌ سه‌رمای ماله‌که‌یان رایانکردبوو یا له‌ بۆله‌ی خه‌زانیا‌ن له‌ به‌ر
نه‌که‌پینی که‌ل و په‌ل و لینه‌کردنی زمه‌به‌ری زستان و که‌وتوویی ماله‌که‌یان، له‌ مال
تاراندبوونی و روویان کردبووه دیوه‌خانی ناغا؛ یا گزیر ده‌نگی دابوون به‌یانی به‌فری
سه‌ربانی ناغا به‌الن و هاتبوون ب‌لین و هه‌ره‌یه‌یان نه‌ یا پارینه‌وه که‌ به‌یانی نه‌ چن بۆ شار.

و مناله که بیان نه بمن بډه رمانگا. به لآم پاش ماوه په ك دى دامرکا بوو. دمنگى لووروى گورگ و وهرى سگ ټيكله لووروى باى ساردى زستان بېو كه به نرى له كڅلانه كان رانه پينچا و نه بى كړد به گرده لولول و چان و قوولى ټيكله كړدموه. سه رما، ورك گيانى مردوى سهرگه ردان خشكې نه كړد بډكه لين و قوژينى ناو ماله كانى ناوايى، به لآم له ديوه خانى ناغا كلپه سږبه به قه لاشكارى وشك، له شى پياوى خاو نه كړدموه و مرگينى خويكى خوشى پينه بوو، به لآم شوو دريژ و عمودال و به تال.

ناغا له پنا سږبه گهرم وگور دانيشتووه. دهست و پيوندى همدى به پينه و همدى له سر نه ژن دانيشتوون. شويلكه ش گاهى به شو چه له و گاهى به قسى پر وپوچ نه بزوى. پندمنگى مى شو كه سانه په كه خه ميان هه په.

سهرى شوو ديتم كاپرايه ك ورك سينه رى همورنك كه بډ ماوه په كى كورت په له په كى بډر باخاته سهر زوى و تيز ټيپه رى هاته ناو ديوه خان، به لآم كه س نه روى ټيكله و نه ته نانه ت زانى كه كه هات و چمنده و نستا و چون چووه دمروه. من له كڅرى ديوه خانا ورك پنه په كى ناحهز له سر به رگينى تازه و مها بووم. له قهت تمه ننگيم له كه ورك ته قانده بوو، نه هرگيز راوى كه روژشكم ديتبوو و نه قسى خوشى وهام نه زانى ناغاي پى بېتمه گه شه. ته نيا نه و مندم له دهس نه هات له گډشه په كا دانيشم و گوى بلمه شو قسانه كه هم موويان به لآموه بى بايه بوون. له ديوه خان هاتمه دمر و له پيشخانه ي نيوه تاريخى پيشخانه كه دا به شوين جينگايه كا چاوم گيتر، چاوونكى لن گهرم بكم، كه چى چاوم به هه يكه لينكى پډرپووت كهوت كه هر دوو نه ژنوى له باوهش گرتووه و سهرى به سر باسكيا شږ بډتووه. چراى گرېسزى پيشخانه نه و منده رووناكى نه بوو كه پينا سموه، به لآم كاتى مينش ورك شو له ته نيشت سږبه ي دامركاوى پيشخانه كه دانيشتم و باش سهرنجم دا زانيم شو كه سهرى و سهرى شو هاته ديوه خان و زوو گه راوه. لام سهر بوو كه بډچ نه چوتموه ناو خيترانه كه ي خوى. هر لمو بيرانه دا

بووم که لئی پرسیم: «وا دیاره خه لکی ئیره نیت؟»

لهو ماوه یه دا سه یله یه کی تیکردبوو؛ مژی یه که می لیدابوو؛ له ژیر نووری ناوری سه یله که یارواله تیم هاته بهر چاو؛ له په یکه ره ی خودایانی یونانی کۆن نه چوو. دم و چاوینکی زبری به چین و گنجی ورد و درشت دایوشراو، سر گۆنای که مینک قوت، گوویی تیکتو یاو، چه نه ی پان و همدیک هه لئوقو.

کوتم: «نا من ئیره یی نیم، به لام توچی؟ توش خه ریه ی؟»

مژینکی تری له سه یله که ی دا و دوو که ل وک نه ژدیها به جینگل دان بهرمو تاریکایی میچی هۆده که کشا.

«نه، من خه لکی هیچ شونیک نیم. له هه موو لایه ک خه ریم. ته ناله له ناو خیزانه کی خوشما خه ریم. پیروژ پیم نه ئی، تۆده ستموه ستان و بیکاره ی، هیشتا تیه که یشتوه چارمنوس یانی چی؟»

بیرم کردمووه ئه م چارمنوسه، ئه م ئاسمان تاوانبار کردنه، گاهی چه نده ته سکین نه دا به دلی خه مبار. پرسیم، پیروژ خیزاته؟

کوئی: «به ئی، پیاوین ئن ناحه ویتوه، نه گهر هاوسه ریکیش په یدا نه کا ئه مه په ناگامی. لای وایه من خوام، نه خوشی و ساخی مناله که مان به دمس منه. خوا نه زانی کاتی ئه کوژ به ساوایه به دم تاوتیوه نه نالیتی، من ئه بم به بریشکه ی سر سیتل. ناخر لهو به ستمانه ته منی دوو ساله و بهرگی نه خوشی ناگری.»

پرسیم: «ده ی جا بۆ هه لناسی بچیوه بۆ لای؟»

به نالیه وه کوئی: «چیم له دمس دی. ئاغا کردوو یه ته سهرم، به یانی باراشی بو بهر مه ئاش. زمههیری زستانی ئاغا، تالینه کری و تهواو نه بن ده روژی پین ده چی و من نه یی لهو ماوه یه له لای باراشه کان به ستموه. هاتم به ئاغا بلیم که سیکتری بنهیری؛ به لام دیتم له هۆده ی گهر ما که باسی راو و رابواردنه، چۆن نه توانم باسی سهرما و نه خوشی

بكم. به لن من غه ربم. له هم مو لايهك، ته نانهت له ناوايپه كى خوشما، له ناو
خيزانه كه ما و له ناو بهرگه شره كانشما.»

قاقاي كۆزى ديوه خان، لووره ي گورگى بيايان و گژه ي باي زستان به يه كهوه
به رز بوو ونهوه و تيكه ل بوون. سرم سووړا. رق و توانج و توك به قوولترين ناخى دلما
گه را. به لام... به لام، چيم له دمس نه هات؟ هه ر و لك نهو پياوه چى له دمس نه دمها ت بؤ
تيمارى كۆز به كى. هه ستم كرد نه ونه يه يه يه يه يه يه يه يه يه يه يه يه يه يه يه يه
چاره نووس به سرمه زال يه. هه ر دوو نه ژنوم گرته باوه ش. خه و له چاوم تارا و خم
خوى خزانده ناو دلسموه. سرم به سر نه ژنوما شوړ كرده وه و چاوم نايه سر يه ك و
وامزاني له مالى ساردوسې كابرا دانېشتوم.

كۆز به يه كى له خوش، له شى شلك و يه يه يه يه يه يه يه يه يه يه يه يه يه يه يه يه
هېرى گر يانېش نه ما بوو، به لام نه يه لاند و هه ر ناله يه كى نايه تيكى خوايى بوو كه
نويزى ترسې هه لته گرت. دا يكي و لك ناسكى كه له دمس راو چى را يكر دېن، نيگاي پر
بوو له ترس و دوو دلى. چاويكى له چه پهرى شپى ناو ماله كه بوو كه مېرده كى له
ديوه خان بگه رته وه و چاوه كى ترى پاسه واني نه خوشه بچووكه بې تاوانه كى نه كرد.
هه ر نيگايه كى توانجېك بوو بؤ كۆمه لى نادميزاد.

سرم به رز كرده وه. كابرا نه ما بوو، هه ر و لك بې خشپه هاتبوو، بې چرپه ش
رؤيشتوو. راستى نه كرد. نهو له هم مو شو ينيك غه رب بوو. به لام بهو چنه قسه يه
منېشى كرده بوو به هاوسه فهرى خوى. سه فهرى هه ر نسي غه ربى. هه ستم كرد كۆزى
ديوه خان بېلغمگه. خموى بهر به يان له هؤده ي گه رما كارى خوى كرده بوو. به لام من
غه رب بووم. ته نانهت له ناو بهرگه كاني خوشما. نهو به يانه ش كه خهريك بوو له
سنورى نهو رۆژمه دهر نه كموت، غه ربى ليته بارى.

رووناكجیر

سه لام له گوینگری به ریزی به رنامه ی تاپو. تکایه گوی بگرن بز پارچه
په خشانیک. مهلبت پتویسته له سه زمان که دو پاته ی بکه ینموه نهم به رنامه یه همیشه
به راسپیری خزی زانیوه له گه ل روونکردنموه ی قوتا بخانه ویژه ییه کانی کورد و نیران و
جیهان، نمونوه ی شیمرو نه سری کورد و نه تموه کانی تریش بخاته به رچاو. نیمه
لاماده ی که شوتهواری گوینگرانی رووناكجیرمان له م به رنامه یه دا بلو بکه ینموه و
سه باره ت به پرساریک که له باره ی ویژه و هونه رموه بز نموان په یدا نه بن، وتوویزیان

له گه ل بکه یڼ و به هر دوو لا ټیکوشین بزوونکړدنه وې شو گوښه تاریکانه که دپته بهر چاو. نه زانن که هم بهرنامه په همولی داوه به شپوه په کی نوی له ویزه و هونه ر بکوزیته ووه و هریمی باسه کی پان و پوز کاتوه، به چه شنی که هموو شو شتانه که ته شیر یان له سر هونه ره په بگریتموه، چونکه نه زانین ویزه به ناوی به شنی له هونه ر، له کومه لا پرورده نه یڼ. یتگومان هموو رووداویکی کومه لایه تی، هموو شو شتانه که باری کوملینان هم په، وک میژوو و نابووی و زانیاری، ته شیر نه کهنه سر ویزه و هریمی دهسه لاتی باسه کی نیمه هموو نه وانه نه گریتموه و له رینازی ته سک و تهنگی لیکدانموی ویزمواندا ناوہستی. چونکه نیمه لمان وایه به زانینی هم شته یڼ بایه خانه که فلان شاعیر کوی کتی بوو، تمه نی چهند سال بوو و یا فیساره شیر له باری ته قییمی هر ووزیموه چنده ریک که وتروه و نیهام و نیستاره و نه نی تری به دیمی چنده زوره، شتیکیان یڼ نابری و دهسکو و ټیکی هیژمان دهس ناکه وی. گرینگ نه مه په بزانیڼ که نووسر و شاعیر و هر هونه رمه ندیکی تر یو جوان کردنی باری ژیان و بهر ویش بردنی کومه ل چی کردوه و چی له دهس هاتوه؟ رهنگه هه ندیک بلین شاعیر خاوه ن دهسه لاتی ماددی نیه که بتوانی کومه ل بهر ویش به ری؟ نیمه له بهرامبر هم پر سیه چاوه ران کراوه دا نه لنین: بهر ویش بردن و جوان کردنی ژیان، پنیویست ناکا به چه شتیکی بهر چاو و دیار له هریمی ماددیا تاین. کهس نیتراری له هونه رمه ند نه وه نیه که کاری کار به دهستانی ولات بگریته نه ستو. هونه رمه ند کاری نه وه په که ریگای خه لک رووناک کاتوه و له رابر دوو و داهاتوو و نیستای تیگه په نی. ناحه زیه کان دمر بخا و کومه ل تاماده بکا یو وهر گرتی ژیانی بهر زتر و نیسانی تر.

نیستا پار چه په خشانه که تان پتشفه ش نه که یڼ، به هیوای په سندی نیوه.

په نجه ره کانم کردموه. ههستم کرد هه وای فیتی کولان خوی کرد به ژووره که ما

و چه شنی تهمی به رمبه یان له دعوری له شم هالاً و گهرمای له شمی کرد به هه لم.
نه تکوت له ناوهمه نه سووتیم و دووکه لم له سر هه لئه ستی. ناو کۆلانه که رووناک بوو،
وهک زمرده یه که که نازانی هی شهرمه، هی توانجه یا هی خۆشویستی. ناو هۆده کم گرز
و مۆن بوو و له سر به یه یه کی خرسه کی کۆن کتیه کم له یه که کرابۆوه. نه تکوت له بهر
شهکه تی سینگ روت کردوه و هه ر دووکه دهستی راست راکتیاوه.

هه ر که زه یه زهنگی ده رگای حموشه که هه ستا به گورجی خۆم پۆشته کردوه و
به دوو لۆتی درێژ خۆم گه یالده بهر ده رگا. ده ستیکی بچووکى سه ی بز جارى دووهم
درێژ کرابوو زهنگ لیبدا که من ده رگا کم کردوه و دهسته بچووکه که به نه سپایى
هاته خوارمه و خۆی خزانه ناو دهستی گه رم و تاسه بارى منهوه. پرسیم: «ده رنگ
هاتی؛ لات وانیه چاوهروانی له وزه ی مندا نیه؟»

له سه رخو جاتایه کی پر له کتینی که به ده ستیهوه بوو له گو شه یه کا دانا و پالی دا
به دوو سه رینی کوردیه وه که جینگای کاتی ته مه لی من بوو. کوتی: «سه رده می زوو بز
هه موو شت کاتیان هه بوو. بز یه کتر دیتن، بز حه سانه وه، بز کار و بز به زم و ناهه نگ و
راو و زماوه ند. به تایه ت بز دلدارى.»

کۆتم: «ئیه ت چی، گوا یه شه و و ژۆ کورتر بوونه ته وه؟!»

به که میتک دلبرنجیه وه کوتی: «روونا کبهر ده رگای له سه ر خۆی پنه ودا وه و
ناگای له ژپانی کۆلن و گه ربه که برا وه. تۆ تا به نه سپایى مۆیک له سیفاره که ته ده ی نه یو
سه هات نه خایه نن. له کاتینکا له ناو گه ربه که کۆلن هه موو که س رانه کا؛ به ره و کوئ،
خوا له زانی. زما زما و ده نگ و هه را هه رگیز نابری ته وه. تۆ لیتر نابینی که س بز
له ده سه چوونی نه یوتیک، بزۆ اکانی گۆلیک بگری. که س چاوی له هه نفه رینی په پوله یه که
نیه. بالدارى که جار جار سه رنج رانه کیشی، واشه ی ناسه که مه لی گیان راو نه کا. نیتر
که س به مه وه مالدوو نیه که مه لی گه رمین له به هارا یته وه و له په نا شه تاوینکی سه مو ز

مەنداي بېشەنمە و ورتە يان بېكەتتە ناو ئاۋرتەي گۈلاۋمە.»

كەمىنك پشورى ھاتمە سەرخۇز سەرى ھەلىئا و دوو فرىنسكى روونم لە سەرخۇز گۈلاۋى شىنى چاۋى بەدى كەرد كە ئەھاتن بىن بە دوو دۇزى شەونم لە سەرخۇز گۈلاۋى گۈلاۋى.

كوتە: «ژيان ئەگۈزى و كەس ناتوانى پىش بە گۈزائى ژيان بگۈزى.»

كوتى: «بەلى، ئەگۈزى، بەلام پەرسىار ئەمەيە، بۇچ بەرەو دۇزى ئەچىنى؟ تۇلات واپە چارەي ھەموو دەردىك لەم پەراۋانەدايە كە ھۇدەكەت پىش پەردوون! لە كاتىكا مەن بىراپەكى ترم ھەيە. ئەلەنم دانىشتن و دەركا بەستن و تەنانەت لە سەرخۇز گەرمای ناو گۈلاۋىش مەن خەبەر بوون خۇزى دەردە. رووناكپىرى تەرىك خۇزى سەرخۇزە.»
پاشان ھەك كەسەك كە لای واپەن ھەرچى ئەيلى بۇلەو كەسە و گۈلاۋى لىگرتوۋە ھەك بەردىك واپە بە گۈمبەزىكىدا بەدى، كوتى: «قەكە رۇشتەر و ديارترە لەمە كە لە سەرخۇز بېرۇم. كۆمەل ھەك دارى، ئەلاھوچكىن ھەلەق مەلەق، ھەمايە. كەمىنك لەوسەرى دانىشتوون و زۇرىك لەم سەرى. لانى زۇرەكان نىشتۇتە سەرخۇزى، ھەك سەرى نەرى جووتىارى مەن گاجووت و توو، لانى كەمەكالىش پەريوۋتە بەرەزى. تۇلات واپە چارە چىيە؟ ھەك تۇدانىشتن و سەرخۇز بە كىتيا گرتن و دوو كەلى خەفەت بە با كەردن؟ يا ھاندانى ئەو زۇرانە كە ھەستن و سەرخۇزى ئالاھوۋچى سووك كەن؟ ئەو دەمەيە كە ئەبىنى كەمەكان دىنە خوارمە. ئەگەر جووتىار بۇ خۇزى بېچىنى و بۇ خۇزى بىدرونتەمە، دەرمەبگ كوا كۆشكى چەند قاتى بۇبەرز لەيتەمە؟

خه پانه وه

هه ره كه چاوى به رووناكايى هموشى نه خزشخانه كهوت هه تاوئك له دليا مه لات. وهك فانووسئك كه هه ليكهى و پرشنگى گرپه كهى بكه مونه سهر شووشه كهى. هه تاوئك به سهر هموشى نه خزشخانه كه دا پان بيزوه و شمونى له سهر چيمه نه كهى به تامه زروئى هه لئه مژى. له بهر چاوى هزمهر هموو ولات نه تكوت دسيكه و به زهرده يهك كراوه ته وه. له هموشى نه خزشخانه كه تنپه رى و پنى نا ناو شه قامم وه. پاش شهش مانگ يئيمنگى خهسته خانه و نيومنووزهى نه خوش و چرپه ي به نه سپايى نه خوشه وانه كان، هه راي ناو شه قام بژ گوئى هزمهر لاوينه ره وه بوو، چونكه نيشانه ي ژيان و كار و زيندوو بوون بوو. ماوه يهك له بهر ده رگا وئستا. چهن جبار ناو رى داوه بژ هموشى

نەخۇشخانە و چەن نەخۇشى دى بە بەرگى سېى نەخۇشخانەمە خۇيان لە بەر مە تاو
 مەلخەستبوو. بە پىنكە نىنىك و دەس راوە شاندىنك ماللاوى لىن كىردن؛ پاشان لە ناو
 مات و چۆكەرانى شە قاما گوم بوو.

ھۆمەر يىن ئەمە بزانی بۆ كۆي نە چى لەم كۆلەنەمە بۆ ئەمە كۆلەن، لەم شە قامەمە بۆ
 شە قامىكى تر پىاسەى كىرد و ھەموو دووكانىكى شار سەرنجى راكىشا، چەند جار
 يىن ئەمە بىرۈنئە چىراى سوور پىنى نا ناو شە قامەمە و لىخوۋەكان قەسى سووكيان
 پىن كوت. ھۆمەر لایى سەير بوو كە ئەمانە بۆچ جىتو ئەدەن. ھەر چى ئەپكرد نە پىنە توانى
 مۇيەك بۆ ئەمە ھەموو پەلەپە بەدۇز ئەمە. ۋەك شارەمىروو خەلەك ئەمەت و ئەچوو و
 كەس كەسى نە دىمەسى، لەپىر تاسەى ئاۋايىەكەيان ۋەك تەلخەك كەموتە سەردەلى؛ پىنى
 شەل بوو و بازى بەھەلپەى نىگای كە ھەموو لاپەكى نەپشكىنى، گەراپمە بۆ ھىلانەى
 دەروونى. شانى لەشانى چەن كەس دا و چەن جار بە تۈرەپمە پىنچان كوت؛ بەرپىت
 تماشا كە، مەگەر كۆپىرى؟! بەلەم ھۆمەر ھەر بە لەش لە شارا مابوو، بە گىچان و دىن
 گەراپمە دى. لە كەنارى مەيدانىكى گەمورە كە لە ئاۋەراستەكەيا پەيگەرەى پىۋايىكى
 مەزىن لە بەردە دروست كىراپوو، چاۋى بە تاقىمىك كەموت كە بە جەل و بەرگەكەيانا لە
 خەلەكى دىھات ئەچوون. گەنج و پىر و مەل ھەموو لە بەر بەرۋچكا دانىشتبوون. يەك
 خەرىكى قەنەكەشكان بوو، يەك بە تاسەمە لەنەجەولارى ئافرەتىكى گىرتبۈۋە بەر رۋانىن و
 يەكى تر خەمۈنۈۋچكە ئەپىردەمە و زەنگىن و پىنەپەكەى لەلای دەستيا داناپو. ھۆمەر
 ھەستى كىرد لەمە تاقەمە نىزىكەرە تا ئەمە شارپانە كە جىتو ئەدەن، پىتۈۋەدە پەلەپانە و يەكتر
 ئاناسن. ھىتەى پىن نەچو كە ھۆمەر شە يەكەك بوو لەمە كۆرە.

ھۆمەر لە ژىر چاۋمەمە لە جەل و بەرگى ئەمە ھەزارانە ورد بۆۋە. كوردى نەبوو، بەلەم
 ھىشتا لە بەرگى كوردى نىزىكتر بوو تا بەرگى فەرمىكى. خەلەكى شار زەمانىشان كوردى
 نەبوو، بەلەم ھۆمەر ئەزىزى ئەلەين چى، چۈنكە زۆر وشەى كوردى لە زمانەكەيانا ھەبوو.

ویتی له گه لن گهنجیکا که له پال دمستیموه دانیشبوو و کوټیکي کوټی ناتگ درژی
له سر بهرگی دینا تیموه کردبوه بهری قه بکا، به لām گهنجه که هر خه ریکی روانی
نافره ته کانی شار بوو. تا په کیان له دوورموه نه هات نیگای نمو گهنجه وهک ههنگ به سر
سینگ و که مهر و دهمو چاویمونه نه نیشت و تا له بهر چاو گوم نه بوايه دهستی
هه لنه ده گرت. هومر ناچار کوشمهی کرد و بندمگ بوو. له خه یا لā گه رایمونه بز
ناوایه که پان. هاتمو بیرگی که شمش مانگ پشتر له کاتیکا خه ریکی به فرمالینی سر
بانی خویان بوو که وته خوارمونه و رانی شکا. نمو شموه ساردانهی هاتموه بیر که تاو تیتی
برینداری پرستی لی بریوو، به چه شنی که خیزانی نه پکوت حموته پهک له سر پهک شو
تا به پان ورینه ی کردبوو. خیزانی نه پکوت که ورینه کانی نه ونده کوفر بوون که له وانه
بوو بهر دباری! به لām خوا بهزه یی پتیا نندا هاتبوو و ته نیا ته رزه ی به نه ندازه ی
سره چوله که په کی باراند بوو و سری مناله که یانی شکاند بوو!

همو دای بهرگر دله و هی هومر به دمنگیکی تیژی وهک نووکی مقه ست پچرا و
گه رایمونه ناو هه رای شار. پیاوکی چوارشاله ی سیتل بابر چه ن گهنجیکی له هه ژاره
دینا تیمه کان به پنبه راگر تبوو و چه شنی چنوداریکی پسپور نه پړوانیبه به ژنوبالā و
دهست و مه چهک و شان و باهویان. نه تکوت خه ریکه بیان کری. گهنجه کانیش بندمگ
هه رگام به پاچنک، پنبه په پهک، یا زهنگن و قولینگیکمونه راوستا بوون و چاوه پروان بوون
بزانی کابرا کامیان هه لنه بژیری بؤکار. کابرا هاته سر سر هی هومریش، ماوه پهک
تماشای بهرگه کوردیه که ی کرد و به پنگه نینه و شتیکی کوت که هومر تنی نه گه یشت!
پاشان چه ن که سی له وانی تر هه لاوارد و خوی که وته پشیمان و رویشتن. هومر له
پیره پیاوکی که خه ریکی ته کاندنی خوله میشی سه یله که ی بوو پرسى: «نه مانه بؤ کوټی
چوون؟»

وا دبار بوو هه ژاری نمو هتیه هی هیه که نه وان له زمانى پهک تیگه یه نی. پیاوه

پىرەكە لە ۋەلا ما كوتى: «كارا! پاشان دەستى بە زگىمۇ گرت. ۋا دەرنەكەموت برسە تى. ھۆمەر لە كىفە كۆنەكەي چەند ئەسكىناسى كۆنى دەرھىنا ۋ كوتى: «مەن دراوم ھەيە، بە لام نازانم نان لە كۆى دەس ئەكمۇى.» كابر پىرە يىن ئەۋە لاى ۋاين پىتورىستە سىپاسىك بكا، كەمىك لە دراۋەكەي ۋەرگرت ۋ پاش چەند ۋردە يەك ھەر دەستى بە ھەلپە بوو ئەكشا بەرمۇ نانى گەرمە تەنوور.

ھۆمەر لە ئوتتويوسىكى شەق ۋشرا كە بەرمۇ موكرىيان ئەچوو سەرى بەسەر سىنگيا شۇر بېۋە. لەسەر خوانى شەكە تى بە خەۋىكى خۇش مېۋاندارى كرا بوو. خەۋىكى خۇش ۋ پەرلە خەۋىنى خۇش. خەۋىلى ئەمە كە جارنىكى تىرىش خەلەكى ئاۋا يەكەي ئەيىتمەۋ، لەگەل خىزانىا لەسەر ئاۋرى نىك لە دامىر كان بە ھەمۇ جۆشى رەش ۋ كىرى تەنەكە چاى تازە دەم ئەخۇنەۋ، دىسانمۇ خىزانى ئەلى، پىاۋەكە ناشكورى مەكە خوا بۇنچەش گەۋرەيە ۋ ئەۋىش ۋەلامى ئەم قسانە تەنبا بە بىزە يەكى پىرمانا ئەداتەۋە.

ئا ھەنەي داھاتوۋ بە خواتان ئەسپىرىن.

ناسۆ روونه

هەر که نه بوو به لای ئهواره، بهك بهك له مال و له سهردوكان و له شوێنی کار
نه هاتینه دهرمه و هه موو روومان نه کرده چایخانه و کهناری گۆلینکی گهوره که جینگای
ناولیهتانی کجانی شاره خنجیلا نه که مان بوو. پۆل پۆل گهنجی تاسه داری دل پر له هیوا
به پیا سهی لهرم و شوخ له شهقامه کهوه تپه په پین و ههر که نه گه پشته نزیکي گۆله که
ههنگاو یان شل نه بوو و بازی نیگایان له سهرداری تازه نه مامی به ژن و باریکی به کهشم
و نه شم نه لشت. ئیتر ههروا ئینی گهرم و ئی پهردهی کوربان و نیولیگای نیومناشکرای

كچان بوو كه ئالۇگورۇ ئەكرا. گامى دەستىكى پياوانە بە سىنلىكى خورمايا ئەھات و لەو لاشمۇ پەنجە يەكى نەرم و سېى، لكى پووشىن و دەسمالەكى لا ئەدا و بۇ ماوۋە يەكى كورت چەشنى ھەورىكى سېى بىن باران، بەرى رۇزى گەشى چاۋى ئەگرت و تەزوۋە يەكى خۇشەۋىستى ەك شەنى دەم بەيان ئەكەۋتە سەر دوو لەشى گەرم و گەنج، چۈنكە ھەردوۋك لا ئەيازانى ئەم نىشاۋە كورتانە، بانگەنىشتن و مېواندارىيەكە بۇ سەرخوانى رازاۋەى ئەمىن لە نېۋەشەۋىكى لە بېر نەچۋا كە بە پرشنگى نېۋەشەۋىكى مانگەشەۋ روۋاك ئەبىن و بە كاتى شىرىن و كورتى بە يەكە گەشتىكى پاكلا لەگەن ئەبەدىيەت و ھەرمان تېكەن ئەكرى.

فەرھاد بە پىنچەۋانەى ھەموو ھاۋتەمەنەكانى زۆرتەر لەۋە كە قەسە بىكا و بېجۋىتەمۇ، پېرى ئەكرەمۇ و كىش و مات ئەپروانى و لەم دوو چاۋمۇ كە ئەتكۈت دوو شەۋەى يىگەردەن ئەتە تۋانى پىن بىنىتە ناۋ سەرەى دەرۋىنپەۋە. ئەتكۈت ھۇدە يەكى تەرىكە كە دوو پەردەى رەش دەرگەى خۇرەتاۋى لە سەر پىنۋە داۋە. فەرھاد ھەموو ژيانى لە ناۋ خۇيا بوو. ئەتكۈت ئەۋدەشت و كىۋە كە بەھاران بە گەزىزە و نەۋرۈزە و ھەزاران گۈل و گىياى رەنگاۋرەنگى تر خۇى ئەكرە بە بوۋك، ئەۋ ھەموو زىل و بەمە كە لەسەر ھەر لكى دارىكەمۇ دەرۋىكى بېجۋك و گەرۋى ئەۋىندارى مەلى ئىك سۈۋك ھەلەمەتا و لە پەنا ھەموو جۇگە و روۋبارىكدا «دارىياس» خوداى مۇسقىا و شۇر و تاسە ئەبۇۋايمۇ، لە دلى فەرھادا ھېچ ھەستىكى لاۋى نەدەلاۋانەمۇ. ئىۋارانە كە ھەموو لاۋانى شار دەستپان لە كار ھەلەگرت و لە ناۋ شەقام و گەرەك و كۇلانا بلأۋ ئەبۇنەۋە و بە دلى خۇيان ئەژيان و ژەنگ و ژارى شەكە تىپان لە چاۋەى پېرۋزى كەۋسەرى دلدارىا ئەشوت، فەرھاد بە باۋەشك كىتەۋە روۋى ئەكرە چۆلى و لەگەن جىھانى زانست و ھونەرا تېكەن ئەبۇو و رۇژپەرى ئىۋارى ئەگەرايمۇ و ئەچۈۋە ناۋ مال. نەگەر ھەۋالىك تەۋسى بدايە لە جىھانى تايىبەتى ئەۋ، بېكوتايە لەم ھەموو سەر بە

کتیباگرتنه چی دمس نهکموئ، له سرخو نه یکوت: «بهري داری باغچه ی کتیب، بیرکردنوه یه.» نه یکوت: «جیهانی نیه هه رچی هه یه تی به روانینی یه کم دینه بهر چاو. جیهانی نیه قاشیکی بهوکه له زمان، به لام من له جیهانی کتیا دوتنی و نه مروو به یانی نه ییم و هه ست نه کم رووبارنکم که خوړو خوړوشان به میژوودا دینه خوارمو، نهک وک نیه که نه بن به گزلاوینکی قه تیس ماوی به خاک و خول گه مارو دراو و تمنا له روانگه یه کی ته نگموه ناسمان نه یین.»

فههاد نه ومنده له ناو خویا نه ژیا که منیش که له هه موو که سنی لینی نزیکر بووم تا نمو روژه نه مسمرانی دمنگی نه ومنده خۆشه. نمو روژه من هه ستیکی نه ناسراوی سه رکیش هه لیگرتم بۆ که ناری رووبارنک که دمو رو به ری به داره بی و گیای به ماری شینی نه کردموه و له ژیر داره کانا نه کرا چاو بیریه شه پۆلی یی هه دای رووباره که و ژیا نی رابوردووت بېتموه بیر. نه شکرا له گه ل کچیکا ژیرداره کان بکه ی به جیژوان و گوئی بگری له جریوه ی مه ل و شنه ی شه مال که له شی شلکی گیا و گزی له یه که نه خشانده و له جیهانی خه یالا یا سواری نه سپی شه پۆل یی که یالی شوړ کردبۆوه و په لی نه کوتا به رهو ناسمان، یا بالی سپی هه موری یی باران که وهک قوو به دهریای بې سنووری ناسمانا پۆل پۆل تپه په رین بکه ی به قوناخ. من سه رگه رمی نمو خه یالا نه بووم و نه شکام به رهو لیاواری رووباره که که دمنگینکی په کجار به کول هاته گویم:

کچه بۆکانی که بووکی نازن

قۆل به بازن، مل و پتیر وازن

زمرده مەم دیاره که خاوەن نوسترون

بۆشودان له کراس دهرکه وتوون

.....

تا دهستم نه نا سر شانی و نممکوت دممخوش، نه یزانی. له په نایا دانیشتم و پرسم: «تو که دنگت نمونده خوښه، نمونده جوان چاک و پنکمو توی، بزچ ناتموی له کاتی لایت که لک وهریگری؟» دیسانموه چاری هر نمو جووته شموه ره شه بوو که به نه ندیشموه نه تتوانی تماشای که ی، به لآم به پنجه موانه ی همموو جارانی پښوو که له بهرامبر نم پرسپاره تموساویانه دا زمرده په کی نه خسته سر لټو، وه لآمی منی بهم چه شنه دایموه:

«من یو خوم ناژیم. من ته نیا نیم. نم خه لکه همموویان به شینکن له من؛ چوڼ نه توانم تهر زگم بخوم له کاتیکا سرم دیشی. چوڼ نه توانم پر به دل پنکه نم له حالنکا نه ندایمیکم له ناگری دمر دا خه ریکی توانمویه؟ منیش نموین نه ناسم. جوانی نه په رستم، به لآم له کاتیکا هزار نموین له دلی هه ژارانا نه خنکی، جوانی نه سپری دمستی دیوی ناحه زیه، چوڼ نه توانم نمویندار بم و به جوانی هه لبلیم؟»
نمه په کمین و دوامین قسه په ک بوو که لم بارموه له هره ادم یست.
تا به رنامه په کی تر به خواتان نه سپیرین.

وهنه و نى بۇرى شەۋانى درىنچاۋى

به سەرخۇشى لە باریكى شەۋانە نەگە رايەۋە. خۇى بەم جىنگايانەى نەكوت:
«نايت كلاپ». ئەھاتە بەرچاۋى كە تا ئەۋنۇى لە ناو شەقامى بىن ھات و چۆۋ يىدەنگا بە
تەم و مژمەۋە ئەبى. ۋاى ئەزانى پىنى لە زەۋى بىراۋە و خەرىكى فرېنە. فرېنىكى بە
نەسپاى، چەشنى نىشتى قورىنگ لە پەنا شە تاۋىك. لەو «نايت كلاپ»ە چەند جار
قامكىان بۇلا راداشتۋو. ئەو ۋاى زانىۋو تاقمى لايەنگرانىن و شىمرەكانى نەۋيان لە
گۆۋارە بەنرخەكانا خويندۆتەۋە و بىنگومان ھەر كامىان نوسخە يەكپان لە كۆمەلەى

شعري تازهی نو به ناوی «وښوونکی بڼی شموانی درنجاوی» له مالاهه یه. ویستجوی
روالنه تیکی شاعرانهی هه یی، هه ستابوو بڼه تماشا کړدنی دهمو چاوی. روی کړدبوه
نمو شونته که دهستی لږ نه شون. له بهر ناوښته به خویا روانیوو و ههستی کړدبوه موی
سر و کاکولنی رنک وپنځه. به دهست که میکی شینواندبوه. بڼه موه شیایو ناوی
«شاعری شیناو» یی. کاتی گه پابڼوه، ویستجوی به بڼه یه که تا قلمی لایه نگرانی به سر
کاته وه و نموانیش وه لاسی بڼه کی نمویان به قاقایه کی تیکرایی دابڼوه، شاهر وای
داناوو که هم قاقایه زوړتره لموه که کاری ناوی تالی سرخو شکر یی، کاری بڼه ی
لاوښته رموه ی نموه. به دنیایی له سر جیگای خوی دانیشتبوه و هم پیره به میشکیا
هاتبوه: «نه گهر نیمه ی هونه رموند نه یی و په ژاره ی هه موو هم خه لکه ساکاره نه که یی به
هی خومان، به سته زمانانه چهنه زوو پشتیان له زیر باری خه ما کوم نه بیتمه». ههستی
کړدبوه که نه ونه بهر بڼه یه سړی له میچی هڅه که نه دا. ته نانه ت لمو که سړی به
لای دهستمه دانیشتبوو پرسپوی: «هم میچه یان بڼچ وا نموی درست کړدوه؟»
به لاس کابرا وه لاسی نه دابڼوه. به بیریا هاتبوه شعریک بلنی بڼه و جیهانه که هونه رموندی
تندا نیه و له دلی خویا گه لاله ی شعره که شی گرتبوه «ولات هممیشه زستانه، مه لنی
به هار توراوه و هرگز نا گه ریتمه، بڼه یه که له سر گویوانه ی لونی که دیاری نادا، هه تاو
کویچی دوا یی کړدوه، نو یی و له کوانووی دامرکاو ی پاش کویچی خیل، سارد و سړ
هه لنگه پاره» و به خوی گوتبوه: «له بیرم نه چی هم شعره نه یی نا هه لنگی کی خه ماوی
هه یی. به لاس نه که تاراده یه که بیته شعری سر شیوه».

سرخو شنی ناروق و دلخو شنی کاتی که شعره کی به پیتی گموره له گزوا ی
ویزه یی ناسراو چاپ نه کړی، تیکه ل بیون و مه و دای ته سکی هڅه کی له بهر چاو
ته ننگر بیوه.

له شه قاما تا نه ژنزی به هم و مزی نه فسانه وه نه بڼو، بهرمو کوزرک نه فبر کی

لهوئ چهن هونه رمه ندى تر چاهه وروانى بوون. كاك سروشت كه نه ققاشى گهل بوو
تابلوكه ي چمند روژ پشتر جايزه ي گه وره ي «بينان» ي وه گررتبوو. نهو تابلوزه كه
نه ققاش ناچار بوو به ۳۷ هزار تمه ن بيفروشن، برىتى بوو له چهند كونى وهك
گولونه ي تمندوو، نه گهر كه سىك چيشكه ي هونه رى نه بوايه لاي وانه بوو نه ققاشى
منائيكى قوتابيه كه پاش تهواو بوون به دلى نه بووه و خه تى خواروخينچى به سهره
هتاره. نه ققاشه كه نه يگوت ناوى نهو تابلوزه «ويه تمام» ه.

كاك زيل و بهم كه مووسيقاريكى گهنج بوو، لووتى ههر له «كليلى سؤل»
نه چوو و خوشكه نارائش كه تازه زانكوى هونه ره جوانه كانى تهواو كردبوو. نهومنده
نوى گهر بوو كه له سهر ديزيكى چه له مهي به سترಾಯ بين جه سهر روشتبوو و گه راپزووه
سهر هموطنى شارستانى گهرى ناده ميزاد. لاي وابوو، — سوينديشى به زينووس و
وينوس نه خوارد — دروناكا كه ناحه زى و دزوى به رزترين نمونه ي جوانيه. نه يگوت
پياو بترى هه له ستن كاتن نه چته ناو هژده يه كمه كه هه موو شت له سهر جى گاي
خوزه تى. كاك شينووى شاعيريش نه م قسه يه ي زور به دل بوو و هه ميه نه يگوت:
«توو شيعرنك له سهر من خوشكه نارائش، سه باره ت به نافره تيك كه له م وشكاروى
بين زموتيه دا تيه گا جوانى يانى چى.»

شاعير ههرومها سهر خوش به ناو ته م مژى نه فسانه دا نه فرى. واى نه زانى له
سهر چياى «نه له مپ» له باره گاي خودا يانا دانى شتووه. له پر پشيله يه كه ده ره بى و
شاعيرى نيمه كه كۆله بارى راسپيرى گراني ميژوويى به سهر شانيه وه نه تگوت
پووشيكه، راجهنى و دلى ده ستي كرد به ليدان. جى گاي كاك زيل و بهم خانى بوو كه
میلژديه ك له ليدانى دلى شاعير دروست بكا.

بىرى كردموه. ترس دوژمنى گه وره ي نادميزاده، به لأم نه يتوانى ناوه روكى
شيعرنك بدوژيموه كه توانجيك بين بژ ترس.

گڼو و خولی خوښی گهرم ترسی له مری رواند و هستی کرد که یه کجار به
تاسه و په خوی بگه پیتته لای خوشکه نارایش و باسی حه یوانی سره تایی بکن. باسی
نمو پشیلته که ددانیان به نه ندازه ی شمیرنک دریژ بوو.

شاعیری شیناو به کولانی ته مگر توی رابردودا گه راوه به ره دوا. هاتموه بیري
که به متالیش ناوگوشي پښ ناخوش بووه. هملبت نمو کاته نه پدمزانی له بهر چی، به لام
نیسته هوی نمو پښ ناخوش بوونه یو ډمرکو تپوو. شاعیری نیمه دلی وه که پیری گول
ناسک بوو. ناشکرایه که ناوگوشي پتویتی به سر برپنی گیاندارنک هه په و نمو له
فلسفه ی هیندیموه گوشت نه خواردنی هملېژارد بوو. له بهری مابوو که تنانته
جارینک له گول کاک «زیل و بهم» دا که لووتی له کلیلی سول نه چو لیان بیو به کیشه.
چونکه کاک زیل و بهم گوتی: «هیندیه کان کاریکی باش ناکن. له برسا نمړن و نمو
هممو گایه ش له هیندا به شه قامه کانا نه سوړ پتموه».

شاعیری شیناو نه یزانی که ناوگوشي پښ ناخوشه. نه یزانی که لایه نگری
فلسفه ی گوشت نه خواردنی جووکیه کانه و له بیریشی مابوو که له گول کاک زیل و
به م ده مه قره ی لڼ په پدا بووه: به لام هر چه ند زوری یو میشکی نه هینا نه پدمزانی له بهر
چی کمایی پنخوشه؟ هاتموه بیري که چمند سال لیرو بهر مملی بال زېړپنی نموین
له سر بهر زترین لقی داری دلی هیلانه ی کردبوو، دلېره که ی کچیکی تووله نه ماسی قز
زهردی چاو کال بوو، به لام به داخموه پاش نمو همموه که شاعیری شیناو همولنی له گول
دا و رمنجی کیشا و سه دها جار به گویچکه یا چپاند: «هه بوون یا نه بوون، مه سه له که
نه مه یه». هر تپه گه یشته «شکسپیر» شاعیری گموره ی نینگلیسییه و هر وای
نه زانی «گوران» جهرده یه و «همزار» پیاوړکی فقیر و ده سکورته. له مه ش خراپتر
تامنو روژه که بی ډمر به ستانه شاعیری نیمه ی به دلی شکاووه چی هینشت هر
نه یه لماند که گولیکي سس و ژاکاو له دلینکی شکاو نه چی.

ھەر لەم يىرانەدا بوو كە گەيشتە بەردەركى مالى كاك سروشت. ئەمۇ شەھەر بە شادىيانەى فرۇشتى تابلۇى وىە تىام، لە مالىكەى خۇيا كۆزىكى بەزمى پىنكەيتابوو. شاعىر يىرى كىردىمە كاتىن گەيشتە ناو ھۆدەكە چى بلى؟ ماوۋەك ۋەستا و لە قوزبىنى مىشكىيا شىكى دۆزىيەمە و چوۋە ژوورەمە. شەپۇلى مۇسقىقا ۋەك ئەژدەما بەرەلەى كشا، كاك زىل ۋەبەم خەرىكى لىدانى سەمفۇلى ناتەواى بىتھۇش بوو، بەلام ھەر ئەچوۋە سەر ھەماى شەمام شىكى. كاك شىواو رووى كىردە سەرووى كۆرەكە تا لەسەر سەندەلىكە كە لە ژوورى ھۆدەكەمە بە تال بوو دابىشى. لەپەر مۇسقىقا ۋەمرا و بەزم بۇماۋەپەكى كورت بىرايەمە و پاشان قاقايەكى تىكرايى ھۆدەكەى پىر كىرد. كاك شىواو روانى كە ھەممو بە سەيرەمە تەماشاي ئەمۇ ئەكەن. كەمىك بە خۇيا روانى و دىتى پارچە كاغەزىك بە دىمىزى لە پىشى كۆتەكە يەمە ھەلۋا سىراۋە. كاغەزەكەى لى كىردىمە و سەرنەجى دا تىا نووسرا بوو: «مىك كىند.»^(۱) ئەمۇدەمە بۇى دىمىكەمۇت كە بۇچ لە ناپىت كىلاپەكەش خەلىكى پىتەكەنەن. جارقى لە شىمىر و ھەنەر و ھەنەرەندى ھەستا و چەشنى مەلىكى بەرزەمىر كە تىرى راۋچىەك بىپىكى، كەمۇتە سەرزەمى و ھەستى كىرد ئىتر ناتوانى ھەلفىرى.

۰۱/۱۱/۱۹

تۆران

سەلام لە گونگەری بەریتانی بەرنامەى تاپۆ. لە بەرنامەى نەم جارماندا
پەخشانیکی کوردپتان بۆ نەخوێنەمە، هیوادارین پەسندی کەن.

دوو رۆژ بوو دایکی تۆرابوو. هەر لە بەیانیمە تا کاتی برسێتە، یا تا خەم
زۆری بۆ لەهیتا لە بەر پەنجەرەى مۆدەگە دادەنیشت و چاوی ئەبریه پێچی کۆلان و هەر
لاهرەتیک لە دوورمە دەرئەکەوت، پڕخەنگیک بە چاوی کالیا ئەگەرا، بەلام لەگەڵ
ئافەرەتەکە لێک ئەبۆو خەمێک وەک تانە سەر گۆمیلگەى روون و شینی چاوی ئەگرت.

ئەسەردوو رۆژ بوو کە ئەوانەت یەک وشەش لە سەر لێتوی سوور و ناسکی
نەپشکۆتبوو. وێنەى دایکی بە زەردەخەندەیهکی مات و بێڕەنگەمە لە سەر تاقەى
مۆدەگە دانرابوو و لە تگۆت هەموو خۆشەویستی داپکانه لەو زەردەیهدا کۆبۆتەمە.
سەرى هەلبێرى و بۆماوەیهکی کورت چاوی بە وێنەى دایکیدا گێرا... کۆلى گریانیکى
بێگونا بە دلیا گەرا و دڵۆپێک فرمیسکی خاوەن کە لە کاسەى پەلى چاویا شینی

نەلەند، بە سەر گۆزای ناسك و تورتىدا ھاتەخوار، پرمىياري كرد: «بابە تۇران يانى چى؟» ۋە لايىكىم نەبوو كە يىدمەمە ۋە نە يىرمەنچىتىم! لە بەر نەمە گوتىم: «كۆرۈم چىت نەمى بۆت بىكرىم؟!»

نازانىم لە بەر چى بەم قەيە رەقەم لە خىزم ھەستا و لام وابوو خەرىكىم بە شت بۆكرىن تاسەي دايكى لە يىر بەرمەمە؟ گوتى:

«تۇران يانى مردن، نا بابە؟!»

بە شەرمەمە؟ گوتىم: «نە بابە، نە!!»

لە بەر پەنجەرەكە لاچوو و ھات لە باۋەشما كۆرۈشمەي كرد، ۋەك بىنجەرە كۆتۈرۈك كە ھىلانەكەي رووخاين. دوو دەستە بېچكۆلەكەي لە دەۋرى ئەستۈم ئالاند و رووئەتى داغ و نەرمى بە سىنگەمە گۆشى؛ ھەستىم كرد بېوم بە دوان؛ مەنكى مەنالى و ترساو و خەفە تبار و مەنكى گەۋرە و شەرمەزار و تاۋانبار. لە بەر خۇيەمە گوتى: «بابە، ھىكايەتى دىۋەكەم بۆلۈن!»

...ھىشتا لە «يەككىك بىر يەككىك نەبوو» دا بېوم كە ھەمەسەلەي بە سەر چوو، بە چەشنى كە ديار بوو ھەمەل نەدا نەمەلچەتتى، گوتى: «دايىكىم باشىرى لەزانى.» گوتىم: «بەللى نەمە باشىرى لەزانى.» ھەر بىر چەشە كە خۇي بە سىنەمەۋە نەگۆشى، گوتى: «تۇش داستانى دىۋەكەت پىن خۇشە، نە بابە؟!»

گوتىم: «ئەرنى كۆرى مەن پىنم خۇشە، بە لام نەمە داستانە ئەفسانە! سەرى لە سەر سىنگىم ھەلگرت و بە چاۋى پىر پىر سيارەمە بۆي روالىم و گوتى: «چى بابە؟» گوتىم: «ئەفسانە كۆرۈم!؛ بە لام خىيرا تىگە يىشىم كە نەمە ئەفسانە ناگا. - «ئەفسانە بە داستانىك ئەللىن كە درۆين، كۆپى مەن.»

لەم قەي زۆر بە لاۋە ناخۇش بوو، باسكى بىن ھىز و مەنالىلەي لە لەستۈم كىرمەمە و گوتى، «نە، درۆنيە، دايىكىم درۆناگا، نەمە ئەللى دىۋەمەيە، دىۋە پىاۋىكىسى

چه پهل و خراپه، منالی خزش ناوی، دایکم نه لن دیو کلکی هه مه.»

دلن نه مات دنیا خه یالویه که ی تیگدم له بهر نه مه هیچ دنگم نه کرد؛
کورتیه که یینه نگ بوو، پاشان گوتی: «دایکم هه موو روژنی منی نه برد بۆ گه ران.»
تیگه یشم که نه مه هۆمه به که له پشاه به هۆی دایکیهوه بۆی ناشنا بوو، نیسته نازاری نه دا
و نه یهوی لنی دوور کهوینمهوه.

له باخچه یه کی گشتیدا له سهر نیمکه تیکی دارین که ریزیک شوهری ساوا
سهریان لن نه کرد دانیشبووین. باخچه پر بوو له ژیا نی کرچ و کال، جریوه ی مهل
و منال میلودی بوو نه وهی سروشت بوو. دایک و باوک به شوین مناله کاتیانا نه چون بۆ
نه م لاوه مولا. ژن و پیاوی پیر سهیری کایه ی منالی جوانکیله یان نه کرد، به لام نهو چاوی
بریهوه ناسۆیه کی دوور، نه تگوت له ناو هه وری سپی و نه زوکی لیواری هاوینا که
باهه کی نه رم نه یسزواندن و کۆشک و بالاخانه ی لن دروست نه کردن، به شوین
گومیهوه که یا نه گه پئی.

پیریژنیکی سهرسپی که نه مزانی له که یه وه به پال نه ستمه وه دانیشتوهوه،
پرسیاری کرد: «کوی تۆیه؟» گوتم: «به لن!»

گوتی: «خوا بۆت بهی نی، جوانکیله و روح سووکه، به لام وادیاره خه مباره!
هه ستم کرد که توانجم تینه گری و من به هۆی خه مباری نهو دانه نی. نه لنین
تاوانبار له خۆی به شکه! نه بوو بزانه که نهو لافره ته ی نه وه به سهرهاتی من بزانی نهو
قه ی کردوه. پیریژن ده سه لگر نه بوو، گوتی:
«رهنگه له خوش یی!»

گوتم: «له!»

زانی که من ینم خوش نییه باسه که دریزه بدا، له بهر نه مه یینه نگ بوو. کوره کم
پرسی: «بابه تۆماندوه نه بووی؟ له موهی بچم له گه لن لهو منالانه کایه بکه م.»

له خوام ئه‌یست لهم ته‌نیا به‌ خۆی رزگار بکا و جریوێ شادی ئه‌ویش تیکه‌ل
 یی له‌گه‌ل مێلۆدی ته‌ییمه‌ت. له‌و مێلۆدییه‌ که‌ به‌ لای منه‌و یه‌دنگی نه‌و که‌ مایه‌ تی ته‌دا
 هه‌بوو.

له‌ پێشابه‌ چهن هه‌نگاوی وردی دوودانه‌ و پاشان گورج و توند له‌ کۆری
 مه‌نه‌که‌ن نزیك بۆوه‌ و ده‌ستی به‌جووکی له‌ هه‌وادا بۆگرته‌وه‌ی تۆپی رهنگاوپه‌نگ که‌وته
 سه‌ما. هه‌ستم کرد بارینه‌کی قورس له‌ سه‌ر شانم سووک بوو و بیرم کرده‌وه‌ چه‌نده
 نه‌خایه‌نی و چه‌نده‌ی رهنج و مه‌ینه‌ت ئه‌وی تا گوێک نه‌خه‌ملنی، تا جووجه‌ له‌یه‌ک بال و
 په‌ردمه‌نه‌یتی و فێری فێرین ئه‌ی؟!

هه‌تاو وردمه‌رده‌ به‌ زه‌رده‌یه‌کی دایکانه‌وه‌ دار و گوێی باخچه‌ی گشتی به‌جی
 نه‌هه‌شت و به‌ لایلی شنه‌یه‌کی نه‌رم و نیان، چاوی کۆریه‌ی سروشتی له‌ خه‌و نه‌کرد.
 خۆم نه‌دی که‌ مه‌نالم و به‌ گۆنای سوور هه‌لگه‌پاو و خۆینی گه‌شه‌وه‌ له‌ ناو هه‌وا له‌کانما
 که‌وتومه‌ شوێن تۆپی رهنگاوپه‌نگ. له‌لایه‌کی تره‌وه‌ خۆم نه‌دی که‌ به‌ کۆنێک به‌یره‌وه‌ری
 تال و شیرینی سی و چه‌له‌ سال ژیا نه‌وه‌ له‌ ژێر شوێبه‌ی خه‌والوا دانیه‌شتوم؛ ده‌نگی
 خۆم بوو که‌ هاته‌ به‌ر گوێم: «با به‌ من مانسه‌و بووم با به‌چه‌وه‌ بۆمال.» دیسانه‌وه‌ ده‌نگی
 خۆم بوو که‌ گوتم: «زۆر باشه‌ کوێم من ناماده‌م.»

کاتی که‌ گه‌یه‌شتنه‌وه‌ مال چرای هۆده‌که‌مان نه‌گه‌را، دایکی گه‌پابۆوه‌ و کوپه‌که‌م
 وه‌ک له‌مونه‌کی فه‌رامۆش کراو نه‌هاته‌وه‌ به‌یری که‌ دوو رۆژی ته‌واو چاوی له‌ پێچی
 کۆلانه‌که‌ بووه‌.

ئه‌گه‌ر ئاده‌میزاد جادووی له‌بیر چوه‌وه‌ی نه‌بوا به‌، چۆن نه‌یتوانی له‌ ژێر باری
 خه‌ما خۆی راگه‌ی؟!

کاتی دانیه‌شتن بۆنانی شه‌و، وه‌ک ئه‌مه‌ نه‌چوو که‌ هه‌رسته‌یکمان دله‌خۆشین.

بۆيۈك بۆيۈك؟

خىيوتى سباتى مانگە شەبە سەر دەشتى يىتمىگەن ھەندراۋە، ھەزار ھا خىيوتى شىنكى بېچىۋەك لەم پەرى دەشتە تەنەپەر ئەتەكت مۆلى وشتى مەندوون و بۆ پشودان پىخ دراۋن. لە ۋىر ھەر خىيوتىكا چەند ئادەمىزاد ئەۋىن و لە دىلى ھەركامىاندا پەنگاۋى بىرەۋەپەك شەپۆل ئەدا؛ شەپۆلى رىق، تۆلە، ترس و بىترى و لە گونىاندا دەنگى بالى باشۋى ئاسن و قاقاي شىتەنى شەستىر و رەشاش ئەزرىنگىتەۋە. بۆنى ھەناسەى مالى تازەسال و ناخى پىرى خەۋلى تاراۋەك سەۋى شەۋى ئەچى كە دوۋكەلى چەۋرەك لەپەك بەدا.

لېزە ھىچ سەۋرىك بۇ جەۋازى نەۋەۋەتەۋە، تەنەت گەپەك و كۆلەن و مان؛ دەردى ھاۋەش ھەۋەۋەنى كەۋەۋە بەپەك گىان، تەنەت بەپەك لەش. رەۋىنى نېگەران و ترەۋى مەلىك كە تەرمى داۋىكى لە ۋىر خەۋى رەۋەۋە دىتە بەرچاۋ، لە گەۋەى يارى مەلەۋە تەۋەستى و چەۋى ئەپەتە نەۋەۋەى زاگەۋەس و چەۋى

سربېره زو نه به زې به مړو دايکي داوین پاک و شهیدي دیته بهر چاو که گموره
 نه یتمه، گموره تر نه یتمه و هم مو روانگي بهر چاوې دانه گری. بزه یه کی منهره بان و
 دایکانه وک شه به قی خزره لات له ناسزی دمی دایکیمه، که هم مو شوې به
 نه فسونې نه فسانه خوی نه کرد به میوانی دوو چاوې کالی نمو، سر هه لنه دا؛ به لام له
 پر به رگی سې پری نه فسانه شه لالی خونین نه بن و دیتمه بیري که دایکي دوو جار
 به رگی سووری کردوه ته بهر. جازیک که نه بوو به بووک و نعمات بز کوشکی
 رنگاوړنگي به خت و نموین؛ نمو جاره ی له زمان دایکیمه یستبوو. به لام جاری
 دووهم خوی دیووی که دایکي جلی سووری کرده بهر و بوو به بووکی مردن!

فرنگی دوزمن وک کولاره ی رمش، وشه ی بالی هات و پاساره و سرده رانی
 روو خاند و هیلایه ی همزاران جووجه له ی تیکړو و خاند. پیری ژیر خیتوت نارقه ی
 سرگونای نموه کی به لکی سوزانی سې سړی و له ژیر لیموه گوئی:

فرنگی دوزمن دینی بوماران کرد

به شوی هزار پیر و جوان مرد

به یانی نه دی، نه ژن، نه کانی

هیچی نه ما بو!

به لام له چوئی، له شیو و دوی

له ناو دوو کتوان

وک گردی «سویان»

گوزستانی بوو پر حوزن و ماتهم

خودای تم و ختم

نمات و پر مشت

کلوی نه رشت...!

شعوى دورور و دريژ دوايى نه مات و توزى ئالتون به سەر ده شتى خۆله ميشيدا
 نه کرا! وهك هيوايهك پاش هيو ا برانتيك! وهك بزهيهك پاش گريانيك، خوڻى سوورى
 خوره تاو به دهمارى سروشتا گهرا! قايى زيوڻى گزنگ نه کرا سەر هه زاران خيتوت كه
 له شيان له ژير بارى گرانى شمويكي قورس و ته له خهكا كۆم بۆتموه. منيردمه مەي شموله
 ترسى رمى ئاگرينى وژۆ هه لڊى، هەر وهك سپاي زۆردار و داگيركەر كه له بهر هيرشى
 گهلى ئازاد پخواز رانهكا و نه رموى!

گه نه چتيك خمر يكه بۆ چمن كه ستيك قسه نهكا، نه لى: «نه گەر بيابانى
 نۆگه سه لمان و چپاي جه بهل حه مريڻ وهك يهك بن، نه گەر دېروى وشتر خۆركه
 و گولئى شليره يهك رملگ بن، ئيمه و نه وانيش يه كين.

بیر نه كه مموه كه زۆر و ستم وهك دارى ژه قتمه موت بهرى ئالى ره گمزه پرستى
 نه دا و فرۆكه مان له گه ل همر بۆمبايه كا جگه له ويرانى و رووخان، تۆوى ژاراوى
 جياوازي و يزاريش به سەر رموى دلى خه لكا نه پۆڻنى.

كوپيكي گه نه چ پهاوه كه ي ليكه نه و نه لى: «هه زيايهك هه يه كه به گفتم و
 لغت پهاو نه خله تينى و رۆژى كردموه خۆى بيلنگ نه كا. ئسته بۆم دهر كه وتوه كه
 شاهيره كه مان به هه له نه چوو بوو كه نه يكوته:

«كوپرگه له وه گوتىزن چهك به كۆ

كلاشينكو و خوروشينكو

خوين و مهرگ و ويران كردن

تالان، گرتن، به ديل بردن

دياريهك بوو له كرىكاران

بۆ مال و مه زراي هه ژاران»

له ئار خيتوتيك ههنگى نهرم و خه ماوى ئافره تيك كه ييشكه ي كۆرپه كه ي رانه وڻنى،

هستی من بهر مو خزی نه کیشی. خوی گموره هوزیکي له میژینه و خانه دان، هممو
پیاوی مردی مهیدان، هممو ژنی پاک داوین، سرچاوهی نمون و ژیان، هممو
هستیار و دمرون جوان، نه مړو ناوارن؛ به لأم نه، بزچی نه لیم ناواره؟ چون به گه لیک
که هستاوه، لیسراوه، له مال و زمی تاراوه، نه کری بگوتی بیتچاره یا ناوی بیتن ناواره؟
دنگی لای لایه دایک دیته بهر گویم و نه پرم بزگه شتیک له جیهانی جوانی و
شعر و موسیقادا. شه پزلی نر می دنگی به سوز نمبا و نه مبا و نه مگه بیتنه جینگایه ک
که لیر شرنه یی! کولاره ی فرکه گه رووی کهوباری چیا و که نه شیر به یانی ناوایی
نه بهستی.

«کوری ی نیک سوک، خونچه ی نه پشکووت

به هاری باخم، گولی سووری رووت

باوکی تزرؤله ی «کاوه» ی دلیر

«زوحاک» زیویه، باوکی تزشیره

هر چنده ماری هر شانی «زوحاک»

پهل نه کوتی بخوا منشکی روون و پاک

به لأم تزرؤنو به دلنمایی

خز هر نه کوی، نه ک تاریکایی

تلی هست و شعورم به شه پزلی نر می لای لایه نه لهرایموه، له دلما جیهانیک
راخراپو، به همزار رنگی برایتی رازاپزه؛ به لأم له جیهانی راسته قینه داروانگه په ک
بوو که پر به گهروو هاواری نه کرد: «ته نانهت نه مړش نه ژده هاکی میشکخور هر
ماوه.» به لأم تیشکیک لموپری سووری شعورمموه برووسکی نمد، نه تکوت لیتی
به یانیک تازو پشکووتوو و به موژده یکی خوش کراوه تموه تا پیم بلنی؛ نه گه نه ژده هاک
ماوه، کاومش ماوه؛ نه گه هستی برایتی له هر نیمیک کوژراوه، له گوشه په کی ترا، له

هەرمیکا که ئەمڕۆ هەزاران خێوەتی لە سەر سینهی میهرههانی بۆ هەزاران روژە ی ئاواره
 هەڵداوه، بۆ یەکێتی لە میترینه گەشە ئەکا: بۆ یەکێتی میژوویی ئەبوو ژینە!!
 نازانم لە بەرچی لە پر دلم پر نهی لە سروودێکی ئەکو تراو و ئەمموی پر به هه موو
 ئەو ده شته بهرینه هه را بکهم:
 - «بۆی! بۆی!»

شەرگه

خوشمويسته كه م!

سنى شو و رۆژه كه سوورى نيسرافىلى شەرىلندراوه، نه مېرؤناگر له هه موو
رؤژنك به تيتىر بوو. وهك بلىسه يهك كه بهر يته پووش و په لاش نه يته نيمه وه و نه هاته
پنشمهوه. نه تكوت مارى سوجهى سووره و گهرماي هاوين وروژاندوويه تى. لوورهى
مهرك بى و چان نه هات، گه رووى تينووى تۆپ و رهشاش خوئنى گه شى لاهه كانى
قوم قوم نه خواردموه، به لام سركنايى نه دمهات، لهو سهنگه رهدا كه منى تيندا بووم. دوو

لەشى بىگيان درىژ بېرون. يەكيان دەستى گرتىبوو بە زامى سەر سىنە يەمە ۋە بە دەرد و
 نىشمە گىيانى دەر چۈبۈپتۇ. ئەۋى تريان كە تازە موۋى رىش ۋە سىملى بۇر كىرۈپتۇ، بە
 دەم بىزە يەكەمە ھەناسەى دوۋى ھەلگىشا بوو. مەن چاۋىكەم بېرىپتۇ ۋە ناۋ تەم ۋە مۇ
 دوۋكەل ۋە تۇزى كە روۋبەرۋومان ۋە ستا بوو ۋە ھەر چەند ۋەردە يەك لە ناۋ ئەم تەم ۋە مۇمە
 سەنگەرەكەى ميان ئەگرتە بەر رەمەتلى گوللە ۋە ناچار يان ئەكردەم سەرم لە پەنا بەردىنكا
 كە دوو شەۋى ئەۋال لە جىيانى سەرىن لە ژىر سەرم بوو، بشارمەمە، بەلام كاتى چاۋم
 بە لەشى سارد ۋە سىرى شەپكەرە لاۋەكە ئەكەت، لەشم ئەلەرزى. بە تاپەت بىزەى سەر
 لىنى ئەتەرسەندەم ۋە پىر بە زار ھەرام ئەكرد، بە چى پىنەكەنى ئەى دوۋمىنى مردوۋ! بەلام
 دوۋمىنى مردوۋ ھەر بىزەى ئەھات ۋە ۋەلامى ئەدەدا يەۋە.

دىسانەۋە سەرم لە سەنگەرەكەم بەرز ئەكردەمە ۋە قاقاى شىتانەى شەست تىرەكەم
 پىر بە دەشتى شەپكە بەرزەنە بۇۋە. ۋە بىزەى گوللە يەكەى ۋەنل بە لای گونىما تىنە پەپى ۋە لە
 سەنگەرەكەى تىرى خۇيىدا ئاخىكى ئەچزانە بە دوو لىۋى تىنۋى ھەۋالىكى مەمە. مردن
 ۋەك دەۋارىكى زل، سپاى ئىمە ۋە ئەۋانى دائە پۇشى. مردن تەنيا شىتەك بوو كە لە نىۋانمانا
 جىاۋازى ئەبوو. ھەردوۋك لىمان لىنى ئەترساين ۋە ھەردوۋك لاشمان بۇى ئەچۈۋىن. لەپىر
 بىرم كىرەمە ئەگەر ۋەك لە سەر مردن پىنكەتۋىن ۋە بىرۋامان بۇتە يەك، بۇزىيان ۋەما
 بوایەن، ئىستە ئەم لاۋە دوۋمە كە لە سەنگەرەكەى مەن كۇزاۋە ۋە ئەم ھەۋالەى مەن كە
 ۋەردە يەك لىۋەبەر گىيانى دەر چۈۋ، زىندوۋ بوۋن ۋە ئىستە لە جىيانى شەپكە ۋە كۇشتار، مەن
 باسى تۆم بۇ ئەم لاۋە ئەكرد كە ئەكرا دۇست بىن ۋە دوۋمىن نەبىن ۋە ئەۋىش بىگومان
 باسىكى ھەبوو كە بۇمى بىگىرەتەۋە سەبارەت بە داىكى چاۋەروانى، سەبارەت بە نىگای
 سەل ۋە رەۋەكى چاۋىكى كارمازى.

ماۋە يەكە دوۋمىن كىشاۋە تەۋە، فۇكەكانى ھىرش ناھىنن. دەشتى يىدەنگ بۇتە
 گۇزىستانى ھەزاران گىيانى بە ھىۋا ۋە ئەگەر باش گۈى رابگىرى، پىرەمى گىريانى خاك

نهیستی. ئیتر ترسان نییه هات و چۆی سەنگەرەکان بکەین، هیچ کەس قەیه کی نییه
 ییکا. دوو کە ئی بارووت و تۆزی دهمشی گەلە سوورە، روالە تی شەرکەرەکانی رەنگاندووہ.
 بۆنی خوین لە ھەوای یە سرۆی شەرگەدا مەند راوەستاوہ. ھەموو کەس خەریکی
 دۆزینموی وەلامی ئەم پرسیارە، ھە بۆچ شەر ئەکا؟ بۆچی ئەکووژی و ئەکووژی؟
 بەلام ھیچکەس دەرناخا. شەرکەری پیر لە ھەر خۆیمو ئەلی: «شەر بۆ ئازادی، مردن
 بۆ ژیا!» من کە خەریکم سویم ئەیتەمو بۆ ئەو کە سێک قەیه کم لە گەل بکا و دڵنام
 کا ھیشتا ھەر زیندووم، لە لای دانەیشم. شەرکەری پیر تیشەگا چیم ئەوی. لە سەر خۆ
 ئەپرسی: «چەند کەست کوشت؟» گیانم پەر ئەبین لە بێزاری، بەلام ئەو لە سەر قەیه
 ئەپرا: «ئەگەر روژێک دوژمن بتوانی گیانی شمان وەک لە شمان زنجیر بکا، ئەو روژە
 شکتی دوا ییمانە، قربانی نە تەوا یە تیمانە، شەر ناخۆشە، ئەم ھەموو لێو شک بوون و
 ترسانە، ئەم سام و لەرزینە ناخۆشە.» لەو کاتەدا قومقومی ئاوەکی کە لەبەر گەرما
 بۆتە ژمک، بە سەر مو ئەنی و چەند دڵۆپ ئاو بە سەر سێنێ زلیمو ترووسکی دی و بە
 دیم ھەناسە یە کموە کە ئازانی بۆ شوودانە یا لەبەر پەرۆشی ئەلی: «بەلام لە شەر ناخۆشتر
 ئەمە یە کە تەسلیم بوون و سەر شۆڕ کردنمان پێ ناخۆش نەین.»

ئیتە کە من ئەم نامە یە بۆ تۆ ئەنووسم، بەر بە یانیکی زووہ. چاوەروانین کە
 لە گەل دەرکوتنی خۆرە تاو، باشووی ئاسنین، سێھەری ترسێری لە ئاسمانا پەیدا بێ و
 مەرگ بال بە سەر زوی شەرگەدا بکێشن، بەلام من بیرم بە لای تۆ یە. دیتەو بیرم کە
 باسی داھا توو یەکی پەر ئەوین و دڵداریمان ئەکرد و لە سەر ناوی مائەکانمان ئەمان کرد بە
 کێشە. بیر ئەو روژە ئەکەموە کە ئی ئەکەوتم بۆ شەر و تۆ ئەگریای و من بە گریانەکی
 تۆ پێکەنینم ئەھا و بە ئێتم ئەدا زوو بگەریتموہ بۆ لات. ئەم روژ شەر دوا یی دی. ئەگەر
 ئەکووژیم، ئەگەر سەرکەوین، دیتەوہ و چاوی لێم لە گولای روونی نیگاتا نەشۆمەوہ.
 راستیەکی ئەمە یە کە مردن تا ئەو کاتە کە زۆری لێ دووری ترسێرە. ناچارم نامە کم

بېرىمە، چۈنكى ھەر ئىستە گىرمەي فېرۇكە و قىرمەي گۈللە يېتىلگى دەشتى لەنا و بىرد.
دېسانمە بەرمە سەنگەرەكە نەبۇم.

كەتتى شەب تەوا و بو، ئەم نامەيە لە پەنا لەشى بىن گىيانى شەبەكە رىكى گەنجى
دۆزرايمە كە لە خوتىن ھەلەكشا بو!

رەزبەر

«سه ججادی»، «گۆران» ناناخی

سه لام له گوئگری به ههست و هونه ره رستی به رنامه ی تاپۆ.

ما یۆستا هه لانه ددین سه ججادی له سه ره تایه کا که له سه ر کۆمه له شینمرینکی
گۆران به ناوی فرمیسک و هونه ر نووسیویه نه لێ: «شینمر نه غمه یه کی خه یان یا
په رده یه کی نازکی جه ماله که له کووره ی دمر وینکی به جز شموه سه ر هه لئه دا، له و
دمروونه وه سه ر هه لئه دا که ئاوینه ی یه گه رده بۆ وینه ی باره گای ته بیعت، شینمر گه لێ
که لێن و قوژین و گه لێ یاسای جوان جوانی هه یه، له مه یه جگه له وه که خزی خه یاله،

باوه شیش نهکا به ناسوی تیمعت و عاله‌مدا. هه‌ر که سه‌ و سترویه‌تی نه‌و عاله‌مه‌ و نه‌و تیمعت به‌ جوړنک و به‌ شپوه‌یه‌ک پشان‌ بډا، به‌ تایبه‌تی که له‌ روژه‌ لاتا رنچکه‌ی شپه‌ر تا نیسه‌ با زوریش بووینت هه‌ر له‌ سه‌ر چهند پهلنکی تایبه‌تی هاتوته‌ کایه‌وه. شاعیر با زوریش بووینت له‌و چهند په‌له‌ زیاتر هیچی تریان نه‌گرتوه‌ به‌ ده‌سته‌وه. نه‌گه‌ر شاعیرنک وستیستی تۆزی نه‌و نه‌خمه‌یه‌ بگۆزی له‌ به‌ر نه‌وه‌ی که نه‌خمه‌که‌ زور ناشنای گونگرا نه‌بووه، خیرا گونچکه‌ یان لنی زرنگاهه‌ ته‌وه‌ و هه‌ز یان گردوه‌ با بدمنه‌وه‌ به‌ لای نه‌و رنچکه‌ و شپوه‌نه‌وه‌ که ده‌منی ساله‌ له‌گه‌لی راهاتوون. به‌م بۆنه‌یه‌وه‌ ره‌مه‌کی مه‌رده‌مه‌ که - مه‌گه‌ر هیندیکی تایه‌تی نه‌بن - شپه‌ری که دیلی قافیه‌ یا خه‌ یالینکی کۆن نه‌بن زور بۆی ناشپته‌وه‌. دیاره‌ نه‌مه‌ش پینچمه‌وانه‌ی نه‌و گۆرانه‌یه‌ که به‌ سه‌ر هه‌موو ورد و درشتنکی گه‌مندا دیت.»

مامۆستا هه‌لانه‌ددین سه‌ ججادی پاشان گۆران به‌ دمیکنه‌ری شپوه‌ی نۆی له‌ شپه‌ری کوردیا نه‌ناسینی و نه‌لی: «گۆران له‌ ره‌خه‌ و ئیراده‌ ترسا و شپه‌ری له‌ کۆت و زنجیری قافیه‌ رزگار کرد.» مامۆستای هه‌له‌نگه‌تر و نو سه‌ر هه‌لانه‌ددین سه‌ ججادی هه‌ر له‌و سه‌ره‌ تایه‌دا نه‌نووسن: «گۆران له‌ شپه‌ردا شپوه‌یه‌کی روژناوایی گرتوه‌. تاقه‌ نامانجی ده‌ربړینی خه‌ یال و دروستکردنی مه‌عنا‌ی شپه‌ره‌، نه‌ وه‌ک ته‌نیا وشه‌ی شپه‌ر.»

نه‌مه‌ بریوای مامۆستا هه‌لانه‌ددین سه‌ ججادییه‌؛ به‌لام من لام وایه‌ مامۆستا هه‌له‌ی گردوه‌، چهند هه‌له‌ی زور به‌رچاو. په‌کیان نه‌مه‌ که لای وایه‌ شاعیری به‌رز گۆرانی نه‌مه‌ر شپه‌ری بڼ قافیه‌ کورتوه‌، من له‌ سه‌رانه‌ری دیوانه‌که‌ یا بۆنمو نه‌ش پارچه‌ شپه‌ریکی بڼ قافیه‌م به‌رچاو نه‌که‌وتوه‌، ته‌نیا جیاوازی مامۆستا له‌گه‌ل شاعیره‌کانی ترا نه‌مه‌یه‌ که گۆران زورتر په‌رژاوه‌ ته‌ سه‌ر کاکلی شپه‌ر، واته‌ مه‌فه‌ووم و مه‌عنا؛ قالب و توینکل واته‌ دیوی ده‌رموه‌ی شپه‌ری نه‌مونه‌ لا به‌رز نه‌بووه‌ که بایه‌ خه‌ زیاتری له‌ مه‌فه‌ووم و مه‌عنا بۆدایڼی، به‌لام نه‌مه‌ نایته‌ به‌لگه‌ که دیوی ده‌رموه‌ی شپه‌ره‌کانیش نارنک

و ناله بار بن. مه عناية كى جوان له قابليتكى دزئودا له مه يه كى نه شه بزوين نه چى كه كرايته ناو سواله ته شكاو نكموه و مه عناية كى دزئويش له قالب و تويكلىكى جواندا له ناوئى ليخن و ليل نه چى كه كرايته زمريكى زيرينه مه. شيرينكى جوان كه مانا كه ي گه شه بدا به دموون، هر كام لهم دوانه ي نهين، واته كاكل و تويكل، هر كام ناحمز و دزئوبن له جوانى شيمره كه كه لم كه نموه. زور كه سى وا هه ن كه په پيرموى شينوى سوور ريناليستين و لايمان وايه ته نيا وشه ي شيمر نهين جوان و به ناههنگ بين. «زور ژساند» نه لئى: «شيرينكى وشه جوان و به ناههنگ هر چه ندين مه عناش بين جوانتره له شيمرى به رواهت نا قولاً و به مانا بهرز.»

ماموستا هه لانه ددين سه ججادی نه نووسن كه ماموستا گوزران نمو شينوه شيريه ي دايتا و شينه كه شينه يه كى رژژنا وايه. نه گهر قسه كه ي ماموستا سه ججادی راست بين، به واته ي خويان مەردمه كه مافيان هه يه ليني بسله ميمتوه و گوئى بوشل نه كن. له وه لامي ماموستا سه ججادی دا نه ليم كه شينه ي نوئى نه گهر به تيكشكاندنى نوسولى هه رووزى بلين، واته نيوه شيمره كان له بارى كورتى و دريژيموه وهك يهك نهين و قافيه وهك نه سلينكى نه گوزراو له شيمرا نهين، نيمه ي كورد له پيش شينه ي هه رووزيما كه هى هه ربه كانه «به يت» مان هه بووه كه نه نيوه شيمره كانى به ته رازووى «ف - ع - ل» به رامبه رن، نه دوو نيوه شيمره كان وهك يهك و به نه ندازه ي يهك كورت و دريژن. من نيستاش بزم دمرنه كه وتوه بوج نووسران و هه نه نغيته رانى كوردى حيراق به قوتابخانه يه كى هه ره به سرخ و هه ره خويمانى نه لين: «فولكلور» ۱؟ به يته كان شاهيره كانيان ناسراون. خه يالايى و رازاوين. گاهى تراژيديه كى نه ومنده گموره يان تيدايه كه ته نانهت له تراژيديه كانى نوووپايش به رزترن. «زهماوندى خويناو» گارسيا لوركا له چاو به يتى سه يدموان نه ومنده بچووكه كه پياو ناتوانى به رامبه ر يه كيان دابنى و به يهك هه لانه نغيته.

ٲرسٲارٲكٲ له مامٲسا سه ججادى هه ٲه! ئه م مه ردمه كه شٲعر نه خوٲننهوه و
لٲى تٲته گهن، ناخوله گه شتى قهره داغ و همورامان با شتر حالى نه بن يا له «شٲرٲن
ته شى دهرٲى» ى «وه فابى». به لى ته شى رستن له ناو ئافره تانى كوردا باوه. به لام
وه فابى كه به شٲوه ى عهرووزى شٲعرى كوتوه، ئه وهنده ى باسى ئه سٲنرمناسى و
مه به سٲى قوولى تر تٲه لكٲشاوه كه ته نانه ت خوٲنده وارائش ئه بن له مامٲسايه كى
گه وه ى شٲعرناسى ٲرسنهوه تا سه رهنده ى لى بكهن: «سه ماى به ذوذب دا كف
الخطٲبى شٲرٲن» كه ى بزمه ردمه؟

شٲعرٲك كه له ژبانى خه لك ئه دوى و به زمانى خه لك ئه دوى ئه م چه ند شٲعره ٲه
له گه شتى قهره داغ:

شمو دانٲشجوٲن گشتمان له سه ربان،

ٲٲاوتك ٲه ٲدا بوو خه لكى دٲى دوكان؛

بزم سه ره ماوه ند خوٲقى ئه كردٲن،

كهوتٲنه راوٲژ: «ٲچٲن يا نه چٲن».

من له بهر ئه وه ى بٲن ولاغ ماٲووم،

له ناستى «ٲچٲن» ترشم ئه كرد رووم.

ٲاش لٲكه دانه وه ى زور و ٲهك و دوو

كه دٲم ولاغم بزم بٲى به جٲى بوو،

ئه معجار ده سٲم كرد به كۆمه ل هاندان،

بزم رٲشتى سه ر شابى دوكان،

له وٲوه بووك تا «سه بوستان» بردن

ٲٲٲٲى هه ر دوو ٲه رده ى ژن به ژن!

به یانی سه عات دموری ههشت، کۆمهڵ
 رێکەوت چەن سوارێک، ئەهالیش لەگەڵ
 هه‌موو جل گۆزیو، سەر و ریش تاشو
 لە ئەسب درابوو و رەخت و رەشوەی زیو
 نیتا و تاوی تر حیلە ی ئەسبی شی،
 غار و رمبازی تەختایی لاری،
 وای خەریک کردم بە خە یالەموه
 کاتیکم زانی، بە قەد پالەموه
 «دووگان» دیاری دا لە بناری شاخ،
 ژووری ناش ویی، خواری شیو و باخ...

ئەم شەعرانە کامیان شینوێ رۆژ ناواییین؟ ناخۆ لەمە جوانتر ئەکری دیمەنتیک
 بخرێتە بەرچاری کوردێک کە لەگەڵ ژن بە ژن و هەڵپەڕکی و سواری و میوانداری
 گمۆرە بوو؟

دووی رێمندان

«گوران» و سنجری به یان

سلام له گوینگری به هه ست و هونه ره رستی به رنامه ی تا پۆ.

هونه رمه ند دوو ژیا نی هه یه. ژیا نیک له و کاته دا که زیندوو و وه ک خه لکی تر
هه ناسه نه کیشی، نه بزوی و له ناو کۆمه لادیت و ده چیت. به کورتی ژیا نیک که ژیا نی
له شه و ژیا نی له ش سنوور یکی هه یه و پاش نموه گه یشته سنوور نه بپه یته وه و به
رواله ت مهرگی به سه را دیت. به لام لیره دا هونه رمه ند و هه موو نه وکه سانه که به چه شنی
کار یان کردۆته سه ر کۆمه ل و شۆنه واری باشیا ن له پاش به جی ماوه له خه لکی ئاسایی

و عاده تی جیا نه بنهوه. مرگ ته نیا دهستی تالانی نه گاته له شیان و گیانیان له ده سدریزی مردن بهرزتره. ژبانی پاش مردنی لهش ژبانیکی هه تا هه تاییه و هونه رمه ند تا کۆمه ل هه ده و تا شونه واری جوان و باش ریزی هه یه، نه زی.

به لām له دلێ خه لکا، له ناو وتار و شینمر و نه خش و نیگار و له ناو شه پۆلی سیهراوی مووسقا دا. کن نه توانی بلی «بته ژفین» و «باخ» و «فردهوسی» و «عه لی بهرده شانی» و «بووه عه لی سینا» و «نیدیژن» مردوون؟

گۆزان شاعیری پایه به رزی کورد، یه کچکه لهو گیاله نه به دیانه که هه تا هه تایه زیندووه. تا جوانی هه یه. تا هورامان و ته ره داخ به هارانه به گول و گیا نه خه ملین، تا تووترکی سور نه یته کۆشی به خت بۆبووکی شه رمن و نازداری وه نه وشه؛ گۆزان هه ر نه مین و به واته ی خۆی تاجی شکۆبه نه ستادیکی وه ک نهو نه درێ له تونی شینمری ته لیسماویا.

سه بارة به به سه رهاتی گۆزان نه مهنده به سه که بلیم ناوی سوله یمان به گی کاتبی فارسی بوو. له شاری هه له بجه له سالی ١٩٠٤ ی میلادی له دایک بوو و له رۆژی ١٨ ی مانگی ١١ ی سالی ١٩٦٢ له سوله یمانی مۆمی ژبانی توایه وه و ته و او بوو و به وه کۆپی هه ستاران له پرشنگی که شترین نه ستیره ی ناسمانی نه ده ب بیه ش بوو و ره ش داگه را.

گۆزان جگه له ده سه لانی هه ره زۆر و ههستی هه ره ناسکی له شینرا خاوهنی پله و پایه یه کی تایه ته که له شاعیرانی تری جیا نه کاته وه. گۆزان ده سه پنه که و دامه زرته ری شیه یه کی نویه که پاش خۆی بۆته ریازی شاعیران و نه توانین بلیین قافله سالاری کاروانی شینمری نونی کوردی مامۆستا «گۆزان» هه، به لām کاتی «گۆزان» بوو به رینواری نهو رینگایه، رینگاکه شوینی پنی که سیککی تری به سه ره وه دیار نه بوو. گۆزان له سه ره تای کاری شینمری خۆیا شیه ی کۆنی هه رووزی به کار نه هیتا، به لām زوو

تینگه یشت که بهرگی خواراوهوی لاهویی بۆ ئەلدامی شل و ملی نۆبووکی وێژی
 کوردی نابار و ناگولۆکاره. ئەو پەلمەرانی هەستی که له ئاو هیتلەیی گیان و دلیا
 جریوێان ئەهات، له چوار چێوهیهکی هەرووزی تەنگ و تیواردا ئارامیان نەدەگرت.
 شاپازی خەیاڵی گۆزان ئەوێندە بەرزەفریو که هاتەم ئەگرا له چوار چێوهی هەلبەستا
 قەتیی بکری، خۆی ئەفەرموی:

هەرچەن ئەگەم، ئەو خەیاڵی پێی مەستم،
 بۆم ناخرێتە ئاو چوار چێوهی هەلبەستم!
 لێکدانەوهی دەروون، قەیی زمانم
 بۆچی وەها دوورن لێهە؟ نازانم!
 ئەمویست دەروون بکرا پەوه وەک تۆمار
 دەرکەوتایە دنیای جوانتر لێهەمار،
 دەرکەوتایە: ئاوات، هیوا، خەوبینین

پەڕشگدارتر له ئەستێرە قوبەیی شین!
 گۆزان باش شارەزای گۆزایی هەل و مەرج و هەلۆستیی نوێی کۆمەڵ بوو. ئەیزانی
 باوی ئەماوە زولف و تێچۆتندری بە زری و مۆلۆ و برژانگ بە تیر و کەمەر بە موو، بەژن
 و بالابە سەولۆ و چنار. ئەیزانی که ئیماژ و ئیستاره و تشبیه له شێمرا دەور و نەخشی
 چیه و هەروەها ئەشیزانی به کوردی شێخروتن و بۆ کوردوتن، به جوانی کوردواریدا
 هەلکۆتن، ئەبێن به لێکدانەوهی تاپهتی کوردانه بێ. سەرپرای هەموو ئەمانە گۆزان
 ئەیزانی که گۆلزاری وێژە کوردی گژ و گیای دزیبۆی دەشتی زیخەلانی و درووی
 موخیلان دایگرتوو و باغەوانیکی وریای گەرەکه ئەم دێک و دال و گۆگیایه بزار کا تا
 گەشه و نەشە گۆلی ئال و والای باخچهی کزی کوردی دەرکەوی و له سەر هەر پەرهی
 گۆلنیکي ئەو گۆلجاریه بۆلبولیک به نەخمە و وردمەوهوایه بلی. هەوایه که خورۆشی

روحي ينگانهى تىدا نه بن و سكالايه ك بن به لاوك و حهيران و ناي ناي له گه لن گياني
 تامه زړوى هه ستپاران. گوزران له باري ته شپه موه ورد ترين و گه وړه ترين و نه گهر باشتر
 بلنيم جادووكار ترين شاهيږي سه دهى بيسته مه. نه ك هه له ناو كوردا، به لكو له ناو
 گشت جيهاني ويزمدا:

شنهى سينه ږي داري گونزو و توو

نه سړي لاره قسي رينجواږي مانوو

نه كشيته ناو باخ تووله ماري ري

چهن پيرنك نه بن به خلتى لاناو

گونله به پوژهى قس زمردي چاوكال

مل كه چ وه ستاوه سه رگه رمى خه پان

په لكه زير پينهى پاش بارانى زور

چه ماوه تموه به رامبه ر به خور

روو له هه پشى پاك نه له رايه وه

بزو گياني مردو نه پارايه وه

گياني من بزو تلى وه نه وشه په روژه،

كه له ژير سينه ږي توو تر كا خاموزه!

نموانه و همزارها ته شېجی تریش هر کامیان بگرن خویان پراوینکن که نه کړی همزارها
لاپه پړه یان له سر بنووسړی و جوانی و هونری شاراوه یان بخریته بهر چاو. گوزران نه ک
هر له باری سه نعت و فنه ناییه وه، بهلکو له باری کومه لایه تیشموه، شاعیر یکی
تاقانه ی کومه لیه تی که نه لی:

پر له شکو و ټنک سنام و گومان
ته خاته دل بو دا خورپان
هه وای قه هه س گه روو گیره
قه ناره م قوولایی بیر

کام بیر؟ ناخو مازستای بهه شتی سکا لای له ده ست کام بیر و کام هموای
گه روو گیره؟

پینگومان دیتی دزیوی له ناو کومه لا خموش و خالی نالوژی نه خاته سر لاپه پړه ی
سپی و پیگه ردی همنای شاعیر یکی ومها ناسک خه یال و خاو هن هه ست که تو پړه ی
نه کاله گیان، وهر می نه کا و ناگر بهر نه داته دمر وونی و نمو ناگره نه بیتته بلنسه په ک که
ناوی زمان و پتووسه.

پلووسکی پینووس رمه نیله ی بارانی خهم و خه فته هه نه لسلووشی و به
ته وژمیکی هه ستیارانه دهرینه داتموه و نه بیتته شینرنک که موومان نه کاته نه شته و
نه ماننخاته ناخی نمو جیهانموه که گوزرانی تیدا بووه. نه مه یه نهو پړی هونه رهنندی که
بتوانی خه نک له گه ل خویا به ری و په رده ی نهو جیهانه یان بو هه داتموه که چاو و
هه ستی وردی دیو به تی و ناسیو به تی؛ نهو جیهانه که نیمه بن دهر به ست به لایا
تیه پهرین و هزه کانی ناتوانین شی بکه ینه وه. گوزران نه گهر له وتاریکا بکرایه یناسین
نیر گوزران نه بوو. که ومها یه نه یی نیلیموه بو وتاریکی تر و هه لکه موت و هه لیکی تر.

تانه و کاته خوانان له گه ل.

«گۆران» و جوانی

سەلام لە گۆنگری بە ھەست و بەرێز و ھونەرپارێزی بەرنامەیی تاپۆ.
مامۆستا گۆران و شونەوارە بەنرخەکانی لەوانە نییە کە لە چەمن و تارنکی چوار
بە کە سەعاتیا بناسینرێ. بەلام نەگەر ھەموو جوانیەکانی ھەست و چیشکەیی
مامۆستای نەمرمان بۆ ھەڵناسدێ و کاتی تەسک و تێواری بەرنامە کە رینگەمان نادا. خۆ
ناشکری لەم ھەموو جوانیە چاویۆشین و بە لای گۆلزارێکی بۆن خوشا تێپەڕین و پڕ بە
دەروون سینەیی لێ پڕ نەگەین. جا کە وایە ناچارین کاریک کە لە بەرنامە پەکا نالوی، لە

بهرنامه دا بېکېن. هملېت ديسانو وېش ناتوانين به لېن بده ين که هم موو جوانييه کاني
شيمري گوزرنامان ياس کردوه.

مولانا چه لاله دديني رومي، شاعيري هره گه وري فارس ليرمدا نه گاته
فريامان و به جواترين شينه دمسکور تيمان نه شارينهوه. مولانا نه لي:

آب دريا گر کسی در کوزه ای چند گنجد قسمت يك روزهای
آب دریا را اگر نتوان چشید هم به قدر تشنگی باید چشید
مانای نهم دوو شيمره به کوردي نه پته نه مه: نه گهر بتموی ناوی دهریا برنژييه ناو
گوزيه کموه هر به شي روژيک نه با، به لام نه گهر چی ناتوانين هم موو ناوی دهریا
هملژين، لانی کم به نه ندهزی تينوويه تی نمې بخوينهوه.

گوزران نژيکي ٢٣ سال ليرمه بهر واته له پرواري ١٩٥٠/٦/٢٥ دا له همولير
سره تايه کي کورتي بز کومله شيمريک به ناوی «بمهشت و يادگار» نووسيوه و لمو
سره تايه دا نه لي: «بمهشت و يادگار کومله شيمريکه له ديوانه کم. سرانسر له گل
بابه ته کاني جوانی و دلداري خمريکه. هملېستی وای تيايه که يست و پينج سال،
به لکيو زياتر، له ممو پينش دانراوه. ههروه کوو هي چند مانگ له ممو بهرشي تيايه.
به شي زوري کونه کان به ومني ههروزي و کورديه کي کوني تیکه لاو به زماني بېنگانه
نوسراون. نوسلوو پيشيان کونه. يان وهک هي سالم و نالی له سر پي وشوړني غهزل
هملېستراون، يان نهو جوړه نوسلوو به يان تيدا کراوه به سرمه شق که ماموستا «م-
نووي» و هاوپتيکاني له نهديه تازه کاني تورکي نوسمانيان و مرگرتووه و له سر دمنچيکي
سنوردارا (١٩٢٠-١٩٣٠) شيمري کوردي ناوچه ي سلیمانيان پي تازه کردوه. نهم
کونانه زوريه يان به ناوی «يادگاري کون» موه کراون به به شينکي جياواز. «پاشان
ماموستا گوزران له سره تايه کدا بز ناسينهوي تازه و کونه کان مقیاس و تهراروويه ک
نه داته دهست و نه نووسی: «ريگای هره چاک بز جوی کردنهوي تازه و کونيان چند

ورد بونموه له زمان و لۆغه تی بن نووسنیان راسپیری نه کم، هه چ ههلبه ستیک وشه و ترکیبی هه بهی و فارسی زۆر تیا بن به نه ندازه ی نمو زۆریه، کۆنه؛ پیچموانه ی نموهش دیاره پیچموانه یه!»

وا دهر نه کموی که مامۆستا له شیوه ی غه زلدا په پرموی له نالی شاعیری هه ره به زر و ناسک خه یانی کورد کردوه و پاشان ماوه به ک چۆته سه ره نمو شیوه تازه یه که مامۆستا نووری و هاوکاره کانی له شیوه ی تازه ی تورکه کانی عوسمانییان و مرگرتوه. نمو شیوه یه له ناوچه ی سلیمانیا له ۱۹۲۰ مه تا ۱۹۳۰ واته ماوه ی ده سال له گه شه کردنا بوو.

له ویژمه دا شاعیره گه نه به کانی ئیمپراتۆری عوسمانی یانی نمو ئیمپراتۆریه که ناخر و لۆخری ژبانی بوو، شیوه یه کی نوینان دامه رزاند که له چاو شیوه کۆنه کان که له سه ره شیوه ی هه روژی هه بهی بوو، شیوه یه کی تازه بوو. نمو شیوه یه به پتی پتیه وستی کات و به گۆنهری گۆران و تهحمولی یه رو به روای گه لی تورک په یدا بوو. شیوه یه ک بوو شۆریشگێرانه و نه ته واپه تی. به لām هه رچی بوو له گه ل باری گه لی کورد نه ده هاته وه و مامۆستا نووری و هاوڕێکانی به هه موو کۆشیا نموه نه یاتوانی به رگی کوردانه ی له بهر که ن و یکه ن به خۆمانی. چونکه له گه ل قۆناخیکا که کورد نه و کاته پشیا تینه په یی، جیاوازی هه بوو و یه کریان نه ده گرتوه. مامۆستا گۆران یه که م شاعیری کورده که تا نمو راده یه له وینداری جوانی بووه، جوانی هه لاتنی خۆر، ئاوا بونی خۆر، رهوتی جوان، روانی جوان و به کورتی هه ر شتی که نه کیری سهغه تی جوانی بۆ بهینری. به تایبهت جوانی ئافهوت. له کۆمه له شیهری به هه شت و یادگارا چاوما ن به م سهردێرانه نه کموی:

ئافهوت و جوانی، رهوتیکی جوان، ئاواتی دووری، گۆلی خونیای، خۆزگه م به پار، سکالا، بۆ جوانی سه رمی، به سه ی دلدار، جوانی له لادی.

همه موو نم شیرانه سه بارهت به جوانی نافرتهن و نیمه له دوايي نم بهرنامه دا له
کۆمهله شیري به ههشت و یادگار، پارچه شیریکتان بۆنه خوینیموه.

شیره که ناوی سکالایه و لام وایه پتووست نهکا که میك له کاکله که ی بدویم.
کۆریکی گهنجی ناسایی که نه زۆر جوان چاکه و نه له هیچ باریکی ترموه
زیادهه شیکي هیه، تووشی کچیکي هه ره جوان نهی. کچیک که له همووو باریکه وه له
کۆره که له پشته. له بهر نه مه کۆره ههست نهکا سوودی نهیه قه ی له گه له بکا و رازی
دلی لا بدریکتی، یا ته نانهت سه یری به ژن و بالایی کچه که بکات. له ولاشموه کیژوله ی
جوانی به له نجمولار، له بهر خۆیموه بیر نه کاته وه که نه م کۆره گهنجه بۆج وهک
گهنجانی تر سه ری بۆدانه موینی و پریکه ی دلی بۆناکاته وه. له ناکام واته تینهکا که نمو
گهنجه خۆبه گهورمزان و خۆپاریزه و نه بی به سه دان دل بهری جوانکیله ی هه بی و
ناپه رژنه سه ر نمو. هه ر نه م خۆگرتن و پینهنگیه ی کۆره که کاریک نهکا که کیژه که
یهوی نه م قه لا بۆلایه برووختن و سه ر به م گهنجه خۆبهزل زانه داچه میتی. له پینشدا به
زمرده خه نده ی ناداری، پاشان به ئیشاره ی چاو و برۆپه یغاسی دل داری بۆ کۆره رهوانه
نهکا. کۆریش له خودا له خوازی که سه ر و گیانی یغاته پتاوی نمو کیژه جوانه و نیسته
که کچه که خۆی نهوینی خۆی دهر بریه، به هه لیکي باشی نه زانی و وه لاسی په یغاسی
نه داته وه و وینی نهی. که نیشه که له پر تهنگه شتی که نهوی بۆلای کۆره که نه کیشا،
غروور و قه نه کردنه که ی بوو، نیسته که نهویش چه شتی گهنجگانی تر وین و ناواره و
نهویندار و دل بریندار بووه، هیچ جهزه و کیشه ریکي نه ماوه، له بهر نه مه رووی
لی وهره گپیری و نامیهرمانی له گه له نهکا. کۆره که شتیری نهوین له دلی سمیوه و به م
ساکاریه ناتوانی دمس هه لگرتی و ناچار شین نه گپیری بۆدلی له دمس چووی....

جا نه مه ش شیره که:

له سه مای بهرزی قووانگی حوسا

تاقه ستاره،

دهیوی له وزه‌ی ده‌سکورتی‌ها
 تشکرا و دیره!
 هر له‌هر نه‌وه رووم له‌وه‌رگرتای
 به‌که‌م نه‌سادوف
 ده‌ی حه‌سسی‌ه، به‌ردم یشان دای
 به‌لام نه‌له‌سوف:
 واتزانی که من موسته‌غنی و غه‌پررام
 حه‌ریس تو یوی لیم
 بیه‌نجووی: به‌دهم، بشاره‌ت، به‌ظام
 به‌یمانت دا یتیم!
 ده‌ییات! ده‌لی دل، خوین گهرمی شه‌باب
 نه‌فره‌ی تاسان بوو،
 که‌وته شوین قسه‌ت، فری به‌شیتاب،
 و بکی تاسان بوو...
 که‌چی نه‌بشیتاب، ین له‌سه‌ر سینت
 بنیسته‌وه!
 لاتبرد له‌ریکلی ده‌وای مه‌حبه‌ت
 دوورت خسته‌وه!

ده‌لی تو فزای قه‌وته‌هیم!
 دلی لاوم رو؟
 مانوی یتیزار ری وه‌عدی واهیم:
 نووری جاوم رو؟

«خۆران» ى رچه شكىن

سەلام لە گوڭگىرى بەريزى بەرنامەى تاپۆ. هيوادارين بەختيار و سەركەوتوو بن
و نەگەر رەخە ياخود پرسیار يەكەن سەبارەت بە مەبەستە هونەريەكان هەيە، بۆمانى
بنووسن، هەروەها نيمە نامادەين نەگەر پارچە هەلبەستىكى جوانتان هەبن يا
پەخشانىكى ئەحمەى و بۆمانى بنين بە ناوى خۆتانهوه بۆلوى كەينمەو بە شەرتى بتوانين
بپرواى خۆمان سەبارەت بە نووسراوه و شىعرەكانتان دەربرين و ماوهى ئەمەمان هەبن كە
هەلە بەرچاو و ديارىەكانى نووسراوهكان راست كەينمەو.

مامۇستاي نەمىر گۆزان سەرە تا دامە زىنەرى شىئىرى ئونى كوردى بوو و يەكەم
 كە سىنك بوو كە رچەي شكاند و كەموتە پىش شاعىرانى دواي خۇي. رىنگايەك كە
 مامۇستاي بەرزى كورد لە هونەرى شىئىرا گرتى بەر، تا نمو رۆژە كەس پىشا نەزىشتىبوو.
 بەلام دۆزىنمەو و ئىداع و خولقاندنى هونەرى وەك ھەموو شىئىكى ئونى و بگرە پتر لە
 ھەموو شىئىكى ئونى پىنوستى بە نازادى بىر و پروا و سەر بە خۇيى و بىمەتتى مىشك و
 ھەلواي ئەم كە سە ھەيە وا يەكەم دەسپىنكەر و دۆزىرەو و خولقەتەرە. مامۇستا گۆزان لە
 ناو خەلگا ژباوو، لە حوجرەي قەقىيان، لە دىوھخان و خانەقا، لە شار و لە دى، لە ناو
 ھىل و شارىا وەك يەك شارما بوو. ھەروھەا تىراوى سەرچاوى ئەدمى كۆنى كوردى و
 ئەم ئەدەبانەي تر بوو كە كارىان كەردبوو سەر ئەدمى كوردى. جا بە ھۆي ئايىنمەي يى
 تىنكە لايەتى مېژوويى و ھەرمى و شى تەرەو. لەبەر ئەمە گۆزانی نەمىر لە پىشا شىئىرى
 ھەرووزى كوت و لەم شىئەيە شدا ھىز و دەسلات و مامۇستايى خۇي تەواو
 دەر خستو. زۆر مەزمونى وا ھەيە كە مامۇستا ھەم بە شىئەي ھەرووز و ھەم بە شىئەي
 ئونى كەردوويە تى بە شىئەر. وەك ئەم مەزمونەي چوونە كانى و ناوھىتانی ئافەرەتان لە
 كوردستان، كە سووژە و ھەيئەتتىكى خۇمالى و ناسراو لە ناو كورد و ئەدەبەكە يا.

«رىي كانى قوبان مونتە زىرى جىلەيى نازە» يەكەنكە لە شىئەرە ھەرە جوانە كانى
 مامۇستا. لەگەن ئەمەشا بە گونەرى ناچارىەك كە شىئەي ھەرووزى بىز شاعىرى
 ئەھمىيەتتە پىشمەو زۆر وشەي ھارمىي و لىكدانەو و تەجىبىرى ئەدەبەكانى ھاوسى تىدا
 بەر جاو ئەكەوى و شاعىرى ناچار كەردووە لە باتى قوربان بۇھاتنەو شىئەرەكە بلى
 «قوبان»! ھەروھەا مامۇستا ئەم مەزمونەي لە جىگايەكى ترا بە قالسى ھەرووزى و
 ناوھەركى نۆقوہ كەردووە بە شىئەر و ئەلى:

ھەموو بە ھەسرەتەو گول لەكەن نساى رىت

بزانىن ناخو گولنى كنى بە دلتمەو ئەلكىت.

گولن به دلمو ملکان به مانای نهمه که گولنی کام گنج کار نه کاته سهر ههستی کچهانته. ته عییریکی تهواو نویه و وینهی له ویزی کوردیا نیه. ماموستا به شیوهی نوی، نوی چ له باری کاکل و چ له باری تۆکلهوه نهم مه بهستی کردووه به شیر. گۆران ههست نهکا بۆ شاعیریکی پشکمو تۆو تهیا شارهزایی به نه دبئی کۆن و تهیا نه دبئی نه تمهوهکی و هه ریمه که ی بهس نیه. ههست نهکا بهر لموه هه ریمی رامیاری یا په که تی گشت مروڤ یته دی پتو یسته له ویزدا به تایبته له شیرا که له هه مووه هه ریمی تر له عاتیفه نزیکتره نهم مه بهسته نه دبئی پشکبی و مروڤ بن نموه چاو له زمان و زانیاری و نه تهوه و هه ریمه که ی بگری، نه دبئی یته په ک خیران و بۆ نهم مه بهسته شاعیر پتو یستی به روانین و شارهزایوون به سهر ویزی پیگانه دا هه یه. باشر وایه که شاعیر خۆی زمانی پیگانه بزانی و بێ نموه ناچار بێ وهرگیزاوی نووسراوه کانی لاوهی بخوینیموه بتوانی راسته وخۆ له گه ل بیر و ههست و عاتیفه ی شاعیری لاوهی تیکه ل بن تا دیوانه که ی برانس و شیلی و شکسپتر بخوینیموه و پاش خویند نموهی دیوانی برانس، بهم جۆره شاعیرانه به چن به تانی جواپیه کانی و بلی: دیوانه که ی برانس که نه خمه ی شیر ی نه دبئی کچه پشه که ن یان نه گری. راستی جوا تر له گریان و پشکه نینی نافرهت چی هه یه؟ هه ردوو نهم دوو حاله ته، واته نهم په ر و نه مه په ری تین درانی عاتیفه نه به نه هۆی دهر که وتنی گه وه ری به ورشه ی هه ناوی نافرهت، یانی نهو نادمیزاده که تان و پۆی له ههست و نه رمی و خۆشمو یستی پشکهاتوه.

گۆران، گهواره ترین شاعیری کورده که که لێن و قوژبئی گهانی نادمیزاد نه پشکنی و رووناکی شیر ی نه خاته سهر تاریکایی ههست و عاتیفه ی مروڤ. گۆران هه ره نهو شتانه نه دبئی که هه مووه نادمیزاد ێک له دلیا ههستیان نهکا. به لام ناتوانی دهریان بری. گهواره ترین جیاوازی شاعیر له گه ل خه لکی ناساییا نه مه یه که په ریزادی خنجیلاته ی ناو په رده ی خه یال به ته لیمسی وشه نه خاته بهر چاو و نه به پتیه ته سهر

شانزی دیدار. همو و کس جاری واهیه هست نهکا نهموی له دلیا نهجوشی، له لایه کمه گموره تره لموه که له په یمانه ی میشتک و دموونیا بجموختهوه. به لام کاتی نه یمو له پلوروسکی زمانه وه هلیریزی و بیخاته ناو دهمری وشمو نه یینی که له وزمدا نیه ناوی دمریا له گوزه په کا جی بکریتموه.

تکاپه گزی بگرن بزچهن شیریک له پارچه شیرینکی ماموستانی بهرز و نه مر: هر چهن نه کم، لمو خه یاله ی پینی مه ستم،

بزم ناخریته ناو چوارچینوهی ههلبه ستم!

لینگدانموی دموون، قسه ی زمانم

بزچی ومها دوورن له یهک؟ نازانم!

نهمو یست دموون بکرا یموه وهک تومار

دمرکه موتایه دنیای جوانتر له به هار

دمرکه موتایه لوات، هیوا، خموبینین

پرشگدارتر له نه ستنه ی قوبه ی شین!

تا بهرنامه ی داهاتوو به خواتان نه سپرین و به لیتان نه دهین که له بهرنامه کانی ترا باسی نمو شاعیرانه تان بز نه که یین که شوینی گوزانیان گرتوو و ههروه ها پله ی نه مری شیوه ی لوی له شیرمی کوردیا باس نه که یین. تا نهو کاته به ختیار و سهرکه وتوو و ییشان ناواته خوازین.

«شیرکو بیکه‌سی» و «گروغان دواي» «گۆران»

سه لام له گۆنگری به هه‌ست و هونه‌ره‌رمستی به‌نامه‌ی تاپۆ. له به‌نامه‌ی
رابردودا باسی مامۆستا گۆران و شیوه‌ی شیمیرییه‌کانی نمو شاعیره به‌ر زمان کرد و
کوتمان که مامۆستای نه‌مری کورد له پێشا له سه‌ر ریگیا و شوفنی دامه‌زراوی وێژه‌ی
روژگاره‌که‌ی واته‌ شیوه‌ی عه‌رووزی نه‌پۆشت و چه‌ن پارچه‌ی شیمیرینکی هه‌ره‌ جوانی
له‌و شیوه‌دا هه‌یه، به‌لام ته‌نانه‌ت له شیمره‌ کۆنه‌کانی مامۆستا شا که به‌ره‌می سه‌ره‌تای
شاعیری نمۆن، ته‌جیر و لیکدانمۆه‌ی نوێ به‌ر چاو نه‌که‌مۆی. مامۆستا گۆران هه‌ستی

کردبوو که به پتی گۆرانی روژگار و پیدابوونی نیاز و پتتهووستی تازه له ناو کۆمهله که یا شیمری عهرووزی ناتوانی و نابنی لهما زۆرتر بخایهنی و بمیتتهوه. نهم پتتهووستیه له چهند لاهه ههست نهکرا؛ یهکهه نهمه که نیترو ههک پتتهوو شیمر مهزه ی مه ی ناو کۆری دهسه لاتدارانی گیرفان پیری مێشکه به تال نه بوو و ته نهها بۆ لاواندنه وه ی گونچه که ی پارمه دار نه ده کو ترا که هه رچی به شکل و روواله ت رازاوه تر بی، باشتر بی؛ شیمر ههروههک سه ره تایی پتتههاتنی، ههروههک فه لسه فه و هزی هه بهوونی نه یکو ت و نه یو یست. دیسانه وه یوو به چهک. چهکی تیژ و گورچک پر، خهوتارین و ترسهین، دوومهه نهمه که هه ر له پتتهووستیه ی عهرووزی، خۆمائی نه بوو، سه رچاوه ی له زانیاری کوردعه نه ده هاته خواره وه و له گه ل تاییه تیه کانی زمانی کوردیش باش رنک نه ده هات، سه هه نهمه که کورد له پتتهووستیه ی هکی له شیمرا هه بوو و به پتی پی نه کو ترا و له زۆر باره وه نزیکه له شیه ی نوی، هه م له بهر کورت و درێژی نیوه شیمره کان و هه م له باری نا هه نگه وه و شیمری کوردی بی نه وه له تاقیکردنه وه بترسن، نه توانی شیه یه کی نوی بگریته بهر.

به داخه وه مامۆستا له کاتیکه گولستانی زهوقی روو له گه شه و پشکووتنی پتر بوو و شاگردانی ههشتا له م سه رچاوه روونا که تیرا نه یرون که چاوی له ژبان پزشی و وێژه و وێژه یستانی کوردی به داخ و مه ی نه ته وه به جی نهشت. به لاه چرایه که مامۆستا هه لیکردبوو پاش مه رگی نه ویش نه کوژایه وه و به ره پی پیا سه کارانی رینگای وێژه ی نوی روونا که کوردعه و شاگردانی مامۆستا له م دیو و له و دیو به رچه ی خۆش کراوی مامۆستا دا رۆیشتن. هه ندیک له گه نه جانی شوینگری گۆران توانیان خۆیان یی به خاوه نی شیه یه کی تاییه ت و هه ندیکی تر هه ر به لاسا کوردنه وه قنیا تیان کرد و نه یاتوانی رینگایه کی سه ربه خۆ لیکدا نه وه یه کی شه خسی بدۆزنه وه؛ به داخه وه له گه نه جانی شاهیری نهم سه رده مه که مه ریان چه شی مامۆستا گۆران له ناو کۆمه له ی

کوردا ژباړون و تال و سوزيان به دريژايي ژيانتيك چيشتهوه و كه ميان شارمزاى زانيارى كوردن، زانيارى به هممو لك و پويه كييموه. كاتى شيركوښكيه س له شونمهواره نويه كه يدا باسى تفهنگ و كاروان و شوكان و ناوړمنكي نه كات، نه لنى منالتيكى تامه زړوى سوارى و غاړكردنه كه هرگيز له شار دمړنه كهوتوه و باسى شوكان و دمروژه سارمه كى نهوى له دمى خه لكى تر پستهوه. مهبه ست نمه نيبه كه نم گه نجانم سهرنه كهوتون و يا شونمهواره گانيان بى كه لكه، به لام له گهر بتوان زمانى شعري خزيان له زمانى خملكى ناسايى نزيكتر بكمنوه و زياتر له ليكدا نيموى پيگانه دوور بكه ونيموه و روو بكمنوه ته هيره تمواو كوردپه كان، باشر سر نه كهن. من ناليم كه گمنجه شاعيره كان خزمه تيان بى نرخه، به لام لام وايه كه شاعير دوو راسپيرى و پكرا له سهرشانه؛ په كه ميان راسپيريه كه كه به رامهر به كومه له هه په تى و نه بى به زمانى نموان بلوى تابتوانى واته و مهبه ستى ناو شيعره كانى بموان حالى پكا، دووه دم راسپيريه كه كه سهاره ت به هونه ر هه په تى و نايى تمواو خوى ته تسليمى نرمه ك بكا كه له قسمو باسى و تويژيدا هه په، چونكه له گهر جوانى و به رزى هونه رى له شيعرا نه بى، قسه ي شاعير له بى به ناموزگارى رووت يا گيترانيموى داستان. شاعير له لايه كموه نه بى خوى له گهل كومه ل ريك بغا له لايه كى تره وه نه بى له كومه ل پيش كموى، به لام نم پيشكموتنه نابى چه شنيك بى كه شاعير نمونده له خه لك و زمانى خه لك دوور كويتهوه كه له بهر چاو گرم بى و تيكه ليش له گهل خه لك نابى نمونده بى كه له گهل نه وان نه ناسر پتهوه. نيسته تكا په گوږ بگرن بؤ سهره تاي شونمه واريكى نونى شيركوښكيه س.

به هزرى تمهنگى كاروانى بن بار، لوتكه كان
له ستيره ي پشكزيان رژانه ناوچاوى به يانى به فرموه

چمه‌كان به‌ر زمين هه‌لسان و هه‌نگيرسان
 نه‌سه‌كان له‌ پيشه‌ي ناگرا ناو دران
 هۆزه‌يه‌ و! «شوكاك» ره‌شه‌با زين نه‌كات
 به‌ قاچي گه‌ردملوول، ناوژمگي لاقاوي بالگرتوو... له‌ نه‌دات
 هۆزه‌يه‌... هۆزه‌يه‌...

نه‌شكه‌موتي گوني شاخي به‌ ماسي تاريكي ناخه‌راو
 و! به‌ر بوو كه‌موت به‌ر تموژمي رووباري خۆزه‌تاو
 هۆزه‌يه‌ و! «شوكاك» ره‌شه‌با زين نه‌كات
 به‌ قاچي گه‌ردملوول... ناوژمگي
 لاقاوي بالگرتوو له‌ نه‌دات
 ره‌گ نه‌ين چۆخه‌ي ژان له‌ به‌ر كات
 بۆ نه‌موي له‌ به‌ردا گول بروي
 ناو نه‌ين خۆي تال كات، بۆ نه‌موي
 په‌ل و پۆي تينوئي... خۆر بگري!

له‌م شيمه‌ردا كه‌ ته‌واو له‌ سه‌ر شينه‌وي نوپه‌، شاهه‌نگ هه‌يه‌، به‌ لām وه‌زني
 هه‌رووزي و قافيه‌ به‌ر چاو ناكه‌ون. كاپه‌ به‌ نه‌لفاز و ته‌شبههي تا نه‌مرۆ نه‌كراو له‌ ناويا
 زۆره‌. نه‌مونه‌ زۆره‌ كه‌ خوينه‌رموه‌ پيش نه‌مه‌ كاكه‌كه‌ي هه‌ست بكا ناچاره‌ به‌هه‌ر ژينته
 سه‌ر توپكه‌له‌كه‌ي! قاچي گه‌ردملوول، ناوژمگي لاقاوي بالگرتوو، نه‌شكه‌موتي گوني
 شاخي به‌ ماسي تاريكي ناخه‌راو و زۆر ته‌شبههي تر كه‌ شيمه‌ره‌كه‌ له‌ به‌ر چاو نه‌كه‌ن به
 ته‌له‌سم و جادوو. نه‌گه‌ر كاك شيركو نه‌م هه‌موو زۆره‌ي بۆ خۆي له‌ هه‌تايه‌ باشتر نه‌بوو.
 تا به‌رنامه‌ي داهااتوو به‌ خواي گه‌وره‌تان نه‌سپيرين.

مه مەد سەندیتی مه هه موودی، به شوین ماموستا گۆران هه

گۆران مه لکه مۆتهی شیمیری کوردی، له عێراقا چاوی کردمه، لهوی ژیا، لهوی
ههلی داو لهوی چاوی له جیهان پۆشی. شیمیری شیوهی نوی نه گهر به گۆرانیش
دهس پهنه کرای، لانی کهم نهوه قسهی تیندا نیه که به هوی گۆران هه پتهو بوو، رازاوه و
جینگای خوی کردمه. گۆران نهوینداری راستی و رهوانی جوانی بوو؛ چ له سروشتا و
چ له ئافره تا. بویرانه کوتی: جوانی له خواوه به هره یه که پر به پست بۆ ئافرهت و کوتی:

به لآم ته بيمعت همرگيزاوه مرگيز

بى رووناكسيه بى بزهى نازيز
خوږه قهقهه زهى كه فچهرينى چم، شنه ستهرى دارى گويز و توو، تووله ماري
رنيه كه ده خوشيخته ناو دارستان، گاشه بمردي كه گهر دويون تلي پي نمداوه،
كژنگه زرينه پاش باراني زور، گوله بږوژه پوزمردى چاوكال، هم مووى نمانه و
گش جوانيه كي ترى سروشت بونا فرت، هڅى ليكده انموه و هستى نايينى بوون. گياني
شادين كه به ساكارى و دلپاكى لادنيه كمه كوټى: خواى يه كه مين جوانيه له بارى
ناينموه.

گوزان له وتو بوو، له وينداری دل پر له هستى جوانى و لهو خه ياله واپتى
مه ست بوو، باش توانى پيخاته ناو چوار چنوهى هملبه ستى. شميره كانى نه ربه رمبى
بنيوده و ناسيوناليزمى تمواو ويشكى نيزيك به فاشيزمى لينوه دى، نه بى دهر به ستى
شيمرى ليندويدياليسى (Individualism) له كژمه ل تهريك بوونى پتوه دياره. له دوو
نمونه به بڼه هله دا كه به داخموه له همر دوو بارا تاقمى و همامان هن، كه يا همر
خزيان نه يين، يا همر گملى خزيان و لايان وايه شهر، شهرى نتيوان دوو ره گزه، يا دوو
هوز، يا دوو گهل و تمواو له چلوني چينا يه تى و نابوورى دوور و....

گوزان و هماغه نه بوو. نادمه سيزادى كى تپگه يشتووى شاعير بوو: به لآم شپوهى له
هغرا قدا پاش خڅى په پرهوى زور بږ په يدا نه بوو. له بهر چى و هماغه بوو؟ خزان ليكيدنه وه.
چونكه باسنگى تره و ليرمه دا جيگاي نايتموه.

به داخموه كه ناچارم له موه بلنم كه شاعيرى كورد له هغرا قدا نه پانوايوه رنهر
بن: زياتر چاوليكره بوون. شويتگر تووى كژمه ل بوون، بن له موه همليك بدن بږ گوزينى
به رهره پيش بردن. له بهر له موه شميره كانيان زمانه زخاى بنيوده يه و ربه رمبى ساكار.
مه به ستم شاعيرانى گه نجه، نه كه له موه برايانه ي رابردو. يه كينك له و نيسمعه داده

به فیروزچووانه به لای منهوه «هه ژار»، که به راستی خه ساره. کهس نییه پتی بلنی
 مامۆستا! خوین، نهویش خوینی ئاده میزاد، نهویش بهم شیره گشتیه که تو کوتووته
 چۆن پس نه بن؟ و ئایا گورو فیچقهی خوین له بان تیخی دهبان له شیمرا هیتانهوه،
 خوروی سادیسمی و پیاوکوژی له گهلا هاندان، له کاتینکا کابرا هات و گوئی: «براله،
 ئاده میزاد یه کن و نهوهی تۆ به روانهت نه یینی شهی نیوان دوو نه تمهوهیه، له راستیدا
 شهی نیوان دوو ئابوورییه» سوودی چیه؟ لێرهدا مه بهستم ره خهنگرتن نییه و زیاتر
 له سه ره ئه باسه نارۆم؛ به لām نه مهوی بلیتم که شیرهی مامۆستا گۆزان پاش نه مانی خوی
 له حیرا قا پهرهی نه گرت و له لێرانا زیاتر هۆگری بۆ پهیدا بوو. یه کێک لهو په پرهوانه ی
 شیمری گۆزان، مامۆستایه کی گهنجه، به ناوی مامۆستا محهممه ده سه ددیقهی
 مه محموودی موکریان ی.

هه له بهت نهو مامۆستایه هیشتا نه یه توانیهوه شیره یه کی تایه تی و سه ره به خۆ
 بدۆزێته وه و نه وهک قالب و دیوی دهره وهی شیمره کانی له هی گۆزان ده چی، به لکۆو
 ههر ناوهرۆکی شیمره کانی شی هه مان ناوهرۆکی شیمری گۆزانه. نه مه ش شیمره کانی
 مامۆستا محهممه ده سه ددیقهی مه محموودی:

خوهری هه لێ دێر، شمشالی شوان

که بۆ هه له بهست ئیلهامی خوان

چه نه ده سۆزن، چه نه دێر او یین

لای لایه نه بۆ کۆرپه ی نهوین

ده می به یان شنه ی شه مان

دلی بن تین دینێته حال

وه نه وشه ی کز له نیو ته ما

نه خاته ناو کۆری مه ما

به پشټ پشټی قامکی مروشت
 وه غتن که خور پرشنګی رشت
 گیتی هه مووی دهشت و کینو
 بزهی زینوینې دینته لیتو
 به نامه نګی هه مووی بهمار
 فرمینګی شادی دینته خوار
 له چاوی نامه نامه
 به موژده یی ژبان نامه
 له کینو و تل، دهشت و چیا
 له هر پیری گول یا گیا
 چنده خشینه، چنده جوان ناوونګ
 کاتن که لینی نه دا پرشنګ
 ورشه و تریفه ی مانګه شهو
 له مووچی دل نه دا په ټمو
 نه خاته ناو ناګری موور
 تاسه، مه پیل، هه ست و شمورور
 نهوانه گشت نه دهن به گیان
 ژبان، به لام کامیان
 وهک نیونېګای هی دلدارین
 ناواله ناخی دل کارین؟

ماموزتا گوزان ئەلن:

چەند بە ناھەنگ، چەند سەحراوین

ئەگەرین پوزن یا مەراوین

و کاک مەحمەد سەددیق ئەلن: «چەند بە سۆز، چەند سەحراوین». «وەنەوشە

خاموش لە ژێر تووترا» هە ماموزتا «گوزان»، کاک سەددیقیش «وەنەوشە کز» ی

هەتارە. جگە لە مانە ئەوای شیمەرە کە ناوێرێکی هەر ئەمە یە کە ماموزتا گوزان کوتوو یە:

کام تاسە، کام مەیل، کام چاوەنواوی

تەمە مایو یە وەک هە دنداری

مەن لام وایە کە ئەم شاعیرە هەوینی شاعیرانە لە هەستیا زۆرە و چاوەنواوی ئەکرێ بە

زوو یی رینگای قایە تی سەر بە خۆی، خۆی یلۆزێتمەر.⁽¹⁾

١ - پۆتاشا پەتی پتر لە گەل خۆاڵیخۆشیو و مەلا مەحمەد سەددیق مەحموودی (١٣١٦-١٣٦٥)،

بەروانە دیوانەکی بە ناوی «وەنەوشە»، کە لە ساڵی ١٣٦٧ ی هەتاریدا لە لایەن «نێتیشارانی

سەلاحەددینی ئەبیووی» پەڕە چاپ کراوە.

زاراوه‌گانی زمانی کوردی

سه‌لام له‌گرتگری به‌رنامه‌ی تاپۆ. له‌چهند به‌رنامه‌ له‌مه‌وینشه‌وه ده‌ستمان کردووه به‌لینکۆلینه‌وه‌یه‌کی نه‌وتۆ که‌مه‌موولان و باریکی ژبانی کوردمواری بگریته‌وه. نه‌مڕۆگه‌یشته‌وینه‌ سه‌ر زمانی کوردی. هه‌لبه‌ت سه‌باره‌ت به‌ زمانی کوردی له‌پنشا باسێکمان له‌ به‌رنامه‌ی رابردووا هه‌بوو و له‌ودا به‌شکرده‌که‌ی «مه‌که‌نه‌زی» و «تۆفیق وه‌میی» مان باس کرد و هه‌ر وه‌ها باسی چهن جزیره‌ به‌شکردنی تریشمان کرد. نه‌مڕۆ نه‌و به‌شکرده‌تان بۆ باس نه‌که‌م که‌ به‌ لای منه‌وه له‌ هه‌موان باشره، به‌م چه‌شه‌:

زاراوه‌ی کرمانجی ژوورو یا شیمال، په‌که‌م. زاراوه‌ی کرمانجی خواروو یا جنوب، دووهم. زاراوه‌ی گۆرانی، سه‌هم. زاراوه‌ی کرماشانی، چواره‌م.

هه‌لبه‌ت له‌ ناو لکی نه‌و زاراوه‌ نه‌سلیانه‌شا جیاوازی هه‌یه، واته‌ هه‌رعی موکری له‌گه‌ن هه‌رعی سوله‌یمانییا که‌ هه‌ردووکیان لکی زاراوه‌ی کرمانجی خواروون، جیاوازه. شێه‌ی دووان و مه‌خره‌جی پشه‌کان و پالێ به‌پشه‌گانه‌مه‌دان، واته‌ ته‌کیه‌ له‌ سه‌ر

حەرفەكان و چەشنى ئەدەي پىتتىكى تايەت لە سولەيمانىيا لەگەن مەھاباد و بەشەكانى تىرى موكرىيان جىيايە. بۇنمۈنە، پىتى دال لە سولەيمانىيا دالى كلۆرە بە تايەت لە دوايى وشەكانمە، ئەلئىن: سەدۈپەنجا. بەلام لە موكرىيان بە تايەت لە دەورۈپىشى مەھاباد ئەلئىن: سەدۈپەنجا. دالەكە باش دەورەپىر. جار جار لە سولەيمانى و دەورۈپىشى سولەيمانى دال چەشنى گاف تەلەفۈز ئەكرى، بە تايەت ئەگەر پاش دالەكە كە پىتى دوايى وشەيەكە، وشەيەك يەن كە پىتى يەكەمى لەگەن دالى كلۆرا بۇ كۈتۈن قورس يى، ۋەك ئەم شىئەرى مامۇستا گۇران: «ھەر چەن ئەكەم ئەم خەيالىە پىتى مەست»... ۋەھا دىتە بەرگۈي كە بلىن: ھەر چەنگەكەم!

... جىياۋازى زۆرە، ئەمەش يەكپانە كە لە سولەيمانى زۆرتر ئەم «ئەلف» انە كە لە پىش «نۈن» ۋە ھەلەكەتۈن ھەر ۋەك خۇيان بە «ئەلف» تەلەفۈز ئەكرىن، بەلام لە موكرىيان بە تايەت لە ناۋ عىلى دىۋىكرى و مامش و پىران و مەنگۈرۈ گمۈركى بەشى «مەھاباد» و «ئەلئىن» ئەم «ئەلف» انە ئەكەن بە «ى»، ۋەك نىو. ئەم جىياۋازىيە واتە گۇرانى «ئەلف» بە «ى» لە نىۋان شىئەدۋانى «مەھاباد» و «سە» شا ھەيە. لە «سە» ئەلئىن: «پا»، لە «مەھاباد» ئەلئىن: «پى». ئىنلا تى دەورۈپەرى مەھاباد ئەلئىن: لە شارى بوم. لە جىنگاكانى تر ئەلئىن: لە شار بوم. يا بۇنمۈنە مەھابادى ئەلئىن: «دەستەم دا تەنگى» و سەيى و سەقزى و سولەيمانەيى ئەلئىن: «دەستەم دا تەنگ» يا «دەسم»، لىزەدا مەبەست «ى» دوايى تەنگە، نەك دەس و دەست: كە ئەمىش خۇى جۈزىكە لە جىياۋازى ۋەك «دەس و دەست»، «ماس و ماست»، «راس و راست»، ئەمانە ھەمۈيان جىياۋازىن لە شىۋەى دۋانا و لە وشەشدا جىياۋازى ھەيە. ۋەك «قاج و لاق»، «خاس و باش و چاك» و زۆر وشەى تىرىش. بەلام ئەم جىياۋازىيە بچوۋكانە ۋەمانىن كە بۇنمۈنە شىۋەى دۋانى سولەيمانى و سەيى و مەھابادى ئەمەنە لە يەك دۋور بىكەنمە كە ئەكرى بە تىكرىيان بگۈترى زاراۋەى كرمانجى خواروو.

مه‌به‌ستیکى تریش که لیره‌دا نه‌شی بکوئری نه‌مه‌به که به‌پین نزیکی هه‌رنمی زاراوه‌کان له‌یه‌کتر، جیاوازی له‌نیوان لکی زاراوه‌کانا په‌یدا نه‌بین، وه‌ک نه‌مه «مه‌هاباد» هاو سنووره له‌گه‌ل «ره‌زاییه» و کورده‌کانی ده‌وربه‌ری نمو شاره، وه‌ک: «شکاک»، «هه‌رکی» و نزیکه له‌کورده‌کانی ده‌وربه‌ری «خۆ» و «شاپوور». وه‌ک «جه‌لالی» و «میلائی» په‌کان. له‌به‌ر نه‌مه زۆر وشه‌ی زاراوه‌ی کوردی کرمانجی ژوو‌روی لموان وهرگر توه، وه‌ک نه‌مه له‌مه‌هاباد و له‌ناو دانیش‌تووانی ده‌وربه‌شتی مه‌هاباد زهر بولمه‌س‌لنک هه‌یه، نه‌لی: «نه‌گه‌ر زانیان نه‌زم، نه‌گه‌ر نه‌یانزانی دزم!». له‌کاتینکا نه‌کوئری که که‌سینک بۆ کارینکی خراپ چووین و سوود وهرگری له‌ناسیاوی خۆی لای نمو که‌سانه که کاره خراپه‌که‌یان له‌گه‌ل نه‌کری. نه‌ز لهم زهر بولمه‌سه‌له‌دا وشه‌یه‌کی کرمانجی ژوو‌روه و به‌مانای «من»، نه‌گه‌ر زانیان نه‌لیم منم، نه‌گه‌ر نه‌یانزانی دزیه‌که‌یان له‌نه‌که‌م. یا نه‌لین: «رو‌نیشه‌!» وه‌ک «رو‌نه‌» ی کرمانجی ژوو‌روو. به «سه‌گ» نه‌لین «کۆک»، هه‌لبه‌ت «سپۆت» و «سه‌گ» و «سه‌» شی پین نه‌لین، که «کۆک» و «سه‌» له‌کرمانجی ژوو‌روو وهرگیراون. سه‌له‌به‌ر نه‌مه که له‌زاراوه‌ی گۆرانی نزیکه‌روه‌ی نمو زاراوه‌ی زۆر وهرگر توه. بۆکان و سه‌قز که له‌نیوان مه‌هاباد و سه‌دا هه‌لکه‌وتوون شیوه‌ی دووانیان که هه‌ندیکى له‌مه‌هابادی نه‌کا و هه‌ندیکى له‌سه‌یی نه‌چن، نه‌مه بۆ زاراوه‌ی کرمانجی ژوو‌رووش هه‌ر دروسته. شیوه‌ی دووانی بارزانی که ناوباره‌توه و نزیکه‌ره له‌زاراوه‌ی کرمانجی خواروو؛ وشه‌ی لهم زاراوه‌ی زۆتر تیندایه، به‌لام «ستر» *structure* و نه‌ساس و پایه‌ی زمان له‌هه‌موو زاراوه‌کانا په‌که.

با‌هه‌چینه‌وه سه‌ر باسه‌که‌ی پینشوومان؛ کوتمان که «کوردی»؛ زاراوه‌ی گموره‌ی هه‌یه، کرمانجی ژوو‌روو، کرمانجی خواروو، گۆرانی، کرماشانی.

۱- کرمانجی ژوو‌روو، زاراوه‌ی کورده‌کانی تورکیه و نه‌رمه‌نستانی

شوورپه‌وی و کورده‌کانی سووریه‌یه، شیمالی کوردستانی عیراق و کورده‌کانی
غهربی زریه‌ی بچووکی ره‌زاییه و کورده‌کانی قووچان و کورده‌کانی
دمماوندیش به کرمانجی ژووورو نه‌دوین.

٢- کرمانجی خواروو، زاراوه‌ی کورده‌کانی جنوبی کوردستانی عیراق و
کورده‌کانی غهرب و شیمالی غهربی ئیرانه، هه‌لبه‌ت له‌ غهرب، کرماشان و
دهوربه‌ری لی جیا نه‌یتوه که نموان خویان نه‌کونه سه‌ر زاراوه‌یه‌کی تر به‌ ناوی
کرماشانی و له «شیمالی غهرب» یش دهورپشتی ره‌زاییه‌ی لی جیا نه‌یتوه که
نموانیش کوتمان به زاراوه‌ی کرمانجی ژووورو، یا شیمال قه‌ نه‌کن.

٣- کرماشانی، که خه‌لکی کرماشان و سه‌رپێل زه‌هاو و قه‌سری شیرین
و نیلات و خیتلاتی دهورپشتی نمو شارانه بهم زاراوه قه‌ نه‌کن.

٤- گۆرانی، نهم زاراوه زۆر له فارسی کۆن نزیکه و گۆرانی زۆر به سه‌را
نه‌ها توه. له به‌ر نه‌مه هه‌ندێ ئه‌لێن که ره‌نگه نمو زاراوه کوردی نه‌بن. نه‌مه هه‌له‌یه‌کی
گه‌وره‌یه و گۆرانی بی گومان کوردیه، به‌لام کوردیه‌کی کۆن و نزیک له کوردی
مادی. توفیق وه‌ه‌بی له به‌شکرده‌که‌ی خویا لاویکی له زاراوه‌ی گۆرانی نه‌بردوه و
بۆمن ده‌رنه‌که‌وتوه که چۆن لیکۆله‌ر و کوردناسکی وه‌ک وه‌ه‌بی بهم بی‌ده‌ربه‌ستیه
به‌سه‌ر نهم مه‌به‌سته‌دا تیه‌ربه‌یه؟

زاراوه‌ی گۆرانی به زاراوه‌ی «هه‌ورامی» ش نه‌ناسی، واته زۆر که‌س له باتی
زاراوه‌ی گۆرانی نه‌لێن زاراوه‌ی هه‌ورامی. له کاتینکا هه‌ورامی لکینکه له گۆرانی، به‌لام
له به‌ر نه‌مه له ئیران و عیراقا نه‌و که‌سانه که به گۆرانی نه‌دوین، زیاتریان لکی
هه‌ورامین. نهم ناوانانه باو بووه. که‌مایه‌تی وه‌ک: سیامه سووری و رۆژه‌یانی و
زه‌نگه‌نه‌ش هه‌ر له سه‌ر هه‌ورامی ناو نه‌برین، هه‌لبه‌ت نه‌مه له باری زانستی زمانناسی و
ته‌نانه‌ت کۆمه‌لناسی کوردیشه‌وه هه‌له‌یه؛ به‌شیک زۆر له «سیامه سوور» یه‌کان نیسته

له ئه فغانستان نه ژين و به گزواني نه دوين .

به برنامه ی هم حموته يمان دوايي هات و له به برنامه يه كي ترا نه چينه سه رباسي
ويژه ي كوردی و به شه كانی نمو ويژه به، تا نهوكاته خواتان له گه ل.

هه ره تايه ئ له سه ر ويزه ي گيردي

سه لام له گوئنگري به ريزي به رنامه ي تاپۆ. ريزه وتاريكمان سه باره ت به ژيانى
كۆمه لايه تي كورد دمس پى كردبوو و له چه ند به رنامه يه كا باسى پيشينه ي ميژوويسى
كورد و نه وه ي كه كه ي و له كونيوه ها توون بۆ نه م گۆره پاني ئيرانه، به كورتي كرا.
هه له ت پىم باشه له پيش هه موو شتيكا بۆ چه نده مين جار دوو پاته ي كه سه وه كه من له
هه ريمي ميژوودا ده سه لآتم نه و منده نيه كه گو مانك بۆ گوئنگري به هه ست نه مينيته وه
له ودا كه نه وه ي وا ئه ي نووسم تمواو دروسته يا هه موو ئه و راسته قينه يه كه ميژوونووسان
قامكيان بۆ راداشتروه و نيشانيان كردوه.

بۆ باسى ميژوويسى من خۆم گوئى نه گرم بۆ نووسراوه هه ژاكانى مامۆستاي به رزي
كورد جه ميل رۆژ به ياني و له راستى لانا دم كه زۆر كه لكچيان لى وهر نه گرم.
مامۆستاي دلسۆز له ميژووي ئيرانا ده مستى داوه ته ليكۆ ئيه وه يه كي هه ره به نرخ كه له
پيشا نه ميژوونووسكي ئيراني و نه ميژوونووسه ينگانه كان و نه ته نانه ت ميژوونووسكي

کورډ بهم چه شنه زانسته نو سړاو ټکيان نيه.

ماموستا له ناو ميژووی نيرانا گه پړاوه و همموو نمو رووداوانه که به چه شني په يوه ندي له گه لن کوردا هېووبن، کوی کردوتهوه و خستويه تموه سر يه ک. نم کاره ي ماموستا هم خزمه ټيکي گموره به به ميژووی نيران و هم ټيکوژاښتيکي هېژا به له پتاي کورډدا.

ماموستا به ريځختن و کوکړدنهوه و بردنهوه سر يه کي نمو بنه ماله کورډانه پا نمو عيله کورډانه که چن لاپه به ي پر خه بات و کوکړدنه دانيان له ميژووی نيرانا پر کردوتهوه، بوه موماني دمخستوه که هوزي کورډ تا چ راده يه ک ته نسيري له ميژووی نيرانا هېووه و چوڼ بې پاراستني ناو و خاکه گه ي به رامېر به زوردار و دا گيرکمر وه ستاوه.

بنه مالهي چه سنهويه و شوانکاره و عه ياريه راپه پين و خزمه ت و کوژشيان له ميژووی نيرانا ديار و بهر چاوه. به لام کم کم که س هېووبو بزاني نه مانه کورډ بوون و نسته ش کم کم که س هېه ته واو شارمزي خه بات و شوړشيان بي؛ چونکه ميژوونو وسه کان که بناغهي کاريان له سر ليکوليه وه ي گشتي ميژووی نيران داناوه، به شيکي زور کورتيان بونم بنه مالانه ترخان کردوه.

هېژايي کاري ماموستا جه ميل روژه ياني له مه دايه که نم همموو کښبه ميژوويه له نه ژمار به دهره ي نيراني پشکيوه. نمو په پړاوانه که به هېرېش سه بارت به به ميژووی نيسلام و نيران نووسراون له چاوي تيژبين و بيري وردی شاراوه نه بوون، ته نانه ت به کوژشيکي زال و ماندوونه بوون و عيشقيني نه وتزوه، که هه له پياواني زانست نه وه شته وه، په پړاوه نينگليز ټکانيشي خويندوتهوه و زور جار ماناي وشه يه کي نينگليزي له خوم پرسيوه و به خوکه مزانينکي عالمانهوه سره روي شوين همموو زانستک بووه له م هر نيمي ميژووه دا، جا ناکامي زانست و ماندوونه بوون و نيراده ي

مامۆستا بۆتە چەند پەراو کە ئەکری لە میژووی کورددا ناوی بنری: «ههنگای بهزی سهركموتوو و کاری هیژای کەس نهکردوو.»

هیوادارم مامۆستا بتوانی ئەم چەند پەراوی لە چاپ بدا و خویندکاره کوردهکانمان شارهزای بن کە مۆزه کە یان چ خزمه تیکی به ئیرانی خوشهویست کردوو. هیوادارم کۆسی پاره و چهوتی پیتی قه لایی چاپ، بەردی سارد و گهرمی نه خاته سه ر ریگا و من به ناوی شاگردیکی مامۆستا هه ر نزام له دهمس دی و سباس.

پاش ئەم باسه کە پتیوت بوو بکری، ئەگه ریمه وه سه ر باسه کە ی خۆم. له لیکۆلینه وه که ماندا گه یشتیه سه ر باسی ئەدمی کوردی. بیورن کە من جار جار ناچارم چەند ههنگاوێک لا بدم و باسیکی ئاپۆزنۆین بهیتمه گۆزی. بنگومان ئەم باسه به رووالهت ئاپۆزانه بۆرونگردنمهی دهور و بهری باسه کهمان به که لکن.

وێزه ههروهک ئەزانن باسیکی هه دمی و ریازی نییه و دابراوی و نه گۆزی و قه تمیه تی زانست له هونه را بهر چاو ناکه وی و رهنگه له ههچ لکیکی زانستی مروڤایه تی، واته علومی ئینسانی وهک فه لسه فه و سۆسیۆلۆژی (سایکۆلۆجی - سایکۆلۆژی) ش دا هه تمیه تی زانست نه بن. هونه ر راسته له ئەشیا و حالات و نه فسانیات و ههروه ها له باری بهر چاوی کۆمه لایه تی که لک وه نه گری و تۆشه هه نه گری، به لām کاتی ئەم شتانه برانه بهر دهستی زه میری فه ننان و دهروونی ئینسانه وه، نه گۆزین و به چه شتیکی تر دینه وه دهرومه و خۆیان نه نوێن. بۆنمونه چیا ی «بێستون» وهک بهر چاو نه کموی نه چته ناو بیر و زه ینی شاعیره وه، شاعیریش بۆروانی ههروهک خه لکی تر دوو چاوی هه یه، به لām له دهروونی شاعیرا «بێستون» ته نیا چیا به کی بهرز و بهرده لāن نیه؛ ته نانهت شاعیرێک له بهرام بهر روانگهی بێستونا وهک میژوونوونیکیش بیر ناکاته وه و ناچیتمه وه سه ر رووداوه میژووییه کان که نه مه بهرده نووسی «هه خامه نشی» یه یا «ساسانی»، به لکوو بیر له دلی سوتاو و له شی له

خوێن ههڵکشای «فهراهاد» نهکاتهوه. دمنگی ته شوی و کولینگى «فهراهاد» له موبه برى سنوورى نه فسانه وه، له چىای دهروونى شاعیرا دمنگ نه داته وه. شاعیر وهما له گه ل «بیتوون» و «فهراهاد» و نه فسانه ی «شیرین» تیکه ل نه بنى که خۆى نه بن به «فهراهاد»، پتووسه که ی نه بن به کولینگى «فهراهاد» و دهروونى پر دمنگ و جۆش و خروشى نه بن به چىای «بیتوون» و شیرەى هه ستى نه بن به شیریک گه لیک روونتر لهو کانیاه که له شى «شیرین» ی نه گرت به اوه ش و گه لن سپتر لهو جۆگه شیرەى که له چىای «بیتوون» وه تا ناو گۆلى کۆشکى «خوسره و»، به جادوى هونه رى «فهراهاد» ی نه داز یار سه ره و لێژ نه هاته خواره وه! سه باره ت به «شیرین» و «فهراهاد» گه لیک هه لبه ستەى جوان نووسراوه، به لām هه سوو باسى دلدارى و معد و په ژاره ی «فهراهاد» و «شیرین»، وهک نه وه له بیر چووبیته وه که رووداوه مینژوپیه که و بهردهلووسه کان شتیکی تر نه لێن و کاتى نووسرانى لهو تاشه بهردانه نه به نه وه بۆزۆر بهر له کاتى خوسره و په روێزى ساسانى.

به م چه شنه هم من به ناوى نووسەرى بهرنامه یه گى وێژه یى، به تايه ت نه مجاره که باسه که مان سه باره ت به وێژه ی کورده و هم نه وه به ناوى گوێگرى پشپۆرى نه م بهرنامه یه ما فمان هه یه هه رکام جۆرێک ییر بکه پنه وه؛ چونکه دوو و دوو نیه که بکا چوار. باسى هونه ر و وێژه یه و زیاترى له سه ر لیکدانه وه ی شه خسى و تاکیه. هه لبه ت باشه نه مه شمان له بیر یی که ته نانه ت له هونه ر یشا نه سلیک و مه نقتیک هه یه و هونه ر مه ندیش ناچاره له بهر چاویان گری، جا نه گه ر نه وه ی من نه یلنیم به لاتانه وه دروست نه بوو و ییرێکی تر تان هه بوو، قه یدى نیه هونه ر وهک ناو وایه، له هه ر دهفر و کاسه یه کا شکل و قالبى نه گری

له وێژه ی کوردیا چوار فۆرم و قالبى جیاوازان هه یه:

١ - شیعری وتاری یا به یه ت ٢ - شیعری هیجایی ٣ - شیعری عهرووزی ٤ -

شیمیری نوی

له نه‌دیمی نه‌سرواته وێزه‌ی په‌خشان باس ناکه‌م، له‌به‌ر ئه‌مه‌ که‌ چه‌شنی تاییه‌تی ژبانی کوردیمواری که‌ تا‌س‌اله‌کانی دوایی سه‌ده‌ی هه‌م‌ده‌ه‌وارنیشی بوو زۆرت‌ر له‌گه‌ل وێزه‌ی هه‌له‌به‌ستدا نه‌هاته‌وه، هه‌له‌به‌ت ئه‌مه‌ له‌ زۆرت‌ری وڵاته‌ خۆزیه‌له‌تیه‌کانا به‌رچاو ئه‌که‌وێ و وێزه‌ی شیمیری هه‌م‌ زووتر ده‌س پینگراره‌ و هه‌م‌ له‌ باری زۆر و که‌میه‌وه‌ له‌ په‌خشان زۆرت‌ره. وێزه‌ی هه‌له‌به‌سته‌ و هه‌نراوه‌ له‌به‌ر ئه‌مه‌ که‌ ره‌وان و له‌سه‌ر زمان سووکه‌، باش‌تر له‌به‌ر ئه‌که‌ری و له‌ سینه‌ی به‌یت بێژانی کوردا باش‌تر نه‌توانی هه‌له‌بگیرێ و له‌گه‌ل گه‌رمین و کونستانی خێل برۆ. له‌و کاته‌دا که‌ نینه‌ قه‌ی له‌سه‌ر ئه‌که‌ین و مه‌به‌ستمانه‌، ئاوا‌ی ته‌نیا به‌ ناوی خێل‌به‌زیک‌ی کورت‌ی زستانانه‌ که‌لکی لێ وهرنه‌گیرا و پاش خێل‌خیری سه‌ره‌تای به‌هار ئاوا‌ی ئیتر ئاوه‌دان نه‌بوو و چه‌ن مالێک که‌ پێان ئه‌که‌وتن پاش مال‌ه‌ی خێل له‌ ئاوا‌یا، نه‌مانه‌وه. ژبانی ئابووری کوردیمواری له‌سه‌ر بناغه‌ی ئاژه‌ل‌داری دامه‌زرابوو و کۆمه‌لی ئاژه‌ل‌داری کورد له‌به‌ر هات‌و‌چوێ هه‌میشه‌یی له‌ گه‌رمیه‌وه‌ بۆ کونستان و گه‌رانمه‌وه‌ی له‌ کونستانه‌وه‌ بۆ گه‌رمین، دهره‌ت‌ی خۆنده‌واربوونی که‌م‌ بوو، چونکه‌ خۆنده‌وار بوون پتووستی به‌ قوتابه‌خانه‌ دروست‌کردن و نیشته‌جێ بوون هه‌بوو و ئه‌مه‌ کاری کۆمه‌لی ئاژه‌ل‌دار نه‌بوو، له‌به‌ر ئه‌مه‌ نه‌دیمی نووسراوه‌ نه‌توانی په‌ره‌ بگیری. شیمیر ئه‌که‌را به‌ یاد به‌سپهری و له‌به‌ر کرێ، به‌لام‌ نه‌سر نه‌ده‌که‌را. به‌م‌ چه‌شه‌ وێزه‌ی وتاری که‌ هه‌ر باش‌تره‌ بێن شیمیری وتاری له‌ کوردیا په‌یدا بوو.

له‌ به‌رنامه‌یه‌کی ترا له‌سه‌ر ئه‌م‌ باسه‌ ئه‌ر‌ۆین، خواتان له‌گه‌ل.

بهیت نه‌واو به نان‌وپۆی خۆمانی چەندراو

سەلام لە گۆنگری بەرزێری بەرنامە ی تاپۆ. لە بەرنامە ی پێشودا کوتمان که
شێوه‌ وێژه‌یه‌کانی شێمری کوردی بریتین لە چوار شێوه: «شێوه‌ ی شێمری وتاری» یا
«بەیتی»، «شێمری هێجایی»، «شێمری سه‌رووزی» و «شێمری نوی». هه‌روه‌ها له
وتاری پێشودا باسمان کرد که له‌به‌ر چۆی شێمر به‌ر له‌ سه‌ر له‌ ناو کوردا و رهنه‌گه‌ له
هه‌موو خۆزهره‌ لاتێشدا په‌یدا بووه‌.

«شێمری وتاری» یا «به‌یت» به‌ لای منه‌وه‌ گه‌نجیکی هێژا و سامانیکی گه‌وره‌ی
زه‌مۆق و چێشکه‌ ی هۆزه‌که‌ مانه‌. هه‌ر له‌ به‌ر نه‌مه‌یه‌ که «باسیل نیکیتین» و «خاچاتوور
نه‌بوویان» شاعیری نه‌رمنی نه‌لێن: «فۆلکلۆری کوردی نه‌مه‌نده‌ پر و به‌رز و خه‌یره‌مه‌نده‌
که‌ هۆزه‌کانی تری هاوێسی کوردیش که‌ لکیان لێ وهرگر تووه‌ و که‌وتوونه‌ ته‌ ژێر
ته‌ ئسیره‌مه‌وه‌».

ئه‌م کوردنا سه‌له‌ راست نه‌که‌ن! بۆ نه‌مونه‌ به‌یتی «خه‌ج و سیامه‌ند» که‌

«هوانس شیراز»، شاعیری نهرمه‌نی کردوویه به شیمز، تمنانه‌ت نه‌ومنده ناوهرۆکی به‌یته‌کی به خۆمانی زانیوه که سیامندی کردووه به نهرمه‌نی و بهم چه‌شه به‌هره‌یه‌کی له فۆلکلۆری کوردی کردووه به نییی هۆزی نهرمه‌نی.

به‌یتی «مهم و زین» له‌گه‌ل نه‌مه‌شا که به چهند ره‌وایه‌تی جۆربه‌جۆر کوتراوه و به‌شیکی زۆری له نه‌فسانه و ئوستوووه تیکه‌ل کراوه، له لایه‌ک «مهم» ی «نالان» و له لایه‌کی تر «مهم» کۆبی میره و تمنانه‌ت ناوی «حه‌له‌ب» و «برایم‌پاشا» ش که روون نیه چۆن هاتوونه‌ته‌وه ناو به‌یتیکی کوردی‌یه‌وه، له به‌یته‌که دابراوه. به‌ئێ پاش ئه‌وه‌مه‌سوو گۆرانه و له‌گه‌ل ئهم گشت گێژانه‌وه له یه‌ک دورانه‌ش کاتی «له‌حه‌مه‌دی خانی» نهرمر به‌یته‌کی کردووه به شینوی هه‌رووزی، له شیرهی گیان و زموقی خۆی زۆر مه‌به‌ستی خواناسانه و فه‌لسه‌فی هه‌ل‌ب‌شۆته ناو به‌یته‌که‌وه؛ به‌لام ئاکامی کاره‌که‌ی «خانی» به‌هۆی پیتووسی جادووکار و پیری شاعیرانه‌ی خۆی و ناوهرۆکی تیر و ته‌یاری به‌یته‌که‌وه، بۆته شاکارێک که وێژمه‌ناسیکی گه‌وره‌ی شوهره‌ی له به‌رزیا نه‌یخاته پان «شانامه‌ی فیردوس» یه‌وه و به‌یه‌کتێک له سن شۆینه‌واری گه‌وره‌ی خۆره‌لاتی ناو نه‌با.

شینری به‌یتی زۆر تر باسی رووداوه‌ میژوو‌یه‌کانی ناو کورد نه‌کا و یا خۆی به‌وه مه‌به‌ستانه خه‌ریک نه‌کا که له ناو کوردا جینی ریز و خۆشه‌ویستین، وه‌ک به‌یتی «دمدم»، به‌یتی «قه‌ر و گۆله‌زهر»، به‌یتی «شینخی سه‌نمان» – که ئهم به‌یته مه‌به‌ستی خه‌یره‌ کوردیشی تیدا‌یه‌ – به‌یتی «زه‌نبیل فروش» – که زۆر له سه‌رگۆزه‌شتی «بوودا» نه‌چێ – به‌یتی «ناوهره‌حمان‌پاشا»، به‌یتی «شیر و که‌ل»، به‌یتی «مه‌حه‌مه‌ل و برایمی ده‌شپان» و زۆر به‌یتی تر.

له به‌یتی کوردیا شۆینی زانستی ینگانه و دروشمی لاره‌یی به‌رچاو ناکه‌وی و سووژه و ناوهرۆکه‌کان ته‌واو کوردین، له‌به‌ر نه‌مه به‌یت به‌ناوی فۆلکلۆر باس کراوه و به‌ داخه‌وه‌ یێ ده‌ربه‌ستانه به‌ سه‌ر ئهم راسته‌قینه‌دا تیه‌ریون که به‌یت شینوی تابه‌تی

کاتینکی دابراو و دیاریکرای ژیاڼی کورده؛ شینوی ژیاڼی ناژه‌لداری تا نه‌گاته په‌یدا بونی نه‌میران و به‌مانه نه‌شرافه کورده‌کان. به‌لام وهك نه‌زانین به‌یت هه‌رگیز باسی ژیاڼی شارنشین کورد ناکا و له‌هیچ کام له به‌یته‌کاندا نیمه تووشی باسیکی نه‌وتوانین که تهرخان کرابی بۆده‌رباره به‌چوکه‌کانی نه‌میرانی کورد، وهك «به‌درخانی» و «نه‌رده‌لانی» و «بابانی».

به‌یتی «له‌شکری» و به‌یتی «ناوړه‌حمان‌پاشا» هی کاتینکه که کورد نه‌میری گه‌وره‌ی لی هه‌لکه‌وتوو و نه‌م نه‌میرانه تینکه‌ن له‌گه‌ل رامیاری و سیاسه‌تی ئیران و عوسمانی و لیمپراتۆرانی روس. به‌لام به‌یت بیژ کاری شه‌وه نییه که نه‌م پنه‌نده ورده‌سیاسیانه لیکدا‌ته‌وه و هه‌ر له‌سه‌ر پین‌وشوینه‌که‌ی خۆی نه‌روا و به‌گه‌ز و به‌گه‌ی خۆی نه‌پینۆی. «له‌شکری» بۆیه خراپه، چونکه له‌گه‌ل گه‌وره‌ی خۆی خراپ جوول‌اوه‌شه‌وه، نه‌ك له‌به‌ر نه‌مه که له‌گه‌ل لیمپراتۆری عوسمانی سازاوه و «ینی‌چهری» و سولتانی عوسمانیش بۆیه خراپ و بۆیه له به‌یته‌که‌دا به‌ناوی «به‌لحه‌رؤمی» ناو براون، چونکه میرینکی کوردیان به‌جامینک ژاراو پینگان کردوو، نه‌ك له‌به‌ر نه‌مه که هیرشیان هیتاوه‌ته‌سه‌ر کورد و هه‌بوونی نه‌ته‌واپه‌تیان له‌ناو بردوو.

نه‌مه باسی ناوهرۆکی به‌یت بو؛ هه‌لبه‌ت زۆر به‌کورتی، چونکه له‌سه‌ره‌تای نووسینی به‌رنامه‌ی تاپۆ و بوومه‌لێندا، به‌دریژه‌له‌سه‌ر نه‌م باسه‌چووین و نیسته مه‌به‌ست له‌دوو‌پاته‌کردنوه‌ی ته‌نیا نه‌مه‌یه که کورته‌یه‌ك له‌وتاره‌کانی پێشو و که نژیکه‌ی پینچ سال به‌سه‌ریاندا تێپه‌ریوه‌بیشه‌وه‌یادی گوینگره‌به‌ریزه‌کانمان، به‌لام رواله‌ت و قالبی که‌لامی به‌یت بزانی چۆنه‌؟

به‌یت هه‌روه‌ك له‌ناوهرۆکا ته‌واو کوردییه، له‌قالیشا وه‌هایه. له‌به‌یتا کورت‌ودریژی میسراع یا رازاندنوه‌ی رواله‌تی وتار به‌چه‌شنی که له‌شینوی هه‌رووزیا هه‌یه، له‌به‌ر چاوانیه و به‌گرنگ داناندن. له‌به‌یتا مووسقای که‌لام و

ناهنگی وشه گرنگه و بهس. تیکه‌لی و په یومندی به یت له گه‌ل موسیقا تاراده به که که
هر به یتن به ناهه‌نگیکي تایه تی موسیقا لیته‌دری، ته‌نانه‌ت نه‌گه‌ر وشه و وتاریش
نه‌ین، شمخال‌ژهنیکی کورد نه‌توانی به یتیک لی‌بدا و گوینگر خیرا بزانی که خه‌ریکی
لیدانی کام به یته.

گوینگری به‌پیز باشه نه‌مه بزانی که لهم به‌زنامه‌دا نئمه باسی ژیانی کوردواری
نه‌که‌ین، ژیانی گشتی کوردواری و کارمان به‌سر نه‌مه نه‌داوه که شاه‌یریک و یا زانا و
نوسه‌ریکی به نه‌تموه کورد، به هه‌ره‌بی و یا زمانیکی تر چی نووسیه، نووسین به
چه‌شنی که هه‌موو لایه‌ک بگریتموه و له هه‌وینلی گشت که سینکا بن، له جامی‌مه‌ی
ناژه‌لداری کوردا نه‌بوو. له به‌رنه‌مه و ژۆه‌ی نه‌سر نووسینیش تا کاتی که ژیانی شارسانی
کورد دامه‌زرا و سیلوی خیل‌ت له هات و چۆی گه‌رمین و کویستان دامرکا په‌ره‌ی
نه‌گرت.

نه‌ئین به‌لگه‌یه‌ک دۆزروه‌تموه که به زمانی کوردی نزیک به به‌شی گۆزانی
نووسراوه و له‌و نووسراوه‌دا سکا‌ل‌اکراوه له هیرشی هه‌ره‌ب و کوژانه‌وه‌ی ناو‌رگا و تالانی
ناوا‌پیه‌کانی کورد؛ هه‌لبه‌ت بۆزانی نی‌مه‌به‌سته که نه‌م پارچه، یا نه‌و پسته‌وا
شیره‌کانی له‌سر نووسراوه‌ی کام ده‌وره‌یه، نه‌م‌رۆکه‌ره‌سه‌ی باش هه‌یه و زوو نه‌کرئ
بزانن که پارچه‌که‌هی هه‌زار و چه‌ند سه‌د سا‌ل لێ‌رمه‌به‌ره، یان تازه‌یه و ده‌ستی
کا‌برایه‌کی هه‌له‌په‌ره‌ست بۆ‌ناو و پاره‌کۆنی کردووه و به‌ناوی به‌لگه‌یه‌ک بۆ‌می‌ژینه‌ی
ویژه‌ی کوردی خستویه‌ته‌روو. هه‌رچی بێ‌ کۆن یا تازه، نه‌گه‌رچی له‌باره‌ی
ویژه‌یه‌وه له‌کۆن نا‌چن و دیاره‌له‌سه‌ر شیه‌ی هیجاییه، شیه‌یه‌ک که ته‌نانه‌ت نه‌و کاته
له‌ناو فارسه‌پنشین‌ه‌داره‌کانیشا نه‌بوو، به‌لام هه‌روه‌ک گوتم کۆن و تازه‌بوونی نه‌م نووسراوه
ریگای لیک‌کۆلینه‌وه‌که‌ی نئمه‌نا‌گرئ و نا‌بسته‌مایه‌ی نه‌م بیره‌که‌لامان وابن شیه‌ی
هیجایی به‌ر له‌شیه‌ی به‌یتی له‌ناو کورده‌واریا هه‌بووه. نئمه‌زۆر زانا و مه‌لا و نوسه‌ر و

میتز و نووسی گموره ی کورد نه ناسین که له زانستی نیسلا میا هه لکه وتوو بوون، به لام
 نمو که سانه له گه ل لموه شا جینگای ریزن، نایه نه ناو باسه که ی نیمه وه، چونکه به کوردی
 شونمه واریان نیه و ناساریان سه ر چاوه ی له ژبانی کورد هوار ییمه وه نه گرتوووه.
 تا حه وته ی داها توو که دیسانه وه پیکه وه ده چینمه وه سه ر نه م باسه، به خواتان
 نه سپهرین.

بهیت، بانگه‌وازی بلاوینی ژیر ده‌وار

سه‌لام له گوئیگری به‌هه‌ست و هونه‌ریه‌ستی به‌رنامه‌ی تاپۆ. له به‌رنامه‌ی
پنشوودا گه‌یشتنه‌نم جینگایه که به‌یت یه‌که‌مین و بین تیکه‌ل‌او‌ترین شیوه‌ی وێژه‌یی
کوردیه. شیوه‌ی هه‌جایی به‌تایه‌ت یه‌ست هه‌جایی که له‌گه‌ل‌باری زمانی کوردیا
باشتر نه‌گونجی، له‌شیوه‌ی کوردیا پێشینه‌یه‌کی له‌میژینه‌ی هه‌یه، ته‌نانه‌ت له‌به‌پێشا
زۆر جار تووشی شیوه‌ی یه‌ست هه‌جایی نه‌بین؛ به‌لام شیوه‌ی هه‌جایی به‌چه‌شنیکی
سه‌ربه‌خۆپاش شیوه‌ی به‌یت ها‌تۆته‌ناو وێژه‌ی کوردیه‌وه. وه‌ک له‌به‌رنامه‌ی پنشوودا
باسمان کرد، نه‌لێن که ده‌سته‌ی شم‌ریک له‌سه‌ر پێستی ئاسک نوسراوه‌ته‌وه،
دۆزراوه‌ته‌وه. شم‌ره‌که‌ی باسی هه‌رشێ هه‌ربه‌ نه‌کا به‌سه‌ر خاکی کوردستان و
خاپوورکرانی ئاواپه‌کانی کوردستان و کوژانه‌وه‌ی ئاو‌رگا‌کان؛ لام‌واپه‌ که ژیا‌نی
کورد‌ه‌واری له‌وکاته‌دا نه‌گه‌یشتۆته‌ناو‌پووری زه‌وی کێل‌گه‌ و ئاواپیش به‌و چه‌شنه‌ که له
شم‌ره‌که‌دا باسی کراوه‌ زۆر نه‌بووه. ژیا‌نی کورد‌ه‌واری له‌وکاته‌دا ژیا‌نی ژێر ده‌وار و

ره‌شمال بووه و ئیلاقی کورد له هات و چۆی گهرمین و کۆیستانا بوون؛ ههر له بهر نه‌مه‌ش بووه که له شکرێ ئیسلام به زۆری نه‌یتوانیوه به سه‌ریاننا زالی بێ و شینوی ژایانیان و برۆای نایینی ئه‌وان بگۆڕی که مهنهر به‌رستی یا میترا ئیسم بووه و یا نه‌گه‌ر زۆر پینشکه‌ و تووتر بووبی، گه‌ یشتۆته‌ یه‌زدانه‌ به‌رستی و نایینی زه‌رده‌مشتی. کۆمه‌لی کورده‌واری ئه‌موکاته له سه‌ر ژایانی ئازمۆداری دامه‌زراوه و له ژایانی ئازمۆداریا ناگری نووسراوه‌ی شینری به‌مه‌ ته‌ کۆمه‌لایه‌ تیموه‌ هه‌بووین.

خاوه‌نی تاریخی گوزیده‌ نزیکی حه‌مه‌د ساڵ لهره‌به‌ر باسیکی ئه‌وتۆ نه‌گه‌ڕێته‌وه‌ و هینرش عه‌به‌ب و رووخاندنی ئاورگا و کوشتاری ئیرانییه‌کان باسی نه‌کا. با ئیسمه‌ سه‌ر هه‌له‌به‌ستی سه‌ر پشته‌که. مامۆستا عه‌لانه‌ددین سه‌ ججادی، حوسین حوزنی موکریانێ و چه‌ن که‌سی تر باسی ئه‌و به‌لگه‌ شینره‌یه‌ نه‌که‌ن، به‌لام هه‌چ کامیان نالین که خۆیان ئه‌و نووسراوه‌یان به‌ چاوی خۆیان دیوه‌؛ ئه‌وانیش ههر به‌ گوايه‌ و ئه‌لێن ئیسه‌که‌ نه‌به‌ر نه‌وه‌ و هینشا که‌سی نه‌بیرسیوه‌ ئه‌ی کوا ئه‌م به‌لگه‌ هه‌ژایه‌ له‌ کۆیه‌ و به‌ ده‌ست کام که‌سه‌وه‌یه‌.

حوسین حوزنی ئه‌لێ: «بازیل نیکیتین له‌ په‌راوه‌ به‌ نرخه‌که‌ یا که‌ ناوی «کورده‌کان»ه‌ باسی ئه‌م به‌لگه‌یه‌ی کردوه‌.» من به‌ ته‌واوی به‌ ته‌رجه‌مه‌ ئینگلیسه‌ی که‌ی ئه‌م په‌راوه‌یه‌دا گه‌رام، باسیکی ئه‌وتۆم به‌ر چاوه‌ نه‌که‌وت. بێگومان نه‌گه‌ر وێژه‌ی کوردی له‌ سه‌ده‌کانی سه‌ره‌تای ئیسلاما گه‌یشته‌یه‌ ته‌ ئه‌م پله‌ و پایه‌یه‌، ته‌نیا شوێنه‌وارێکی سن چوار دێری لێ به‌جێ نه‌ده‌ما و ئه‌بوو ئیسمه‌ ئه‌مه‌ر قۆزۆر پشته‌ ئاسکی وه‌ها مان به‌ده‌سته‌وه‌ بوایه‌ که‌ شینری کوردی له‌ سه‌ر نووسراوین. نووسینی شه‌جه‌ره‌نامه‌ی بێ بایه‌خ بۆ کورد نایه‌گه‌یه‌نیه‌ هه‌چ کۆی و زۆتر نه‌یه‌ هۆی سه‌رلێشێوانی ئه‌و که‌ سانه‌ که‌ لێکه‌دانه‌وه‌یه‌کی زانستیان بۆ هه‌موو رووداو و واقعه‌یه‌کی کۆمه‌لایه‌تی هه‌یه‌.

به‌ کورتی بیرمه‌وه‌، له‌م ریزه‌ و تاره‌دا نامانه‌وێ ئه‌مه‌ بچه‌ سه‌پنێن که‌ کورد له‌

زانستی نیسلایا خاوەنی چ پله و پایە یەک بووه و یا گۆی نادەینە باسینکی درۆیا راستی وەک دۆزرانەوهی بەلگە یەکی میژوویی تاق و تەلیا بۆ وێژە ی کوردی. باسی نێمە لە سەر ژبانی گشتی خەلکە، ئەکە هەلکەوتوو و بلیمە تی وەها کە لە رادە ی زانستی گە لە کە یان بەرز تر بوونە تەو. نێمە ئەمانەوهی باسی ئەو هونەرە بکە یین یا ئەو رووداو و ئەو بارە کۆمە لایە تی و ئابووریە بخە یە بەر چاو کە بە چە شتی تەئسیر یان هە بوو لە ژبانی گشتی کوردەواریا و تایە تی کۆمە لی کوردن.

بەیت بانگەوازی بە تەوژمی ژبانی کۆمە لی ژێر دمواری کوردە. بەیت لایەنگری ژبانی ئازاد و خۆنە بەستەو یە بە کشت و کالەو. بەیت ئەوای تیکە لایە تی لە گەل سروش و تەبیە تی رازاوهی کوردستانە. هەر وەک لە بەیتی «شیر و کەل» دا بەر چاو ئەکەوێ. لەو بەیتە دا بەیت وێژ بە ناشکرا لایەنگری خۆی لە شیر – کە نمونە و مەزەری ژبانی ئازادە – دەرنە بڕی و بە سەر «کە لا» – کە ئەویش بە نۆبە ی خۆی مەزەریکە لە ژبانی نێشتە جێی و ئابووری کشت و کال – زانی ئەکا.

هەلبەت ئەین ئەمە بزانیین کە گۆرانی ژبان لە ئازمۆنداری مەو بۆ کشت و کال لە ئەوای هەرنێمە کانی کوردستان دا بە رۆژ و سەعات و سەردەمیکی دا بڕا و دیاریکرا و دەستی پێ نە کردوو. نێمە تەنانت ناتوانین سەدە یەکی تایەت هەڵبە یین و بڵێین ئەو سەدە یە دا ژبانی ژێر خێوەت و دموار، ژبانی گەرمین و کۆنستان چوونی خێلات گۆراوە بە ژبانی ناو ناوایی و خێلات لە کۆل کەوتن و نێشتە بوون. لە بەر ئەمە ناشتوانین هونەری تایە تی ئەو دوو چە شتە ژبانە ش لە پەرژینی سەدە یەکی تایە تا دامەزرێتین و هەر لە بەر ئەمە یە کە نێمە لە ژبانی کۆمە لی ئازمۆنداری کوردا ئە یسین کە شیعری عەرووزی هە یە و هی سەرای ئەمیرە کوردە کانه و هەر وەها ئە شبینین کە لە ژبانی کشت و کالی کوردەواریا بەیت نە گوێری. بە لām نە شیعری عەرووزی ئەو کاتە و نە بەیتی سەردەمی ئابووری کشت و کال، ئەو هیز و توانایە یان لێه کە ئەین بیانێ. لە

راستيا شيمري هرووزي سهرای نه ميره کورده کان چه شنيک به پيرمهو چوون و
نيستيقاله له گوزاينک که چيني تيز و ته سېلي نموکاته به پيرستي نه زاني. واته شيمري
هرووزي يې نموه بتواني له ناوي همواي کومه لابيږي و له ناو باغچه ي هه ناوي گشتيا
بروي له کوڅکي نه ميران و له گولډاني سر هيلاي خانووبهره ي چمن قاتي نهوانا
نه پشکوي. ښکومان نه و گوله دمنښته لهو گولډانه ته نگه دا ناتواني به خوي يې و چرو
دور بکا و بڼي خوشي به هممو لايه کا بللو کاته وه.

به پتېښي له سردمي زهوي کينگه شدا خاوهني باريکي نموتويه و نمويش
ناتواني به هير و پهره گر و پتمو بې، چونکه نير لهو سردمه دا بهيت نيازي گشتي
کوملي لشته چي نيه و چيني خوارمه به بهيت گوتن له راستيا نه يموي بگه رېتموه بز
سردمي پيشوو؛ يا لاني کم، يادي سردمي پيشوو که بهرمنگاري چينه کان هينده
زور نه بوو له دمووليا زيندوو کاتمه.

بهم چه شنه شيمري هرووزي سردمي نازمډاري نه بې به لاي لايي بز
کوزپه يک که هشتا له دايک نه بروه و شيمري به يتي کاتي نابووري کشتوکال نه بېته
گريان به سر مردويه کا که نير زيندوو ناپتموه.

ديسانموه باسه که مان دريږه ي نه بې و له بهرنامه يه کي ترا که پتکموه کز نه بېنموه،
له سر ليکنده نه وه که مان نه رږين. تا نه و کاته خواتان له گه ل.

وهڙنى «هرووزى» و وهڙنى «بهيتى»

سلام له گوڼگرى هوگرى هونەر.

زور جار نهم پرسياره مان ليکراوه که بزچ له بهرنامه که ماندا هلو نيتيکى دوانه

نه گرین بهرام بهر به شپوهى هرووزى؟

هه ندى له گوڼگره بهر نزه کانا مان له ره خنه گرته که ياندا شاهيرانى بهر زى

کووديان به نمرونه هيناوه تموه و نووسيو يانه که «نالى» و «خانى» و «بينکس» و

«پيرميرد» و «وه فايى» بهم شپوه به شيعريان گوټووه و دژبوونى نيمه له گه له شپوهى

هرووزى واته دژبونمان له گه له بهشى هه بهر بهر ز و بهر ه و بهرى دارى ويژهى کوردى،

جگه له مانه ش هه ندى له ره خنه گراني توو پرمان نووسيو يانه که بزچ نيمه لاما وايه

شيعرى کوردى نهين بگه رننه وه سر شپوهى بهيتى که شپوه به کى سه ره تاييه و ناتوانى

واته ي قولى شاعيرانه له خزيا جى بکا تموه؟ نيمه پاش موسيقايه کى کورت وه لامى

نهم ره خنه و پرسيارانه بهوردى نه ده ينه وه.

پێش هەموو شت ئەین بێنم کە نەگەر چەوتی و هەڵەیه ک لە بر واکە مانا
سەبارەت بە شێمر و لیکدانەوهی هونەری هەیه، هەر خۆمان نەگرتەوه و کاری بەسەر
یروباوەری هەموو نووسەریکی کوردییەوه نیه.

هەرزتان نەکەین کە ئێمە بە هیچ باری دژی شێوهی عەرووزی نین، تەنیا ئەوه
نەین کە تایه تیه گانی نمو شێوهیه و چەشنی پەیدا بوونی له وێژەی کوردییا باس
نەکەین و ئەلێن کە شێوهی عەرووزی له پێشا نەبوو و کاتی هاته ناو وێژەی کوردییەوه
کە زیاتر له هەزار سال بوو له وێژەی هاوسنگانی کوردا جیگیر بیو. لە راستییا
داوخواز و نیازی کۆمەڵ نەبوو کە نمو وێژەیهی کرد بە باو، بەلکۆو پیتەویستی
کەماپه تیه کی ئەشراف و ئاریستۆکرات وەک دەرەجەگی ژل و چینه گانی تری حەساوه و
تیر و تەسەل بوو کە نیازی به وێژەیه کی دوور له تێگە یشتنی چەساوه کان بوو بۆ
خەڵە تاندهیان و گێژکردیان. ئەمە ئیتر وەک رۆژ رۆبونا کە «بەیت» هی خەلک بوو و
خەلک لێ تێگە یشت: بە گوێ لێ بوونی ئەگریا یا پێشکەنی، یا هان لەدرا و ئەبزوووت؛
لە کاتێکا کە بە شێمری مینیا تۆزی و پڕپێچ و قەمچ و رازاوهی عەرووزی کە باسی
واتەیه کی بەرزتر له وزه ی دەسکورتی فامی ئەوانی ئەکرد هەر تەقە ی سەریان ئەهات و
زاریان تا ک ئەبوو وەک وێردێکی جادووکارانە بیهتن. شاعیری عەرووزی ئەیگوت:

بۆ له سەر چه شمی چی چه شمم نە چکی قە تره یی خوین

و شەکان هەموو فارسی، جگە له «بۆ» و «له» کە دوو «قەید» ی بچووکن،

لە کاتێکا ئەکرا بێ «بۆ له سەر چاوه یی چاوم نە تکی تکه یی خوین».

رەنگه گوێگرانی بەرێز ئەمەیان بە دلاییت کە قۆناخی شێوهی عەرووزی جیا
بوو و کات پیتەویستی بەمە بوو کە تیکە لیه کی زۆرتری وێژەیهی هەبێ لە نێوان ئەدمی
گە لانی دراوسێدا و نموونەیان ئەمە بێ کە وێژە ی فارسی به وەرگرتنی عەرووز له
هەرب زبانیکی تووش نەهاتوه، بەلکۆو دموڵە مەندتر و بەرینتر و شکۆدارتر بووه؛

به‌لن دروسته، به‌لَم وِژَه‌ی فارسی، «به‌یت» ی نه‌بووه... و کاتن هروروز هاتوره وِژَه‌ی فارسی ده‌سکورِت و سه‌ره‌تایی بووه، جگه‌له‌مه‌ش هزارسال له وِژَه‌ی فارسییا کار له سه‌ره‌وروز کراوه، «وِژَن» و «به‌حر» ی تازه و گونجاو له‌گه‌ل چۆنیه‌تی زمانی فارسیا دروست کراوه.

ئه‌گه‌ر سه‌یری وِژَه‌ی شینوی «خوراسانی» بکه‌ین، به‌تایه‌ت له‌ شوننه‌واری شاهیرانی پینشوری نه‌و سه‌بکه‌دا زۆر جار چاومان به‌ له‌نگولۆری و خینچ‌وخواری نه‌که‌ویی و دهرئه‌که‌ویی که له‌ خۆزایی نه‌بووه نه‌م نیوه‌ شینهر له‌ فارسیا بۆته‌ نه‌زیله و که‌وتۆته سه‌ر زاری خه‌لک. شاهیران ناچار بوون سه‌روگویی وشه‌ بشکینن و له‌ قالبی داڕژاروی هروروزا جینگای بکه‌نموه. له‌ به‌رنه‌مه‌یه‌ که ئه‌لین «در تنگای قافیه خورشید خر شود؛ نه‌گونجی نه‌مه‌ش که ئه‌لین «بجوزُ للشَّاعرِ مالا يجوزُ لِغَیْرِه» هه‌ر له‌ به‌ر ناچار بوونی شاهیر یه‌ له‌ په‌په‌روی کردنی هروروز؛ که وه‌ها بوو کورد بۆچ وِژَه‌ی خۆی بخاته‌ چوار چۆنه‌یه‌کی دا‌تا‌ش‌را‌وی ده‌ستی گه‌لینکی ترموه، که زۆر ته‌سک و ته‌نگ و بره‌ست بیه. ئایا که‌س هه‌یه‌ که‌مه‌ری وه‌ک موو و به‌ژنی وه‌ک چنار و چاوی وه‌ک نه‌ستیره و برژانگی وه‌ک شیر و برقی وه‌ک که‌مان و زولفی وه‌ک زرنی پین جوان بپن؟ ناخۆنه‌گه‌ر ئافره‌تیک به‌م شکل و سه‌ر و سیمایه‌وه‌یه‌ خه‌ونی که‌سیک لینی ناترسن؟ به‌لن کاتن هه‌ره‌ب و فارس نه‌م ته‌شبه‌هانه‌یان کردوه که نه‌م چه‌شنه‌ چه‌گانه‌ له‌ شه‌را که‌لکیان لێ‌وه‌رگیراوه و له‌ ژیا‌نی کۆمه‌لا ته‌ئسیریان هه‌بووه، له‌ کاتینکا بۆ کورد نه‌م باسه‌ نیه؛ کورد کاتن شینهری هروروزی وه‌رگرتوه که زرنی و شیر و تیر و که‌مان ته‌نیا له‌ مووزه و هه‌تیگه‌ خانه‌کاندا ماونه‌ توه. به‌م چه‌شنه‌ وِژَه‌ی کوردی به‌ چا‌و‌ن‌کی به‌ ستراومه‌ بۆ ماوه‌یه‌ک که‌وتۆته‌ شۆنن ته‌قلید و لاسایی کردنه‌وه و سه‌ره‌خۆیی خۆی له‌ ده‌ست داوه. جا نه‌مه‌ له‌ به‌رچی؟ بپنگومان هه‌ر له‌ به‌ر نه‌مه‌ که چه‌ک بپن بۆ چینی دهره‌به‌گ و چینه

بەدەسە لاتەكانى تر.

«حاجى قادر» لە غەزەلىكا ئەلن:

پىتم خۆشە غەزەل فەرىشى قەردووسى عوقە لا بىن
نەك بىتوو لەبەر كەن جووھە لا لەفز و مەھانى

لەگەل ئەوەشا كە «حاجى» بە لاسەو بەرئە، ناچارم بەرسم «جووھە لا» كىن؟
ئەو كەسانەى كە دەربەگ رىگای خویندنى لى بەستون؟ ئەو كەسانەى كە تىئاگەن لەم
هەموو پىنچ و قەمچە كە شاعىران ئەپەن بە شىعرەكانيان... ئاخۆ ئەسانەن «جووھە لا»؟
ئايا دانەرى بەپى «سەپەموان» كە شان لە شانى «ئۆتېللو» و «ھامىت» ئەدا جاھىلە؟
لێرەدايە كە ئەمى دەنگ بەمە پال دەنگى «گۆران» و بلىم:

بەلام چى بكەم لە ناو چاوى دەشى بەعزى زەكای گمورە،

وھكوو قۆزى گۆلى دەم بەلەسەر بەردىكى رەق ئەپۆين.

ھەر لەم غەزەلەدايە كە حاجى ئەفەرمى:

تا دەستى ئەدا خەنجەر و نەیفەرموو دەسا دەى...

لەمزانىبوو دلدەم دەمان و ميانى مەپە

«دەمان» و «ميان» كوردى لىن و ئافەرتىك كە «دەمان» و «ميان» ى ديار

نەمى، يەك لەبەر بچووكى و يەك لەبەر باريكى، جوانىەكەى لەكوئەدايە؟ بەلای منەو

نەمە نەخۆشى يە... «ناھۆ» يەكە كە وئەزى كوردى گرتوو يە و ئەبى تىبىكۆشەن لەو

رزگارى كەين. گۆران ئەلن:

ئەى قۆزەد، ئەى بەژن و بالاكەلەگەت...

زۆر ساكار و زۆر جوان و نريك له لىكدانهوى زۆربه و قەى رۆژانهى
خەلك. هەر لەم هەلبەستەدا كە ناوى «بۆقز زەردى بەر دەرگا» يە، «گۆزان» ئەلنى:
ئەبىنەم پەپوولەى نىيازى گەفت و گۆز
دوودن رادوستاوه لە سەر گولنى لىنو
شاخ خۆزگە هەلەفەفەرى، ئەمزانى شاخۆ
راسەنەرى چى پەنە بۆ گيانى پەشەنو
ئەم بەرنامە يە لىرەدا تەواو نابىن لە سەرر و ىشتەكى زۆرترى ئەوى كە ئەپەنەنەوه بۆ
بەرنامە يەكى تر. تا ئەو كاتە خواتان لەگەل.

شیمری گرووی و گیتی هرووی

سه لامینکی به تین پشککش به گونگری هونه رناس.

له بهرنامه ی پشوردا وه لاسی پرسیار یکمان داوه به ناته واوی و هیشتمانوه بز
بهرنامه یه کی تر که له سهری برزین. نه گهر له بیرتان مابن ره خنه یان له نیمه گرتبو و که
بزج سه بارهت به شیمری هرووی باش نادوین. نیمه بهرنامه ی له مرؤشان دیسان
تهر خان نه که یین بز نه م به به سه و بری شونی تاریکی مه به سه که رووناك نه که ینموه.
ینگومان بیستوتانه که نه لنین فلاته شاعیر یا فیساره هونه رمه ند خاومنی

مەكەينكى تايەتە و ريگا و شوينىكى تايەتە خۇي لە ھونەرە دۆزبۇتەمە. دۆزبۇتەمە
ريگا و شوينى تايەتە يانى چى؟ مەگەر ھونەر بۇنۇندى جۈانى و دەرخستى دزبۇتە
نيە؟ ھەموو ھونەرەندىك ئەين كارى ئەمە يىن و ھەرگەس ئەمە كارى بۇو، ھونەرەندە
و لەگەن ھونەرەندى ترا چاوازى نيە. بەلنى ھەيايە: ھونەرەندە پردىك ھەلنەبەستى لە
نيوان كۆمەل و راستەقىنەدا و ئەيمەي ئەم دۈوانە بە يەگەو بە يۈەندەدا و بە يەكيان
بگە يەنى. واتە كارى ئەمە يە كە كۆمەل تىگە يەنى كە راستەقىنەي دەرۈيشى چيە؟
ژيان بە چ بارىكا كەوتۇو؟ بەلام ئاخۇ ھەموو ئەندازى بارىك ەك يەك پردەروست
ئەكەن؟ كە ھەيا بۇو ئەبۇايە پردەكانى تەۋاي جىھان يەك چەشەن بۇايەن. كە چى ئىمە
ئەينىن كە پردىك لە ئاسن و بۇتەنە و ئەۋى تر لە قورۇ قىلە؛ سىتەميان لە دار و پەردۈۋە.
يەكەن راستە، يەك كەۋايە؛ يەك زۆر لە رووبارەكە بەرزترە و يەكەن ئەۋىيە. ھەركام
لەمانە بۇ ئاكامىك لە بەر چاۋ گىراۋن. جىگاي وا ھە يە ھات و چۇي زۆر بە سەرا نيە،
بارى قورسى بە سەرا ئارۋا، ئەگەر لە دار و پەردۈۋىش بىن، قەيدى نيە. يەكەن لە ئاۋ
شارە و جگە لەمەي كە پردە، مەكۇي خەلگە و جىگاي گەشى ئىۋارەن، ئەين جۈان يىن؛
با دراۋىكى زۇرۇش بۇرازاننەۋەي بىرى. يەكەن كەۋايە، چۈنكە ئەندازىارەكە بە
گۈرەي لىككەنەۋەي رەق و نەرمى خاكەكە، واى باش زانيۋە كە كەۋايە درۈست بكا و
زۇرى بۇنەيت. شاھرىش ھەيايە. ھەركام چەشەن ئەدۇي. گاھى بە ھەماسە، كاتى
بە ۋەشە نەرمى دلدۈرەن، دەمى بە رازاننەۋەي تەيەتە و ژيان، تەننەت گاھى بە
توانچ و تەۋس!! ھەموو ئەم كارانەش بۇيە ئەكا خەلگ تىگە يەنى. لە راستىيا شىۋەي
ھونەرى ھونەرەندە بۇ كورت كەرنەۋەي نيوانى خەلگ و راستەقىنەيە.

ئەلەين ھافىز خاۋەنى شىۋەيەكى تايەتە، ھەروەھا سەعدى، شىكسپىر، ھومبىر،
فردەۋسى، گۇران، لىتۇناردۇ دۋايىچى، موتزارت، پىكاسۇ و زۆر ھونەرەندى تر. ئەۋانە
كە پالان داۋە بە لووتكەي بەرزى ئاۋ و نىشانەۋە لە ھونەرە لاسايى كەرمەۋەي خەلگى تر

نەبوون. لە تمواوی شیعری شاعیرانی کوردیا بگەین، زۆرتر لە چەن شاعیرت دەس ناکمۆی کە لاسایی کەسیان نەکردیتەووە و خەڵک کەوتیتە شوێن شێوی ئەوان. ئێمە لە شیعری کوردیا چەند شێوی دیار و تایە تیمان هەیە. شێوی بەیتی، شێوی هیچایی، شێوی ەرووزی، شێوی نوێ. لەو ناوەدا تەنیا شێوی ەرووزیە کە پاش پاڵکران و نامادە بوون بە هۆی گەلانی ترمووە گەشتۆتە دەستی ئێمە و نەگەر مالی خەڵک خۆر نەین، ناتوانین بە خۆمالی بدەینە قەڵەم. کە وەها بێ ەەر لە پاپمەو بەلای منموە شاعیری ەرووزی شاعیر نییە، چونکە جگە لەو کە کەوتۆتە شوێن شێوی شاعیرنکی تر، شاعیرەکی پیشووش کورد نەبوو. کورد نەبوو یانی چی؟ یانی لە باری ژبان و خەم و خۆشی و سێژوو و خوو و رموشت و خواست و ویستی کورد نەشارما بوو. بەم چەشنە شاعیری ەرووزی ەەرگیز نەیتوانیوە پرێک ەەلبەستی لە نیوان گۆمەل و راستەقینەدا. چونکە راستەقینە و لانی سەرسمۆی کورد و نابووێ تایەتی ئەم ولاتە ئەوە نیە کە شاعیری ەرووزی باسی ئەکا. من نالێم بە هیچ باریک بە شێوی ەرووزی ناکرێ باسی راستەقینە و ژبانی کوردەواری بکری، نەیین کە شاعیری وەک پیرمێرد و نالی ئەم کارەیان کردووە و باویش سەرموتوون، بەلام شێوی نوێ باشتی ئەکا، ەمراوترە، دەست و پێی شاعیر بە کۆت و زنجیری «مفاعلاتن و مفتعلن» نابەستی.

دیمەو سەر سەرەتای وتارە کە کوتم ئەلێن فلان شاعیر شێوی تایەتی هەیە و چونکە رینگای تایەتی دۆزیوە ئەوە و نەکەوتۆتە شوێن شاعیرانی پیش خۆی، شاعیرنکی بەرزە! ئەگەر ئەمە بۆ تا قە شاعیرێک راست بێ و دۆزینەوی رینگای تایەت نیشانەکی گمەرەیی و سەر بە خۆی شاعیر بێ، بۆ گەلیش و مەهایە. واتە ئەگەر نە ئەوە بە کیش رینگا و شوێنی و یزەیی تایەتی خۆی ەەبوو و دەستی بۆ هاوسێکانی درێژ نەکرد تا و یزە و ەنەریان لی بخوازیتەووە، ئەم گەلە لە و یزەدا سەر بە خۆیە و مەزنە.

نه زانين كه شينهوى ههرووزى هى كورد نهبووه، له گهه ته بيمه تهى زمانى كورد بيا
 ناپه تمه، ناوهر وكتى كه تا نيسته شاهيرانى كورد (نه گهه چاو پيوشين له چهند
 شونه وارى بهووك) خستويانه ته ناو قالمى ههرووزموه له گهه ليكدانهوى زور بهى
 كوردا جياوازي هه بووه و بونى ههريسي لى ها تووه. كاتى مەم و زين هەن، له ييل و
 مه جنون كين؟ كاتى چياى مه غللوب و سهرى سپان و قهلدلى مامه كوتيان و پترس و
 چياى شيرن و شاهۆ، سهريان له سىنگى ناسمان نه سوون، دوجهيله و واحه چالاولك و
 زيخى رموان و دروى موغيلان و وشترى پى پان، چين كه له ويژهى نيمه دا مۆل
 بهخون؟! نه مانه بۆ نموان باشن و بۆ نيمه ليدوانيان ههه گيژى و كاسى پتوهيه و هيجى تر.
 قههى دوايم نه مهيه كه دلم نه سووتن له سهه كانيا ويكتى خوروشان كه له ژير
 رنوى به فرى كۆن دپته خوارموه دانشم و بهردمەم دهشتىكى خهملوى به شهست پهرو
 شهو بۆ شليره بى و داوئى چياى نهو بهرم وهك نۆ بووك تاراي سوورى دارى نه رخموانى
 به سهردا داين و من لهم حاله دا ناچار بىم بىر له دهشتىكى قافرى رهملين بكه مهوه كه
 «قهيس» هه شپى تيدا وتل بوو. نهوه من و نيوهش نازانم!
 تا بهرنامه يهكى تر خوا تان له گهه.

جیاوازی نیتوان حافظ و نالی

سه لامي گهرم وگورې نیمه پشکه ش به گونگری به هستی به برنامه ی تاپو.
هيوادارين سه بهررز و به ختیار بږين، نیتا له سه ره تاي به برنامه که دا گوی بگرن بو
پار چه هه لېه ستیکی ماموستا نالی:

قوربان مه حاله پینکه وه بن سه بر و نیشتیاق
خاریج له نه سی نایه یه ته کلیفی «لایوتاق»

مەنئايى نوور و زولمەت و نەشرى حەيات و مەوت
 بوو، روو و زولف و رۇزى و يىسال و شەوى فىراق
 نىزھارى ئىددىعاتى تەسەببۇر لە وەسلى تۇ
 يا مەكرە، يا دەمىيە، يا كىزىيە، يا نىفاق
 بۇتۇكە بىكەر و تازە، وەكرو حۇرى جەننەتى
 قەيدى چىيە مەجۈزەى دۇنيا بىلم تەلاق؟
 شىرىنىي و لە تالى و ترشى ھىتابى رووت
 خالت لە سەر جەبىن بوو تە دانەيى ساق
 سۇفى لە فەقر و فاقە وەكرو فاقە فاقى دا
 تەسبىحى دام و دانەيە، رىشى دووفاقى فاق
 لەى مېھرى مېھرىبان وەرە سەربانى بامىداد
 با مەھرووان بىن بە ھىلالى شەوى مىھاق
 نالى كە سەدرى مەسنەدى تەمكىنى تەكىە بوو
 بۇتۇبوو بە دەر بەدەرى كووچە و سوقاق

نالى، مامۇستاي بەرزى ئەدەبى كورد، رەڭگ و بەر بوى شىمرەكانى لە
 شۆيئەوارە بە نر خەكانى حافظ ئەچى. ئەنبا جىاوازىيەك كە لەنئوان ئەم دوو شاعىرەدا
 بەرچا و ئەكەوى، تامىكى سۇفيانە و عارفانەيە كە لە شىمرەكانى خواجەى شىرازى ھەيە،
 لە بەرەبەرە نالى زياتر خۇي داوۋە تە رازاندەنەوى روالەت و ھىتائى سەنايمى لەفزى و
 بە لىكدا ئەمەيەكى تر نالى لە بارى تەھىير و ھەلئاردنى ئىستعارە و تەشبيھات، لە
 سەبكى ھىندى نرىكە. بۇنمۇنە واتەى سۇفى لە زبانى حافظا ئەم نادەمىزادە سەرو پرچ
 ئالۆزە فىلەبازە نيە كە نالى باسى ئەكا، بەلكوو ئىنسانىكە گاهى سەرمەزى دۇزىنەوى

رازی هستیه و زمانیکی تر شونگر توی ریوشونسی قوبول کراوی سهردهمی
خویه تی و گوی له منسی شیخ و پیر، به لأم له هیچ کاتیکا چه شنی نمو سؤفیه که نالی
لهو شیرانه ی سهرمه دا باسی نه کا نزم ناین و به چاوی سووک ته ماشا نا کری. حافظ
نه لنی:

صوفی سرخوش از این دست که کج کرد کلاه

بدو جام دگر آشفته شود دستارش
ههلبه له سهردهمی حافظ ریشا خویاریزی به درو و خواناسی بزفریوی خه لک بووه،
به لأم شاهیری گهری شیراز نه م تاقمه به سؤلی ناو نابا، گاهنیک به قازی، جارنیک به
موخته سب و شحنه و دارو فیه و زماننی به ناویکی تر نه یانگریته بهر تیری تانه و
توانج. نالی خاومنی نیدنلوزی و مه کته ب و فله سه فیه کی تایهت نییه که له
سهرتاسری دیوانه که یا شونی نه م پروا نایینی و کومه لایه تیپه ی گرتی. جارنیک
شیره کانی لیریک و خه ناییه، گاهنیک تیک و حیماسی، زمانیکیش نه که و ته سهرباری
شیری گه لی. له کاتیکا حافظ به هیچ بارن خوی له کاری گه لی و ناسیونالیستی
نه گه پاندووه. له سهردهمی حافظا نه تر ناسیونالیستیکی کومه لایه تی و حقوقی به سهر
هه مو و ولاته نیلامیه کانداهرمانه مو بو و له روانگی زانیاری و نه خلاقه وه ولاتانی
نیلامی زور به یه که وه به ستر او و له یه ک نریک بوون.

له ته وای شونه واره کانی سهردهمی پیش حافظ وهک دیوانی ناسر خوسرو،
نه بووله علای موعهرری و مهولانا دهر نه که می که مه به ستهک به ناوی گهل نه هاتوته ناو
شیره وه. تنیا زامیک که له شی کومه لی نیلامی بازار داین بۆته هوی بزواندن ههستی
شاعیری بارهاتوی فهرهنگ و زانیاری نیلام. تنیا خو و رموش و ریگا و شونیک
به خراب دراوه ته قه لیم که له گهل رموشی په سند کراوی نیلامیا نه هاتیه وه. ههلبهت
رموشی نیلامی له روانگی فه لاسه فه و فیه هاند جیاوازی هه یه و هه رکام به

لینکدانه‌وی خویان روانیوانه ته سر نم رموشته. حافظی خاومن مه شرمبی له لسه فی،
ته‌نیا رواله‌ت و تیکولنی مه به‌سته که نابینن و به‌لاخیا نه‌چپته خوارموه و له کاتینکا
تیکولن په‌رستی رواله‌ت بین گیرۆده‌ی زاهره. حافظ نه‌ئی:

در میخانه به‌شند خدایا مه‌شند
که در خانه‌ی ترویر و ریا به‌گشایند

یا نه‌فه‌رموئی:

زاهدان کاپن جلوه در محراب و منبر می‌کنند
چون به خلوت می‌روند آن‌کار دیگر می‌کنند

نه‌بینن که سکا‌لای حافظ له مه به که فابین و خو و رموشتی باش گوزاره و نه‌و
که‌سانه وای نه‌ین جیگای چاولیکه‌ری و په‌ندوه‌رگرتنی خه‌لک بن، خویان هه‌له‌رموتی
سه‌رشیتن.

ز باده هیچت اگر نیست این نه‌بی که ترا
دمی ز وسوسه عقل بی‌خبر دارد
له جیگایه‌کی تریشا نه‌فه‌رموئی:

په‌اله بر کفنم بند تا سحر که حشر
بمی ز دل بپریم هول روز رستاخیز
شاهریکی تری فارسیش خه‌فه‌تی خوی له‌م هه‌مو و خراپه و نزمیه که له کۆمه‌لا به‌رچاو
نه‌که‌وئی، به‌م چه‌شه ده‌ره‌به‌ری و بیتاری نه‌نوتنی له خه‌لکی جهان:
مرا به روز قیامت غمی که هست این است

که روی مردم دنیا دوباره باید دید
هه‌له‌ت به‌رامیه‌رکردنی نالی و حافظ کاتینکی هه‌راوتری نه‌وئی. به‌لام له خویندنه‌وی

شونمهواره کانی نمو دوو شاعیره و له ناوهرؤکی غهنایی شونمهواره کانیان دهرنه کهوئی که له به کچوون و له به کتزیکی له نیرانیانا زوره. لیره دا کوتنی مه به ستیک به لای منمه زور پتیرسته و رهنکه بکری نه سل و پایه به کی کۆمه لایه تی له سهر دابنری. مه به سته که نه مه به که پاش شیهی هیراقی، شیهی هیندی له نیرانا پهیدا نه بن و له نورووپا له دواي شیهی روماتیکدا شیهی سوورریئالیسم و سه میولیسیم باو نه بن و نه زاین که شیهی هیندی بهم هموو پیچ و قممچ و منیاتوری رواله تهوه که مه به تی زور له شیهی سه میولیکی نورووپا نه چی. من لام وایه هم له نیران و هم له نورووپا کاتن هونه رمند و شاعیر دلسارد نه بن له گتیرانهوهی نمو شته و له پششا هه بوو و مه نیووس نه بن لهوه که نمو شته و دلخوازه تی دایمه زرنی؛ ناچار دان به شکستی خزی نه بن و ته ریک نه بن و پال نه دا به قاقسی که مایه تی بن دهر به ستموه. له نورووپا شاعیر هه ست نه کا نهوشته و بزدامه زرانندی تیکوشا، واته بورژوازی، زور له روانگی دادگمیرییهوه جیاوازی نیه له گه ل فینئودالیسم و له نیرانا کاتن ریک و پینکی و برایه تی نیلامی نه شیهی و شاعیر به چاوی خزی نزمی و چه په لئ پی ره گری کۆمه لایه تی نه بینن و هه چیسی له دهس نایه هه دووک مه نیووس نه بن. نمو شونن سه میولیسیم نه کهوئی و له تونی تارادا بووکی واته و مه فهوم نه شاریتمهوه؛ نه م دهس نه کا به رازاندنمهوهی رواله تی خانووبه ره به ک به ناوی هونه ری شیمری که ناو مال و ژوور و هۆده کانی هه چیان تیدا نهماوه.

تا به رنامه ی داهاتوو به خواتان نه سپنرین. نه م کاته و هموو کاتنکی تری ژیا تان شاد.

کە ی گێشی نیوان شیعری گۆن و نوێ نه پریتەوه؟

سەلام لە گوێگری هەستیار و یتیری مۆگري هونەر.

گوێگریکی بەرێز بە ناوی وه فای عەزیزی لە سنهوه نامه یهکی گەرموگورو
برایانهی بۆنووسیۆین و چەند پرساریکی کردوه. نامه ی نمو گوێگره بەرێزەمان که وا
دەر نه کهوی خاوهنی چیشکه یهکی پاراو و بههره و بهریکی هونەرییه بۆ نهوه نهشی که
بریکی بۆ یتیاران لێ بخوێننه وه.

...کاک وه فانهووسی: «جیهان و کهون له گۆراندایه به تایهت به پینی گۆرانی

جیهان خواست و ویستی نادمیزادیش نه‌گوزی و کاروباری کومه‌لایه‌تی و نموی واته
پنی نه‌کوتری زانیاری کومل و کومه‌ناسی له‌گه‌ل چه‌رخ و خولی جیهانا نه‌گوزی. واته
نمو شته که نه‌مړې‌باوه و کومه‌ل نیازی پنی هه‌یه، به‌یانی کون نه‌بن و له‌ریزی نیاز و
پنداویسته‌کانی گه‌ل و کومه‌ل نه‌خریته که ناروه و شتیکی تازه جیگای نه‌گریتموه. نم
گوزانه و منمې هر له هونه‌را یته پتش، به‌لکو له هه‌موو بار و لانیکی ژبانی نېسانېشا
خوی نه‌نویتن. دویتن کابرای فیلسوف و فیزیک‌زان کاتې هه‌ستی کرد که له
گه‌رماوه‌دا سه‌نگایی هه‌مووشت کم نه‌یته‌وه، به‌له‌شی روت له گه‌رماوه‌که هاته‌دور و
سه‌رخوشانه نه‌رانی: «دۆزیمه‌وه... دۆزیمه‌وه!» پاش نمو زانایه‌کی تر له ژنر داره
سینیکا دایشېو؛ سینیکی گه‌یشتو له لقی داره‌که بۆوه و کموته سر گۆشی. به‌ری
کردموه له لکی داره‌که‌وه تا سر زموې فه‌زایه‌کی به‌تاله و له داره‌که‌وه به‌رمو سه‌رووتریش
به‌تاله و جگه له هه‌وا هیچی تری تندا نییه. که وه‌هایه بۆچ نمو سینوه بۆ فه‌زای ژورور
ناچن و نه‌کمیته سر زموې؟ به‌یر کردنموه بۆی دمرکوت که نه‌بن کیشه‌ریک له‌م
زمویه‌دا هه‌ی واهه‌رشتیک له به‌رزاییه‌که‌وه به‌ری دیموه نه‌کمیته سر زموې و له‌و
روژموه که «نیژتون» نم رازه‌ی دۆزیمه‌وه یا‌سای کیشه‌ری گشتی واته قانونی
جازییه‌ی هه‌مووی په‌یدا بو. نمو روژانه بۆ نادمیزاد زور به‌بايه‌خ بوون و پنداویستی
نادمیزاد بو که سر له‌م رازانه دمره‌یتن. به‌لام نه‌مړې‌هه‌موو مناییکی پۆلی ناوهندی
نم که شفه زانسته‌یه گریگانه نه‌زانی، که وه‌هایه هه‌مووشت له گوزان دایه و هه‌موو
شت پاش ماوه‌یه کون نه‌بن و جیگای خوی نه‌دا به‌شتیکی نوی. نه‌ی له‌به‌رچی باسی
کون و نوی له شیمرا نابریتمه‌وه؟ بۆچ به‌م شیره‌یه که شیره‌ی باوی روژکاری نیمه‌یه نه‌لین
شیره‌ی نوی؟ جا چ له‌قشاشی بن، چ په‌یکه‌ره‌سازی، چ وېژه؟ ناخو‌باشتر نییه نم شه‌ری
کون و نویه بیرتمه‌وه، وک له زانستا براوه‌تمه‌وه؟ له‌مه‌ه پرسیار یکم بو، پرسیار یکی تریشم
هه‌یه؛ له به‌رنامه‌ی تا پودا زور جار وشه‌ی نیماژمان به‌رگویی نه‌که‌وی. ناخو‌نیماز هر

نمو سغه ته له فزیه په که له شپږی کؤنا پنی نه گوترا ټستاره؟»

له پېش هم موو شنیکا سویاست نه کم و پیر و زبایی ورد بوونه موت له معوز و وچه هونه ریه کان. پاشان وه لاسی پرسپاره کانت. له زانستا تاقیکاری هموینی بنه پرتیه و هم موو شت له سر نمو بناغه په دانه موزی. واته زانا ناچاره نه سل زانستییه کؤنه کانی قوبول بڼ و به پنی نموان بجوولیتموه. په کم که س که به رد و نه سستی دوزیه و بناغه دانا بؤ دوزیموئی ناگر و ناگر بوو به بناغه په ک بؤ زور شتی زانستی که نه مړه په.

چه شنی مووشه کن که پیاو نه باته سر گوی مانگ، جا با نه و شته که گرمایی له مووشه کا پښکدنن، نمو ناگره نه ی که له به رد و پووشو پیدانن. له هر حالیکا ناگره و گرمایی و هیز نه خولقتن. به لام بناغه ی هونه له سر عاتیفه دانه موزی و نه شراین که عاتیفه ی هم موو که س چه شتی نه. چه که س بچه ناو دارستانیکوه، نموئی که دارتاشه له بهر خویموه بیر نه کاتموه نم دارگویره چه ندره خته و له باره بؤ ده رگا و په نجه ره لن دروست کردن. نموئی که هونه رهندي په یکره سازه نه لن: نم داره، باش نه کرنی رواله تی ژوول سیزاری لن دروست بکئی. نمو که سه یان که شاعیره نه لن: چه نده خو شه پاش شه که تی رینگا له ژیر سبجهری نمو داره دانیشی و شه په کی فیک نارقه ی له شت وشک کاتموه. نه گهر باز رگانیکیشیان له گن بڼ، نه لن بریا نم دارستانه هم موو می من بوايه و بسفر و شتایه بهم دارتاش و په یکره سازه و دراوه کم له تنکه ی گیر فام بناپایه. له یینی که هر که س چه شتی بیر نه کاتموه و هوله که بناغه ی له سر بیر و عاتیفه په، زورتر له زانست جیواوازی تپدا بهر چاو نه کوئی. زانست ناگوږی. به لام پش نه کوئی و هله چن. چه شنی نه مانتک که سال به سال گوره تر و راکشاوتر و هله چو تر نه ی. به لام تونه زانی که نم داره گموره په هر نمامه بجووه که سبزه کی خوته، له کاتیکا هونه نه گوږی و له پایه شه وه نه گوږی. دوینی

هونه ری شاعر و ویرمونی بڼه لکونې نه میر و پایه بهرزان و به دهسه لاتان بوو تا شاعر به خشخ و سیله په ک به گونې شپره که وهرینه گری خوی یې به خپو کات؛ به لام نه مړ شپره بڼه چه کیک که نه کړی سیداره په کی بڼه خنکاندنې دوژمن لې ساز بکه ی. نیر شپری پته لکون بای نه ماوه. له بهر نه مه نه لېن شپری کون و شپری نوی؛ به لام به لای منه نه گدر شاعر ټک جوانی له قالبی هروو زیشا واته و مه فو وینکی نه مړوی دمبرې، شپره که ی نویه و کونی قالب ناپته هوی کونی شپره که ی. که ومها بوو بوج شپری نوی زوړتر له قالبی نوی نه خری؟

شاهیران لایان وایه خوی به قافیه و کورت و درېژې دوو نیوه شپره و رموی و رمه دیموه خمریک کردن ریگیان نادا بیر له کاکله ی شپره که بکه نموه و له قالبی نازادا باشر سر نه کمون.

وه لای پرسیاری دووه میشتان نه مه په:

به لن نه توانین بلین نیماژ که وشه په کی یتگانه په، له گه لن نیستاره که نمویش هر وشه په کی یتگانه په. به لام زوړتر یستراوه. هر په ک مانایان هه په؛ به لام ورده په ک جیاوازی شان له نیوانا بهر چاو نه کموی. نیستاره له شپری قدیما زوړ زوو نه ناسراوه، بڼه نمونه نیرگس نیستاره بوو بوجای که ژال؛ سهر و. که به کوردی نه بیتته سول. نیستاره بوو بڼه ژن و بالا. به لام نیماژ زیاتر شه خسی و ته کیه و هر شاعیره بڼه خوی نیماژ ټکی هه په. هه لبت نیماژې واش هه په که هممو شاعر ټک یا زوړ په ی شاعرانی نوی بیژ که لکی لې وهر نه گرن. دوو نمونه نه خهینه بهر چاو که شار کراوه به نیماژې سغه ت وین به زه یه تی و پاره پاریزی و نرمی خو و رموش. شاعر ټک کانی قه له گه لن مه عشروه که یا نه کا نه لن:

تمواری به سامی که ژی کوردمواری

به جوانی دلیر و به نازی که نیشکانه تیر و ته یاری

دهسا به شقی خوا بهس که تاوی
 به که وله نجه شیت و چمواشم مه که
 دهمی لیم گه بری
 سه رنجم دهمیکه
 زولانی نه ماوی چه په لگای هه راسانکهری گموره شاره
 بلا با له چاوی گهش و روونی دوو چاوی شیت
 که هه وهک زیریاری بهر تاووساوی به یانه
 مه له ی دم!

شاعیریکی تریش هه ره لهو کاته دا که دهر دمدلی خوی به لای دلبه ره که یه وه نه کا،
 نه لن:

گوتم دملیم برۆم له شاره که ت
 له شاری چاو له بهر چرای نیژن شمواره که ت

هیا دارم کاک وهفا وه لاهمه کانی گوی لێ بووین و په سندی کردین. تا حموته ی
 داهاتوو به خوا ی گموره تان نه سپهرین.

نامی نالی به زین

به نئی هه رچی بوو نهومنده بوو که هات و ورده یه که مایه وه و تیپه یی؛ چه شنی
سینه یی شه که له بهر نیزی نالتوونی شازاده یی به یان رانه کا، یا زمرده یی نیومرپهنگی
هه تاو له سه ر لووتکه یی کینو که به بزه یه که وه که تو هه رگیز بۆت دمرنا که وی، بزه یی
به زه یه، قه شمه ری، یا خۆمالاوی، ناوا نه یی و بۆتۆی پروانکار هه ر نهومنده نه میتیموه
که دانیسی و بیر بکه یه وه ناخۆله و دیو سنووری خۆراوا هه تاو چی نه کا؟ سه ر له کام
گۆل و گیا نه دا؟ به سه ر کام ده ریای کا سا پرشنگ نه دا تمه وه و له خه و رایه چله کیتی؟

به لَام داخیک و سمد مه خابن، گهلۆ، گهلی ده ماجه رایه! نه مرقومم و هموانی
 همیشه ییم، گهرمتر له همیشه ده ستملامم بویه و هر نهانی له دلما لیدانه، له خوینما
 بزوتنه، له سهر چاوم دوو تزکی قه تیس مای فرمیسکه، به خهم نهانیم برادر. خهمی
 وهک رۆژنکی زهردی پاییزی بهرمو زستان له گه لَمایه ک ماله و بین جیاوازی. تۆبیلی برای
 هاویشتم نهین؟! ئیسته بمبووره که گۆل و نهستیری هه لگرتن و توانام له بهر
 چه خماخه ی ههوی به بارشی خهفت له بهر رهیلای گریان پاش برووسکه ی نیش
 و نازار سهریز نهکا و وشکاروی زهردی روخسار و داوینم نهکا به زۆنگ و زهل! بپوره
 که ناچارم رووگم وهگوزم و به زاراوینکی ئالتر و ژاراویر له ژمقنه مووت بلنیم نموین
 بیهوده یه. بیهوده یه له سهرده سدا که خرینگی پوولی ورد جنگای ششالی شوانی
 نمونداری گرتۆمه شوین بهریه کی سهی پۆشی نه فسانه یی کهوم که ناوی له پهراوه
 کۆنهکانا نهوین نووسراوه.

رۆژنیک بوو نه مکوت نهوین واته ی ژیانه، نهوین به یانه، نموین هه موو شتیکی
 نیسانه. نه مکوت با بکوژته وه چۆله چرای رنگ بزگای هه تاو، نه گهر خول و گهرانی
 خۆر بۆنایش و له دور گهرانی خوای نموین نهین. نه مکوت کۆپله تم نموین، ههر تۆم
 ههین خوونکارم. تۆم رنۆین یی رزگارم! با بلنیم نه مرقچۆنم. بمبووره که دیمه دنگ
 وهک قامیشه لانی ده مای ساردی ئیوارانه. له ههر دهماریکمه وه نوایه کی خهم و ماتم
 هه لدمستی. کۆتم نهیم به بهردی ژیر گۆم، یین ههست و خوشت دانه کهوم. نهیم به
 شوهری پۆلا به لَماسکه ی ناگرینی خهم نه مرووشتی و نه مشه مزینی. با نه گهر سهرم
 یین شۆره و دلَم بئ هیوا، لانی کهم شاییم به خۆم هه بئ که پیام، نه بهز و راوه ستاوم.
 راسته که لیه و ساو و دامام: به لَام نه وزم بهرداوه و نه فموتاوم. نه بیسی برادر خۆ
 فریودان گاهئ پتوسته بۆ نهوئی ناتموئی پئ له مردنی خۆت بنئی و سهر دابنه موینی، بۆ
 نهوه که ههنگاوی و هه لنگرت و وهستای ههنگاوی دوا یی بوو و له موبه دوا هه رچهنده

رى بېرى، هموراز و لينژ بېتى، خۆت شەكەت و ماندوو كەي، ھەر لە دەورى خۆت ئەسووينى و گىژ نەيى. چەشنى مېروولەي ناو گۆزى بىلوور دەرە تانت نامىنى؛ ناچارى ئەم راستە قىيە بە كە ۈەك داۋى جالجالووكە دەست و پىن و ھەست و گىانت ئەخاتە ناو كە مەندەو ۈەرگى. ھاوار لە من كە مل كە چ كەردن بۆدوايى ھاتن ھەر مەرگە تالەكە بە وا لىي ئەترساين.

لە نيوان ھىوا بېران و ۈەرگرتن و ھەموار كەردنى ھىوا بېراۋىيا بە تالەيكە، دۆلە و شىۈنك ھەيە كە پىاو كاتنى ئەپگاتنى، ھەم لە ساما لىنگى ئەلەرزى و ھەم خۆزى ناچار ئەيىنى كە بۆى بېروانى. ۈەك كە سىنك كە لە سەر ھەلدىرىكى بەرز ۈەستابىن و بىموى خۆزى بىخاتە خوارمە، لە ئەتواننى بگەرتەو ۈە لەنى ئەبېرى بچىتە پىشمەو. بە لام ھەر چى ھەيە ئەم سنوورە كە لە ھەمدا پەكى ھاۈر يىشمىن بارىكەر، تەنھا جىنگاپەكە كە سىرۈف دەرەفەتى ھەيە بېرى تيا بگاتەو. بېرى ئەمەي كە ھات و تىپەرى، ئەمەي كە لە ناخى دۆلەكەدا بە سەرى دى و من لەم سەر سنوورە لەگەلنا ئەدویم. ئەي برادەرى كە خۆمى يا ئاۋنەي خۆمى! ۈ ئەمەيە كە بە دلما دى و دىتە سەر پىتوسم.

دىتەو ېرت كە پىنت داكىشاۈتە ناو رووبارىنكى بچووك و روون و ماسى بچووكى سەر پىشت رەشى بەر زگ زەرد لە سامى تارىكى قوۋلايى ئاۋەرەستى رووبارەكە ھاتۈنە كەنارى ئەنك و تاۋ تىزاۋ و بە دەمى لووسيان بەرەپىنت خىلىكە ئەدەن، تۇش سەرت ئاۋەتە سەر سەرىنى سەۋزەلانى روو لە ھەلچوون و شلك و خۆرە تاۋ بە ھەموو مېھرەبانى خۇمەو روومەت ئەلاۋىتەمە. يادىك پىن ئەنپتە سەر گلىتەي چاۋى نېۈە خەوتوت. پەلكەز پىرنە بىزەي پىرنەنگ و نادىار، كارۋانى كە دەنگى زەنگى و شترى پىشەنگى لە گوتتا ئەزرىنگىتەمە، كىژۆلەيكە كە لە پەناتا دانەنىشى؛ تۆلە جىھانى خەمەن و خەيال بەرخە مامزى خىجىلاتەت بە سركى و سلى يەكا، بە روانىنى گەرمى نېۋىنگا، بە شەيەكى فېتك و بۆنخۇش كە بە داۋىنى كراسى مونسى شاگولنى لەشى

ٲه ٲوٲوٲوٲو ٲاځى ده ماځتا، ٲه ٲاسىٲه وه و ٲن ٲارمه ٲى زمان و وشه و ده نگ ٲنى ٲه ٲنى
 ځوځم ٲه ٲنى. گلى زىندوو، ٲوٲوٲوٲو ځوٲى و عه ٲرى ٲه و با ٲرم و ٲانه كه مه ست و
 سه ځوځ ٲه ميانى شلٲره جار ٲه گه ٲٲه وه. ٲه مه ٲه ځه و ٲنى ٲو. به لام داځى گرانم، ٲو
 به ځمو ٲن قنات ٲاكه ى. ٲه ٲه ٲى هر ٲى ٲه ځه و ٲنى، ٲه به ځه به ٲى ٲنى.
 ده ست درٲو ٲه كه ى ٲا ٲه رده ى ٲارما ٲى لاده ى. به هر دوو ده ست ٲاو ٲه گلوڼى و ځمون و
 ځه ٲال ٲه ٲارنى. ٲاشان ده ست ٲه گٲرى ٲا داو ٲنى ٲه و ٲت ٲگرى و به ٲى نه ده ى، كه ٲى
 ده ست ٲه و ده هه و ٲه ٲال ٲه ٲشكنى. ٲوٲوٲو ٲه ٲوٲه ى هاو رى شم ٲه ٲه ٲى ٲه ٲالارى
 رمنگاو رمنگى ٲان و ٲوٲ ٲٲه ده ر؛ به لام ٲه ده وه جه ٲه ز ٲرى و رمنگى ځوٲه مٲشى
 ه ٲى ٲر ٲٲه. ٲوٲو ٲا ٲه زان ى كه هه ى داد و ٲن داد ٲٲه به سه رات. ٲٲر نه هه ٲاو
 ماوه، نه دلدار كه كه زى شو ٲى ٲه ٲكوٲ ٲر ٲى گولنه به ٲوٲه ٲه. ٲه ٲه ٲى ٲگرى. ٲه كاو ٲى
 ٲه ٲا ٲٲه ٲگرى. هه و ٲه زوى سارده و له شت ٲه ٲه زنى. ٲه ٲى ٲٲه رمنگى هه ٲاو و ماسى
 ٲوٲوٲو كه ٲارى هه ٲاو گه ٲه ترسى هه و ٲى رهش ٲاراون. هه و به ٲه ٲى و ٲاوا ٲه گرى
 و ٲوٲه ٲه ٲوٲوٲو فرمى ٲوٲه ٲه ٲه سه ر ٲا گرى ده و ٲه ٲٲه ٲٲه ٲنى.
 وه رگرتن و ٲل كه ٲه گرتن رٲگات ٲن ٲه گرى. داځى گرانم كه ٲل كه ٲه گرتن و وه رگرتن هه
 ٲه و ده رگه ٲاله ٲه كه ٲنى ٲه ترس ى.

کام شاعیر لای کۆمهان رۆنه یه ؟

سه لام له گۆنگری به هه ست و هونه ر په رستی به رنامه ی تاپۆ.

«گموره یی» گموره ترین شاعیر و نووسه ر، یا هه ر هونه ر به ندیکێ تر له وه دایه

که هه رچی له دنیا هه یه و هه ر به به ستیکێ به دهسته وه یه باش ببنۆتنتمه وه. هه ر وهك

ئاوینه یه کی روون که هه ر شتی له به رابه ریا یی، له ناویا ده رنه که وی. هونه ری ئیلقا کردن

و راگه یاندن و تیگه یاندن، هونه ریکێ هه ره مه زنه و راستیه که ی نه مه یه که زۆر به ی

که س له دلی غویا شاعیر و نووسه ره. بیر یه که جار جوان له زۆر مێشك و ده روونا

همه په که خاومنه که ی شاعیر نیه، واته ناتوانی بیره جوانه کانی بخاته چوار چنبویه وشه و هیاره نموه. که ومها یی، جیاوازی مونمره مند له گهل خه لکی ناسایا نموه نیبه که باش هست نه کا و باش جوانی نه ناسی، چونکه هم هیر و توانایه له خه لکی تریشا همه په. نموه ی شاعیر له خه لکی ناسایی بهر زتر نه کا تموه و جیای نه کا تموه نموه په که هسته دمرو نیه کانی باش به خه لک رانه گه په نی. راگه یانندن هستی شاعیرانه، یانی نه و چه شته هسته که تیکهل پوه له گهل همونسی حاتیغه و روالهت و قالب و چه شن و تمرزیکسی تری په پدا کردوه، په کجار دژواره، چونکه شاعیر زور شتی وردی ومها نه یینی که دیتی بوزوره ی کومهل ساکار نیه. جگه له موش شاعیر ته نیا پلا تیک له کاره ساتیک یا روانگه په که نه ناگری که یی دهس لیدان و گوزپین بیخا تموه بهر چاوی سهیرالکار. شاعیر به تایهت شاعیری نه مرو که ناتور الیسم به شپوه په کی دواکوتوو نه زانی، ومها نایته کویله ی ته بیعت که یی دمکاری کویلی لی نه ناگری. شاعیر، شعی، و مه کان و حالات، واته نه و شتانه که له دعور و بهرین، نه و کاته که تیندا نه زی، نه و نه فانیات و حاله تانه که همه په تی تیکهل نه کا و ناوینه په کی لی دروست نه کا که نه و او نه و شته نیبه که له دمروه همه په و خه لکی تر نه پیچن. به کورتی کاری شاعیر ستاتیک static و هستاو نیه، واته زیننی شاعیر چه شتی مه کپه ی وینه گر له په که حاله تی قه تپسی په که کاتی کورت وینه ناگری. کاری شاعیر دینامیکه dynamic، واته به درژیایی زه مان و کات له جوولانه نموه دایه چه شتی فیلمی سینما، له سه ره تایی په پدا بپوونی شتی کموه تا دواپی هاتنی نه و شته له هم موو حالنیکا نه پدا ته بهر تیشکی رووناک کردنوه. بونموونه، بزهره پیاو تیک نه یینی که مثالیکسی برسی له باوهش دایکی ترساو و سه ر لیشیواودا خموی لی کموتوه، هه ندیک که نه پروا نه یینی مثالیکسی خبر و خول و چاوه گمش و لیتو سوور له ناو باغه چه ی پرگون و سه وزه ی حه وش ی باوکی دعو له مه ندیا خه ریکی کایه کردند. بونمو بزهره پیاوه نه گهر زور تینه گه یشتو بی، یا دلنی

ته‌واو رمق و رمش بووین، دیتی نمو دوو روانگه جیاوازه باسی هیچ شتیک ناکا. بزوره‌پیاو تپه‌پیری و نه‌خشتیک ناکمونه سر هستی، یا نه‌گهر هستی جیولا، هر بزماوه‌یکه، پاشان نه‌چتموه سر باری ناسایی خزی، تمنانه‌ت نه‌گونجی که‌سینک نم دوو روانگه‌په‌بینی و کاریکی گران و شونینکی قول بخاته سر هستی و له‌بیریشی نه‌چتموه. به‌لام نمو همونه که له‌هستی له‌وامه‌پیوه، هر لای خزی له‌میتیموه و له‌و به‌رهمه که هاتوته به‌ر هر له‌گیانی خزی پاشه‌کومت نه‌بن و هرگیز به‌چه‌حسی شینیک ناپته دمر که خه‌لکی تریش له‌راسته‌قینه‌ی کاره‌سات بگه‌په‌نی و نه‌وانیش وک خزی بخاته سر زریه‌ی پیر و خه‌یال‌موه، به‌رتر لم راده‌یه‌ش نه‌گونجی روو بدا، واته که‌سینک که نمو دوو روانگه‌په‌ی چاو پینک‌موی، روانگی منالکی لاوز وین‌هیز له‌باوه‌شی دایکیکی هزار و نیگه‌ران و شرولا و منالکی له‌ش پتموی چاوگیش و بزوز له‌باخچه‌ی به‌گول رنگای باوکی دونه‌م‌ندیا، دلی له‌م جیاوازیه‌ سیره‌په‌ن له‌خه‌م و پیه‌م خه‌لکی تریش تیگه‌په‌نی که چی دیوه. به‌لام یا هر باسی نمو روانگه‌په‌نه‌کا و لیک‌ناداتموه که بزچی وهایه یا نه‌گهر شارم‌زاش بن و به‌په‌نی هزیه‌کانی نم به‌رز و زمیبه‌دوخا، ناتوانی به‌زمانینکی هولری بلوی و نه‌گهر توانی نه‌مه‌هونه‌رم‌نده و خه‌لکی ناسایی یه.

شاهیری له‌م‌ر‌ونه‌نی که له‌کۆمه‌لا‌تووشی فلان مه‌به‌ست یا کاره‌سات یا روانگه‌هاتم، به‌لینک‌دانوه‌په‌کی زانستی لیک‌م‌داوه. واته به‌رودوی شته‌کم هه‌ل‌م‌نگاند، هزیه‌کانم له‌سهره‌تاوه‌شی کردموه، پاشان نمو معواده‌خواه‌ی که کۆمه‌ل و ته‌بیعت دابو‌یان به‌من و له‌زیر تیشکی زانستا به‌باشی سه‌رنج‌لن دابوو، برده‌ناو کارگی زینن و عاتیفه‌ی هونه‌رم‌موه و له‌و کارگه‌یه‌دا ریک و پینک کرد، لیک‌ولوسم کرد، نموی وا دزیو بوو به‌رنگی هونه‌ر راز‌ل‌دموه و به‌کورتی شته‌کم گۆزی، به‌لام نه‌ک گۆزینکی نمو‌تو که نه‌ناسریتموه. پاشان نمو ده‌سکرده‌ی کارگی خه‌یالی خوم‌خسته

بهر تماشاى خه لك، نموانيش لىي تيگه يشتن، چونكه له گه ل نموشا كه له گه ل قسه ي
 روزانه ي خزيان جياواز بوو به لام ههر به زمان و لينكه انموه ي نموان بوو و پنيان خوش و
 گونيان بوشل كرد، چونكه دمردى دلى خزيان بوو و له بهر نممه من كه شاعيرم بووم به
 ساحير و كۆمه ل له خزي پرسى: چۆله وانه زانئ نيمه چيمان ناتمواوه؟ چيمان نموى؟ و
 به ياني ژيانمان چۆن نهين؟ من كه شاعيرم و ساحيرم و نه زانم كۆمه لم چى نيه و چى
 هه يه و چۆن نهين لموانه ي كه هه يه تى كه لك وهر بگري بۆ به دهست هيتاني لموانه ي وا
 نيه تى، خوشمويست بووم، به گويم كرا و قسم رهوا بوو، شيمرم برهوى پهيدا كرد و
 كۆمه ل ناوى نام: «روژه».

تا به رنامه يه كي تر هه مووتان به خواي گه وره نه سپهرين. هيوادارين شادمان و
 به ختيار و سهر كمو توو بن.

بەرە ھەر ئە ئاي ئەنگىيە ۋە دەدى؟

كۆلەن ۋە گەرەكى شار لە ژىر پۈپە شىنى مانگە شە ۋا خمويان لى كە وتىو. ھەناسەى ژىن جار جار بە ئەسھايى ئە ھاتە گوى. دوو دلدار لە ژىر سىبەرى سەردەرانىكا قسەى شىرىن ۋە ھىوايزوئى ئە وىنيان بە گوىى يەكترا ئە چەاند. سەرخۆشك لە مەيخانەى سەر رووبار ئە گەرە ۋە بە دەنگىكى بە سۆز خالەى رىواری ئەكوت. وشەكانى ھەر ۋەك مەنگاۋەكانى تىكەن ۋە پىكەن ئە بوون، گامەن دەستى بە دىۋارنىك ئەگرت ۋە بە دەسەرسىكى چلكن كە لە پىشا ۋا دەرەكەوت پەربوۋە لە

خواردممى مزه‌ي ناروق و نيسته هيچي تيدا نهماوه ناروقى سرگزناي گرگرتوى نه سري. گاهي پوزيك خه لك پاش شوياش و توخوش و من خوش له ماليك نه هاته دهرمه. پرشنكي چراي لاهمال وهك مافورويه كي زمردي كاري كرمان له دالاني تاريكمه رانه خرا و نه گه يشته سر تاريكايي جوگه ي سر شه قام، پاشان به پتوهداني دهرگا نه پتچراوه و ته نيا رنگي نيومرنگي مانگه شو لهما كه له بزه يهك نه چوو نه ته زاني بزه دلته لنگيه يا زمرده ي دلخوشي. پوزي ميوان به وتوويزيانا ديار بوو كه له خوازييني نه گه رينموه. يه كيان كه گه نجتر بوو نه پكوت جا نه مه بوو به چي! دمه زارتمه ن ماره يي، گول و گواهي زير، ژيرچهنه و ملوئنگه و ثينه و نزينه ي گرابايي، هه يت و هووت و جر و جانه وهر، سر تا پا خوار پتچ دست جل و بهرگ، پشتي په شمينه ي قهديم، كراسي زريوه و چيمه ني كوردوستان، كولونجه ي چاوي له م و ريشي نهو! ^(١) جهمال نه گه هه موو له مانه بكري، پاشان نه يي بواني شو دست بؤنم و نهو درنر كا. كه س نيه به حاجي بلن نه مه كچ به شودان نيه، كچ فروشته.

يه كيان كوتي: «جا به نيمه چي برا!! له سرمان بوو بهين و خوازييني بكهين و كردمان، سازان و نه سازانه كه يان به خوياله. جهمال ژن ديني و حاجي كچ به مهرد نه دا، نيمه له م نيوانه دا سري سيرين يا قونچكي پوازين؟» يه كي تريان ودهنگ هات و كوتي: «كه چه ره يه كه س پتي ناپتوي، له بهر خويه وه دمن شازده.»

زمانه زمايان ههر دههات و كمتر دههاته گوي و خرمد ي پنيان له سر قيله تاوي شه قام نه پرايموه. من سي چوار رؤز زؤرتر نه بوو هاتبووه نهو شاره، به لام نه تكوت هه موو ته مه نم لموي رابواردوه. له بهر چي هيتله هوگري شاريك ببوم كه به روالهت هيچ جوانيه كي تيدا نه بوو؟ نه دار و شينايي، نه كتيوي بهرز و به فراوي، له خالووي

خوش و مەيدانى بە گول و چيمەن. خۆم نازانم كە ھى ئەوينىكى كوتوپر بوو كە لە دىلما خەرىكى چرۆدەركردن بوو، يا ئەوينىكى لەمىژنە ترم لەو شارە لە دىلدا بوو. ئەوينىكى لەوتۆ كە گەلى بەمىز تەرە كە شەم و نە شەمى لەندامى كىژۆلە يەك يا بژەي لىونىكى ئال و نەوينىگاي دوو چاوى كال. ئەوينىك كە منى دەكرد بە ھاوشارى خەلەكە كە. ئادەمىزاد برىتە لە دوینى و ئەمىزۆ بەيانى و شارەكە يىرى دوینى منى شىرازە گرتبوو. ئەمىزۆش دوو چاوى مەرى رازاوى شەرمىكى كچانە بە جادووى روانىنىكى گەرم، ھۆگرى كۆنى منى بەم شارە بووژاندوتەمە.

ئەو شەمە من لە يىرى شارەكە و رابردووى و ئەمىزۆ نە چوو بوومە دەم. لە ھەر گۆشە يەكى شارەكەدا تاپۆ يەك وەستا بوو و لە رووبەندەي نە ئانەمە پىچرا بوو. ئەتەكوت پەيگەرەي مەرمەرىنى مەزنە پياوینكە و ھىشتا پەردەي لە سەر لائەبراھ. ئەمانە يىرى مەشكەم بوون و يىرى دەمارم؛ بەلام دلىشم سەرمىزى يىرىكى تر بوو. يىرى چاوكە ئالىكى شەكەلەمام كە دەنگى ئەتەكوت چەي بە ئەسپاى شەوباي شەوگەرە و لارولەنجەي لە رەوتى ئاسكىنىكى سلى ترساو ئەچىن. ئەم دوو بىرە تىلاوتلىيان دام و بە دەردى خەمىزەمىزەمە ھەستام و چە شنى مەستىك بە دەست بەرگەدروو يەكى ناشارەزاو لە ھەرىرى زەردى مانگە شەو نىشتم. ئەمىزۆشتم، بىن ئەمە بزانم بۆ كۆي! ھەنگاوم بىن ئەمە نيازى بە ھەرمانى مەشكەم بىن، بەرمە پىش ئەچوو. شارى مەھرەبان، دەنگى پىنى منى ئەكرد بە لىدالى دلى. قانگەلى كۆلان لە ژىر پىنما ئەپىچرايەمە و ھەلەكرا و من كاتى بە دەور و پىشتا روانىم جگە لە چەند خانووبەرەي بە مۆرە دروست كراوى يەك نەزمى لار و كۆم، نىشانە يەكى لە شار نەما بوو. خانووبەرەكان ھەندىكىيان بە نوورى پىنەنگى مانگە شەو لە بژە يەكى بىن تەوژمى رەنجه رۆيەك ئەچوون كە خۆيشى نازانن بە خۆي پىشەكەننى يا كۆمەل و ئاسمان و خوار و ژوورى نىوان تاقمى ئادەمىزاد بۆتە ھۆي پىشەكەننى؟ ھەندىكىشيان كە سىمەرى شاخيان بە سەرا كىشابوو ئەتەكوت گىنجى ناوچاوالى مۆلى

كەسكىن كەشكاۋ، بەلەم نەبەزىيە. بىندىنگى تەنھا دەنگىك بوو كەلەم مالانەمە
 نەيلوورانە. مەن ئەمەشمە زانىم كەدەنگى بىندىنگى چەندە بەرز و گۈي كەپكەر و
 زراۋبەرە. نەترسام بەلەم نەكىشرام بەرمە خانووبەرەكان. گۈزىستانى زىندوان نەبىن چى
 تىدا بىن كەمىنەزاترىن كەلەكەلەي مەن ھان ئەدا تا بېچم و لەرازى زىندوۋى زىندەبەگۈز
 سەر دەر بېنىم. ھەنگاۋىك، دوو ھەنگاۋى بەتەرس، تاكاتى سىبەرى كىنە مىشى
 داپۇشى. بەخۇمارۋانى، بېيۈم بەيەككەلەم خانووبەرەكانە خانووبەرە نەبوۋ و تاپۇزى
 خانووبەرە بوۋان؛ لىكەندەمە كورتى ھىنا، مەن بېيۈم بەگىيانى خانووبەرەكان؛
 گىيانىكى سەرگەردان كەلەم بەر دەرگەي ھەمەو خانووبەرەكانا ئەمەشتا، گۈي نەگرت و
 چەي ئەمەندارەنى بوۋك و زاۋايەكى بەشەرمى لەناو خانووبەرەكانى لىنەگۈزا لەگەل
 لىدانى دلى خۇي و ئالەي ساۋايەكى نەخۇشى لەگەل ئاخىك كەدەروۋى ناگرىن نەكرد
 لىنەتەكەلەم نەبوۋ. ئافەتەك بەگىيانىكى بەرگىراۋمە نەيكوت: «چى بىكەمىن پىاۋەكە؟»
 دەنگى پىاۋىك لەدەرى دەرگاۋە خۇي بەگۈنما ئەدا كەلەم لاسى ئەدا: «روۋ لەخودا
 بىكەمىن!» بەلەم ۋادىار بوۋزۇرى ئەمەتەيە بەئەكەي كۈتبۈ، كاتى كەچەندە سال
 لىرەمەبەر زىمەندى كەردبوۋ و بۇشەي يەكەمى ژيانى خىزاندەرى ھەر ئەمەندەي بە
 دەستەمە بوۋ كە ئەمەرۈزە بەقورەكارى پەيدەي كەردبوۋ و پاشانىش زۇر جار كۈتبۈۋى:
 «ئافەت! كار نەخودا چاكى نەكا»، ئەمەمە كەكۈرە ساۋاكەيان بىن سەر و زمان
 كۈتبۈۋە دەستىان بەھىچ لايەك رانەدەگىشت، لەخۇي رانەدى ئەمەتەيە دوۋپاتە
 كاتەمە، بەلەم ئەمە پىاۋى مەلەكە بوۋ، ئەبوۋ قەيەك پىكا.

بايەكى سەرشىت، كەلەتتىكى دابوۋە دەرگاكا؛ مەن ئەمدى ئافەتەكە بەچاۋىك
 سەيرى مەلەكەي نەكا و چاۋەروانى روۋداۋىكى ئالە، بەچاۋىكى تىرىش نەروانى بۇ
 شۈبەكەي و لاي ۋايە ئەتۈنە دەرۋىيەكى روۋن لەمەشمە رەشە بىكەتەمە. ئەمدى كە
 ساۋاي بىن تاۋان، سەر كۈلمى بەناگرى تاۋ و پاۋبۇتە پۇلوۋى ناگرى سوۋر و ئەمدى كە

پیاوی لیتموماو که له لایه‌که‌وه شوو بوو و له لایه‌کی ترمه‌ه باوک، همر له وشه‌یه‌ک نه‌گه‌را که هه‌ندی هیوا‌ه‌تر یی لموه‌ی تا نیسته کوتویه‌تی. من خۆم پین نه‌گیرا و له‌به‌رخۆمه‌وه کوتم: «به‌ره همر له لای ته‌نکیه‌وه نه‌دی!» شوی سه‌رلینشواو یی نه‌وه بزانی دهنگه‌که له کونیه‌هات، به شوتین مندا دووپاته‌ی کردمه‌وه: «به‌ره همر له لای ته‌نکیه‌وه نه‌دی».

بای نارامی سه‌ری شه‌و، له‌یلووراندا و چه‌شنی چنجر و وکی نافرته‌تینکی لازیه‌تبار روومه‌تی کتو و دار و دمه‌لنی نه‌ری. لپتر شار جوان نه‌بوو. بیرى کپزه به له‌نجه و لازه‌که له دلما نه‌ما‌بوو. دل به خه‌م و ئالۆز، به‌ره‌و شار نه‌گه‌رامه‌وه تا په‌نا به‌رم بۆ خه‌م. له دوورمه‌ دهنگی سه‌رخۆشیک نه‌هات و با، سه‌ربه‌نده‌که‌ی به هه‌موو شارا ب‌ل‌او نه‌کردمه‌وه:

رنگاکه‌م دووره، مزلم کو‌ی‌ستانه

شه‌رم لى دادى، خه‌م لىم میوانه

تراویطکە

سەلام لە گۆنگری بەهەست و هونەر بەرستی بەرنامەی تاپۆ. تکایە گۆن بگرن بۆ پارچه پەخشانیك.

لە هۆدەیهکی بەرمو هەتاودا هەر دانێشتن و چاوا لە دەرگا برین، تا کەی زاری بە ستراو و تمویلی گنج و مۆنی دەرگا بە زەردەپەك بکەیتەوه و بەژنیکی کچانەی کەلەگەت لەناو دووتای دەرگا کەوه دەرکەوی، لە بەر دەرگاوه بە دەستەوه پێکەنی و پاشان بە رەوتێک کە پیاو ئەکەوێتە گومانەوه کە ئەم دوو پەن بچوو کە بە سەر زەوییا نەروێن یا

و مەك مۇي بەھاری بە سەر زەمبیا نەرمونیان خشكە ئەكەن، بەرمولات ین و بە دەنگیکى
 ناشا پەنت بلى، دەى چۆنى و پاش نەمە وەلامت دايمە، دەس ین یکا بە یاسیکى که
 ھەزارھا جارت یستەو، بەلام ھەرگیز یرت نەکردۆتەو که وشە و تە و واتەکان بۆزۆو
 کۆن. لە پەشا کەمەیک خۆگرتن که ئەمە چ ژيانیکە؟ یستی ھەزاران نالە و نیوموزە، بە
 بېراھاتى ھەزاران دەستى بىگۆشت و ھەیکەلى بەئىسقان جارنک لە بیا فرا ئەو
 جارەکەى تری... و لەویۆە یرت بچى بۆ ئەو ھەموو گەنەمە که لە ئاوى ئوقیانوس نەگىرى
 تارخى بازارى بۆیۆ نەشکى؛ گوايە ترخى بازار دلى ئادەمیزادە، نەگەر شکا....

راستى من کارم چيە بە سەر ئەم قسانەو؟ خەریک بوم بلىم تۆلە ھۆدەپەکا که
 ھەموو جیھانى تۆیە دانیشتوى بە ھیواى کەشم و نەشم و لەنجەولارى بەژن و بارنک.
 راستى دەرمان چيە؟ ئەو ئاورەى که بە واتەى عەلى بەردەشانی:

بەرۆتە دەرۆنى دەرۆونغان

نە بە باى دەکوژتەو نە بە بارانى

نە بە باج و پەنەرە و گل وەسەردانى

داخوا بلىنەى کام کلى دانەمرکاوه؟

دوینتەمە ھەنگى سەرشتى بېر و خەپال لە پلورەى سەرما پورەى دابو؛
 ئیتر خموی چى؟ با ھەستەم بۆم لەو سىبارى شەودا که ھەواى دەرەزە زرنکاوه بە
 تاسەى بۆنى دوورترین کۆستانى سەر بە تەمى پر لە ھەلالە و بەیوونەمە سەرم ھەلگرم
 و کەمەیک پاسە بکەم. کۆلانى چۆل لە ئىشى ھەزاران قۆندەرە و پىلاوى کینە لە دلى
 رۆژانە رزگارى بېو، ئەھەسایەو و من لە ژىر پیتما لەوانە بوو ھەناسەى ھیدى و
 لەسەرخۆى خموی خۆشى پاش شەکتەى زەوى بېستەم. بۆمەین ئیمە؟ بۆین ئەمەك و
 ناسپاس و سەلەین لەگەلەیک، تەنانت لەگەل سەرزەمیش؟ لەگەل ھەما و دەرپاش.
 ھەر بە چەند مانگ جارنک کارگیکى ژاراوى لە نیتوادا و سىبىرى و

نوقيانووسى گموره دا نه روئين، ديونك له ناو ته له سسى زمريه به رمللا نه كين. جا همزار هاوار به پوليك چوونكه نيمه به هيرين، رهگى ملمان نه ستوره، با هر له شه قام دانشن نمو پيره ژيرى كه ناوى «راسيل»ه؟ مگه ر ناكامى چيه جگه له شه كه ت بوون و خنكاني گوتى به گرمى بن و چاني شه قامى پر له ره و پوهى ناسن؟ هر كه س گير وډى شتيكه و داخى گران نه ميه كه هيچ شتيك تا سر نيه. نه! مبه ستم نه ميه كه نادميزاد پير نه بن و نه مري، يا وهك نمو شاهيره خوشه وسته خه فته بخوم كه جوانى دم و چاو، تا سر ناميتى بزيو. مبه ستم نمو بوتانه به كه نه ياتاشين به دوستى خومان تا نه زانيمان زاخا كا، تا هيومان بزيوتن. پاش ماوه يه كى زور له بيرمان نه چي كه له پيشا چيو و چيلكه بوون نه يانه رستين. تا تيره هر نه زانپه به لام به كنى بنيم كه دمردى زانين گاهى له نيشي نه زاني تالتره، بوت تاشين دمردى نه زانپه؛ به لگى بن هيريه؛ به لام هر چي بن، هيوايه بوزيندو مان. دمردى گموره كاتى دل پرته كا كه مينشك تپه كا بوت هيچى له دس نايه. رووخانى بوت، يانى رووخانى هيو. جا هر بوت تاشينه و بوت شكاندن. هر هيوايه و بن هيوايى. راستى كامه يه رنگا؟ كوانى خالى ريوار؟ من چي نه لنم خالى ريوار ش بوتكى تره.

زيان يانى نه مندهى نه ماوه يه كه تينوويهك به رده تراو كه يهك چاو نه كا له يه كم ههنگاووه تا ههنگاوى دواى، تا نمو كاته تپه كا ناوه كى بژه به ردى داگر ساوى بهر هه تاوى گرم. تپوه تى ناخوشه. به شوين ناو گه ران ناخوشه. ديتنى به رده تراو كه خوشه، به لام له هه مووان ناخوشتر نه ميه كه تپه كى هه چي به ناوت زانى تراويلكه بوو، نهك هر تو؛ هر چي نادميزاد دوزيويه تموه و نه يلوژيتموه تراويلكه يه....

نمه پارچه په خشانكى سميوليك بوو پيشكه شمان كرد بهو گوينگره به ريزانه كه زور جار به نامه له نيمه يان پرسويه بوج له بهر نامه كه تاندا په خشانى كوردى نانا ستن

و نمونه یان ناخوئنهوه؟ بۆچ له بهرنامه ی تاپۆدا که گوايه بهرنامه یه کی هونه ریه و نه یی به هه موو لایه کی هونه را را بگا زیاتر باسی شیمری کوردی نه که ن؟ نیمه له وه لاسی نه م پرسیاره دا نه لئین که بهرنامه ی تاپۆ باسی هه موو چه شنه هونه ریکی به گشتی کردوه و زۆر جار په خشانی کوردیمان له م بهرنامه یه دا بلۆ کردۆتهوه، به لām باشتیرین وه لām به جیهتانی وستی گوێگره کانه به کردمه و نه م پارچه په خشانه ش نیشانه ی ریزدانانه بۆ وستی نه مان. جا نیمه ش تکایه کمان له گوێگره به ریزه کان هه یه، نه موش نه مه یه که له شوینهواری نووسه رانی کورد هه رچی ده ستیان کهوت بۆمانی بنه ین، ته نانه ت نه گه ر خوشیان لیه اتوویی و جه وه هری نووسه ربیان هه یه له شوینهواری خۆیانمان بۆ بنه ین تا پاش لیکۆلینهوه به ناوی خۆیان بلۆی که ینه وه. تا بهرنامه یه کی دیکه خواتان له گه ل.

ژيان و نه وين

به لن هر چي بوو نمونه ده بوو و نيسته هه تاوي راسته قينه له چاوم چه قيوه، وهك
خوي به سر بريني تازه يا كه ي نه يكر نيتموه. ناخو نموين پوچ و يهووده يه؟!
له، ليم گه بي با ناوي بيم تاقيكار يه كي تال و بي سر كه وتن، چونكه نموين
خوي راسته قينه يه؛ به يانيه؛ هه ميشه يه. با بكووژيتموه كوانووي گه رمي خوره تاو،
نه گه نه پژيته ناو ييشكه ي نموين و به سر گزي نموينا بدرموشيتموه. يندهنگ بوون و له
بيتمنگيدا شووره يه كي پولايي دروست كردن كه تواناي هه بي خوي راگري له بهر

مەنجه نەقی خەم و تیری ناگرینی ناھومیندی، ئەگەرچی نابیتە هۆی شادی، لانی کەم خروورنکی پیاوانە ی تەدا یە.

داخێک و سەد مەخابن. چەند بە ساکاری، چەند بە ئاسانی ناچارین مل کەچی بە سەرھات بین! مردنیش خۆی مل کەچی بە بۆدایی هاتنی هەموو شتێک، بێ ئەو جێگا یە کە بێ خۆی لێشارینمەو، یا رینگا یە کە دەستی مردن نە یگاتن. کاتی نە هاتی هاتووە و نیتە بە دەستی پەرچە پکە گۆلی سوورمەو لە سەر رێبازی دانیشووی. هاکا هات. هات و بە بزە یە کە مۆدە ی بە هاری پەرچە یالە ی. رۆژاوا بە ئاسۆی زەردی مەو لە بەر چاویان ئەیتە رۆژە لالت و هەزار خۆرە تاو هەلە ی، بێ ئەو تاقە یە کێکیشیان تینی بەدا بە لەش.

دێتمەو بیرت کە پێت شۆر کردبۆوە بۆ ناو چۆمیلکە یە کە ماسی بچووک کە لە ترسی قوولی و رەشی گۆم هاتبۆنە بەر خۆرە تاوی کە ناوی چۆم، دەمی لووسیان بە ژیر پێتا ئەهێنا و خێلکە یان ئەدای. سەرت کردۆتە سەر سەری سەوزە ی تازە و تازە مەلچوو و خۆرە تاو هەموو مێھرەبانی خۆی کردۆتە پێشکەشی لەشی گەرماخوازت. یاوێک لە چاوی بە ستراوە ئەو ئەیتە میوانی دلی دلالات. زەردە خەندە ی وەک کۆلکە زیر پێتە تێتمەو ئەپێچرێ. دەنگی زەنگی دوورە دەستی هەزار کاروانی رویشوو بۆت ئەیتە لایە لایە و تاسە ی خمینکی خوش دەماری لەشت شل ئەکا.

لە جیھانێکا کە نە خەو و نە یتداری خەپە ی کراسێکی کچانە ئەیتسی و بۆنی مێخەکی بەرۆک و هەتری لەشی زیندوو ی خوشمویستە کەت موچرکینکی ئۆخە ی ئەخاتە سەر هەست. بێ ئەو نیازت بە وشە و لێو و دەنگ هە ی، بە لێدانی دل پێی ئەلی خۆش ئەوین. خاکی ژیا ناوی، تووترکی کینوی، بۆنی خوشی شەبا یە کە دویشم میوانی شلیرە جاری کۆستان بوو، پێت ئەکەن لە گیان، لە هیوا، لە ژیان. خمینین لە یتداریا! ناخۆ گەلی دە برا دەرمان، ژیان هەر خمینینکی دوور و درێژ نیە

که شه قوڭنی تالی مردن لمو خوموله راماته چله کیتی.

به داخموه تمنانهت خموبینیش قیاتی هه تا سر ناکا. نه تموی به خه بهر بی. به چاوی والوه سهیری دورویششت بکهی. نه تموی به هممو لهش دلنیا بی که خمونه که ت راسته. هاوار بۆتۆ. نهو دهستی وادریژی نه کهی، تارای خه پالنی و خمو له سر روا له تی بووکی هیوا لایلهی، لیته یته بیوریک که ریشهی ئاوات نه بری. نیر نه ناو له میتی نه سموزه و پلکه زیرینه. ماسیه ورد پله کان له ترسی هموری رهش په نایان بر دۆتموه بهر قوولایی. ته زوویه کی سارد. میرووله به پیستی هۆگری گهر مات نه کا. «دونیات لی نه یته چهرمی چۆله که.» قۆی و نه نایای. قۆی و خمد و تم. له بهر خۆتموه نه نیی برایمه. هممو شت تمواو بوو. بریا وایه وهک تۆ نه نیی. بریا دواپی هممو شت بوایه. به لām به هه له چووی. نه نیا خوشیه بر اوه تموه. ناخوشتی و تالی و زبری سه ره تاپه تی. نه می به مەلنکی په رموازه ی هیلاته لیشواو. سر هممو لکی داریک لیت نه بیته تله سیک. هممو باز و شمقار و کۆلاره یه که له راو کردنت نه گهرین. تۆله نه نایای و ته ریکی یی برانموه تاوشه ی بال و سیه ری ترسته ریان نه یستی و نه بیسی. تا کاتی دینه سر نه م بر وایه که مردن وهک نه لنین دزیو نییه. ییری مردن، ییری په نابردن بۆ سنووریک که نارامی و حه سامهوی هه تا هه تاپه، بیدمگی و بیرهنگی رووته، بۆت نه بیته ئامانج. تۆمل که چ نه که ی بۆ مردن و مردن جگه له وهرگر تسی راسته قینه و دوا یترین راسته قینه ی ژیان هیچی تر نییه.

له گه ل نموه شا، یا نه لیم نهوین بیهوده یه. یا ناوی بنیم شیرینترین بهری داری ژیان. داریک که نه گهر تۆی بکه ویته دم بایه کی سه رشیت و له شۆرکا تا بری، نه یته ژه قه مووت و نه گهر له زمویه کی به پتر و پتا شین یی، بهری سینه لاسووره دننی. به لām نهوین زۆر تر لمو دلانه دا نارام نه گری که تانویزیان له خمو و خه یال پتکه اتووه، زرمه و خرهمی پی و چه که له کوئی و جیهانی نهرم و نیانی نهوین له کوئی؟

به سوزی ته شویقی
 مه تایی گوزهران
 هیواش هیواش له تکیته دهروونی نیسیا نیک
 که ره مزی له ززه ته
 میفتا مه بۆ ته لیستی ژیان
 ژیا نی لیسیا نیک...!

واته به سوزی ته شویقی موسیقا که، ته عهین که له پشاه به سر پایاواتووه له
 بیر له چیه مه.

تکام له م گۆنګره نه مه یه نه ګره مه له یه ک له بهرنامه کوردیه کانی رادیۆ مه هابادا
 به دی نه کن، یا بۆ کار به دهستانی رادیۆ مه هاباد بنووسن، یا بۆ تاران به ناو نیسانی:
 «جاده پهلوی - بلوار جانسپار، برنامه های خارجی - شورای نویسندگان کردی»
 بنووسن. دنیا بن نه ناو اتان نه مه یه بهرنامه که مان که ما پیتی و هه له ی تیدا له بن و به
 سپاسمه گۆی نه گرین بۆ گشت ره خه و ریتو نییه ک که له لاپه ن گۆنګره کانمانه وه بن.

۵۲/۶/۱۱

«تاپۆ و بوومه لیل» یانی چی؟

سهلام له گوینگری بهرینزی بهرنامه ی تاپۆ و بوومه لیل. پشش هه مووشت نه بن
هه زتان بکم که به راستی ناوی بهرنامه که بۆته هۆی هه زاران پرسه بار. کم گوینگری
وامان هه به که نامه یان نه نووسی و نه یان پرسی تاپۆ و بوومه لیل یانی چی؟
گوینگرالی واشمان هه بوو، که بن نهوه ته نانه ت پرسه بار یکی و یژه یی بکه ن یا
دیاریه کمان بۆینن، ته نه نه پرسه بار یان کردوه. ئینه زۆر جار وه لامان داوه تهوه و
ئینه له مه نه ترسین نه گهر دیانه وه نه دوو وشه به مانا بکه ی نهوه و پشش مند یان له گه

یه‌کا هه‌ل‌دین، له لایه‌کموه ئیمه تاوانبار بکرنین بیه که باش سه‌ردی‌ری وتاره‌کانمان مانا نه‌کردۆتموه و له لایه‌کی ترموه گوینگه‌کانمان وه‌ها بدرینه قه‌ل‌م که گوایه باش گوی بۆ وتاره‌کان ناگرن، به‌لام له‌گه‌ل نه‌وانه‌شا، جاریکی تر نه‌ئین: تاپۆ به تارمایی و هه‌یکه‌ل‌ن کم دیار و نااشکرا نه‌گوتری؛ وه‌ک ئه‌مه که نه‌ئین تاپۆی که‌سێک له تاریکی شه‌وا دیار بوو، واته ههر ئه‌وانده بوو که نه‌زانرا ئه‌م هه‌یکه‌له ئاده‌میزاده، به‌لام روون نه‌بوو کهنه و رواله‌تی چۆنه. ئه‌مه مانای تاپۆ. بوومه‌ل‌نیش، تیکه‌له له دوو وشه‌ی بووم و لیل. بووم ههر ئه‌مو وشه‌یه که له لیوان کوردی و فارسیا هاوبه‌شه و ههر دووک زمان به ولات و هه‌رت‌م و سه‌رزمو‌ی نه‌ئین بووم. له فارسیا نه‌گوتری: «بوومی» یا «مه‌رزو بووم». بوومی واته خه‌لتکی هه‌ریکی تایبه‌ت. پشی «ی»‌ی دوا‌یی وشه‌ی بووم، «یا»‌ی نسه‌به‌ته. مه‌رز و بوومیش واته سنوور و ولات. له کوردیا نه‌گوتری بوومه‌له‌رز که به فارسی زه‌مین له‌رزهی پێ نه‌گوتری. واته له‌رزیموه‌ی زمو. هه‌له‌ب‌ت له کوردیا بوله‌رز هه‌ش نه‌ئین که ههر به مانای بوومه‌له‌رز هه‌.

ده‌چینه سه‌ر وشه‌ی لیل و لام وایه پتی‌یست به‌کو‌تن نا‌کا که لیل به مانای که‌دی‌ره، واته ناسانی و ته‌مگرتو‌ویی. به‌لام رایته و پته‌ندی ئه‌م دوو وشه‌یه به‌په‌که‌وه چی‌ه؟ ئه‌مه شتی‌که که خاله‌تیکی ته‌جه‌ربودی و ئیتراهی هه‌یه. واته مه‌فه‌رومی‌که که نووسه‌ری به‌رنامه‌که له به‌ر چا‌وی گرتووه و پتی‌یست نا‌کا له‌گه‌ل لیک‌دانه‌وه‌ی تا‌که تا‌که‌ی گوینگه‌کاندا یه‌ک بگه‌رت‌موه. نووسه‌ری به‌رنامه‌که هه‌یکه‌لیکی ته‌مگرتو‌وی نه‌وه‌یاری له تاریک و روونی به‌یانیا راگرتووه و له کارگای زه‌نی خۆیا مه‌به‌ست و واته و مه‌فه‌رومیکی داوه به‌م هه‌یکه‌له. رهنگه مه‌به‌ستی ئه‌مه بووبی که ئه‌م هه‌یکه‌له موانه‌به‌ت و له‌په‌کچوونی هه‌یه له‌گه‌ل وێژه و هونه‌ری جادوکارانه و خه‌یره سه‌ری‌حی وێژموانیا. ههر دووکیان له وزووح و نا‌شکراییی دوورن. هه‌ردوکیان زه‌نی خه‌یاڵ نه‌دن و بیری مرو‌ف نه‌بزو‌ن. ناخۆ ئه‌م هه‌یکه‌له لیه‌ دیار و دووره له ده‌سه‌لاتی

همریمی پرشگ و نووره، کینه و چیه که له ناو تهم و مژی بهربه یانیکى نیوه تاریکا وهستاره؟ نهه مهیکه لی ویزموان و شاعیره؟ نهه بوومه لینه جیهانی پر له نیما و نیشاره و نیستاره ی شمر و نههجه؟

کوتهم رنگه نووسه ری بهرنامه که وهای لیکدا بیتهوه، لتهوش به ناوی گونگری بهرنامه که یفی خوتانه نهه لیکدا نهوه به وه بگرن، یا له سهر دپری بهرنامه که به گونری بهراورد و لیکدا نهوه ی خوتان شتیکى تر ساز بکن.

له مهابادهوه گونگریکی خوشهویست که ناوی خوی به تهواوی نهووسیوه، نامه یهکی بۆ نووسین و پرسیاری کردوه: «ناخز کاتی ویزه ی ژانه تهواو نه بووه و له سهر نووسر پیوست نیه له سهر دمیگا که سرفایه تی کهوتوته بهر هیرشی ههزاران مهترسی له نووکی خامه کی وهک شمشیریکی تیژ، نهک چه شنی هودهودی سوله یمان، کهک وهگرى؟» نهه گونگر بهریزمان که له ژیر نامه که یا دوو پیتی «م.ع» بهر چاو نهکهوی و هچى تر، له ناو دوو پراکتیرا نووسیوه:

«مه بهست له هود هودی سوله یمان، مه زهه ری دلدارى و هه زلی کاریه و نهه بالداره وهک نه لنین نامه ی سوله یمانی بر دوه بۆ بهلقیس و نهگهر نووسه ریش به خامه و نامه هه کاره که ی هودهود بکا نیتر نووسه رییه، ده لاله».

له وه لاهی نهه گونگر دهه لنبین که لهنهش لایمان وایه دهوری نهو جوژه ویزه به که نهیا هاندیری هه زلیکاری و دلدارى بى، به سهر چووه. به لایمان وایه ناوانای ویزه ی دلداریه نه ی روت به ویزه ی ژانه، نه جوانه و نه پر به پست. چونکه نیه نه سۆله نیرانا ناره تی ژۆر گهوره مان هه به که له گه ل نهوهش گیانی ناسکی ژانه له نووسراوه کانیاندا خوی نهووتن، نووسراوه کانیان لانی کۆمه لایه تیه کی هه به همیزیان هه به، وهک «فروغی فەڕوخ زاده» ی خوالینخوشبوو. جگه له مهش کاتی که نه لنین نه سۆقه لمی نووسر شمشیره، مه به ستیان نهه نیه که خامه نهکری بیکه ی به چاوی

دوژمن، دوژمنی که ینګومان به که ره سدی قورسی شهړمه دېته مه یدان. مېه ست
 نه مه یه که نه م شمشیره نه توانی سدی دوژمنی که بریتیه له ناحهزی و دزیوی ناو
 کومهلې نېسانی په پښی و سپای یداد و تاوان تیکشکتی. ناخو کاک «م.ع» لایان وا
 نیه که به شهری سردهمی نیه لم باره شهوه زور بازار و نیشی پشه گا که نیتر ناتوانی
 وهک پتشیو له مانای وشه ی به رزی خۆشه ویستی تیڼگا، ناتوانی که سینکی پر به دل
 خوش بوی؟ ناخو نه گهر نادمه زاد نه توانی ناسایی ترین و له دل نزیکتیرین
 خۆشه ویستی که بریتیه له خۆشه ویستی دوو کور و کچی لاو تیڼگا، رووتر بلین
 نه توانی که سینکی خوش بوی چوڼ نه توانی هموو که سی خوش بوی؟!

حهز لیکردن و دلداري و خۆشه ویستی نیوان دوو نېسانی ژن و پیاو نه گهر
 تیکل نه بی له گهل نرمی، تاقیکاریه که بؤ خۆشه ویستیه کی گموره تر به ناوی
 خۆشه ویستی به شهریه ت.

کاک «م.ع» دنیا یی نه گهر نو سره بتوانی خۆشه ویستی به رهو مهرگ زیندوو
 کاته وه، نهو کاره ی کردوه که «حیا» له گهل «لازار» ی مردوی کرد. واته کاری
 نوو سر نه پسته بوو ژانده مه ی به هار و گول و سوزایی و هیوا، نهک ده لالی، وهک
 گوینگری به پښمان نوو سیویه تی و با برای خۆشه ویستمان له مهش دنیا یی نه گهر
 که سیک نه توانی موسیقای دهنگی نافره تیک و لار و له نجه و نیو نیگای چاو نیکی
 که ژالی یی جوان و خوش یی، ینګومان ناشتوانی له هره نیمکی گموره ترا نه وینداری
 جوانی و مرثیایه تی یی.

تا به رنامه یه کی تر هه مووتان به خوا ی گموره نه سپنیزین. نه م کاته و هه موو
 کاتیکي ژياتان خوش.

«رووده‌کی» مامۆستای مه‌زنی شیخری فارسی

سه‌لام له گۆنگری به‌ریزی به‌رنامه‌ی تاپۆ.

ئه‌بوو عه‌بدولڵا جه‌عفر کۆری محهمهد که نازناوی رووده‌کی بووه، یه‌کێکه له شاعیرانی پایه‌به‌ریزی نه‌ران و ینگومان هممه‌ل که سیکه که شیخری فارسی پتمو کرد و توانی له ناو وێژمه‌دۆستانا پهره‌ی پێ بدا. رووده‌کی مامۆستای گه‌وره‌ی شیخری فارسی له سه‌له‌کانی ناوه‌راستی سه‌ده‌ی سێدا له ئاوا یه‌که به‌ ناوی رووده‌ک که له مه‌رئمی سه‌مه‌رقه‌ندا هه‌لکه‌وتبوو، له‌دایک بوو. هه‌ر به‌ ناوی ئهو ئاوا یه‌مه‌ پێیان کو‌تووه:

روودهكى، واتە خەلكى روودهك.

ھەممۇ تەزكەرەنۇوسانى ئىزىنى لەم بىرۈيەدان كە ھەر بە منانى وريا و زىرەنگ بوو. ھەمۇ، نووسىرى پەراۋى «لباب الالباب» لە پەراۋە يەكە نەنوسى: «كە روودهكى لە تەمەنى ھەشت سالىپا بە تەمۋاى قورئانى پىرۋى لەبەر بوو و شىمرى باشى ھەلبەستو». نووسىرى «لباب الالباب» ھەرومە ئەلنى: «كە روودهكى خاۋەنى دىمەنىكى جوان و دىنگىكى خۇش بوو و لاي «ابوالمكب» كە مۇوسىقارنىكى بەناۋىانكى ئەم سەردەمە بوو، لىدانى چەنگ فىر بوو.»

رودكى چىنگ بىرگرفت و نساخت

بىادە پىش آر كە سرود انداخت

ئەمىر نەسرى سامانى، ئەمىرى ئەدەب پەرۋەر و ھونەرناس و نىشتمان خۇشەۋىست، كاتى ئاۋىانكى روودهكى بە گۈن ئەكا، ئەنئىرى بە شۇنپا و ئەبىتە دىربارى خۇى و لە دىربارى ئەم روودهكى بەرپىز ئەگىرى و ئەيتە گمۈرى شاعىرانى لەمىر نەسر.

سەبارەت بەم مەبەستە كە روودهكى بە كۆزى لەدايك بوو يا پاش ماۋەيەك ژيان، كۆز بوو، پىر و بىرۋاى جۆرە جۆر لە ئاۋ و ئۆمەناساندا ھەيە. ھەندىك ئەلنىن كە روودهكى زىگماك كۆز بوو و بىرىكى تىرىش لايان ۋايە كە پاش ماۋەيەك ئەم شاعىرە گەۋرەيە، چاۋى ئابىتا بوو. ھەمۇنى ئەم كەسانەيە كە لاي ۋايە روودهكى كۆزى زىگماكى بوو و ئەلنى: «روودهكى شاعىرى دىل رووناك، ئەمەندەى ھەناۋى رۇشن بوو چاۋى تارىك بوو و ھەرگىز چاۋى بە ھەلەتنى مانگەشە و پشكۈۋتنى گۈل نەكەموت، لە كاتىكا لە ھەزار شاعىرى چاۋ رووناك باشتر بە تانۋىزى جوانى سىرۇشتا چۈۋە.» نووسىرى مېژۋى سىتان، سەممانى و نىزامى و ھەروۋى ھىچكامان نىشارەيەكيان بەم مەبەستە نەكردۈۋە كە روودهكى كۆز بوو يام نە. ھەلبەت ئەمەى كە روودهكى چاۋى بەستراينى و نەتۋانينى جىھانى رۇشن بىينى لە رىز و ھىزائى ئەم شاعىرە گمۈرەيە

که نام ناکاتهوه. چونکه نیشه نه مرق کاتن باسی هونه رمنه دینکی رابردوو نه که ین کارمان به سر رواالت و نه ندامیموه نیه، که له پووری هونه رمنه د بۆگه له که ی و بۆ نمو که سانه که پاش مهرگی نمو دینه جیهانموه، شوینه هواره؛ که له تونی په راوه کانیدا و له ناو خولفاوه کانی میشک و بیرا نه ین بۆ دۆزینه وه ی بگه پنین. شاعیریکی نیرانی نه ئی:

در سخن مخفی شدم مانند بو در برگ گل

هر که دارد میل دیدن در سخن بیند مرا
واته له ناو وتاری خۆما شاراویموه، ههروهك بۆنی گول له ناو په ره ی گولا. که سیک که نه یه موی من بینی له ناو قسه کانما نه مدۆزیتموه.

رووده کی له دهرباری نه میر نه سرا جگه له شاعیری، مونس و هاودمی نه میریش بوو. به پهلجه ی سنهراوی کاتن تهلی چهنگی نه هیتا له رین و هزار ناههنگی خه یا لای لی هه له ساند و به دمنگی وهك خوړه ی ناوی جوبار، شه پۆلی نه خسته سر ههوا ی کپی زهوقی دانیشتوانی کۆری به زم و ناههنگ، نه میر نه سر فه رمانی نه دا کۆشی پر کهن له زیر. نه م مه به ته شیاوی سه رنج دانه که له نیراندا شاعیرانی دهرباره کان زۆر خزمه تی گموره یان به خه لک کردوه و به شیمری جوان، ناحهزی رق و توو په یی دهسه لاند اریانان لابردهوه. له وه دهربارانه دا که شاعیر و هونه رمنه د زانا زۆر تر هه بوون زهوقی نه میران نه مرتر و ناگری توو په یان دامرکاوتر بووه. ته نانه ت زۆر شاه و نه میری وا له نیرانا مه بووه که خۆی شاعیر و وێژموان و هونه رمنه د بووه؛ به لگی هه ره گموره بۆ نه مه که شاعیران و زانایان کاریان کردۆته سر ههستی شایان و به دهسه لاکان، به نه مانی مه خووله. نه زانین که نه م به نه مانی به له سه ردهمی چهنگیزا ج کوشتاریکی ین به زه یانه یان له گه ل نیران کرد. پاشان به هۆی ته نسیری زانایان و شاعیرانی نیرانییه وه چۆن به واته ی سه عدی خوړی پلنگانه یان وه لانا و پیای وهك «بایسونقور» و «خودابه نه» و «غازان خان» یان لیهه لکموت که هه ر کام له باریکه وه خزمه تیان کرد.

بنه‌ماله‌ی سامانی ره‌گم‌ز ئیرانی بوون و یه‌کم بنه‌ماله‌ بوون که گه‌لی ئیران پاش
دووسه‌د و په‌نجا سال دلی، هیوای خوی به‌وانم‌وه به‌ست‌وو و چاوهر‌وان بوو له ژیر
نالای نمو بنه‌ماله‌دا سه‌ربه‌خوی دۆراوی پیته‌وه ده‌ست. له سه‌رده‌می نمو بنه‌ماله‌یه‌دا
بوو که شیعری فارسی به‌چه‌شنیکی پتمو سه‌ره‌تای دامه‌زرا و هونه‌ر و هه‌موو
نیشانه‌یه‌کی تری شارستانیگه‌ری تایه‌تی ئیران بوو ژاپم‌وه. شیه‌ی خوراسانی لمو
سه‌رده‌مه‌دا له وجودی شاعیری وه‌ک رووده‌کی به‌هرمه‌ند بوو. هه‌ندی له
میژووونوسانی نه‌ده‌می نه‌لین که هیچ کام له شاعیرانی پیش نمو و پاش نمو به نه‌ندازه‌ی
نمو شیعری نه‌کو‌توه. یه‌کن له شاعیرانی هاوسه‌ده‌ی رووده‌کی نه‌لن:

شعر او را برشمردم سیزده ره صد هزار

هم فزون آید اگر چونانکه باید بشمری

واته شیعری نمو ژمارد، کردی سێده‌جاری سه‌ده‌زار و نه‌گه‌ر باشی بژمیری له‌وه‌ش
زۆر تر نه‌کا. سێده‌جار سه‌ده‌زار نه‌کا ملیۆنێک و سینه‌د هه‌زار.

نه‌گونجی نمو نه‌ندازه‌یه‌که‌میک له‌بروا‌کردن دوور یی، به‌لام به‌لگه‌ی نه‌مه‌یه‌که
رووده‌کی به‌ره‌می گول‌زاری زه‌وقی زۆر بووه و ده‌ریای دهر‌وونی پڕبووه له‌گه‌وه‌ری
هیژای شیعری و تازی نا‌هه‌نگداری جوان.

وه‌ک له‌شیعره‌کانی رووده‌کی دهر‌نه‌که‌وی نه‌مه‌تیکی درێژی هه‌بووه. نه‌مه‌تیکی
درێژی به‌به‌ره‌ و بار که لموا خزمه‌تیکی زۆری به‌ویژه و نه‌ده‌می ئیران کردوه. هه‌ر نمو
ژماره‌ش که نه‌م‌ۆله‌ شیعره‌کانی ماوه‌ته‌وه، نه‌ندازه‌ی خزمه‌تی رووده‌کی دهر‌نه‌خا. خوی
سه‌باره‌ت به‌پیری خوی له‌هه‌زه‌لیکا نه‌لن:

مرا بود و فرو ریخت هر چه دندان بود

نبود دندان، لا، بل، چراغ تابان بود

سپید سیم زده بود و دژمرجان بود

ستاره سحری بود و قطره باران بود

تورودگی را ای ماهرو کنون بینی

بدان زمانه ندیدی که این چنینان بود

بهم شمردها دمرنه‌کوی که رووده‌کی به لاله‌تی روانه‌تیکی جوانی هه‌بووه و نه‌وه‌ی وا
هموفی سه‌بارت بهم باسه کوتوویه، راسته.

لهم باره‌دا که وتاری رووده‌کی له گیانی نه‌میری سامانیا ته‌ئیری زور بووه،
داستانیک نه‌گیرنه‌وه و نه‌لین: نه‌میر ماوه‌یه‌کی زور له بوخارا دوور بوو. سپاکه‌ی همموو
پیری ژن و مال و منالان کموتیووه سر، به‌لام هیچکس نه‌ینه‌ویرا به لای نه‌میره‌وه باسی
گه‌رانمه‌ه بکا تاکوو ناچار په‌نا نه‌به‌ن بزووده‌کی و نه‌میش پارچه هه‌لبه‌ستیک له
تاریفی بوخارادا نه‌لن و له کاتیکا نه‌میر سه‌رخوشه بوی نه‌خوینتیه‌وه. پارچه شمره‌که
بهم شمره دمس پشه‌کا:

بوی جوی مولیان آید همی

یاد یار مهربان آید همی

شاه سرو است و بخارا بوستان

سرو سوی بوستان آید همی

شاه ماقست و بخارا آسمان

ماه سوی آسمان آید همی

نه‌لین پاش خویندنه‌وه‌ی هم شمره، نه‌میری سامانی به نه‌ندازه‌یه‌ک هموای بوخارای
نه‌که‌وینه‌ه سر که ده‌سه‌جی ده‌ستور نه‌دا سپا به‌رمو بوخارا بکه‌وینه‌ه ری.
لیره‌دا به‌رنامه‌که‌مان دوایی هات. تا به‌رنامه‌ی داهاتوو خواتان له‌گه‌ل.

داخوا «رووده‌کی» یه گهم شاعیری فارسه؟

سه لام له گوینگری به ههست و هونه ره رستی به برنامه‌ی تاپۆ.

گوینگریکی به ریز پرستی کردوه که با شتر نیه له باتی نه و هه موو جیاوازی
بیر و بر وایه که له نیاوان میژ و نووسانی و یژمدا په‌یدا بووه و هه کام سه‌بارهت به هه موول
شاعیری نیران شتیکیان نووسیوه و که شتیکیان هه‌لداوه، راست و رهوان رووده‌کی به
هه موول شاعیر دابنن و خومان له هه‌رایه رزگار که‌ین. نه و گوینگره پاشان داوا ی
کردوه که ئیمه بزی روون که ینموه که ئایا رووده‌کی هه له مناییموه چاوی نه‌یدیوه یا

پاشان چاوی به ستراره. نووسری به رنامه که بهم چه شنه وه لاسی نه داتموه و
هاوکاریه کی ترمان پتیشه کی نه کا.

راسته که نه مه هله به هموهل که مینک که تنیا شیرینک یا تنانته نیوه
شیرینک هله به ستن له میژووی ویزهدها به هموهل شاعیر بدریته قه لهم، وهک به هرامی گۆز
که نه لنین کوتوویه تی:

منم آن شیر دمان و منم آن پیل یله نام من بهرام گور و کنیم بوجبله
که هله بت که مینک جینگای گومانیشه که نه مه هله به سته می به هرام بیت. یا وهک کورپی
یه عقوویی له یس که له یاری مالا نه دا کوتی: «خلطان خلطان می رود تالب گور».

نه مانه و که سی تری وهک نه مانه ناتوانی هموهل شاعیر بن. جگه له مه ش نه گهر
بچینه وه بناوانی کاره که بزمان دمر نه کموی که هموهل شاعیر، هموهل نادمیزدایتک بوو که
توانی وشه به زمانا بهیتن. نهوهی که کن هموهل شاعیر بوو و کام هله به ست یه کم
هله به ست بوو با بهیته وه بزمان که ماموستای نهو کاره و له راستیا بیکارن!
به لام نهوهی که فهرموویانه راست و رموان رووده کی به هموهل شاعر دابنیین، نه مه ش
همه یه. چون پتش نهو نه بوو شه هید و حه نزله مان بووه و شاعیری باشیش بوون.
راسته که حه نزله تنیا دوو شیرینی له ته زکهره کانا ماوه تموه و دیوانی نیه، به لام هر نهو
دوو شیرنه نشانه ی دهسه لاتی نهوه له ههریمی شاعیریدا، به چه شتی که خدر به نده یهک
به خویندنه وهی نهو دوو شیرنه وا هان نه درنی که تیشه کوشی و ناوه ستن تا نهگا به پله ی
نه میری. نهو دوو شیرنه که بزمان نه خویندنه وه تنانته نه مرۆش نوی و نه شه مزاون و
ناوهرۆکی کۆمه لایه تی باشیان لن دمر نه کموی. حه نزله نه لن:

بهتری گر به کام شیر در است شو خطر کن ز کام شیر بجوی
یا بزرگی و عز و نعمت و جاه یا چو مردانست مرگ رویاروی
به لام سه بارهت به رووده کی، نه بوو عه بدوللا جه عفر کورپی محه ممه د که نازناوی

رووده‌کی بووه یه‌کیکه له شاعیرانی پایه‌به‌رزی نیران و ینگومان همومل که‌سینکه که
 شیمیری فارسی پته و کردووه و له‌ناو ویزم‌یستانا پهره‌ی پنداره. رووده‌کی ماموستای
 گموره‌ی شیمیری فارسی له‌سأله‌کائی ناو‌ی‌راستی سه‌ده‌ی سن له‌ناو‌ی‌یه‌ک به‌ناوی
 «رووده‌ک» ی سه‌مه‌رقه‌ندا له‌دایک بووه و بهم‌بۆنه‌شموه پیتی کوتراوه رووده‌کی. نمو
 شاعیره به‌واته‌ی هموفی، نووسه‌ری په‌راوی «لباب‌الالباب» نه‌ومنده هۆشیار بووه که له
 ته‌ممینی هه‌شت سألیا تمواوی قورنانی له‌به‌ر بووه و شیمیری باشی کوتروه. هه‌ر
 «هموفی» یه‌که نه‌نووسن دیسه‌نیککی جوان و دمنگیککی خۆشی هه‌بووه و لای
 «ابوالمبک» که مووسقاریکی ناسراوی نمو سه‌ردمه‌هه بووه لیدانی به‌ریه‌ت فته‌ربووه و
 ناوازه‌ی ناوبانگی به‌هم‌موو و لا‌تا بلاو بۆته‌وه و «نه‌میر نه‌سری سامانی» که نه‌میری
 خوراسان بووه بردوویه ته‌لای خۆی. سه‌باره‌ت بهم‌باسه که رووده‌کی به‌کۆزیری له
 دایک بووه یا پاش ماویه‌ک یینایی له‌ده‌س داوه، به‌راوی جۆزیه‌جۆز هه‌یه. «هموفی»
 لای وایه که هه‌ر به‌مائی و کاتی له‌دایک‌بوون به‌چاوی به‌ستراوه‌وه هاتۆته‌دوینا، به‌لام
 سه‌معانی و نزامی هه‌رووزی و نووسه‌ری میژووی سیستان، هه‌چکام نیشاره‌یه‌کیان بهم
 مه‌به‌سته نه‌کردوه. له‌روانگی ناو‌ه‌زیشموه سه‌لمانندی نه‌مه که رووده‌کی کۆزیری
 زگم‌اک بووبی که‌میتک دژواره. هموفی له‌پنشه‌مه‌دا که بنووسن رووده‌کی چاوی
 نه‌یدیوه، نیشاره‌ی به‌دیسه‌نی جوانی نمو شاعیره کردووه و نه‌مه که‌میتک سه‌یره‌دته‌پنشه
 چاو که هموفی به‌تان‌بۆزی جوانی رواله‌تی شاعیریدا چووبی که جواترین نه‌ندامی
 دم و چاو و روخساری ناقیس بووه. جگه له‌مه‌ش نمو هه‌لدان و پته‌نکوته‌ی ته‌ییمه‌ت
 و جوانی نافه‌رت و دیسه‌نه، که له‌شۆینه‌واری «رووده‌کی» دا هه‌یه، نابنی هی که‌سینک
 یی که هه‌رگیز به‌چاو نمو جوانیانه‌ی نه‌دیی. له‌باسی پیری خۆیا نه‌لی:

مرا بسود و فروریخت هر چه دندان بود
 نه بود دندان لا، بل چراغ تابان بود
 سپید سیم زده بود و دژ و مرجان بود
 ستاره سحری بود و قطره باران بود
 تورودگی را ای ماهرو کنون بینی
 بدان زمانه لیدی که این چنینان بود
 که سینگ که هم ماموستایی و ناسکیه باسی سه دمی ددان و دور و مرجان و
 نه ستیره به یان و دلزده یاران بکا، لاکری جوانی تهیمه تی به چاو نه دین.
 روودگی موسیقاریکی باش بووه و دهنگیکی خوشیشی هه بووه و چه نگی
 باش لیداره. چه نگ که ره سه یه کی موسیقای تایه تی نیرانیه و له به رنه مه که خوار بووه
 و به مزارب لیداره پینان کوتووه چه نگ. نیسته ش له بری شوینی کوردستان به شتیک
 که خوار بین نه لنین چه نگ. له شوینه واری شاعیرانی سهردمی روودگی دهرنه کموی که
 نهو شاعیره چه نگی باش لیداره. شاعیریک نه لنین:
 رودکی چنگ برگرفت و نواختجاده پیش آر کو سرود انداخت
 لهم شیرمه هم چه نگ لیدان و هم دهنگ خوشبونی روودگی دهر نه کموی. جگه لهم
 هونه رانه له شاعیریشا، روودگی له سهردمی خویا بین هاوتا بووه. هونسوری، شاعیری
 گموره ی دهریاری غهنه نوی نه لنین:
 غزل دوده کی وار نیسکو بود غزل هی من دوده کی وار نیسست
 روودگی زهوقیکی به جزشی هه بووه و دیوانه کی یه کجار زور بووه و وا دهرنه کموی که
 دیوانه کی له سهردمی خویا به دهسته وه بووه. یه کی له شاعیرانی تری شینوه ی
 خوراسانی سه بارت به ژماره ی شیرمه کانی روودگی له پارچه شیریکا نه لنین:

شمر او را بر شمر دم سیزده ره صد هزار

هم فزون آید اگر چونانکه باید بشمری

سیزده جار صد همزاری نه کا به ک ملیون و سینه د هزار. ههلبه ت نهم ژماره به به کجار
زوره و له پروا به دووره که شاعیر نک بتوانی نهم هه موو شیمره ههلبه سستی نهویش
شیمری وهما ماموه ستایانه.

له مرؤدیوانه کی له سی چوار هزار شیمر، تیتا په پئی و نهمه ش به لگه به کی تره
بۆ نهمه که ناکری له به ک ملیون و سینه د هزار شیمر، ته نیا سی هزار شیمر مابیتهموه.
هه رچی بن به لای منموه چهنده ای ته شوینمواری هونه رهنه د زۆر گرینگ نییه، نهوه ی وا
گرینگه چۆنییه تی شوینمواریه تی.

تا به رنامه ی داهاتوو هه مووتان به خوا ی گهوره نه سپترین.

بەھاری دۆلەت

ئەم پەخشانەى خوارمۇه باسى بەھارى دۆلەت و جىھانى رەنگاى ئەكا، ئەم
جىھانە كە لە ھەرىمى دەستە لاتىا ھەرگىز شەم دانايە و گولنى گەشى ھەرگىز بە
گەلەزىزەنى پايىزى ناژاكتى و سىس نابى؛ سكا لای ئەوینى لاوتىك، سكا لایەك كە
چەشى زایەلەى دوورمەستى دەنگى شىمالىكە لە بەرمە پانییەكى زىرنگاوەدا، یا
چەى پۆلى پەریانە لە كۆرى جىگا كۆنەكانا.

چى بۆنم بەم دۆلە كۆلەم كە چەشى كۆترى گىراو خۆى بە قەفەسى سىنەمدا
ئەدا... چۆن ئەم رازە كە سىن سالى وەك گەنجىكى ھىژا لە كەلاوى خاپوور و چۆلى
دۆما رامگرتووە، بە لاتەو یدركێنم، ناخۆشە و دەم و لىو مەحرەمى دۆن؟ نایا ئەم
ھەواپە لە نىوان دەمى مەوە تا گوێى تۆ ئەوێندە رازدارە كە مەن وەك ماری سەرگەنج
پاسەوانى ئەم نیازە بە تىن و خۆشەویستىەى پىن بێتەرم. برىا و سەت برىا دۆن ئەبوو بە
رشتىكى بێرەنگى پىن سەوور، سەرىكى لە ھەرىمى خۆنكارى شەمەو دەستى پىن ئەكرد و

ئەم سەرەكەى لە سنوورى رۆژا ئەبرايەوه تا من بتوانم ئەمەموو تاسەيه لە دڵما جى بکەمەوه و هەرگىز ناچار نەبم بە دەربىرىنى ئەوینم، هینى و مەندى گۆمىلکەى چاوه جوانەکانت بشلەژنم و خموى خوشى پرشنگى چاوت کە نەئى ماسى زەرد و سوورى دەريای ئارامە بشوینم.

جاریك ئەمەيه ئاواتم، جارىكى تریش ئەلنیم بريا دڵ لەمەش کە هەيه کەمتر ئەبوو تا گەرمت و ئەى روخسارى شکۆدارى پاكت تاسەى هەرگىز نەشکاوى بېرمەوى لە باوهشى دڵ بن.

ئەمە شتیه، بە لām باوەر کە با ئەمە لۆبەرزه کە ئەوینى پیاوانەى منە، شوین باوى و دە تیشكى خۆره تاو کەوى. هەلۆى بەرمە بەرزى تا ئەمە جىگایه پەرو بەلى بە تىنى خۆره تاو ئەسووتى و هەورى سى وەك کفن و خەلات لە دەورەى لە شەپەوه ئەپنچرین.

کۆت نا! با ئەمە پندەنگیە نەشکیتم، با هەرىمى سى و بىگەردى خاموشى بە تىخى تىژى وشە هەلنەبرم، با بسووتیم، ئەلنیم دەردەدار و ئەویندارم، بە لām تا کەى...؟ دەرد و دڵ داستانى شووشە و بەردە... تا کەى بە یەکەوه ئەسازین...؟ جەرگى کۆن کۆنى خۆیندەلن بە چ زمانىك تیگەیتم کە چەشنى بلوینر بلۆریتەوه...؟

پالەیهك بوو لیوانى شەرابى خەم لە دەستم کەوتە سەر زەوى و بوو بە هەزار کۆت... ئەمە نالە بوو، نالەى دەردەدارىك بوو کە ناچارە بنالینى تا دەردى سووك کا....

ببۆره خۆشەوێستە کەم! نەمتوانى خۆم بگرم، دڵم گۆلىك بوو پەنگى خواردموه پەژارە و سەرىژى کرد، ئەمە هەموەل دڵزىی ئەم سێلاوه بوو کە لە دڵم هەلقولێ و بە گۆنگەى لێوما هاتە خوار؛ بە خۆم نەبوو کە نووسیم، خۆشم ئەوینى!

له مه شهزاده زار و په شيمان نيم که پرېسکه ی دلّم لای تو کردموه، نه ترسم
هيوایه کی نادیداری بیزهنگ که رنگ و واتهی نه دا به ژیانم وه چرای شهوینداریکی
هه ژار له تاقچه ی سینه ما بکوژیتموه؛ نه ترسم نه کا چه پکه گولنی ههستی نالم که به
خه یاته ی خاوی شتیر و خه یانم هزلراوه تموه به دیداری وهرنه گری؛ سنی سال، سنی سال
لیدانی مین وچانی دل؛ شهوانی تا به یانی له بیرا به سهر چوو، روزانی تا شو به هیواوه
تیه ریو، پرستی منیان بری، وه گه نجینگی کهم تهمهن شهرم و شکو دا یگرتم و کوتم؛
خوشم نهوئی... بیدنگ بوو. چون بلیم که نه م بیدنگیبه کهم خایه نت چی به سهر من
هیتا؟

لایه کم بههار بوو به هزار گولنی نال و والوه، به هزار مهلی دنگخوشی به
جیلوموه، له لایه کی ترم زستان زمهه ریر بوو به سوزی له ش ترستی، تین فرینی هزار
لووره ی با و کریوموه، نه ترسم زیاتر له م بیدنگیبه دا نازارم بدی، خه ریک بوو هاوار
بکم و بلیم دهرگای گولزاری دمت بکه وه تا هه ناسه ی زیندو وکه رموه ی مه سیحایی
به اژنه گیانم، به لأم ده خیل بم هیوای سنی ساله ی دلینگی گه نج به بادا مه ده، تو که
گیانی نهرم و هیننی دلنی ناسکت نه هات نه م په پووله نهوینداره که به هزار هیواوه
به سهر پای گولنی دلتموه نیشبوو بتارینی؛ نهستی نه ی رمزی ههستی وا بههار و نهوین
و جوانیه. هه وه که له پارانهوه کهما کوتم نه توانی بمخه یه بهر سینلاری رهشی شهوگاری
درو کرو نه شتوانی دهستم بگری و بمه یه مه لیه ندی به گول خه ملیوی پرشگ و شادی.
نهمهش بزانه که نه گهر وه لامت هه چس بی، نه گهر موژده ی به ختموهری بی یا
شه قل بوونی هیوا براری، په رژنت به گولنی نهوینی من تیکنا چن، من هه نه شو شهیدا یه م
که بووم، شهیدا یه کی به ختموهر، نه گهر بلینی نه ری به شهیدا یه کی چاره مرهش، نه گهر
بلینی نا، لیم گه ری، به لأم سوینده ت نه دم بمو چاوه جوانانه ت له ناگری دوودلییا
مه مهیتلموه.

دیمه ننی به فر و زستان

سروشت لهم زستانه دا به بهرگی سپی ناوداوتنی به فر خوی رازاندوتموه بزهمر
لایه ك نه پروانی ختوختی سپی هه لدراره. به فر پته، به مهربه بز کانیای مووچه و مه زرای
جووتیاران، داینگه ری نیازی کشت و کاله و له راستیا به فر هزی شینایی و شیناومرده.
کلووی به فر کاتنی له سر سه کزو کورسی گهرم له پشت په نجه رهوه سه پری
که ی، روانگه و دیمه نیکی جوان ده خو لقی نین، به لام کریهویه ك که سر له رینوار
نه شینوینن و ته نانه ت به ربیی خوشی نایینن، ناتوانی بز نمو رینواره، ری هه له کردووه
شتیکی باش بین و نمو سه رمایه که هه رگیز روو ناکاته که ناری دهوله مه ندان، به لای نمو
مناله بین بهرگ و رهش و رووتانه وه که له ناو مالنیکی سارد و سړو بین تینا ژبان نه به نه
سر، ناتوانن خوش و خوشمویست بین.

باوکنیکی هه زاری دی نشین له هه موو جیهانا جگه له کچوله یه ك شك نابا،
کچوله یه کی تازه پنگه یشوو، هه موو ناوانی نمو باوکه پیره نه وه یه که نازداری کچی به
شوو بدا و نه وه کانی خوی له باوهش گری و پروانته بزهی بین تاوانانه ی سر لینی سوور

و ناسكیان.

زستان هاتووه و كار و كاسپى له ئاوايا خەوتووه: دى له ژىر پىنخەفى سىپى
بەفردا خەرىكى خەمى زستانە.

هەرچى داهاتە له كشت و كان هاتۆتە دەست، ئىتر كاتى ئەو يە باوكى پىرىش
له داهاتى گەم و كورتى خىزانەكەى، ئەندامى شىك و جوالى نازدار كە بەرگەى
سەرمای تووپە و لەش تەزىنى زستان ناگرى، پۆشتە كاتەو. باوك ئەچى بۆشار و چاوى
چاوپروان و جوانى نازدار لە رىنگايە و هەزار ئاواتى رەنگاوپىنگى كىزانە له دلىا شەپۆل
ئەبەستى.

سەن چوار رۆژنىك بە مەن و چان

كلو و كلوو بەفر ئەبارى

هەموو ولات سامانسا بوو بە يەگجارى

ناسمانى رەش تاونىك

ئەبە ترو و كانە چاوينىك

بەفر ئەبارى... بەفر ئەبارى

بەستىك، ئەزىزىك، ناوقەدىك، بالاپاوينىك،

لەم لاو ئەم لاى دىيەكەو

پەسا پەسا مان ئەپرووخا

هەتلاتەى هەزار ئەشووخا

نا! نا! ئىترچ نالەيم مان

گۆزى گۆشتى ژن و منال

سەن چوار رۆژ بوو باوكى نازدار

چوو بوو بۆشار

چو بوبو جلی بۆبىتى
 كراسى جاو
 سەلتەي بەرۈپش بەلاشە
 نازدارى خۇي پىنى داپۇش رۈۈتى لاشە
 ئىۋارە بەك چەن تارمايى
 تەرمىك لە كۆل
 ئە ياشكاند بە فر و سەھۇل
 مىلىن ئەنا بۇ ئاۋايى
 تەرمى كىن بوو؟ تەرمى كىن بوو؟
 تەرمى رەق بووى باۋكى نازدار
 ھەي قوربە سەر خەلكى ھەزار
 مائىك دارۋوخاۋ
 دلىك پىر زووخاۋ
 ۋىكى فەرتۈت
 نازدارىكى رۈۈت
 بە مىرات ما بوبو بۇدايىكى نازدار!
 مەگرى مەگرى نازدارى خۇم
 مەگرى بەسە.
 ھەر ئىمە نىن
 خەلكى ھەزار،
 گىش بىكەسە
 مەگرى! مەگرى!

چاۋەكانم بېخەۋى باشە.

فرىشتەى خەۋ

بۆى دوۋرى سەلتەى بەلاشە.

زستان تەۋاۋ بوۋ، خېتەتى سېى بەفر پىتھرايەۋە، بەلام ئەۋ زوۋخاۋە كە زستان و
سەرما لە دلى دايكى نازدار و نازدارى خىستېۋو ھەرگىز بە ھاتى بەھار و سەرۋى
بۇنخۇشى لاي گولزار تېمار نەئەكرا.

زستان تەبىرېتەۋە، پاش سەرما و سۆلى لەش ترىسېن، بۆنى خۇشى گولزار
نەھاۋىتە دىمارى تەبىمە تەۋە، ئەۋە رى و شونى داپراۋ و ديارىكراۋى ژيانى ئادىمىزادە.
گامى لە دلىا بەھارە و گامى لە دەروونىا زمەھەررە، بەلام ئەۋ دلانە ۋا بە
گەرمای خۇرەتاۋى ئەۋىن و ھەستى نەۋەدۇستى داگەشاۋن، ھەرگىز بە سەرماى زستان
ۋ بە گەلېزىانى پايز ناۋاكتېن، كام دل ئەۋىندارە ئەۋ دلە ئەبىتە كۋانۋى دانەمركاۋى
ئىنسانىت.

ئەۋىن يا ھەستى راسپىرى ئىنسانى، ئاخۇلەم زستانەدا بىن دەربەست لە ھۆدەى
گەرما سەر ئەبىتە سەر سەرىن لە كاتىكدا ئەزانى كە دراۋىنكە پان تەنيا بە دوۋكەلى
ھەناسە و بىرىنى دل گەرمى ئەبىتەۋە؟! لام ۋا نىيە، چونكە ھىشتا كاتى ئەۋە نەھا تۋە، بە
سەر تەرمى ئىنسانىيە تا بگىرىن، خۇزگا ھەموو دلىك روۋگە يەك نەبوۋ و ئەكرا نىيازى لى
بىخۋازى و پەناى بۇبەرى.

لە كاتىكا مەبەست و ۋاتەى بەرزى ئىنسانى ئەكەۋىتە ناۋ، خۇزگا گوللى
ئىنسانىت لە بەھارى ئەمسالالەم مەزراى دلمانا چىرۋى دەرنەكردە.

هه لکی شاری نه وینم

ههوا تاریک بو، هههول جار بوو که من به نویژی نیویرو بیرم لهوه دهکردموه،
نهگهر خۆره تاو تینی نه میتی نهم سهرزمویه که ههزاران ساله ئیمه ی له سهر پشته خۆی
سوار کردوه چی به سهر دی؟ ولات یه کپار چه نه بپشته سههول، دار و بهرد و ناو
هه مووی نه یه ستی و گهرمای ژیان سارد و سهر داخمرکێ.

نازانم لهو بیره ئالۆزانه دا گه یشتبوومه کوێ که به ژنیکی بهرز و که نه گهت به
کراسیکی زهردهوه به لای منهوه دانپشت.

نههات و تاریک نه بوو، پرشنگی که له خۆره تاوموه نههات و نه کهوته سهر
خارای کراسی نهو کچه و له لام دانپشتبوو، له سهر کراسه که ی نه بوو به ههزار رهنگی
به ورشه، تینی گه یاندم که تاو و ساوینکی خوش خینه تی هه لداوه....

چاووم له جووتی کموشی ژنانه هه لگه را به رهو ژوور، وهک ماریکی رهش به نهک و
تینوو که به داریکی شلک هه لگه پێ و بیهوی له ناو تور و ته پی لکی هه ره به رزی
داره که ماندوویی بهه سیتموه، یگام کهوته سهر داوینیکی خاوین و لهوی گه پشته بهر

پشتيتيڪي ڪم و شل و مل و له سر سيني دو گزي زيرين، دوو مه مڪي قوت ڪه له
ڙير ڪراسه زمرده ڪموه چروى دمر ڪر دبو و هستا! تاسه ي گوشين دلّمي پر ڪرد و پاشان
نيگاي نه سرموتوى برسيم راخوشى بڙگه ردنيڪي بهرز ڪه چهنه يه ڪي خبر و پر سيني
لن ڪر دبوو، وهڪ سيني شڪه ت لاهري داره توويه ڪي به بهرگ و بهر.

ناسڪينڪ، ناسڪينڪي ماندووى رهوهڪ و سل، هينده بهر چاوه، ڪه له گه رماي
هاوين رانهه بهرمو شنه يه ڪي چيائ بڙوين و نه گاته پوله دودر ڪينڪ ڪه سيني رهوهز نڪ
له باوهشى گرتوهه.

نيگاي من نمو ناسڪه بوو ڪه له ڙير تووتر ڪينڪ و سووى تازمهاتوى
هه لنه گيراي لاجانگي ڪچه ڪه دا نارامى گرت! ديسانه نهوا بيرم روڙيشت، به لام نهڪ بڙ
دوور و دهر، وهڪ تير نڪ ڪه ڪه وانه بڪات بهرمو خوم گه راوه و له جهرگم هه لچه تي!
چومه ناو خومه وه و بيرم ڪر دموه نه گهر هه موو جيهان به بهرگ و دارموه، دهر يا و چيا و
جهنگه ل و شار و ناواي و چوڙ و دهشته وه گيانيان هه بوايه چوڙ نه بوو؟ نم کاته به بيان
بزه ي خوى زياتر نه رازاندموه، گول گه شتر خوى نه نواند و ڪولڪه زيرينه وهڪ نمو
بهرمووره رهن گاوڙهنگي لينه هات ڪه به سر پستي لووس و ينگه رد ي گه ردني نم
ڪچموه نه درمو شينتموه. دوو چاوى گهش و رهش گرتيانمه بهر روانيني، تانه ڪاته
نهمديوو، روانينڪ نه ونده برست به زين و گهرم و تاسه شڪين، نه تڪوت ته مه نينڪي
درينه من همر لهم چينگايه دانيشتووم و نمو نيگا به تينه ناڙواوه ته حصاري له شم!
نه تڪوت بن نمو نيگايه من هيچم، سارد و سرپ، وهڪ زمويه ڪ هه رگيز هه تاوى لن
هه لنه هاتبن. سه يره به راستى سه يره، ياريه ڪ ڪه گاهي بزه يه ڪ يا نيونيگايه ڪ يا
له نهجه ولارينڪ به دلّي پياوى نه ڪا، همر بهم زووه بن نه وهه بتوانم هوگري وهڪ بوئي
گولزارينڪ ڪه له پنچگه ي باي شه مانموه نه پينچري و له بهر لووتى رنبوار نه ڪرينته وه
ههموو دلّمي ته نيڙه، هوگري نمو شته ڪه س نه بن باشه و هه بن خوشه.

نیگامان وهك دوو ساری عاشقه و ماشقه تینكهالا، دلم به لیدانی بی وچان
پردهی شوردهیی و خوراکرتنی دی، کوتم لهو ناوایه غهریم، بۆ غهریب؟ هیچ
شتی له ته بیعه تی بیتلنگ و خاموش ناشنا تر نییه، ئاده میرزا ناموسی نهکن، به لام
سروشت دل ناوایه و به خشنده، بی پرته و بۆله.

پنکمنی و ورشی ددانی وردی کموته سه لیتی سوور و کچانهی، به شوین
زمرده که یا کوتی: «تیه گیشتم چیت کوت؟ نهونده نه زانم که تمنیا و غهریی، نهومش
نه زانم که لاویکی جوانی.» ترسام. لهم چه شته دووانه ترسام، به لام نهك له بهر نهمه
کمینکی گالته تیندا بوو، نا... له بهر نهمه ههستم کرد من له بهرامبه ر کچینکه وه
دانیشتوم که به ساکاری و له باری و بیدم بهستی وهك شانازی کردن به پهیکه ری
فتووس و من وهك دیرینه ناسیکی تامه زرو که له که لاوی خاپووری شاره کۆنهکانا له
شوین ههتیکه ی هونه ریا و ئله، ناچارم له بهرامبه ر نمو کچه دا دهست به سینه بوهستم.
لهو تاسان و سه سورمانه دا بووم که له پر له زمانم هاته دهه:

«تۆ... تۆ فتووسی... تۆ پهیکه ری خوی نهوین و جوانی...» به سیلای چاو
سهیری کردم و کوتی: «تۆ له راده به در شهرم نه که ی وا دیاره کوردیش نازانی؛ لام وایه
خه لکی نهم شاره دوورانه ی که نه لێن، سه ریان له بهر دوو که له به نهمه.»
وتم: «نا، نا، خه لکی هه ریمی دلداری و دانیشتوی شاری نهوینم.»

رووناك

هر دېوو ښځمگ ېم، دېوو نه نووسم، به لڼم له و کاتموه که دلم به دلی تووه
په پوښد کردووه، خو به رستی و خرو ورم نه ماوه، خو ت ناگات لڼیه که تا نیسته زورم
همول داوه بو خومت را گرم، هر کات قسه یه ک هاتوته پښموه و سر چاوه ی روونی
نهمو ښمان لیل کردووه؛ له گه ل نهمو شا من تاوانیکم له پښکھتانی نهم نیوان ناخوشیه دا
نهمووه دیسان هر من دهستی ناشیم بولات رادا شووه.

به گیان و دل کړیاری نازت بووم، گونم نه داوه ته گرمه ی ترسینه ی دتوی
خرو وړ ښک که له دمو وښدا وه خه بهر هاتووه، له بهر چی؟ چونکه خو شم ویستوی،
توش پاش نهمو ی هه ستی ناسکی کچانه ت داسرکاوه، داوای ناشتی منت و مرگرتووه و
به پښکھ نښکت هه موو لای ره شینی و ناهومیدیه کت له دلم رامالېوه. هه موو کچنک
خواهونی هه سټیکی نهمو تویه، نه یمو ی بولداره که ی ناز بکا، بتوری و چاوهر وانه که پیاو
هه ننگای همول بول ناشتو ونه وه هه لگړی.

نهم راسته قینه یه که من باشی تپه گم، نهمانی که هه میسه هر من پښه نگی

ناشتبونومو بوم.

چ پەيمانتيكمان بەست؟ چەندەمان زمزمەي بەهار و نموين و دلداري بە
گوني يەکا چپاند؟ چەند سەھاتي بە شور و ھەرگيز لە بىر نەچر و مەن لە لای يەك
بە سەر برد؟ لە يەرتە کە مەن ئەترسام بە جاري خۆم بىسپىرمە دەس گەردلولى نموين؟
چونکە تالترین تاقىکارىم لەم بارمە ھەبوو، بە لām تۆي باش، تۆي خاوين ناچار ت کردم
تەسليم بىم، دەروونی مەن نامادە بوو، بۆيانگەشتى ميوانى نموين، ئەمزانی کە ھەستى
مەن تەنيا لە دورگەي بەرین و سەوزە لانی دلداريا تیتەگا و پتەو ئەيى؛ بە لām ئەترسام ئەو
دورگەيە کە مەن لە دلما سازم کردووە ھەموو مەلە جوانانەيمو کە جەريوھيان وەك
موسىقاي بىن و چانى ژيان دیتە گوئى لە پەربیتە وشکارۆيەکی چەر. ئەترسام ئەو
ھەنگاوانە کە مەن بە تاسەي ھەريسي نموينمو ھەليانەگرم بىگەيەنیتە ولاتی درۆو
دەلەسە و فریوکاری. لە يەرت چۆتەو ئەو رۆژە پاش سالىك کە بە چاوا، بە روانين، بە
ھەناسەي سارد و گاهى بە بزەي شەرميوني لىو تىمگەياندەبووى کە گرفتارى تۆم؟ لە
کۆلانىکا تووشى يەك ھاتين، نىوارەيەکی بەھار بوو توکتیەکانت بە سەر سىنگى پەر لە
رازی کچانە نمو گرتبوو، شەكەتى چەند سات گوینگرتن بۆ دەرس کۆتەموي ماموستای
خویندگە کە کەمەك چاوى گەشى لێن کردبووى، دەتکوت گۆلۆيى مەندە بە پەلکی
شەك و تەرى شۆپەي سىنەرى لى کراو.

لەمىز بوو نمويست پرىسکەي دلەم لە لات بکەمەو بە لām نازانم چ ساینکی
يەزدانیم لە چاوتدا بەدى ئەکرد؟ کە ھەر لە گەل ئەمدیتی زمانم دەچوو بەست. بە لām
نەو رۆژە شەپۆلى پەنگاوەستوى ھەستى مەن لەمپەرى زمان و پەرژىنى مژۆلى
رووخاند، کوتم: «رووناك!» راوەستای، بزەيەکی ھىوا بۆين کەوتە سەر لىوت و رەنگت
کە لە پىشاو ەك پۆلوى ناگر سوور بوو گۆرا، وەك رۆژى سەرکەل پەرى، پاش
نیتىكى كورت بووى بە ناسکىكى سەل و ھەلانی. وەك دویزدیكى تیز ھەرىرى ھەواى

کۆلانت له ت کرد، کۆلان پربوو له بۆنی خوشی ئهوانت. من مامهوه به دلئیکی له دهست دهر چوو. گیانهکم رنگه له بیرت نه مابین چونکه نه مریۆم دهرکهوتوه نه مامهوه ههر نه خشت گهیاره، رووبهندی دلداریت به سهر خۆتا کیشاوه و له ژیرهوه گالنهت به من کردوه.

لنت ئه پرسیم، کاری ئه باخموانهت پین چۆنه که تۆی گول ئه چینی؟ شو ناوی ئی ئهمن، بۆاری ئهکا، لهشی نهرم و نیانی گوله که له دهسدریزی دهرکودال ئه پاریزی تا خوچه ئهکا، نه پشکوی و به دهم به یانهوه پشته کهنی، پاشان باخموان پیشیلی کا، یواکیتی و له ریشهوه دهریهیتی، ییخاته بهر سووره تاوی بێ به زهیی نیومرۆی هاوین؟ پیم بلن کاری ئه باخموانهت پین ههسته، دهرهون زهرهت پین چۆنه؟

کارم به سهر وه لاسی تۆوه نییه، به لام تۆ خۆت وهک ئه باخموانه باخچهی دهرهونی منت به جواترین گولنی ههسته و دلداری رازاندوه، ئه گولانهت به ناوی هیوا پهروهره کرد تا شه پۆلی بۆنی خوشیان دهماخی لایمی پیر کرد. له پربین ئهوه تهنا ته خۆشت بزانی بۆچ وات کرد گوله کانت خسته ژیر پینی بێ به یهنتی؛ نالیم بۆچ وات کرد، لنت ناپارێمهوه که ئهوه به هاره که خۆت کردت خه لاسم بۆچی لیم وهره گریمه؟!

ته نیا ئه موی جاریکی تریش بتهینه موه، سۆنه ی نیگام که هۆگری زیریاری چاوته، جاریکی تر لیم دهریا شین و مهندهدا مه له بکا. ئه موی بزاسم دیسانهوه له بهر چاوم ههر ئه که له ههتاوگره ی به ره یانی، یا بووی به ناسۆی زهردی رۆژپه ر. زۆر سهیره چۆن ئهمن دلئیکی وهک دلی من بێ تاوان له پرله و بهری به خهتیاریمه و یته ئه م په ری چاره پهشی؟ به یانی که چاوم کردوه تۆم هه بوو، بزه ی ههتاوم هه بوو، ژیان و هیوا هه بوو، که شو داها ته تۆمای، نه پرشنگی خۆره تاو و نه ژیان و هیوا. نازاسم بیرمه ری ئه موی مردومان ئه مهنده ی هتیه که بتهکشی بۆ جیروانی چۆلی خاپورمان یا

نا، بەلەم ئەگەر ھاتى چاۋات بە من يا باشتىر بلىم تاپۇى من ئەكمۇى و نمو تاپۇىە پىنت ئەلنى بۇچ وات كرد؟

ئەم نووسراۋە كورت و ساكارە كە پىشكەشتان كرا تەنيا لە روالگەى دلدارىمە سەيرى دەوروبەرى خۇى ئەكا و ناتوانى بۇ كۆمەل كەلگىكى ھەين بە تايبەت ئەمىرۇ كە شىۋەى رۇماتىك كۆن بۈۋە دەركەتۈۋە كە نالە و ھاۋارى ئەۋىندارە ھىچ دەردىكى كۆمەل دەۋا ئاكا. بەلەم لەگەل ئەۋەشا ئىمە ھىندە وشك و بى ھەست نىن كە بە جارى ئەۋىنمان بىن بېۋودە بىن، ئەۋىن لە نووسراۋەى «رئالىستى» يا ئەبى كەرەسە يەك بىن بۇ ھاندان و پتەمۇكردن و لاپردنى شەكەتى، ئەك خۇى بېتە ناۋەروگى مەبەست؛ واتە ئەۋىن بۇژيانى بە ختمەرانە لەگەل ھەموو كەس، «ئەك ئەۋىن بۇ ئەۋىن».

«نوروی» شاعیری ههم

سه لام له گۆنگری هه ستیار و یستیار هونه رناسی به رنامه دی تا پۆ.

له سه ره تای به رنامه ی تا پۆدا راما نگه یاند که ئهم به رنامه جگه له مه ی وه لامي
پرسپاره وێزه یه کاتان ئه دا ته مه، ناماده یه بۆ ئمه شیعرو نه سه ره کانیشتان له به رنامه که دا
بنووسن و به ناوی خۆ تانه مه بلای کاته مه. له م به رنامه یه دا پارچه شیعریکتان پشکه ش
ئه که یه له شۆنهواره کانی کاک محهممه دی نووری. کاک محهممه دی نووری به داخمه
که م کاره و چهوتی ژیان ماوه ی نادا زۆر تر به هونه ره که یمه خه ریک یه؛ ئه گهر وانه بوا یه
ئیمه ئسته یه مری دیوانیکی جوان و رازاوه ی شیعری له بووین. کاک نووری هه رچی
شیعری هه یه هه موویان هیوا بر او نه ن. ئه مه ش ئه گونجه ی هه ر له بهر ژبانی ناساز و
نه هاتی یه. وا دهره که موی که هه رگیز تینی هومیدیک له دلی کاک نووری نه بووین، به لام
نه من و نه گۆنگره کان ئهم ده لیلهمان قبول ئیه که کاک نووری نه هاتی و چهوسانه مه و

که سەری خۆی بکا بە بەهانی بەستی سەرچاوەی زەمقە و نێمە یتەش بکا لەو ناو
زولائە. بە ئەمەش بێم کە ئەم چوار شێعرانە بە زاراوەی موکریانین و ئەگەر وشە یەك یا
شیوە دوانێك و تەحیریکی موکریانیتان تێدا بەرچاو كەوت لاتان سەیر نەین.

كاك محمەددی نووری بەر لەو شێعرەكەى دەست پێ بکا ئەلێ: شێمرێكى
«گۆران»ى - لە سەرمەرگی هیوادا - خویندۆتمە و نووسیبەتێ: «هەموو كەس بۆ
مەردووی خۆی دەگێرێ، بەلام گریانى گۆران بۆ هیوا و بێكەس هەموو كەسێكى
خاوەندەل بانگ ئەكاته سەر شیوەنگا. مەن لەو كۆرە گەرمە شێنەدا بە خویندەنەوێ ئەم
هۆنراوەیەى مامۆستا گۆران بۆ چەند رۆژێك دێم گەرم بوو. دەردى خۆم لە بیر چۆنە و
سەرم دانەواند لە بەر دەرگای هونەر. هۆنەر فەرق ناکا كۆردە، عەرەبە، یا تورك. كۆنە یا
تازە، «حافىز» یا «لامارتین»، رەشە یا سپى. هەرچى هەبە، هى هەر خەلكێكە بە
جوانى دەچێتە گیان و دەكشێتە ناو ژيان، هەم پێكەنێنى جوانە و هەم گریانى
شكۆدارە». لێرەدا كاك نووری خۆى بە كەم داناه و ئەنووسى: «مەن ئە نووسەرێكى
زەبەرم و نە شاعیرێكى زەنگ. تەنها وێستە بە زمانى بێ زمانى كێژۆشێك بەرمە بەر بارەگای
شێمر و شاعیر و بێم:

ئەمەن چى بێم بە جوانى،
رێك و رهوان و روون بێ
وەك گۆرانى «گۆران»ى
هۆى ئاراسى دەروون بێ
بەزى لێو و كزەى دل
نێسانى بێ و یەزدانى
دەمى تیخ و پەرى گول،
سێحریكى جاویدانى
«حافىز» بە نێوێ شەوێ،

بە سرویکی عاسمانی
 «گۆزان» بە چریکە ی کەوی
 بە قاسپە یەك گۆزانی
 فرشتە ی یتە دەرکی
 پەری یتە هەلپەرکی
 زەوی بچتە سەما یە
 ئەمن چی بێم لە دوا یە ؟
 هۆنەر مند بە سەرسووڕماوی پەنا ئەباتە بەر ئیلهام و ئەپرسی :
 ئە ی هەوینی دلی هۆنەر
 ئە ی هۆی زالست و رووناکی
 لە پێش دەرگات دادەنیم سەر
 باوێژە زەینم بە چاکی
 چیت پێشان دا، چیت خستە دل
 وا جوان هاتە دەرێ لە کل
 چیت لی ستالە و چیت دا یە
 وا جوان هێتە گایە ؟
 هۆنەر ! ئە تۆ ئێسانی پاک
 لەوێ ی باش ! رهوشی چاک
 بۆ کێ دەگری ؟ بۆ کێ دەژی ؟
 دەبیە پۆلەو، دەبیە رهژی ؟
 چۆن سووتاوی ؟ چۆن چۆڵیوی ؟
 جاری شەمس، جاری پیوی ؟
 هەلدا یستی بۆ دنیا ی روون
 دادەمریتی کۆلی دەررون
 تۆ «فیردەوسی» و «ویکتۆر هۆگۆ» ی
 تۆ لامارتین، یاخۆ «خواجۆ» ی
 تۆ «گۆزان» ی، ئەستێرە ی کزی

زىمىن دىمىۋا، كىم تۇردىمۇ؟
 دىننىڭ پىر ئاۋازى تۇ
 ۋاتەن كۆن ۋ تازەن تۇ
 لە ھەر كۆن خۇي بىۋىن
 خۇي ۋ پىرىنك دەپىرىن
 ھۇنەر بىلى ئە تۇلە كۆن
 ئە ئاۋا بۇي، ئە لە دەم سۇي
 ئە نىكى ئە لىم دورى
 تۇ بىلەن كۆڭلەي نۇرى
 بۇي، چاۋى، بۇرۇنكى
 لە روى زەرد ۋ رەشانكى
 خۇي ئە نىۋ پىتى سۇر
 سى پىتى ۋەك بۇر
 گىلەن ئە نىۋ ھەمۋانى
 رەنگ ۋ زىمىن ئازانى
 تۇرۇسكەي پەزدانى
 ئەمما كۆپى ئىلانى
 ھۇنەر جىنگات ديارە
 گەنجى كۆنچى ۋىرانىك
 ئاۋال ۋ ھاۋىي ۋ يارە
 شەمىك، شەمىك پەروانىك
 لەم خىزانە بېچكۆلە
 لەم ۋىرانە، لەم چۆلە
 جىھاننىك ئەخەيتە روو
 پىرە تاسە ۋ ئارەزوو

شەو ۵

سەلامىتىكى خاۋىن ۋەك شەي شەمالى دۈۋرەشار پىشكەش بەگىگى
ھۆگىرى ھۈنەر.

لە بەرنامەي ئەمجارماندا يەكەن لە جوانترىن و بەنرخترىن شۈنەنەۋارەكانى
شىمىرى نوڧى كوردى بۇ ئىنۋە ھەلۋاردوۋمانە كە لەگەن شىكردىنمەيەكا بۇتانى
دەخوئىنمەۋ، ئەم پارچە شىمەرە ھى شامىرىكى گەنجى كوردە و ناۋى شىمەرەكە
«شەۋ» يە.

ئادەمىزادىكى سەرلىشىناو و كلۆل يېتتە بەرچاۋ لە شەيئە، شەيئە كې و
 كەپ و كېرەھە تا چاۋ بېرىشى ھەيىن و بېر بېرىشى، تارىكىيە و بېندەنگى، ۋەھا كە ئادەمىزاد
 ئەسېرى شەھەر و تەنەت لە بوۋنى خۇشى ئەكەيتە دوۋدلىمە. تەنەت ھەنەسە كېشىان
 و روۋانىي چاۋ و ھەست كەردنى سامى شەيىش ناتوان ئەو دۇنيا كەن كە ھىشتا زىندوۋە.
 «ھەبو، نەبو» ۋەھا سەۋرەيەن تېكەل دىمەن كە لە يەك ئاناسىر نەمە. لەم ھالەدا كە نە
 «تەۋا نەبو» ۋە لە «تەۋا ھەبو»، دىمەن كە لە دوۋر تەرىن سوۋچى شەھەر دېتە
 گۆي. ئادەمىزادى بەندى زىندانى شەھەر ھەست دەكا كە زىندوۋە و بە واتەي شەھەر:
 «شەھەر گەرمى ھەبو بە گىيانا نەگەي». دەنگە كە پەرەگر ئەي. بەر زەر و نەزىكتر
 دېتە گۆي. ئادەمىزادى تەسەبار تەۋا ھەستى خۇي لە گۆيەدا كۆنە كاتەۋە تا بزانى
 ئەم دىمەك خۇشە كە مەزگىتى ژيان و ھەبوۋنى پىرەيە چىيە؟ بە لام دىمەك كە ھىشتا دوۋرە.
 ناچار ئادەمىزادى بە سوۋ و تەمەز زى دىمەك و بزوۋتن و ژيان بېر نە كاتەۋە. جارى بە
 دۇنيا دى ئەمە دىمەك «نەۋە»؛ جارى لە بەر خۇيەۋە ئەلنى نە، ئەمە دىمەك نەكەي تەۋر
 بە دەسەنكە كە خەرىكى ھەلەرتاۋتن و بېرىنى لىكەيۋى دارسانە تا رېگايەك بەرەۋ شارى
 روۋناكى بكا تەۋە. جارى كېش ئەلنى ئەمە دىمەك دىمەك مەلى بە يانە كە پەرەزىنى
 سەختى شەك كۆن ئەكا تا دىمەك ئەل سەپرىشى ھەتاۋ بكا تەۋە. دىمەك ھەم دى و
 نەزىكتر ئەيتمە، تاكو ئەيتمە شەقەنكى تال و مەزگەي. لە پىشا ئادەمىزاد لە يىتمەك و
 خامۇشى شەك ئەتسە، ئەمە دىمەك پەرەيەن لە سامى دىمەك كە و تىنەگا ئەمەز مە
 نەمە كە لە دوۋرە ھەك پەي سەرتاۋ ۋەھا بوۋ و زاپەلەي ئەتگوت ھەلقولەي كەيپە،
 كاتىن نەزىك بۇرە، بوۋ بە دىمەك نەزىك تەرىنەرى مەزگەي كە چەشنى شەك گەروۋى
 ئادەمىزادى تەنە و بە ھەلە چو ئەكەش...

ۋە نەستە گۆي بگرن بۇ شەھەر كە:

په سا په سا پوره گر بوو شوی کړی لاسار

نهما شمی شمو با،

نموی بوو چه سې زموې بوو له سامی شمو پاسار!

به ستمبری تاریکی «هه بوو، نه بوو» په ک بوو

نهما نیشانه ی بوون

نهما نیشانه ی من

له شم تووایه دعروونی شمو تکی یی روچن!

په سا په سا پوره گر بوو

به رمو فه زای یی بن!

به رمو فه زای یی بن!

به چاو و گوئی په له قاژه ی شمو وری بوونم بوو

سمرنجی چاوی به هه لپم،

شوی سسی له هممو و لاهه بز ترووسکایی!

به له ز بوو گیانی به سوی

دلی به خور په له بن گوئی

وه گوئی به وریایی

به کول ملاسی جریوه ی ژیان

به لام هه بیات...

مه لولوی کردم شو

مه لولوی کردم شوگار

عه زایی دامی شوی یی رما

به گورمو شار

که چی له دوورترین سوچی نهم شوا

ناکاو، به نهرمه ناههنگی

درنگ، درنگ، دهنکی

وهکوو پتهی سه رثاو

شه پزلی خسته دمروون

له گویم تهنینی له گوین هه لقولینی کانی بوو

تهینه وهی وهکوو بونی گولآه، ثانی بوو

شهی بلاوینی، دنه ی نه دا به خه یال

هه را هه رای نوو سه

«نوح» هه گهمی نه خولقینی،

که دپوی زالمی شمو

هه واله کانی به لافاوی رهش نه خنکیتی؟

به یاخی کاوهیه ناخو به رمزی فه تخی به یانی

له جهرگی شهو نه چه قی؟

معلی به یانه له شهو زیزه یی و چان و هه دا

ده نووکی سه ختی له په رژی نی قایمی شمو نه دا؟

وه یا تمور به ده سیکه له دارسانی چری شهو

خه ریکه تیه پهری روو له شاری رووناکی؟!

نه هات... نه هات... نه هات...

نه هات و شمو شق نه بوو

شمووری گهرمی هه بوون

به گیانما نه گه پرا

جن به سامی شموله ق نه بو!

نه هات... نه هات... نه هات...

نه هات و گموره نه بو، گموره تر نه بو،

هه بیات!!

له سامی شموله کپووم

له سامی دمنگ پرپووم

دلّم کولاره به زرمه ی هه ناسه تاسیتی!

نه هات و گموره نه بو، گموره تر نه بو،

هه بیات!!

شه قوونی تالی وه کوو مهرگی ناگه هانی بوو

ته نیمه وهی وه کوو «ژمهری هه لاهل» ثانی بوونی

هه رای دمروون ناخن

په سا په سا په ره گر بوو وه کوو شمولی لاسار

په سا په سا پشووپر بوو هه زایی گۆرموشار

وهرن، وهرن شموله گرتوومی

بمگه نن هاوار، هاوار!

سینھری نیگا

من بووم و دوو سن گمز هموای مژده که م. نه و منده ته نیا بووم که نه تگوت نادمم
له یه که م روژی خولقانیایا. بینه نگی هینده پرو چربوو که ده نگی لیدانی دل و نه بزی
دهستم نه تگوت گرمه ی هموره تریشقه و رژانی ناوه لیدیرنکی گموره یه له
هه زار به هه زاری شاختکی سه ختموه. له سر همودای نه دیاری بیرهمری، چهرخ و خولم
نه خوارد و بهرمو پاش نه گه رامموه. ژیانی سی سالم له په راوینک نه چوو که شنه یه کی
نهرم و نیان لاپه ره کانی هه لدا ته وه. له ماله موه پینا دمها تمموه. وهك فه قینییهك که له بهر

هه یوانی مزگموت دهرسه کانی رابردوی دهور بکاته وه.

منالیم زور تیز تپه یی. جگه له بزه ی لینیک که هی رواله تیکسی خه مبار بوو، چی ترم ندهمهاته بهر چاو. بزه ی دایکم بوو که زوو به جین هینشم و به ناوی یادگار ههر نمو بزه ی بزدانام که هه میسه لیوی نه رازاندوهه، به لام هه میسه ش نمو بزه ی به رواله تیکسی خه مبارهوه نه نیشت. چه شنی قورینگیکسی ته نیا که چله بری کردبن و له که ناری شه تاوونکی به به فر و سه هؤل گه مارو دراو هه نیشتی. لهو ساتموه فیر بووم که بزاتم کام بزه هی دلخوشییه و کام زهرده هی پهروشی و په شتوی و ههر لهو کاتموه خهم بوو به هه مونی بیروریم. نوه چه نده تاله خه منامه ی ژیان خویندنه وه، خویندنه موی په راوینک که نه زانی هه موی تراژندییه و له هیچ دیرینک تووشی خوشییه ک نایی. به با کردنی کای کون! له هه موه که لاهویه کا به شونین گه نجا گه ران؛ نه مویه ته قه لای من له پندا چرونه موی نه موی به سهرم هاتوه و نمو روژانه ی که بناخه ی خانوو به مری ته مهنی میان دامه زرانده وه.

دیتموه بیرم له هژده یه کا که بهرمو روژ په نجه ره کانی نه کرانموه دادم نیشتم. زمرده ی خزه تاو تا نیوه ی مافووه ی هژده که می به پزی زهره نه تنی و شه به قی نه که و ته سهر ناوینه په ک که به دیواره وه هلوا سرا بوو. پؤل پؤل په رسته لکه ی تیزبال به قازوقیژ به بهر په نجه مری هژده که موه تپه په رین. قوقه ی که له شیرینک له دهرموه نه هات و بالوره ی سه گیکسی برسی بهر ز نه بزه. کاره که ره پیره که مان تا گونی له لووره ی سه گ نه بوو له ژیر لیتوموه نرایه کی نه کرد و خیرا په نجه مری هژده که ی نه به ست و به دم کارمونه نه یگوت: «په نا به خوا نه مجاره نوره کیه؟»

ناوی پوره خاتون بوو. به هه زاران داستانی دیو و جنوکه و په ری نه زانی. جنوکه په ک که نه بوو به شپله و شمانه نه چوو له کورې زماومندی جنوکه کانا زورنای له نه دا، «گه سه که کوله» و «شموله بان» و ناوی تر. من له گهل نموه شا که زور لهو

داستانانه نه ترسام و کاتی خموتن سرم نه برده ژیر لیڅه که مموه، هممو شموئ گورووم نه گرت و تا پوروه خاتوون داستانیکی بونه گیر ابا مموه خومو لینه ده کهوت. هر له منالییه وه فیر یوم که نادمیزاد نه سیری چارهنووسه و هر همولی بدله داوی چارهنووس رژگاری نابی!

تمه من له شازده و حشفه تیه پری و من هستم کرد له گهل لاوانی ترا جیاوازم. شهرمن و که مروو بووم؛ به تاپهت کاتی له گهل کیژیکا روو به پرو نه بووم، زمانم نه به ستر او قسم بونه دهعات. هر وه کاتی منالی، خوم نو قمی خه یال کرد. سرم برده ناو کتیه وه. له گهل جیهانی بینمگ و رهنگاوړه نگی نوین و خه یالدا بووم به هاوده می شو و روژ. هر وه ها بووم تا روژنیک روانیسی چاویکی گهش و رهش دلی له رزاندم! نه... نه... تو نابی پابه ندی له وینی خاکی یی. نادمیزاد بی به ینت و به قان؛ چارهت نموه په راکه ی، هر تا نه توانی خوت دور خه یوه. نوین جوانه، به لام له وینی ناو هونراوه و پراو؛ نه که هی ناو کووچه و شقام... نه چاوه گه شانه داویکه نه تکا به نه سیریکی ده ستوپن به ستر او. کاتی خوت و دلت پی سپارد جیته میلی.

هممو نهمانه هاتنه سر لاپه ری بیرم؛ به لام سوودی نه بوو؛ نه دوو چاوه گموره و گوره تر بوونه وه. هممو دورو به ری میان داگرت، وه که شه ویک که به ستر تا بکیشی و به رچاوت تاریک کا، یا وه که نه مه له پر روژ بگیری و نیوه ورت لی بی به نیوه شمو و نه توانی هه نگاوه له بیری. نه دوو چاوه گه شه، به روانیسی گهرم و نمویندارانه یانه وه ته نانهت بزورده په کیش وازیان لیم نه ده هیتا. بی وازی په خه ی گرتم. بیر و خه یالیکه تازه می شکمی نالوز کرد، تاله ناکاو دیسانه وه له کولانیکی ته سکا کهوتمه بهر سیمری نه دوو چاوه گه شه. نه مزانی چ هیزنیک پالی پتوه نام که بولای بکیشم و چ جادوو په کی زمانمی خسته کار. له بهر خوموه کوتم: «لام وانه بوو نیر چاوم پتیکم و تپه وه.» شهرمیکی کچانه روومه تی کرد به دوو پزولوی سووری ناگر.

پنکه نینکی نادیاړی له دوو لټوی سوور و دوو چاړی ره شیا دیاری دا. نو دوو گڼمه
قووله به شه پښلی وردی په ك له دواړو په ك شله ژان و به نه رمی نه سیمینکی نیوارانه ی
هاوین کوتی: «میش لام وا نه بوو!»

– «لمو روزه مه من نموینم ناسی و ژیانم ناسی. نه گهر تونه بویایه و نه گهر توبه م
لیگا گهرمه نه تگر تپایه مه بهر سه رنج، من چ بووم جگه له کرمنك له ناو لاپه بهی کتیبی
زانکزی ماغا؟ ناخو، جینگایه تی بلیم سپاس که ژیاوت پین ناساندم!»
تا حه وته ی داهاتوو، خواتان له گه ل.

شانۆگەرى چۆن و كەي سەرى ھەنداوە؟

سەلامىتى گەرم و گورېنشكەش بە گونىگىرى ھونگرى ھەواي بژوئىنى ھونەر .
ھاسى نەمرومان تەرخان نەگەين بۆنەم مەبەستە كە تاتار ھا شانۆگەرى چۆن و لە
كەيەو لەئاو كۆمەلە پەيدا بوو و بە كۆي گەيشووە و لە ئاو كۆمەلى كوردانەم ھونەرە
پىشنى چە و لەمرۆلە چ پەيەكدايە ؟
شانۆگەرى لەگەل نووسىنى نومايشنامە جياوازىيەكيان لە باري زەمانەو ھەيە ،
واتە پىش نەو كە لىوسىن و خەت ھەيە شانۆگەرى و نيشاندانى مەبەستىكى

كۆمەلەيتى يا ئايىنى بە چەشنىكى نىزىك لە تاتارى ئەمىرۈھەبۈوھ و ئەم نىشاندا ئە
 ئەگەر تەمۈر بۇ ھۈنەرى جادوۋكارانە كە كوتمان دايىكى ھەمۇ ھۈنەرىكى تىرى ئەمىرۈبۈوھ
 و ھەر بەشنىكى ھۈنەر كە يىگىرى لە ئاكامى پەرەگرتى ئەم شىۋە جادوۋكارانە ھۈنەرى
 پىشودا پەيدا بۈوھ. تەننەت پەيكەرە دروست كىردن و ئارشىتىكى و تاتارى ئەمىرۈ.

يىگۈمان ئادەمىزادى بەروو، پىش ئەمە زمانى بىكەۋىتە كار و بۇ ھەمۇ شىنىكى
 دەور و بەرى ئاۋىك دابىنى و كۆمەل ئەم ناۋە بىگىرى و بە كارى بەيتى، دەستى لە كارا
 بۈوھ. جا پىرى لى بىكەنمە كە ئەم ئادەمىزادە كاتى وىستى بە خىلەكەى ھالى بىكا كە
 لە يىشە يەكا شىر يا مارى دىۋە و بە ئىشارە و زىل و بەمى دەنگ ئەم كارە پتە كراين چى
 كىردۈۋە؟ يىگۈمان شىكى ئەم دېندە يا مارى لە قورۇ بە وىتەكى سەرەتايى دروست
 كىردۈۋە. ئەمە پەيكەرە ساز كىردن. ھەر ئەم ئادەمىزادە ئاۋ غارەكەى خۇى بەش كىردۈۋە و
 ھەر بەشەى كىردۈتە جىگەى تايەتە شىك. ۋەك شۈنى خەۋتن، شۈنى ھەمە كىردىنى
 خوارمەنى و ئازۇخە و پىتە وىستى تر و ئارشىتىكى ھەر ئەم لە بەر چاۋگىرتەنى
 پىتەۋىستە كاتى جىگەى ھەسەنمە و يا كار كىردنە كە جوانى و تەفەنۋىشى تىكەل بۈوھ.
 ئەمىن تەمۈر تاتارى يا شانۇگەرى كە ئەمىرۈۋا دىتە بەر چاۋ كە گۈايە تاتارى ئاچارە
 ئوما پىشامە يەكى نووسراۋى ھەين و دەورگىزەكان بىكەۋە شۈين پىيەس و سوۋزە يەكى
 لووسراۋ. ئەپرسىن تاتارى چىە؟ ئاخۇ تەلىا بۇ تەفەنۋىش و سەرگەرم كىردن پەيدا بۈوھ و
 بە ھەرە يەكى كۆمەلەيتە تىيە و بە ئاۋى پىتە وىستىكى ژيان خۇى نە ئواندوۋە؟ ۋە لأم
 ئەمە يە تاتارى يانى ئواندەنمەى ئەم راستە قىنە كۆمەلەيتە تىيە كە ئامبازى ژيانى مەۋشەن بە
 چە شىنىكى ھۈنەر مەندانە ۋاتە بە ھىزى ھاتىفە و بە ھۈى جۈۋلە و قسە و ھالە تەمە و بە
 كەلەك ھەرگىرتن لە وىتە سازى بۇ تەبىئەتە كە داستانى روۋدائە تاتارىيە كەى تىدا
 ھەلەكەتۈتۈۋە. ئەم قەيدى دۋايى، يانى كەلەك ھەرگىرتن لە وىتە سازى - دىكۆر - لە پىشدا
 پىتە وىستە نە بۈوھ، چۈنكە ئادەمىزاد خۇى لە تەبىئەتە تا ژياۋە و دىكۆزى نامادە و

سروشتی هه بووه.

تاتار بۆ ئادەمیزادی بهروو، شتیکی خەریک کەری تەفەننونی نەبووه، بەلکەرو بەشکی پتەمویستی ژیانی ئەو بووه، کە وەها بوو بەهرەری کۆمەلایەتی هەبووه. ئادەمیزاد ئەگەر ویستی خۆی ساز بکا لەگەڵ دوژمنیکا شەربکا لە پێشا بۆ ئەو کارە تەمرینی کردووه. تاقمی لە خێلە کە بوون بە دوژمن و تاقمیکی تر ویستویانە ئەو دوژمنانە کە بە روانەت کراون بە دوژمن بشکێنن و لە ناویان بهری. ئەمە خۆی بۆتە مایە یەک بۆ شانۆگری یێ ئەو پەسێک (نومايشنامه) لە کارا یێ.

لە سەرەتای سەدەی شەشەمی پێش لەدایک بوونی عیسا دا، نومايشنامه ی نووسراو لەناو یۆنانیەکاندا پەیدا بوو. لە سەرەتاوە تێراژیدی نایینی بە چەشنی سروود، هەر وەک لە ئێرانی کۆنا سروودی ئاگر (نیایشی ئەهوورامەزدا) هەبوو، لە یۆنانی سەدەی شەشی پێش لەدایک بوونا دەستی پێکرد. بۆنموونە سروودی کە بۆریژگرتنی خوای شەراب دیونیسوس لە جەژنە نایینیەکاندا لە لایەن تێپنکی تایبەتەوه ئەخوێنرایمۆه. سروودی قوربانی کردنی ئاسک، یەکیکی ترە لەو سروودە تێراژیدیکە نایینیانە. گەورەترین تێراژیدی نووسی نایینی ناوەراستی سەدەی شەشەمی بەر لە میلاد «ئێیس» کە ئال و گۆرینگی لەو چەشنە نومايشنامه نایینیانەدا پێکھێتا و دیالۆگی هێتا ناو سروودەکانەوه. ئاکتۆر actor واتە نەخشیاری شانۆ ئەکەوتە دەستە قە و گفتوگۆ لەگەڵ سەرۆکی تێپەکە و بەم چەشنە تێراژیدی لە سروودینگی رۆتەوه گۆرا بە وتووێژ و سروود، تێکەڵ.

ناخۆ ئەم چەشنە شانۆگرێە زۆر لە بەیتە کوردییەکان ناچی کە هەندێکیان بە قسە و پەخشان بوو و بریکیان بە شێمر و هەلبەست؟ بەیتخوان لە کاتی خوێندنەوهی پەخشانەکاندا هەموێ ئەدا بیرێ گۆرنگر نامادە بکا بۆ پەردە یەکی تر لە بەیتە نومايشنامه کە و لەمجار دەستی ئەکرد بە خوێندنەوهی بەشە هەلبەستە کە.

پاش تراژىدى ئايىنى، درام يا دراما drama لە يۇنان پەيدا بوو. ئىسى خۇلۇس گەورە ترين درام نووسى يۇنان بوو. ئىسى خۇلۇس لە ژمارى سروودخوئىنى ساكارى نومايشنامەى كەم كرده، لە جياتى ئەو دىالوگى درامى زۆر كورد و جەموجۇل واته نواندىنى بە ھەرەكەى باو كورد. پروفىمىروس ماگىدا بە نووسىنى نومايشنامەى ئاگامى م نون و سۇفۇكل يا سۇفۇكلينس بە نووسىنى ئۆدەپ گەورە ترين ئەسىريان كرده سەر درام نووسىنى يۇنان. يورپىدىس لە نومايشنامەى نووسەكانى پىش خۇى زۆرتر، بە لای راستە قىنەو چوو. ھىپبوليتوس و مىريا و ئەيوون چەن نومايشنامەى ئەو نومايشنامە بەرزەى يۇنانى كۆن كە تەنەت لە سەردەمى ئىنە خدا سەرىچ رانە كىشى. شىراوس موسىقارى بە ئاوبانگ، نومايشنامەى ئەلكتراى كردهو بە ئوپېرا opera.

بەداخەو لە ئاو كوردا تا ئەم دوايەلە نومايشنامە ئەنوسراو، بە لام شانۇگەرى ھەبوو، زۆرترى پارىيەكانى كوردستان كە بە گەل ئەكرىن، چەشتە نومايشنامە يەكن. يەككە لەوانە «مېرمىن» كە نومايشنامە يەكى كومىدىيە و بۆرەنەگرتن و قەشەرى كورد بە زۆردار ساز ئەكرى. ھۆى ئەمە كە بۆچ لە ئاو كوردا نومايشنامە ئەنوسراو ئاشكرايە و لىتوانى ئاوى.

تا بەرنامە يەكى تر خواتان لەگەل.

راسپیری هونەر

سەلام لە گۆنگری بەزموق و چیشکە پاراوی بەرنامە ی تاپۆ.

زۆرکەس لە خۆی ئەپرسن کە ئایا هونەر وینە ی زانست، پتەویستی ژیاانی
ئادەمیزادە، یام نە؛ ئایا هونەر لە کۆمە لاچ نەخشینکی بەدەستە و راسپیری چیه؟ ناخۆ
هونەر بۆ ئادەمیزاد لەو شانە یە کە ئەگەر نەبێن زیان ئەگە یەنێ بە مرقایە تی؟

لە زۆر کەسمان یستوو کە بۆ نموونە «هونەری شاعیری» بیا یەخ ئەدەنە قەلەم
و تەنانەت تاقینکیش هەن کە شێمەر و شاعیری بە راگەر و گنخپەر و خنکپەری کۆمەلە
لە زانن، ئەوانە یی ئەو یەر بکە ئەو کە هونەر و زانست دوو لافە دوانە ی کۆششی مینشک و
ئاوێزی ئادەمیزادەن، لانی لایەنگری زانست لە گەرن و ئەلین زۆر خوو بە هونەر گرتن و
زۆر پەرژانە سەر هونەر رینگای بەرمو پیتش چوونی زانست ئەگەرێ، لە کاتینکا ئەگەر
مێژووی خەباتی ئادەمیزاد لە هەموونی پەیدا بوونی کۆمەلە ی (clan) تا ئەمڕۆ
بزانن هەر گێز بڕوایان وەها نابێن کە هە یە.

نادمیزاد جیاوازی هه ره گه وهری له گه ل گیانداری ترا نهوهیه که به دیهینه ری هونه ره، به شیکێ که موکوو پرله زانست ته نانه ت له ناو گیانداریشا هه یه، به لām هونه ر تاییه تی نادمیزاده؛ لهو کاتهوه نادمیزاد دابهش بووه به دهسته و تاقم و به یه که وه ژیاوه، واته لهو روژگار وه که ژیا نی خیتانی و بنه ماله یی واته کلان دامه زراوه، نادمیزاد هونه ری ناسیوه و گرن گترین راسپیری خراوته نه ستۆی نهو به شعی مه عریفه تی ئهسانی. وشه و دنگ و رهنگ و بزوتن، به ریز و یژه و موسیقا و وینه گری و سه مایان پیکهتپاوه، ته نانه ت ئاین و ئوستور وه «ماوراء الطیبه» به ره همی په نه جمی یه زدانی و خو لقیته ری هونه ر؛ هونه ر هه می شه له در یژایی میژووی ژیا نی نادمیزاد چرایه ک بووه بزور شن کردنه وه ی به رینی زانست. هه ر کات نادمیزاد به هۆی ناوه زی که موکوو رتی هوه داماین له گه یشتی به ئاواتیک، په نای بردۆته بهر جیهانی پانوبه رین و بن په ر ژین و له مه ری هونه ر؛ نهو جیهانه و راسته قینه ی وشک و زبری دهو روبه ری ژیا نی نادمیزاد ناتوانی گه مارۆی بدا و ته نگ ی پی هه لچن؛ زانست ناچاره هه ر لهو شتانه وهر گری که له دهو رو پشتی هه ن و خاوه نی ماده و جسمن، به لām هونه ر له ده ریای بنی عاتیفه و خه یال سه ر چاوه نه گری؛ له هونه را هه یج بهر گریک نییه که پیش به ئاواتی نادمیزاد بگری. لهو جیهانه دا هه لفرین هه یه، خهوینین هه یه، جوانی بن خموش و خاله. هونه ر تا لهو راده یه که ئاوات بر وا له توانی هه لفری، بن نهو جیهانی راسته قینه ش له بیر به رتی هوه. هونه ر پر دینکه له واقعیه تموه هه لبه ستراوه بۆ حه قیقه ت. ماکسیم گورکی نووسه ری به رزی رووس نه لئ هه یج به ره هم و داها تیک ی زهوقی نادمیزاد نییه که به هره یه کی له راسته قینه نه بن. زیه نی نادمیزاد ناو یته یه که له ئاوات و راسته قینه «قالیچه ی بالدار»، «چه که سی خوش ناژو»، «دراکو فلان» (dracovian)، «کلای سه خری جن»، «هه لفرین و ته نوو ره ی دینو»، «چه رخ وه له کی پیره ژن»، هه موو نوینه ری هه لپی ی و چانی هونه رن بۆ دۆزینه وه ی ریگای زالبون به سه ر فهزا و ناسمانا

و دهر چوون له كينشهر و پتوملدى خاك، به تايهت «چهرخ و فله لكى پيره ژن» تمواو بارى
سه نعات و زانستى تيا به هتيزه؛ نيسته وا باشه ههركام له سى وشه «چهرخ» و «فله لك»
و «پيره ژن» ورد بيهوه، تا دهر كه موئى كه نيستماره و نيماز و سه مبول سازى چ كار يكي
كردووه.

چهرخ له ميژه به نيشانه ي بزووتن و حه ره كه نيستماره په كه بز زانستى مكانيكى و
فيزيكى چهرخى چالآو كه به كوردى پښى نه لښن كۆل و بير، هه لبت كۆلى تمبا به
كه ره سه ي بووزووته نيش له لښن، چهرخى چالآو رهنكه په كه دمزگايه كى سعاتى
بوو يى كه به شهر كردوويه به خزمه تكارى خوى، ته نانهت نيسته ش له هونه رى نه قاشيا
له سه بكى «نهمپرسونيم» موه تا شتوه نويه كان «چهرخ» به نيستماره و سه مبول دانراوه
بزو سه نعت، كه وابوو «چهرخ» واته و مه نه هووميكى نيستماره پى په بز زانستى
ميكانيكى، «فله لك» واته ئاسان نهو فهزا به رينه په كه ناده ميزادى سه رزموى نه لكيتى
به نه ستيره گه شه كانموه و بيرى هه ستيارانه ي به شهر هان نه دا بز پشكين و سه رده رهيان
و زانستى كورته و وهى فرينى بير و خه يالى زؤر و به ربلاوه، بير نه كاته وه كه چه ند
سه ير نه بوو بيتواليا په به چهرخيك واته كه ره سه په كى ميكانيكى به سه ر نه م ريبازه
پښ گرى وگۆله ي فله كه دا بال بگرته وه، چونكه هه روهك شاعيرى ئيرانى نه ئى:

شيدستم كه هر كوكب جهانى است

جدا گانه زمين و آسمانى است

به لام بز انين «پيره ژن» له م كار ه ساته دا نه خشى چيه؟ پيره ژن ره مزى
ناده ميزاديكى پر تا قيكارى و ساردوگرم چينشووه و نه م ناده ميزاده نه شى كه ريبوارى
سه فهرىكى پر مه ترسى پښ.

هزه كى تريس كه پيره ژن بزو نه م گه شتى فهزايه له بهر چاو گيراوه كه پيره ژن له

نابووری کۆمه لاینکهینهری بهرهم و داهاتینک نییه و نه گهریش له ناو بچن و
 بی سهروشون بر وا زیانینک له کۆمه لاینکهینهری، هه ره نه ناواته به که له پینشا هونه
 نوینهری بوو نیسته له چهره دا که نیمه تیا نه ژین له چه شنی ناواتینکی نه فانه یی
 دهر چووه و بووه ته کارینکی زانستی. نهزا به هه موو رمز و رازینکهیهوه کهوتوته بهر
 تیشکی زانست، به لای هه ره وه که له هه وه له وه کۆتمان زانست و هونه ره دوو لقه دوانه ی
 تیکۆشانی گیان و ئاو مزی ئاخمیزادن و نه وه که هونه ره هه ره لیا رینگای به ره وینش چوونی
 زانست ناگری، به لکۆو نه و رینگایه که به ته مومۆ و تۆز و خۆل داپۆشراوه رهرون
 نه کاتهوه.

تا حهوتی داهاتوو به خوی گهواره تان نه سپهرین.

گه وره شیت

هممو هاوینیک ناواییه که ی نیمه چمند رۆژی سه ره تایی جموجوونیکی
تنده کەوت؛ هەر دووکەس کە ئەکەوتنە یەک، باس نەبوو بە باسی «گه وره شیت». لە
کانی ژنان، لە سەر خرمانان، لە مزگەوت و حوجرە ی فەقییان، لە هممو شوینیک باسی
گه وره شیتیان دەکرد. گه وهر ئافره تیکێ شیت و سه رگه ردان بوو کەس نە یلمزانی سی
وهرزە ی دیکه بۆ کوێ نە چی و چۆن نە ژێ؛ تەنیا نەوه ناشکرا بوو کە نەو یه کەم رۆژی
هاوین لە گەل یه کەم گزنگی خۆر لە سەر ناسۆ دەرئە کەوت، کە مەنک لە بهرزایی سەر
گۆرستانێ ناوایی رانه وەستا و چاوی مانسوو و شلە ژاوی به هەر چوار لای
گۆرستانه کە دا نە گێرا. بای به یان شروێلی جل و به رگه کە ی رانه شه کاند، لەوکاتە دا له
خودای کۆلۆلی یۆنانی کۆن نە چوو، پاشان وه ک خەوینکی پر ماتەم ئە هات بۆ ناو جەرگی
ناوایی و له گەل خۆیا ههزار ئە فسانه و راز و خەیاڵی له دلی دانیشتروانی دێدا
نە بوو ژاندهوه. ئەوانه ی وا تەمه نیان زۆر تر بوو ئە یانکوت گه وهر تەمه نی له سی تیتا په یی،

بەلەم زۆر ھەستەم بۈۈكەسى رۈۋالەتتى تىكشكۈى گەۋەرى بېنى ۋە بۈۈكەسى قەسە بەك،
 نە تىكۈت بە نوۋكى گەسى رۈۋگەر، چىمەنى سەرسەۋى تەۋىل ۋە گۈنە ھەزار كۈۋى
 خۈر ۋە چەۋى تىكەرەۋ، بە تەيەت نىگە بىگەن ۋە بىن دەرەستى كە نە تەزەنى تەۋس ۋە
 تۈۋەنچى پىر تىدە يە يارق ۋە تۈۋەنچى، ھەرگىز نە بۈۈكە تۈگەۋەرى بېنى ۋە تۈۋەنچى
 بىن تىن ۋە تىۋ تىۋەرى زەردە خەندە يەك لە سەرىنى نە بىن، بەلەم نە زەردە يە زۈۋ ھىلەنى
 ۋەش ۋە چۈلىنىنى بە بىن نە ھىشت ۋە نە بۈۋە بە بە پىكەرەنى خەم ۋە دەرد. ھەۋە مىۋەۋى
 زىۋانى ئادەمىزاد، ھەۋە سەركەۋەت ۋە تىشكەنلىك لە يەك كاتى كۈرتا نەۋەندە مەلى
 نىگە تۈلە چاۋتەۋە ھەلەرى ۋە بىگە سەرى ۋەشكەرۋى رۈخسارى نەۋە، ۋەك بۈۋەسكەنى
 شەۋىكى بە ھەۋەرى بە ھەر، رۈش نە بۈۈكە ۋە نەگۈرەۋە.

مەن ھەمىشە بە تەسۋە بۈۈم، ۋەك مەرقىكى ۋەدى نە ھاتۈۋە نە مەرىت بۈۋەم
 قەسە لە گەلەك بەك، چۈنكە زۆر نە ھەسەنە ۋە داستان سەبارەت بەم نە ھەرەتە بېتىۋە،
 يەكەن نە پىكۈت جەنكە دەستىان لى ۋە شانەۋە، يەكەن تىر نە پىكۈت ھەزى لە گەنجىك
 كەردۈۋە ۋە بىن نە گەشتۈۋە، لە بەر نە مەشت بۈۋە، بەلەم ھىچكەم لەم داستانانە بۈۋەم
 جىگەرى بۈۋە نە بۈۈ. رۈۋىك ئاۋاتەم ۋەدى ھات؛ كاتى كە بە پەنى زۈۋ ۋەك ھەمىشە
 نە چۈم تالە تىدەنگى بە يەنىيە كەمىك لە كەنارى رۈۋبارى بچۈۋە قەراخى ئاۋاپا
 دابىشەم ۋە نەدى بىر لە ھەلەپەنى بىن ۋە چانى ئادەمىزاد بەكە مەۋە، نەرمە ئاھەنگى ئاۋى
 رۈۋبار كە دىنگى نەۋەپەرى دىۋارى پۈلەينى تەمەن بە گۈنى مۇقا نە چىنى ۋە سەرى
 بەرەزى چىا كە لە گەلەك چەن پەلە ھەۋەرى سەسى ۋە نەزۇكا راز ۋە نىياز يەتسى ۋە ھەرگىز
 ئادەمىزاد نازانى كە سەۋەش چى لە دلەيە ۋە بەم بىن دەنگىيە كە لە ھەۋە ھاۋارىك، لە
 ھەۋە بىگەۋەزىك بەرەزەرە، نە يەۋى چى بە ئادەمىزادى سەرىشۋاۋە بلى؟!

كىشىكى بە ھىز كىشىمى ۋە لە پال دەستىا دايمە زەندەم، بىن نەۋە رۈۋى ۋە بىگەرى
 ۋە بزاننى مەن كىم، كۈتى:

- «توش له تهنیایی وهریز بویی؟»

هیچ دمنگم نه کرد. دریزه ی دا:

- «به ئنی ئاده میراد زۆر به یان تهنیان، له گه ل نه و هشا که به رواله ت هه زار هه قال

و خزم و کهس و کاریان هه یه.»

لام سهیر بوو که ئافره تینکی شت ئه م قسانه بکا. به نه سپایی و به چه شنکی که

نه یسله میتهموه پرسیم:

- «توش تهنیای؟»

به ته و سه و ه روانی بۆم و دیتم که له تریکمه و نه کیری جایی جوانیه کی نه ماو له

زمو ی پر له خال و خهوشی دهم و چاویا به دی که ی.

کوئی:

- «ئه و سه له ش هه ر ئه م وهرزه بوو که ئه و روشت و من تمنیا که وتمه وه.»

به دوو دلیمه و پرسیم:

- «ئه و کێ بوو؟»

دیار بوو بیرمه وری تالی ها توته خو روژ و سه ر ریز ئه کا. که مینک چاوی به

دعور و پشتیا گنرا و کاتی دنیا بوو که سێ به دعور و پشتمانمه یه، کوئی:

- «کۆر په که م، کۆر په ی نازار و خوشه و یستم!»

دمنگی نه تکت له ژیر چالینکی یی بنه وه دینته دهر! کپ و خه ماوی بوو. له سه ر

قه سه که ی روشت:

- «باوکم زۆر دهر و نه مند بوو؛ زیاتر له دیوه خانی ئاغا بوو؛ به هاریکی سه وزی

خه یا لای که یه که م به هاری گه نجی من بوو، فه قی مارف ها ته ناوایه که مان و هینده ی

یی نه چوو که من و ئه و دلمان دا به یه ک. هاوین ها ت و گه رمای ئه وینی نیمه ش له گه ل

گه رمای هه و هه ر ها ت و زۆر تر بوو؛ به لام باوکم ئاماده نه بوو من بدا به فه قیه که به

واته‌ی نمونه‌مزان‌ی کوبی کینه و له کوفه هاتوه. لایه‌کم نمون بوو که بانگی نه‌کردم
بزه‌هه‌شتی خه‌یال‌وی هه‌یشه به‌هار، نمو لای ترم باو‌کم بوو که له بهر چاوم ببوو به
رواله‌تیک‌ی دزیو و هه‌په‌شی لپه‌کردم که هه‌نگاو نه‌نیم ب‌ولای نمو گول‌زار و به‌هاره که
ناوی نمون بوو. کوتم که من گه‌نچ بووم، گه‌نج‌تیک‌ی تازه‌سال و نه‌ملم‌زانی له‌م ناوه‌دا
چی بگم.

با سمرت نه‌ه‌تیه نیش؛ من پاش دوو سال بیوم به دایکی کوب‌تک که له‌گه‌ل
فه‌قی مارفا نه‌تکوت سیر‌تکن و کراون به دوو کوته‌وه، به‌لام فه‌قی مارف هه‌ر نمونده
میردی من بوو؛ پاشان رو‌شت و منی ته‌نیا به‌جن ه‌شت. کاتن ک‌زپه‌کم ببوو به
ه‌شت ساله، له‌پر نه‌خ‌وش کموت؛ من پارم نه‌بوو که بیه‌مه لای دوک‌زور، باوک‌شم لپم
به رقدا کموت‌بوو و ماوه‌ی نموده ساله قسه‌ی له‌گه‌ل نه‌کرد‌بووم، ته‌نانه‌ت نه‌ور‌و‌زه‌ش که
چوومه لای داوام کرد پاره‌یه‌کم بداتی، به توانجه‌مه کوتی نم کوبه‌ باوکی هه‌یه، ب‌زداوا
له فه‌قی مارف ناکه‌ی پاره‌ی دوک‌زور و دهرمانی ب‌ب‌دا؟ پارانه‌وه و گریان‌ی من دل‌ی وه‌ک
به‌ردی باوک‌می نه‌رم نه‌کرد، کاتن گه‌رام‌مه، گ‌زه‌جه‌رگم، س‌زمای چاوم له
جیگاکه‌یا....»

وا دیار بوو نایم‌ی له‌مه زیاتر قسه‌ بکا، چونکه یته‌نگ بوو و چاوی بریه
گ‌زپستان‌ی نم‌وپه‌ری. رووباره‌که تاوی به سهر کشابوو و له پینکه‌نیشی توانج‌ج‌وی
نافره‌تیک‌ی کوب‌مردوو نه‌چوو.

تا حمده‌ی داهاتوو خواتان له‌گه‌ل.

ده نځه يه گي نه دي پايانه

سه لام له گوڼگري به هه ست و هونه ربه رسته به رنامه ي تا پو، هيوادارين
کامه ران و به ختیار بن و پښومندی خوټان له گهل نيمه دا به مېتر تر کهن و هه ر وهک له
به رنامه پښووه کاند اکو تو ومانه، شه که تيمان به رهمانه ندي نيوه ي به ريز له م کاره
کومه لايه تيبه که به نه ستومانوه يه لانه چي و پاداشي خوټان وهر نه گرین.
گوڼگرېکي به ريز له سيموه پرسیاري کردووه، بړچ نيمه هم به رنامه يه چه شتیک
لن ناکه ين که وهک مالي گشتي يا پارک و باغي نه تموايه تي، هممو و که س بتواني به چيته

ناویموه و بروای هرچی همه به سبزه به هوندر دهربری؟

کاک مرادی به ختیار کی وهك خوی نووسیویه تی سالی ششی ناومندیه و بهم
چهنه دریزی به سابه کی داوه: «نایا نیه لاتان وایه که بروای هوندری وهك بروای
زانستی نیه که ناچار همه مو وهك یهك بن؟ نایا لاتان وایه که هوندر پنهندی به عایفه
و چیشکموه همه به و قه تعیه تی به شی زانست له هوندرای نیه؟ که وهه یه نه بن نه مش
بزان که بروای تاکیک با زوریش ماموستا و لیزان بن، ناتوانی بزه موو که س بیتنه
جنگای چاو لیکردن و سهره مشق. هوندر هه زار رنگای لی نه یتموه که گشتیان نه گه نه
ناکام. له زانستا شوینی زانایه کی پیشوو کهوتن و به کلهک هیتانی تاقیکاری زانستی نهو،
ته تقلید نیه. نیسته که س نالی ناین شوین نهو که س کهوم که له پشاکه شفی کرد زهوی
خره، یا مانگ به دوریا نه سووری یا همه جه غزیک خاوضی ۳۶۰ دهره جه یه، به لام له
هوندرای ته تقلید و شوین گرتن بن نهو ی هوندرمه ند خوی چیشکبه یه کی تاییه ت له کار
یتنی و رنگایه کی سهره بخوبدوزیته وه، شتیکی ناپه سنده.

نه لین سه عدی غه زملی باو کردوه. نه مه خوی هوندریکه، به لام حافظیش
هوندرمه ندله چونکه نه یوستوه راسته و راست پین له جنگای پنی سه عدی بنی، له گه لن
نموه شا غه زملی کوتوه و تام و بونیک کی چیشک و لیکدانه مو ی تاییه تی خوی ناویته
کردوه. زور شاعیری و امان هه بووه و همه به که نوسخه به دملی شاعیریک کی گوره ن و
رنگه له ته تقلید کردنی شاعیره گموره که شا زور هوندریان نواندین، به لام هه رگیز نه بوون به
شاعیریک کی ناسراو و نه گهر که سیک یه وی تاریفی شاعیریک کی نموتوبکا هه نه ونده
نملی که به راستی جوان توانیویه تی شوین فلان شاعیری گموره بکه وی. له راستیا
هوندرمه ندی نموتو، شه خسیه تیکی جه نبی و هه لپه سیرای همه به. خوی نیه به نکوو
دمنگرموه ی شه خسیه تی که سیک تره؛ جا نه مش ناشکرایه تا نوسخه ی نه سلی
هه بن، که س مه یلی گونگرتن و خوندنموه ی نوسخه ی به دملی ناکا. که وا بوو ماهه

بدن که چیشكه پاراوه‌كان و زهوقى لاوانى گوينگر بكمونه همول. با خزيان ريگيايه كه له هونەرا بدۆزنهوه. من لام وايه نهم به‌رنامه يه دهسه لاتيكي نهوتۆى له‌سه‌ر هونەرمەندانى لاو هەيه كه نه‌يانگر يته ژێردهست. هەر وهك نه‌گونجى نه‌و سینه‌ره كه له‌سه‌ر سەريانى نه‌كا له‌گه‌رمای هاوین بیاپه‌اریزی، نه‌گونجى به‌رى رۆژى گه‌رمیشیان له‌چله‌ی زستانا لى‌بگرى.»

كاك مراد پاشان نووسیه‌یه‌ تى: «باشتر نه‌وه‌یه كه‌ نووسه‌رى به‌رنامه‌كه‌ ته‌نیا رنگا پێشان بدا و نه‌و شانه‌كه‌ نه‌يزانى و پاشى همولێكى زۆر به‌ دهستى هه‌تاوه‌ له‌ به‌رنامه‌كه‌دا بۆ گوينگران ورون كاته‌وه، ئیتر كارى به‌ سه‌ر نه‌ممه‌وه‌ نه‌یى كه‌ كاهه‌ رنگا باشه‌ و كاسیان هه‌له‌یه. به‌ واته‌ى خۆى ته‌رازوویه‌ك هه‌له‌سه‌گرى كه‌ به‌رد و وه‌زنه‌كانى و سووك و قورس كردنى تاي ته‌رازووه‌كه‌ هه‌ر خۆى به‌يزانى و كه‌سى تر. بۆ نمونه‌ كاتى باسى شیه‌یه‌كى هونەرى نه‌كا، بلى كه‌ چۆن په‌یدا بوو و هۆى په‌یدا بوونی چ بوو، گه‌وره‌یانی نه‌و شیه‌یه‌ كى بوون، تايه‌تیه‌كانى شیه‌یه‌كه‌ چين، كه‌ى دواى هات و له‌به‌ر چى، نه‌ك پێشداوه‌رى بكا و له‌ هێزى زانستى هونەرى خۆى كه‌لك وهرگرى بۆ نه‌وه‌ شیه‌یه‌كه‌ بكوتنى و له‌ به‌ر چاوى خه‌لكى بخا و شیه‌یه‌كى تر كه‌ خۆى له‌به‌ر هه‌ر و پستێك كه‌ هه‌یه‌ تى په‌سه‌ندى كردوه‌ به‌رز كاته‌وه‌ و ماوه‌ى پیر كردنه‌وه‌ و هه‌له‌نگاندن له‌ گوينگر به‌برى و وه‌زى وه‌كاركوتنى چیشكه‌ و لێكده‌وه‌ى نه‌داتى. وه‌نگه‌ كه‌مێك دوور له‌ نه‌ده‌ب بى، به‌لام یاریه‌كه‌ هه‌یه‌ له‌ كوردموارى كه‌ باشه‌ لێره‌دا باسى بكه‌م. یاریه‌كه‌ به‌م چه‌شه‌یه‌: چه‌ن كه‌س دانه‌بن و چه‌ن كه‌سى تر به‌ سەريانا باز نه‌ده‌ن. نه‌و كه‌سه‌ وا ناتوانى باز بدات ته‌نیا ده‌س نه‌یت به‌ سه‌ر پشته‌ى هموالى داوو و نه‌لنى: «به‌ گوتى مامه‌ستام.»

ناخۆباشه‌ لاوه‌كانمان هه‌موو بلىن به‌ گوتى مامه‌ستا سواره؟ من نه‌و نووسه‌رم زۆر پى هونەرمەنده، به‌لام له‌گه‌ل نه‌و كاره‌شیا موافق نيم كه‌ نه‌يموى چیشكه‌ى نه‌ستاندارد و يه‌ك چه‌شن ساز بكا.

من خزم رنگه بزائم نم موشکله به چۆن په یدا بووه. لام وایه نووسمیری بهرنامه که
وا بیر نه کاتمهوه نه توانی همرچی واخلی خویندوویه تی و کردوویه تی و دیویه تی و به
هموویانه وه به واته ی فارسی دیدی هونه ری و لیکدانه وه ی زانستی و فرههنگی نویان
پنجه تیاوه له چهند بهرنامه ی که م ماوه دا، نویش له پشت میکرؤفونی رادیووه که ته نیا
په کجار وزه ی گونگرتن نه دا به بیستیار، فیری گونگرانی خزی بکا. من خزم
خویندکارم و له ماوه ی خویندندمدا زور ماموستای وهام دیوه که نموانه ی خزی
نه یانزانی و به به دیه یاتی نه وه لیه یان دالهنی، لای وایه که خویندکاره که شی نه بی
پنجومان یانزانی و له سر نم پروا هه له یه دهرس نه لیتمهوه. بز نمونه، نه لنی فلاحه شاعیره
پنهمی فلاحه شاعیری تر بووه و بن نموه هیچی لن زیاد بکا تینه په ری، له کاتیکا بز
خویندکار، همر وه ک شاعیری دواپی نه ناسراوه، شاعیری پنشووش که پنهمی لیه
کراوه، نه ناسراوه و له راستیا دژواری و موشکله نه بپته دوان. ماموستا سوارش نه لن
نه زانین که شیوه ی دادانیسمی نورویا شیوه یه کی پاشه روک و بن ناوهرۆکه و همر
شیوه یه کی تریش که باری کۆمه لایه تی تیدا به هتر نه بی همر وهایه.

کهس نیه و رنگه من هه وه ل کهس بم که ویراومه بهم برا نووسه ره مان بلنیم
ماموستا دادانیسم کامه یه؟ بازی کۆمه لایه تی به چی نه لینی؟ ناخولات وایه بز ناقصی
خویندماوی زانای وه ک خۆت قسه نه که ی یا بز من و هاوتای من؟! نه گهر بز خۆت و
وه ک خۆت نه مه نیتر کوتنی ناوی. مه گهر بلنمی سه رتاشی ینکارم، سه ری هموا لانی
سه رتاشی ترم نه تاشم! نه گهر بز نیتمه شه تگایه به پنی زانسمان بدوی و بهر بهر به چز
پنشمهوه. بهرنامه کانت کورته، مه به سه کانت دژوارن و گونگره کانت هه موویان شارما
نین. بیوورن که ماوه تانم گرت و همرچی له دلما بوو کوتم. نه وه بزائن که مه به سه
باشتر بوونه نه ک ره خه گرتن..»

لیرمدا نامه جوان و ریک و پتکه که ی کاک مراد ته و او نه بی و نیتمه چونکه پیمان

حه یف برو همرو نامه که تان بۆله خورنینه موه ماومسان له ماوه وه لاسی بده ینموه، به لام
گوینگرانی خوشه ویست نهوه بزانی که نیمه هه رگیز خومان یی نیاز نازانی له رینوما یستان
و هه رگیز به ره خنه تان دلنه ند نایین و هه میسه ناماده ی بیستن و که لک و هه رگرتنی
ری به دی کاریتانین. تا به نامه ی داهاتوو که وه لاسی نه م گوینگره به ریزه نه ده ینموه
خواتان له گه ل. شهوتان خوش.

وه لامي «ره خنه يه كي نه ديځانه»

ژن :

سه لاميكي گهرم و گور پيشكهش به گونگري بهريزي بهرنامه ي تا پو .

له بهرنامه كاني پيشوودا نامه ي كاڅ «مرادي به ختيازي» مان بڅ خويندنه وه و
به لپتمان دا له بهرنامه كاني داهاتوودا وه لامي بله ينه وه، به لام باشره كورته و كاڅليك له
نامه ي نهو گونگره خويندنه وه بهريزه مان دوپاته كه ينه وه تا باسه كه مان له يه ك
نه پچري و هه وه لاميك له بهرامبه ر پرسیار يكا بي و هه ر ره خنه يه ك كه نهو برا
به نرخه مان له نووسه ري بهرنامه كي گرتووه له جنگاي خزي او وه لام بدرينه وه .

كاڅ مرادي به ختيازي نووسيوه تي كه بڅچ بهرنامه كه چه شنك ليتاكن كه
ههركه س خاوهني چيشكه يه كي هونه ريه، بتواني لهو بهرنامه يدا خزي بوني؟
بڅوه لامي نه م و ته يه نه لپين نيمه له ميژه له م بهرنامه يدا رمانگه ياندوه كه
بهرنامه كه مان دهرگا يه كي ناواله يه بڅ هموو نهو كه سانه كه به بهرگ و باريني هونه ريه وه

دين. من رمنگه له هه موو بهرنامه يه كا جاريكم هم مه به سته راگه ياندنې كه تاك هه چمنده شارمزا يـ كه من ينگومان نيمـ ناوهرې به هه موو لايه ك راڼاگا و هه چمنده هونهرمندن يـ كه من ديسانموه نيمـ ناتواني مه كوي هه موو هونهرنك يـ ته نانه ت تاك له يه ك به شي هونهر يشا ناتواني پيرواي له سه داسه د دروست يـ.

نيمه ش هه روهك كاك مراد نوو سويو ته سي لاسان وايه بېرواي هونهرې و لېنكدانه موې عاتيفي هه موو كه س له يه ك جياوازي هه يه، به لام من ناچارم له راگه ياندنې هم شانه كه به لاي منموه باش و راستن و هه روه هاش ناچارم بې به زويي هه موو دورو پشتي هم شانه كه له هونهر ا به لاموه دواكه وتوو و دزون روون بكه سموه، ينگومان هه ركه سن بؤخزي ريگا و شونينكي هه لېزاردوه كه پاش هه لسه نگانندن و لېكولنه وه پني گه يشتوه و همو بېر و بېروايه كه هه يه تي نه يكا ته ته رازووي هه لسه نگانندن و ديارى كردني بهر جه موند و نرخی شنه يه كي هونهرې. نيمه هه زار جارمان كو توه و ديسانموه نه پلنموه كه همو هونهره بې دمر به ستانه كه جه به ي ديناميكې و لايي بزوتن و ژيان و بهر مو پش بردنې قافله ي كومه ليان تندا ليه، به لامانموه بې نرخ و به تالن، لاسان وايه هونهرې كه تمنا فزوم و قاليكي مينيا توريه و هيچي تر و چه شي دموني دمنگ زلي بې ناوهر و ك مينشكي كومه ل دينته ئيش، دوي هونهرې راسته قينن. نه گهر بې نيناسي نه كهن نيمه له سه ره تاي په پدا ابووني هونهره پنداها تووين و به چه شينكي گشتي هم باسه مان شي كردوتموه كه هونهر چون په پدا بروه و به لنگه ي بهر رخمان له ميژووي كومه لايه تي بهرې ناده ميزاد به ده ستموه داوه و هه روه هاش قسه ي ماموستاياني هونهر و كومه ل ناسيمان كردو ته شاهيدي ميسال. هه لبت له پش هه موو شتيكا تايه تيه كاني شينه په كي و زړه يمان هه لداوه و تا همو جيگاپه له وزه ي ده سكورتني زانست و ماومالدا بووين همونمان داوه هوي گه شانموه و بهر گرتن و كزيرون و له ناو چووني شينه كه له باري نابووري و كومه لايه تيه وه ديارى

کهین. وهك نه زانی، نه گهر دیسانموه به تموازوع و خزبه کهم زانیه وه نه فهرموی نازانم، هونه ر و هه موو کاروباریکی تری کۆمه لایه تی وهك لیژگی زنجیر به یه کهم وه به ستراون و هه موویان ته نسیری موته قایل و کاری دوولایه نیان له سهر یهك هه یه.

هه لته من به پینچه مهانه ی «برتراند راسل» لام وانیه نه گهر لووتی «کلژیا ترا» که مینک کورکتر بوایه، جیهان نه مرۆبه قوناخیکی ترا تیتیه پهری، چونکه نه خشی و ته نسیری تاک ههروهك «پلینخانوف» به کهم له زانم له سهر ناچاری میژوویی و له سهر کاری کۆمه لایه تی؛ به لام نه مه ی که نه مرۆنیمه قه ی لیشه که یین هونه ره و هونه ر کاری تاک ی نیه. راسته که تاک نه یغولقینن، به لام کاریکی گشتی و کۆمه لایه یه. نه مه ش تایه تی یین کهم و زیادی کاری کۆمه لایه تیه که کار نه کاته سهر کۆمه ل و له کۆمه ل مه وه کاری نه کرتیه سهر. بهم چه شنه دهر نه که موی ماشه ره به نی وهما نالۆز که ههر سهر ی به شونینکه موه به ستراره، دۆزینه وه ی جه مه ری کاریکی دژواره و من که خۆم له گه ل نهو پشتیه و نالۆزیه وا خه ریک نه کهم، هه لته ههروهك یه کینک له نیه وه مانی نهوم هه یه که شیره په کم به لاره یین باش یین.

کاک ی من ییگومان تۆ نه وه ت به گوی گه یشتروه که نه لنین نووسهر پتو یست نییه بتوانن ناکام له نووسراوه که ی خۆی وهربگری، نهو راسپیری ههر له مه یه که باش و خراپ روون بکاته وه. به لای منه وه نووسهر و هه موو هونه ره نه دینکی تر له پینش هه موو شتییکا نادیمیزادیکه که هه موو تایه تیه کی نه لندامانی تری کۆمه لنی تیدایه و ههر روونکردنه وه و دهرخستی باش و خراپ خۆی چه شنه ناکام وه رگر تینیکه. نه وه ی که نه لنین ناکام وه ره نگری مه به ست نه مه یه که نووسراوه که ی نه کاته مه ی دانی شیعار و ره ره رب، دمنه نه وه ی که «داستایووسکی» نه نووسی په یکه ره ی سی سالن چومانه وه له به رامهر دهر به گی بهر چاو به چلچرا روونه وه راوه ستابوو، مه به ستی کابرای فه لایه؛ خۆی له توانن هاندهرانه ترین ناکام یین. دیاره که داستایووسکی لایه منی فه لای چومساوه ی گرتوه و به سیه ری وشه هه ژاری و زۆر لیکاری نه وی له به رامهر

دېر مېگي تير و ته سل و زړدار دېر برېوه.

نادميزاد نو پيش كه سيك كه كاري هونې نه كا، چ نووسين بې، چ شمېر، چ نه قاشي، چ په يگه رسازي و نه و كه سانه كه ره خه گر و هله ننگينهري شونمواري هونرين، و لك هم مو كه سيكي تر خاوهني هستي خوش ويستن و ناخوش ويستن و ناتوانن كه نار بې له كيشهري ويست و ناواتيان. جگه له مانه تكايه «كاك مراد» نادميزاد يكي لايه نه گرم نشان بدا و به واته ي كوردي سېرم بشكتين.

به لام نهوي كه من له هونه را خهريكي دروست كړني چيشكي نيستاند و پك چه شلم. براي خوشه ويست واي دانه نين كه برواي من له هونه را بروايه كي باش يې، جا له و حاله دا لاهو كانسان زيانك نابيين له شوين گرتني برواي من و نه گهر دروست نه بې له سر نيوه و هغه لاني تري و لك نيوه په كه هله كانم راست بكه نموه تا گوڼگره كان تووشې هله نه بې. نه مانه له كاتيكدا نه گونجي كه من كاره كم كاري هونري روت يې. من لېم بهرنامه په دا زياتري كارم له سر نه قد و هله ننگاندن ساغ بوه توه و نه گهر لاويك برواي مني به لاهو دروست بې، نه مېتر دروست كړني چه شكې ليستاند نيه. خوتان نه زانن كه من نامادم بزيستن و وېرگرتني نيتقاد و به ناوات نه خوازم گوڼگراني به ريز هم مويان چه شني نيوه گوڼ بگرن بؤ بهرنامه كه و نه گهر تووشې هله پك هاتن كه ښگومان پيري ورد و ناوهزي به كار و چه شكې پاراوتان زړ له بهرنامه كه دا تووش دي، بومي بنووسن و منه تبارم كن. نه و نيوه و نه ووش بهرنامه كه، دهيجا فرمون به خيتر هاتن.

تا حه و ته داهاتو و به خواتان نه سپېرم. شوتان باش.

نه زانين که ژباني کورد به دوو قزناخي نابوريبيا تيمبريوه: په کيان نابووري خيلائي و خيلائي که به ناؤملاډاري و به خيژکردني مالاټوه به ستراوه، دووهمميان نابووري فيتزدالي يا دهره بگي نيسته چي که له سر زموي وزار دامه زراوه و هيچکام لمو دوو ژيانه نابووريانه نياز يان به نه سر نه بووه، چونکه نه واقعه نووسين نه شيکړدنه موه ي به وردی ژيان به چه شي نه سر پتويست نه بووه و له گهل گياني نابووريه که نه هاتؤتموه، تا کاتي که شارنشي و لاني کم نابووري سوداگري و بازرگاني له شار پره نه گري. به پني نهو پره گرته گوډار و روژنامه ي کوردپش په پدا نه بن و نياز به نووسيني نه سر له نه دمي کوردپيا خوي نه نويني.

نم نيازه و هره مياش په پدا بووني نه سر به ناوي لکنکي تايه ت له ويژوي کوردپيا له بهرامهر ميژينه ي شخړموه ساوا و کم تمه نه، له تمه نه کورته ي په خشاني کوردپشا دوو به شي جياواز بهر چاو نه کموي: به شي هموئل زياتر ترخاني راگه يانديني سه به ستی رامياريه و هيشتا تاشراو و ريک و پيک و ليک و لولوس نه کراوه. نه سريکي پرله زمانه زما و ربه ربه که زياتر له نوتق و خه تابه يکي ساکار نه چي که جگه له روااله تي دهرموه مانا يه کي جواني له ناوهر وگيا نه شار دؤتموه؛ به جؤريکي تر بلنيم هيشتا نه سر راسپيري تايه تي ويژه يي دهس نه که وتووه و له گهل خه تابه و وتاري هاندهرانه ي دروشمداري راميارى جياوازي نيه، نووسه ري لهو کاته دا شار مزاي و پسپؤري گهره ک نيه، ههر که س خاومني - ههر چه ند کم و کم قوولا يي و بن تينيي - دهس نه داته پتووس و روويه پره ي روژنامه يه که رهش نه کاتموه. گاهي نووسه ر ماوه به خزي که مه به ستی نعاو شه خسي وک سکالا له دهس خزميکي خزي يا گل له کابرا يه کي ناپؤره ي نه ناسراو له روژنامه دا بنووسن. نه سري نهوکاته پره له مه به ستی نه فسانه يي و ميتافيزيکي که مه زه ب و رموشي کؤني نه فسانه يي نه خاته روو، وک خه ودپتن و ناوات خواستن، نه ليني هم مو که س له دهر و نيا دهر يابه که که سه ريئر نه کا و په ليه تي له نوو کي پلووسکي پتووسموه بير يژيته سر کاغز.

دوايي نهم به شه كه مېك باشته، نهگه رچي هېشتا نه سرونوسين هه روكه مائليك
 كه خه ريكي پي گرته، هه لئمه ستې و ده كمونتموه، به لام فيربووني زمانې بېنگانه و
 كرانه موي روانگي هه راوي ويزه ي بېنگانه به تا يه ت روژاوا ماوه نهدا كه وەرگيرانه موي
 شريتمواره لاوه يه كان باو ي، وەرگير راوه كان ناوهر وگيكي پته و به كه لكچان هه يه، به لام
 له بهر نه بووني دمه لائي وەرگيره كان، وشه هېشتا نا قولاً و نه سازاوه؛ باشه نه مه بلييم كه
 له وكاته دا مه يداني نووسراو هه ر سهر لاپهري گونډاره كانه و داستاني له زمانې بېنگانه موه
 نه يي نه رجه مه بكري كه له لاپهري ته نگ و ته سكي گونډارا بگونجې، بهم چه شته
 زياتري نه رجه مه كان داستاني كورت و نوزيلن. نه سري ته حقيقي له باره ي هوز و
 ره گهزي كورده موه و هه روه ماش وەرگيرانه موي شوي نه واري كوردناس و
 نورياتاليسته كانپش به رهمي نمو كاته يه. كارم به سهر نه موه نيه كه زور جار بر واي
 سه ير و شاوي پتكه نين له م نووسراوانه ده رنه كموي، يه كيك ساساني به كورد نهدا ته
 قه لوم و كه سيني تر كه ياني به كورد نه زاني و سته مې پارته كان نه با تموه سهر ره گهزي
 مادي؛ يي نه وه شارمزا ي ديري نه ناسي و هيلمي تاريخ بن، نه يينين كه ته نانه ت له
 مه به ستي ته حقيقي شه ستي به له ز و خوروشاني گملي كار نه كا.
 له بهرنامه يه كي ترا له سهر نهم مه به سته نه روين و نه گه يه قوناخي سته م كه له
 راستيا قوناخي دوايي و نه مرؤيي نه سري كورد يه.
 تا حه وته ي داهاتوو خواتان له گه ل.

دوايين قوناخى نه سري كورده

سه لام له گونگري به مه ست و هونه ربه رستي به زمانه ي تا پۆ.

له به زمانه ي پشودا باسي نه سري كورديمان كرد و قوناخى هممه ل و دوومه مي نه سري كورديمان هه لدا و به لهنمان دا كه نه مجار باسي نه سري ويژه يي بكه ين كه دوايين قوناخى په خشانى كورد يه.

له سه ره تاي مه رحه له ي سته ما، نه سري كوردى نه كه ويته سه ر بار يكي تر و خۆي له دهس هه راهه راي يي سوود و يي كاكل رزگار نه كات. نمو نو سه رانه كه خه شي دليان رشتوه و جانتايان هيچي تيدا نه ماوه، ما لاوايي له گه ل پتنوس نه كهن و روو نه كه نه هه ر يكي تر. نو سه ر يه تي نه يته به مه ر يه ك كه هي هه موو كه س نيه. هه روه ك شاعيري، نو سه ر يه تي ويژه يي له نو سه ر يه تي ته حقيقي جيا نه بيته وه، واته ليكۆلنه وه ي زانستي نه درته زانايان و ويژه ي رووت نه گه ر يته وه بۆلای هونه رمه مندان و عاتقه داران، ديسان هه هه ر چه ن شيمر - ليره دا نه سر و شيمر - واته په خشان و وتاري

ناھەنگدار و ھەلبەست لە یەك نزیك ئەبنەو، ھەردوو ك راسپزیداری شیکردنەوی بەر و پششی ژبانی كۆمەلایەتین؛ ھەركام بە روالەتی تایبەتییانەو، بە لام ھیشتا پەخشان رنگای رینالیسمی بە تەواوی نەدۆزیووە.

ئەمە سەرەتای قوناخی سیھەمە و لە ئەنجامی ئەم قوناخەدا دیسانەو گۆرانیکی بەرموباشی دیتە پش.

لووسەرانی کوردی ئێرانی ھەول ئەدەن رینالیک کە نووسەری کوردی ھێراقی پیاسە بە سەرا کردووە، بێ گری و گۆلتر کەن و ناوەرۆکی کە لە ھێراقا پتھکا تووە پتھوتر و بە ھێزتر کەن و ئەک ھەر لە باری ناوەرۆکەو، بە لێکۆ لە روانگە دیوی دەرەو واتە لە باری قالب و «فۆرم» یشمەو بیرازینەو؛ ھەرۆک شیعری نوێ لە ھێراقا بە مامۆستا گۆران دەس پتھکا و لە ئێران بەرز ئەکریتمەو و شوێن ئەگێرێ، ھەرۆھاش پەخشانی کوردی لە ئێران گاهێ شانلە شانی شوێنەوارە بەرزە رینالیستەکانی جیھان ئەدا، ھەلبەت لە پیرمان نەچی کە وزە و ئیمکان و بۆلوان بۆ نووسەر زۆر شەرتە. بەداخەو گاهێ لە ئێرانیش پەخشان کەمی ئەکۆیتە ناو تەمومژی سور رینالیسم و سەمبولیسمەو و لە ھەرنێمی فام و تینگە یشتی خەلکی ئاسایی دوور ئەکەوینەو، ھەرچی بێ ئەمە رەخنە پە کە لە سەر نووسین، لە گەل ئەو شانە زانیین سەمبولیسم پتھویتیکی کۆمەلایەتیە و ئەمرۆلانی کەم ناکرێ نەبێ؛ ئەم خۆشاردنەوی «بووکی مانا» یە لە ناو تارای وشە و لە توفی «حەریری تەحیر» دا بۆ شیعریش ھەر ھەپە. رەنگە ھەندێ پەرسن کە ناخۆ ئەگەر پەخشانیک زۆر ساکار و بێ گری و گۆل نووسرا، یا پارچە شیعریک کە ئیساژ و ئیستارە ی تیدا نەبێ جیاوازی چێ لە گەل وتاری ئاسایی و رۆژانە؟

من لام وایە کە راستە قینە دیرومە ھەر ھەوێک ھەن پاش ئەو لە دەرەو و ھەستی ھۆنەرمەندا جیتگر بوون دەرناخەرنەو. ھاھە رەنگی تایبەتی خۆی لە راستە قینە و رووداوی ناو کۆمەل ئەدا. پتھۆندیکی زەریف و نادیارێ لە نێوان رووداوەکانا دروست

نه‌کا. دوتنې و نمړو و به يانی به يه کمه نه لکتې و ناکاميان به چه شنی هونه که ی جا
چ نوو سینی نه سری، چ شعری و چ به شکانی تری هونری پښ دمرنه خا و نه زانین که بز
نم دمرخته ورد و عاسته مه زمان و وشه و لیکد انموه یه کی وردیش پیو یسته که ناچاره
به رز تر ین له ریزی ناسایی، به لām داپو شراوی و ته عقید و نیمائ و نیستماره ی دور له
دمسکومتی دمسکورتنی خه لکی گهړه ک و کولان نابښ نمومنده زور بښ که به تمواوی
هونه ره که بکاته شتیکی مینیا توری و روانه ت جوان، به لām بښ که لک و سوودی
کومه لایه تی.

نیسته تکایه گوی بگرن بۆ پارچه په خشانیک که له سهره تاي نوو یلنیک وه رگراوه
و شونمواری نوو سمریگی نه ناسراوی تیرایه.

هه تاوی رۆژپه‌ری پاییز نه لنی بزه ی نابه‌دلی مالالوایه. خوايه نه سړو چمن زوو
تپه‌پری؛ دیانموه شو، دیانموه پاری گهرمی نم مناله بښگونه. هه‌زیز له
به‌ره‌رو چکی مژگموت هه‌ستا، خزی ته‌کاند و که‌می چاوی گتیرا که خواحافیزی بکا و
بهرمو مال یتوه. که‌سی نه‌دی، پتکه‌نینیک وک بزه ی نابه‌دلی هه‌تاوی رۆژپه‌ری پاییز
که‌وته سهر لیری... «وا دیاره من له مینزه سهرم به‌رداوه‌تموه و خهریکی بیرکردنه‌وم،
ههموو رۆشترون و من به‌ته‌نیا ماومه‌تموه.» هاتموه پیری که هه‌میشه ته‌نیا بووه، که‌س
نیه همولی تشکاو بښ. راستی هه‌زار بومردن باشه؟ سهری هه‌لنیا له‌سهر ناسز چاوی
به‌داری وشکی چاک که‌موت، بایه‌کی نه‌رم په‌پړی شینی داره‌که‌ی نه‌شه‌کاندموه. نو
په‌پړیه خزی دوتنې له داره‌که‌ی هالاندبوو، نه‌یزانی هېچ ناکا، به‌لām باش بوو بۆله‌ی له
خیزانی نه‌پری.

— «تو هېچ ناکه‌ی، نابزو ویموه. هیوا له‌شی وک پزولو نه‌گری، توش هه‌ر

ده‌ستمونه‌ژنو دانیشتروی. ناخر نوو شته‌یه‌ک، شه‌خس و پیریک.»

— «کچې نافرته نه‌خوش چی داوه به سهر نوو شته و دؤعاوه؟ هیوا سهرمای

بوومە، ھەممۇ گىيانى رووتە، ئەينى يەنە لاي دوكتور..»

كاتىن يىرەكەي بەم جىنگايە گە يىشت پىنكەنن گرتى: «كام دوكتور؟ بە كام دراۋ؟! ھەناسە يەككى ساردى ھەلكنىشا، ۋەك بىمىۋى لە دەس ئەم يىرە ئالئوزانە راكا، ھەنگاۋى ھەلپىرى بەرمە مال.

- «ھىوا چۆنە، ئافەت؟»

زۆر بۆۋەلەمەكەي مائىل نەبوو. لە بە يايىمۇ چوبوومە دەرەۋە كە پارەيەك پەيدا كا، بەلام ھىچى بۆنەكرايوو. چوۋە سەر سەرى ھىوا. لىنغە يەككى شىرى بە سەرا دراۋو، ھەلداۋە. ئارەق زەنگۈل زەنگۈل لە سەر گۈنای گەرمى ھەلىشتبوو، ھەناسەي باشتەر نەھات و نەچوۋ.

خىرانى پرسى:

- «كارىكت بۇ كرا؟»

ھەزىز سەرى بەرداۋە و بە ئەسپاسى كوتى:

- «نە، ئەمىرۋگىزىرى ئاغا ھاتە دەرەكى مەگموت و دىنگى دام بۇيىگار، بە يانى

جۇمالە.»

خىرانى بە ئالنىمۇ كوتى:

- «خو ھەلپەگىرى»

ھەزىز ۋەك كە سىك لە بەرخۇيمۇ قە بكا كوتى:

«ئەمە راسپىرى سەرشانى خۇمانە!»

ئاخموتەي داھاتوو بە خواتان ئەسپىرىن، شەوتان باش.

وێلامی گۆنگریکی خۆشه‌وێست

سەلام لە گۆنگری بەریز و هونەرپاریزی بەرنامەی تاپۆ.

کاک رهحیم به ههرا مزاده له بۆکانهوه نامهیهکی بۆ نووسیویین و پاش ئهوه که نژای بۆ سه رکه و تهمان کردووه له خزمه تی گه لا، چهن ره خنه یه کی لێ گرتووین و ئیمه له م بهرنامه یه دا وه لایمی نه ده ی نه وه. کاک ره حیم وا دیاره گه نه جینکی به شۆر و هونه رناسه و ده رئه که موێ بهرنامه ی تاپۆی چهن حموته به ر له ئیسته ی گوێ لێ بووه که له ودا کو تبه ومان ناین ماوه بدری ئه و شته ئزمانه که ئه مرۆ به ناوی گۆرانی کوردی له ناو خه لکا باوه په ره بگری. له نامه که یا نووسیویه که ئیوه خۆتان زۆر کاری وا ئه کهن که خه یانه ته به هونه ری کوردی. کاک ره حیم مه به مستی ئیمه ی کار به ده ستی را دیۆی کوردی بووه و نووسیویه کاتی که شیعریکی کوردی ئه خو ئیندر یته وه، پێته ویستی چیه که له ناوی هونه رمه ندیکێ که کورد نیه له مووسیقای ئه وان له گه ل شیعره کوردیه که دا که لک وه ربگری. ئه مه ره خنه ی په که مه تی. ره خنه ی دووه می ئه مه یه که بۆچ ئیمه هه ر باسی

هونەر مەندانى رابوردو ئەكەين و لائى هونەر مەندانى گەنج و نەزىرىمان بەرداوه. ئەو گۆنگرە ھوشيارمان نووسىويەتى كە بەلنى باسى خىزمەت و تىكۆشانى رابوردووان بەكەلكە، بەلام ئەين بۆگەنجەكانىش كە تامەزرى هونەرن ھەنگاوتىك بىرى و رىئوئى بىكرىن و ھان بىرىن. رەختەى سەھەمى ئەمەپە كە بۆچى بەستە فارسى و توركىيەكان وەرەنگىزئەمە بە كوردى؟ ئەمانە ئەبە مایەى لەناوچوونى رەسەنى ئاھەنگى كوردى. دانەرى ئاھەنگ كە لەخەلكى كورد دوورە و لەناوياندا نەژياو و ئاگای لەچلۆنەتى ئاھەنگە بەرووكان نىيە، كاتى كە پى ئەكوترى ئاھەنگىكى كوردى بۆبلاو بوونەمە لەسەر رادىۆدانى، ئاچار پەنا ئەبا بۆئە ئاھەنگانە كە پا توركىن، يا فارسى و خۆى لە دانانى ئاھەنگىكى تازەزگار ئەكا. پاشان ئەو ئاھەنگە كە ینگومان پەپە پىشى چىشكە و ھەستى كورد نىيە، شىمرىكى بىن تام و بۆنى كوردى ئەخىرئەسەر كە تەنانەت شىمرەكەش پىئاسى كوردى نىيە. جا پىرى لى بىكەنەمە كە لەم ئاوەدا تەنبا و شەى ئاھەنگە كە كوردىيە، نەگىانى شىمرەكان، نە ھەناوى ئاھەنگە كە كوردى نىن. كاك رەھىم پاشان پەرسىار ئەكا ئاخۆ ئەم كارەى ئىو بەشترە لە كارى گۆرائىنۆكى كەمزان كە وشەى زىمى دوور لەخو و رەوشى جوانى بەسەر زمانا دى و بە واتەى نووسەرى تاپۇ ئەلنى: «دايىكى ھەموت كوردى پىنت ئەكەم حاشا»؟

براى گەنج و ھىزامان كاك رەھىمى بەھرامزادە!

ئىمە ھەرگىز نەمانكوتوھ كە كارمان بىن كەم و كووپى و كەمايە تىيە. رەنگە زۆر كەمايەتى و لەكارمانا ھەبى كە گۆنگرەكان وەك خۇمان شارمەزى ئەبن؛ بەھىواىن و رەدەوردە بەسەر ئەم كەمايە تىيەنەدا زالى بىن، بەلام ئەمە كە ئىو نووسىوتانە باسى هونەر مەندە گەنجەكانىش بىكەين، لامان واپە كە ئىمە لەناساندنى ئەو برا بەھەست و هونەر مەندەنەدا، چ مووسىقار، چ شاعىر، چ نووسەر و يادەنگخۆش كۆتايىمان نەكردوھ، مەگەر لەھەبوونى ئەوان ئاگامان نەبوونى، كە ئەموش تاوانى ئىمە نىيە. رەنگە

نوه که مترخمی نپوه یی که ناگاتان له بونی شاعیریکې گنج یا هر هونه رمنه ندیکې تر هه یی و به نپوهی نه ناستی. نیمه له هه موو به رنامه یه کدا دوپاته ی نه که ینموه که به دستیک چمپله لی نادری. نیمه و نپوه به یه کموه نه توانی راسپیرمان به باشی به رپوه به رین، چونکه نیمه ناتوانی و له وزه مالدا نپه هه موو هونه رمنه ندیک له هه موو شونیک بناسین، که ومها بوو هه موو گوینگریک له سهریه تی که هونه رمنه ندانی خار و ناوایی خوی به نیمه بناسینی، شونپوهار و کاریان بونیمه بنوسن و بنیری و نیمه ش راسپیرمانه که نه گهر شونپوهاره کانپان که لکې بلاوکرده و هی هه یی به ناوی خویانه و به بلاویان که نیموه و کاریک بگه یی که له هه موو شونیک بناسن، به لام په ک شت هه یه که نابین له یاد بکری و نه ویش نه مه یه که نیمه کوری نووسه رانسان هه یه و هر نووسراویک چ هی نووسه رانی خومان یی و چ له لایه ن گوینگره کانه و به بیت نمو کوره به وردی نه یخوینیموه و پروای له سر نه دا، تمنانه نه توانی نه گهر له نگ و لوزپه ک له نووسراوه کدا هه یی ده سی تپهری و چموتیه کان راست کاتوه.

نیمه زورمان یی خوشه که په پوهندیکې پتومان له گله نپوه هه یی، که شوی کاری نیمه به موه به ستراوه که نپوه له کارمان رازی یی؛ هه لبت نه مه که نپوه له سده د رازی یی، نه بونیمه باشه و نه بونپوه ش نملوی، چونکه له و حاله دا نپتر نیمه خومان به راسپیری دار نازانین بونپوه ویش چوون و باشرکردنی به رنامه کانمان و نپوه ش هموله نامدن بونپوه نیمه هه له کانی نیمه و رپوتی کردنمان.

با نه مه ش له دوا یی هم باسه دا بلیم که هم به رنامه گشتیان بونپوه و هی نپوه و باشر بوو که له کاتی رهنه گرنا نه مه تان له بهر چاو یی که به شیک له بهر زکردنه و هی به رنامه که هی نپوه یه.

کاک حه سنی ره سولنی خوندکاری زانکوی ویزه ی زانسه گی تاران پرسیاری کردوه نایا به لای نپوه هه رمنه ملا هه به شاعیر و نووسه نه کوتری؟ نه گهر لاتان وا

نیه بۆج باسی گۆزالییشتنك، نه قاشيك يا موسیقاریکی كورد ناكهن؟

وه لامي كاك حه سه ن نه مه به كه نه خیر هونه رمه مند به لای نيمه وه هه ر تمليا به شاعیر و نووسه ر ناکوتری موسیقار و نه قاش و دهنگخوشیش هونه رمه مند، به لام شاعیر و نووسه ر له ناو كوردا زۆر ترن له موسیقار و نه قاش و هونه ری دهنگخوشیش له و چه شه هونه راله لیه كه به رنامه ی له سه ر بنووسری؛ هه ر له وه نه كه دهنگیان له رادیۆ وه بلۆ له كریتمه وه خۆی چه شنك ناساندنه. له گه ر نه قاش يا موسیقاریکی كورد هه بی و به نيمه ی بناسیتن، زۆر سپاستان نه كه یه ن.

لێره دا به رنامه كه مان دوا یی هات؛ تا حه وته ی داها تو و خواتان له گه ل.

جياوازی نيتوان شتوه ويژه يه کانی فارسی

سه لام له گوینگی به یریزی به یرنامه ی تاپو.

له لیکۆنینه و ی ویژه ی نیرانا گه یشتینه نهم ناکامه که جياوازی یه کی بنه رته تی وا که له نيتوان شتوه ويژه يه کانی نوروو پادا هه په له ناو سه بک و شتوه کانی فارسیا نیه، واته شتوه ی کلاسهک و رۆمانیک و ریتالیک له بنا هه مه جياوازی و هه رکام راگه ی پهنه ی مه به ستیکی تایه ت و فه لسه فه پتکی سه ره به خۆن، له کاتینکا له نيتوان سه بکی «خوراسانی» و «هیراقی» و «هندی» نیرانا جياوازی به م لاشکرایه به رچاو ناکه وی، ته نیا جياوازی یه کی نه وتۆ که نه بینه هوی ناسینه مه ی شتوه یه ک و هه لاواردنی له شتوه کانی تر جياوازی روا له تیه، واته دیوی دهره وه ی وتار. نهم پرسیاره دینه پش که بزچ وهما یه و چۆنه له ماوه ی کورتی که متر له چوار سه د سالآ چهن شتوه ی تمواو جياوازی که جياوازی یان له ناو مرۆک و کاکلدا به په کموه هه یه، له نوروو پا په یدا نه بن و له نیران له ماوه یه کی هه زار سالیا واته له هه موطنی په یدا بوونی شتوه ی «خوراسانی» یه مه تا دوا یی

شيوه‌ی «هيندۍ» جياوازيه‌کي نومتو لاکه‌ميته ناو شيوه شيريه‌کانه‌وه؟!

له وه‌لامی نهم پرسيا رهدا نه‌بن بليين نابووری فيتزدانی گؤږا به نابووری بازرگانی و به شويين نهم گؤږانه‌دا شيوه‌ی کلاسيک که به‌ره‌مه‌سی نابووری فيتزدانی و ناريسټوکراسی بوو، بوو به شيوه‌ی رومانتيک که نیازی کؤمه‌لی سموداگه‌ری نوروپا بوو. ئيمه زؤرجار کوتوومانه که هوله‌ر و زانیاری و خوو و ره‌وش و هم‌موو نه‌و شتانه رووکاری ژيان و له سهر بناغه و پایه‌ی نابووری دامه‌زراون، نه‌گه‌ر بناغه پرووخی ينگومان رووکاریش خوی پي‌ناگيري و ناچاره به‌رمو نه‌مان و فهوتان بپروا. شيوه‌ی رومانتيک ورده‌ورده گؤږا به شيوه‌ی ريفاليسم، چونکه نابووریه‌کي نوټر هاتبوو. لانی کم نه‌گه‌ر ولاتانی نوروپا هه‌ر له سهر نابووری بازرگانی مانه‌وه، به‌لام پيشکومتی سمعت و تيکنیک و په‌پدا‌بوونی چهن تاقیکاری له نابووری گشتیا و دهرکومتی ييندادی، شيوه‌ی نابووری بي‌دهر به‌ستی تاکي بؤروونا کبيران و خواهن پتروسانی نوروپایی روون کرده‌وه که هه‌ر يمينکی بؤوينتر و ئينسايتر هه‌یه له تاک په‌رستی و بپروا به کؤلليکيټ (collective)، چ له نابووریا و چ له هوله‌را په‌ره‌ی گرت.

مه‌به‌ست نه‌مه‌یه که له نوروپا بناغه گؤږا و به گؤږانی بناغه‌ی نابووری رووکاریش که هوله‌ر به‌شينکچه‌تی گؤږا، به‌لام له ئيرانا بؤساوه‌ی دوو هه‌زار سال نابووری فيتزدانی مایه‌وه، گاهيک بي‌هينز بوو، به‌لام له‌ناو له‌چوو و توانی هه‌لدا ته‌وه، هه‌روه‌که له «چين» يشاوه‌ما بوو و نابووری دهر به‌بگي زیاتر له دوو هه‌زار سال به حموسه‌له و گيان سه‌ختی يمه‌وه خوی راگرت، به‌لام نه‌مه‌ش خوی پرسيارنيکه و شيایي وه‌لامينيکي تره که بؤچی له نوروپا نابووری گؤږا و له ئيرانا نه‌گؤږا. نه‌زانين که هه‌موو گؤږانيک له به‌ره‌نگاری «تيز» و «نانتی تيز» ديتته به‌ره‌مه و هيچ مه‌به‌ستنيک له‌م هه‌ر يمه‌ تيا په‌ري و نه‌م ده‌سه‌لامی تيز و نانتی تيزه به‌سهر هه‌موو مه‌به‌ستنيکا ره‌وايه و ليزه‌دا پيروسته بزانيين چ هؤيه‌ک يارمه‌تی مانه‌وه‌ی تيزه‌که نه‌دا که نانتی تيز ناتواني به‌سهر یا

زال بى و «سەنتىر» بىتە روو؟ بە چە شىنكى تر چ بارىكى تايەت دىتە فرىاي
فىتۆدالىم كە ماوۋە نادا لە ژىر ھىزشى بازىرگانىيا لەناو بچى؟

شالۆى ھۆزە يىابان گەرە كۆچەرەكان بۆ سەر «بانوو» واتە فەلاتى ئىيران، ھۆى
ھەرە گىزىكى دواكەوتنى نابوورى ئىرانە. ئىم ھىرشانە ولاتيان شلە ژاند و بارى
بەرمەيشكەوتى نابوورىيان تىكدا و نمەك تەنيا بوونە ھۆى راوہستانى بەلەزى
پىشكەوت، بەلكوو بەرمە پاشىش نابوورىيان گىراوہ.

ئەزانىن پاش پەيدا بوونى ئايسى ئىسلام جگە لە دوو سى خانەدانى ھەك
«ئالى زيار» و «ئالى بووہ» و «سامانى» ھەر ئەمىر و سولتانىك كە ھات و لە ئىران
فەرمانى ھوایى كرد تا دامەزرانى «سەفەوہ» رەگەز ئىرانى و راھاتوى ژيانى كۆمەلى
ئىران و ھۆگرى خو و رەوشى نىمە نەبوو، زىاتريان لەو ھۆزانە بوون كە بۆلەوہراندنى
مەر و مالات لەو پەرى «ماوراءالنھر» و لە «توركستان» موہ ھاتبوون و بە چەم شەرو
پشتوہ دروست كردن توانيان ھەركام حكومەتىك پىشكەينىن ھەك «سەلجوقى» و
«خەزەندە» و «ئاق قۇنلو»؛ ھىچكام لەو حكومەتە جگە لەوہ كە ئىرانى نەبوون
ئەمەلەش دەسە لاتيان پەردار نەبوو كە ھەوای ئىران بگىرەتەو و ماوہى حكومەتى
بەمالەشيان زۆر نەبوو. ھىزشى مەخوولەكان كە گەورەترىن بەلاى پىشكەوتى ئىران بوو
لەوہى كە بووش نابوورى زىاتر وەدواخت. ئىم ئەمىر و دەسە لاتدارانە خۆيان لە پىشا
بە مەردارى و شوانى ئەژيان و نابوورىيەكەيان دواكەوتوو بوو. ئەزانىن كە لە سەردەمى
نەشكانىش «اقطاع» و «فىتۆدالىم» - كە خاوەنى نابوورىيەكى پىشكەوتووترە لە
نابوورى ئاژەلدەرى - لە ئىراندا دامەزرابوو، تەنانت لەدواى سەردەمى ساسانىا بەرمە
بۆرژواى بازىرگانىش چووبوو.

سەتكار لە شارەكان پەيدا بيوون و بەنى كىنە داستانىە ئىرانىيەكان بازىرگان
لە كۆمەلەرىنكى زۆرى ھەبوو؛ رىنگاى تىجارەتى ھاورىشم كە ئوروپاى بە

ھىندوچىن و شەرقى ئىستانو پىنەندەدا بە ئىران تىپەرى؛ لەبەر ئەمە ئابوورى ئىران كاتى بە ھىزى قەرىمانىيەيى ئەو ھۈزە مالا ئىدار و كۈچەرەنەو رەنگى ئابوورى شوانى گرت لە راستىيا دوا كەوتى بە سەراھات. شارنىشىنى ۋەك لە ئوروپا ھەبوو پاش تىكپرووخانى «چاچ» و «سەمەرقەند» و «قەرغانە» و «ھەرات» و «ئۈرگەنج» و «خوجەند» لە ئىران پەيدا نەبوو؛ ئەمە ھۈيەكى ھەرە گەورە بوو كە لە ئاكاميا ئەشراڧە فېئۇدالەكان ۋەك لە ئوروپا جىي گرتوو و بەدەسەلات بوون، لە ئىران نە يانتوانى تەئىرىيان لە حكرومە تا ھەين. ھىرش و شەرو كوشتار ھىمنى نە ھىشت كە ئەزانىن ھىمنى بۇيشكەوتى ئابوورى گەلىك پىۋىستە.

تا ھەوتەي داھاتوو بە خواتان ئەسپىرىن. ھىرامان بە خەمەرى ئىۋەيە.

«گوران» و «هزار» گامیان به روزتون ؟

سلام له گونگری به ههست و هونه به رهستی به رنامه ی تا پۆ.

که مینک به بۆنه ی کاره که مه وه و بریکیش له بهر نه مه که هه قال و ناشا و روشنای
هونه ردۆستم زۆره، دو چاری هه ندی کۆری وانه بهم که تها دانه مینم و گاهن پرسیاری
وهه ام لینه کری که وه لانه که ی نازانم، یا وانه بهن که له نیوان شیکردنه وه و لینهوانی
مه به ستیکی هونه ریا مه بهستی وایته پشمه وه که له پینا بیرم لینه کردبۆوه. نه م کۆر و
له نجومه نه به چووک و دۆستانه به بۆسن جینگای شهوی شیمر و کۆری و نۆه یی و
هه لسه لگاندنی هونه ری نه گریته وه و لام وایه نه و بر وایانه که له و دانیشنه گهرم و
برایانه دا دهر له بری، که لکی نه وه ی هه بن که ئینوهش گویتان لنبی و لنبی ناگادار بن.
هه لپه ت نه گهر بر وایه کی تر تان هه بن و به لگهی باشتان بۆ بر واکه تان له ده ستدا یی، ئینه
بر واکه ی ئینوهش به ناوی خوژانه وه بلۆ نه که ی نه وه. به م چه شه رایه لکه به کی
له په ک گه یشتن و هه لسه لگاندن له نیوان ئینه و ئیره دا به دی دنی که زۆر جینگای که لکه و

نه گونجی زۆر شت لهم ئالۆگۆری برۆایه دا روون یتمهوه.

شونک له کۆریکی بچووکى دۆستانه دا نهم باسه ویزه ییه له گۆری بوو که «پلموپایه ده سه لات و سامانی شاعیری» گۆزان و «هه ژار» کامیان به رزتر و زۆر تره؟» بۆ روون بوونه یی باسه که له پینشا باس لهوه کرا که شاعیر نه یی چ نیستایکی هه یی بۆ نه وه بچته ریزی شاعیری باشه وه هه موو پینکها تین که شاعیر نه یی جگه له ده سه لاتیکى مه عه وى که «هه وینى شاعیرانه ی دهر وونى» نه توانین پى بئین، واته جگه له وه که نه یی زه و ق و لیتا توو یی سروشى هه یی بۆ شیمر کو تن، نه یی چهند شى تریشى هه یی که بریتین له شاره زایى به میژووی هونه رى ولاته که ی خۆی و ولاتانی تری جیهان، بۆ نه وه که بتوانن له سه رچا وه ی هونه رى گه لانی تر خۆی تیرا و کا. وا باشتره که زمانیکى زیندووی ییگانه بزانی، چونکه به و زمانانه کتیبی زۆر سه باره ت به هونه ر و ویزه نوو سرا وه که نه گونجی وهر نه گێر پرایتمه وه بۆ زمانه که ی خۆی. ته نانه ت نه گهر شاعیر وهر گێر پرای دیوانیکى شیریشی له به رده ست بى، ناتوانی به هره له هه موو نه و جوانیانه که له نه سلنى کتیه که دا هه ن وهر بگرن، چونکه هه ر زمانیک شى وه ما تایه تی تیدا په که به وهر گێراندن له نا و نه چى. که وه ما بوو شاعیر نه یی هه م زه و قى شاعیرانه ی هه یی، هه م له ویزه ی جیهان ناگادار بى. هه وانیك پرسیاری کرد سه باره ت به م راسته قینه نه یین چى که به یتیش له گه ل نه وه شا شۆنه واری زۆر گه موره ی خۆلقانده وه جگه له زمانى گه له که ی خۆی زمانیکى تری نه زانیوه. وه لām نه مه بوو له و کاته دا نه کرا شاعیری کورد خۆی بى نیاز بزانی له زانیاری و ویزه ی گه لانی تر، چونکه ژپانی کورد ساکار بوو. نابووریه کی ساکار و کۆمه لیکى ساکار، به لām نه مرۆ له و ساکارییه، نه له نابووریدا و نه له کۆمه ل و یتى کۆمه لایه تیدا نیشانه یه ک نه ما وه. ژپانی کورد پینچ وه مچى په یدا کرد وه و چاره منووسى تینکه ل بوه له گه ل چاره منووسى جیهان. نابووریه که ی گۆرا وه. شارنشینى و بازرگانى و سنه ت په ره ی سه ندوه و شاعیری

كورد ناتوانى خوى پياريزى لمو هممو گوزانه و ناچاره بۆنمىز و كۆمهلى نىمىز شىمر بلى.

«هه ژار» و «گوزان» ههردووکیان فارسى و ههريى و تورکى و کوردى نهزانی و ههردووکیان زمانىكى ئوروپایى تارادهیهك كه بتوان نووسراوى نمو زمانه به بن یارمه تی و مرگير بخویننمه شارهزان كه وهمايه لم بارمه بهرامهر دینهوه، به لام نهگونجى كه «هه ژار» به سه زاراهه جوړه جوړه کانی کوردیا شارهزاترین، چونكه «کرمانجى ژوور» كه له ئیران یی نهکوترى «بادینی»، باش نهزانی و له شیرهکانیا كه به زاراهه ی کرمانجى خواریون، وشه ی کرمانجى ژووروو زور نههتن، وهك «بیرکم»، «هه یف»، «شه پال»، «چهلنگ» و زور وشه ی تر؛ تنانهت «هه ژار» له شیرهکانى زاراهه ی کرمانجى خواریو كه له ئیران «سۆرانى» یی نهلین چه شى «سهنی»، «موکریانى»، «همولیرى»، به تایهت شیره ی «دهشتى دزه یی» و «سلیمانیه یی» كه لك وهره گری و به لایمه زاراهه و شیرهکانى کوردی بهیه کوه جیاوازیان نیه و شاعیری کورد نه توانی له وشه ی هه سوویان كه لك وهره گری، نم کاره له شونه وارهکانى ماموستا «گوزان» دا بهر چاه ناکموى. جا یا بهر كه مده لاتی به سه شیرهکانى کوردیا، یا بهر نهه كه یی باش نهبووه له شیره ی سۆرانیا وشه ی کرمانجى ژووروو به کار یتن.

کۆپهكی ئینه له دواى لیکۆلینه وهیهكى زور بهم ناکامه گه یشت كه له ناو کوردا شاعیریک كه له ناسكى زوق و جوانی ته عبیرا بگاته «گوزان» زور كه مه، به تایهت له پته لگوتن و په سندی جوانی ته بیه تا، له باسى نهوین و جوانی نافره تا كهس ناگا به «گوزان». هه لهت نهوه كه نهلین لم ریازه دا گوزان ریبوارى ناهانه و چالاكه، مه به ستمان نهه نییه كه له ریازه کانی ترا دواكه وتوو. شیمرى بهرزى «جیلوه ی شانۆ» یا «تاقه ستاره» یا «دمرویش هه بدوللا» یا «بۆهاویریم بینهكس» لمو شیمره یین وینانهن كه به راستى سامانى ویزه ی کوردی دهوله مند تر کردوو و گولزارى

قورايیدی مەیدەوان

كۆمەلە سەر رینگای راستە و ھەرچی لە ناو كۆمەلەو ھەستى و باسى خواست
و وىستى كۆمەلە بكا، جوانە؛ چونكە ئەو ھى و با بە ھەلە دەچى تاكە و كۆمەلە كەم و ھەيە
رینگای چەموت بگريئە بەر.

كۆمەلە بە لاى مەو ھەم كەماپە تىيە ناڵىن كە سوودىگان ھەيە جيا لە سوودى
گشتى و ھونەرنگيان ھەيە بە پىچەموانەى ھونەرى كۆمەلە.

چىنى پىنكەتەر، واتە ئەو كە سائە كە زۆر بەن و ھەميشە روويان لە ژيانى
مروڤايەتى و بەرز كردنەوى پەلە و پاىەى ژيانى ئىنسانىيە، بە لىكەدانەوى من كۆمەلە
بەوان ئەكوترى؛ ئەوانن كە خەميان وەك تەمومزى سەر چيا وايە و شاديان چەشتى
پىنكەنىنى ھەمەلە زەردەى خۆرە تاو؛ ئەوانن كە ھونەريان ئىسك سووك و لەدەن تزيك و
خوين شىرىنە؛ ھونەرنك كە بە خەشلى خۆمالي رازاوە تەو و رەنگ و بۆن و تامى پىنگانەى
پىنە نىيە، بە لām لەگەل ئەو ھەلە ھەمەو شوئىنك چ لە ناوخۆ و چ لە دەرەو ھەر جوانە،

چونکه مانای به رزی جوانی نو جوانیه په که پتومندی به هر زمی بهر پانی جوانموه هه په و له گڼ باسی خاومنی په که مانان؛ له هممو لایه که و به لای هممو که سمه به رزه.

ژپانی خیلانی هتدی خو و رموشی تایه تی خزی هه په، که په کیان دلاوایی و به خشین و مالی دنیا به لاهو کم بوونه، چونکه لمو چه شنه ژپانه دا تاسان بژیوی و کم بهرې چون هه په و باری ژپانه که چه شنگه که نادمیزاد بهرامبر به پاشه که وت کردن و بیر له به یانی ژپان کردنه و بی دهر به ست ده بی. له بهر نمونه په که کورد سه به رزی و نازایه تی و میوانگری زوره و بهی «سه یدموان» داستانی نه م چه شنه ژپانه نه گنیر یتموه. به داخوموم که ویره ی نیمه له ناو که لانی جیهاندا بللو نه بو تموه، دما خوا عالم که بهی «سه یدموان» زور له «هاملیت» ی «شکسپیر» بهر تره. شکسپیر لای وایه «هه بوون» یا «نه بوون»، مه به ست په کنی له دوانه؛ به پیتی «سه یدموان» نه لی:

«دیلان یا ماتم»، کامیان مه به ستی ژپانه؟!

قارمانی شکسپیر «هاملیت» ی باوک کوژراوه؛ دایکی خه پانه تکار و ماسی پیاو کوژ بوونه هزی په ژاره ی «هاملیت»؛ به لام له بهی «سه یدموان» دا باوکیت سنی کوبی گه نجی نه مرن، که په کیک به ده سی باوکه که نه کوژری. خهمی «هاملیت» به نه دازه ی په ژاره ی «عه بدولمه زیز» ی رو له کوژراو گران نیه.

جا یا بچینه مه سه داستانی «سه یدموان».

«ره بی خودایه نه تو هه وری ره همه تی یینی له لای قیبه ی موباره که، له داوینی فهره نگیان. له سهر قه بری پیر خدی هه لبریز ی. کن دیو به تی له سهر سنی کوران را بووک بچنه وه مالی بایان به کیژی؟» «عه بدولمه زیز» ی داسی، سنی کوبی نه بی به ناوی «سه یدموان» و «نیچیروان» و «مه لکه وان». سنی کوبی گه نج که کاتی ژن هپتانیانه و سنی بووکیان به روژیک یز دینن. عه شیره تی داسی هممو له شایس و زماومندا به شدارن، «مه لکه وان» شوی هممول

«پەردوگەر» ئەين و ئەمرى و خەفە تىكى گەورە نەخاتە سەر دلى باوكى، بەلام
«عەبدولمەزىز» كوردە، سەرۆكى خىلى «داسنى» يانە، چۆن روى ھەيە بە
عەشیرە تەكەي بلى:

«دەستى دىلان بەردەن و بلاھەي كەن!»

راستە كە كۆرەردەن پەشت شىكىن و پەست بېرە، بەلام ئەي سەرۆكى چى؟ ئەي
پياوھەتى و مېوان خۆشەوېستى چى لى بكا؟ «عەبدولمەزىز» دىنگ ناكە و ھەلپەركى و
زەماوند ھەر دەستى. تا شەوى دووھەم دەشتەوانان ھەوالى دەمەنى كە «نېچىروان» لە
رەمەز، رەمەزى تووش و چەرە ھەلپەزراو و مردوۋە. دىسانەو باوكى كۆس كەوتوو بىرىنى
نەكولتەمە و خەم بە ھەموو گرانیە كەمە نەكەوتە سەر دلى و بېر نەكەتەمە دوو كۆرى
جوانەمەرگ بوون، ئەم زەماوند شوومە، ئەم بەھارە بىن فەرە، بىن فەرە دزىو، چى بكا؟
ناپا لەگەل نەمەشا كە تەرمى دوو كۆرى لە بەر دەستىەتى، زەماوند ھەر
بەستى؟ نەگەر بە داسنىان بلى: مەن زەماوند ناگىریم و ئىو ھەلپەركى بوەستىن، چى
بىن ئەلەن؟!

ئاخۇ ئالەن: «عەبدولمەزىز، پەرە، خەرفاۋە و پياوھەي ناخەشەرە؟»

نەمانە ژىر دەستى خۇي: بىن جىاۋازى كۆرە داسنى كۆرى ئەون و ھەموو نەوړۆ
لە شادى ئەوا بەشدارن. مېوان، گەپى ھەلپەركى گەرمە، كىژ و كۆرى داسنى خەرىكى
«رۆينە» و «سۆنچەكەي» و «چۆپى» و «سەن جارە» ن. ئاخۇ بېچتە ناويان و بە پەرمەي
گرىانەمە بلى: «ئەي كۆرە كىژى داسنى دىلانەكە تان بەردەن، لەباتى شاپى، شىن
بگىرەن، «مەلكەمان» و «نېچىروان» مردن و ئىو ھەلپەركى ناويان بەشەي نەكەن؟!»
بەلام نا، عەبدولمەزىز كوردە، ئەوانەش مېوان. رەوانىيە زەماوندەكەيان بەشەي. ئەي
دلى پەزارەدارى چى لى بكا؟ ئەم ھەموو خەم و دەردە بۆكۆى بەرى؟

وا باشە لە ناۋايى دەرگەمەي، پەنا بەریتە بەر داۋىنى چىا، خەفەتى بىدا بە دەم

شەمالى سەرشتى شىو دۆلە. بالە ھەراي ھەلپەركىن رۆڭگار بىن، ئاگرى بەجۈشى دەروون ئەيا، ئەيا تالەو جىڭگايە ۋا رىيازى مەرو بىزە كىيىپە. لەژىر بەردىنكا نارام نەگىرى، بەلەم دلى ۋەك ئاۋى سەر ئاگرى بەتەن نەجۈشى ۋە ھەلە چىن. فرمىسكى گەرمى بە سەر گۇناي پىر چىنيا دىتە خوارەو!

دەرووبەرى بە ھارە، بەلەم چ بەھارىك، بەھارىكى رەش ۋا نەھەز، نەھەز لە ھەموو زىشانىك.

چاۋى تىژى ۋەك ھەلۋى پىرى چىا نەروانتە ئەوبەرى دۆلەكە! بەھانە لى مالى دەركەۋىن ۋ كۆپى زەماۋەند جىھىشتى ئەمەيە، كە دەچى گۈشتى راۋىك يىتتەمە. لىرەدايە كە تىراۋىندى دەگاتە ئەوبەرى خۇي، دەستىكى بەھىز لەكاردايە بۇپەرۋەراندنى دىلەزىتەرىن بەسەرھات.

دەرووبەرى بە ھارە، گىيا شىنە، لاسكى ناسكى گۈلى كىرى بە دەم باي نەرمۈنيانەمە ئەلەرەتەمە. دلى باۋىكك پىرە لە مەينەت، پەردۋى زاۋاي دۋو كۆپى گەنج بەتالە، دۋو بۈۈك چاۋەرۋانە، داسى لە شايى ۋ خۇشيا نوقم بۈۈن. «ھەبدولمەزىز» گاهى بە دلىا دى: - «دوانم مردن، سەيدەوانم ماۋە! ژيان شايى يە يا شىنە!؟»

دەنگى گۇرانى بىژ دەھۆل ۋ زورباي ناۋ دى كە زۆر دۋور لە دەرمە دىتە بەر گۈي، ئەم جارانە ۋا شەمال ئەيھىنىن، ئەلى: «ژيان شايى يە! دوان مردن، ھەموو دەمرن، چۈنكە لە ھەمۇلمە نەبۈن، ھاتن ۋ پاشان رۇيشتن، كە ۋەھايە ژيان قۇناخىكى كەم خايىن ۋ كورە لە نېۋان دۋو نەبۈنى درىژ ۋ بىن بەستىا. ھەرا ۋ بگرتىكە لە بەينى دۋو يىتەنگى ۋ ھەدادان، كە ۋەھايە ژيان شايى يە ۋ بۇنەمانى يىتەنگى ماۋە زۆرە، بەلەم دۆلى كپ ۋ خامۇش كە ئەلى گىريانىكى بەكۈلى پىاۋانە لى كە گەرۋودا بەستراۋەتەمە، ئەلى: «نا، نا، ژيان ماتەمە، ژيان كۆس كەوتە، ژيان لە گۆكەۋىنى دۋو لىۋى پىرەيە!»

با، لەوبەرى دۆلەكەۋە يارى بە موۋى زەردى رىشى بىزەكۈيەك ئەكا ۋ لىكى ئەدا ۋ ئەيھىتەمە ۋ «ھەبدولمەزىز» بە چاۋىكەمە كە فرمىسكى مەينەتى تىزاۋە،

نه روانته نمو مروه زمرده انه كه نه لني پرچی «گوله بهر وژه» يا قزى «گه نمه كابه» يه و با نه يشه كيتن. وا نه زاني به راستى موى ريشى بزنه كنيو يه. ته قى ههنگ ههلمه ستي، وهك پرهمى گريانيكى به كوله نه چن، نا نه لني قاقاي پرله ته وسى نيسانه به ژيان! شتيكى زيندوو له پشت بهرد يكموه نه كه موته خوارموه، وا دياره پتكراوه. «عه بدولعه مزيز» دهگاته سري، نه يني «سه يلمه وان»، موى زهره و خوني سوور و دم و چاوى سپي له سمر گياي سموز تيكه له بوون! ههنا سه له سينگي چيادا قه تيس ماوه، كمه له قاسپه كه وتوه، وژ خزي له ژير هه وړيكي چلنكا شاردوته وه!

«عه بدولعه مزيز» چي بزمه ماوه ته وه؟! دانيشن، چونكه نه ژنزي هينزي نيه؟ له ييلمگي نه ترسن و ناشتوانن بگري، چونكه په شوكاوه، هه موو ديا له بهر چاوى دميتته يهك پرسيار: ژيان شينه يا شايي يه؟ خدم له موه گموره تره كه له دلي پير و ناسكي «عه بدولعه مزيز»! جنگاي بيته وه. نه پار يته وه، له بهر خوا نه پار يته وه: «ره بي خودايه باي ره همه تن ييني له لاي قيبله ي مومباره لك» له داو يني هه بهر نكيان. بيده ي له خه مي «عه بدولعه مزيز» ي و له بهر ي خوني ي تنيه ريني!

چه ند خه ميكي گموره يه، خه مي «عه بدولعه مزيز» ي داسني كه دوو كوري نه مرن و يه كچكي به ده ستي خزي نه كوژي: له كاتيكا به هاره و كاتي بووژانه وه و ژيانه. به يته يتر چ تراژنديه كي به رزي پتكه تاوه، گياني نه مري شاد يني.

نومائشنامهی سید هوان

[دملگی دمعلّ و زورپنا، له دوورموه، له مه تندا]

ویژهر:

دمواری رهش وهك خالی سر گونای کیشکی جوان له داوینی دمشتی سموزی
به گول خه ملیو بۆته نه خش. به هار نه لشی گیانی ئه مینه ئه مه ژینه ناو هه ناوی سروشت.
زهردهی خۆره تاو کراسی خارای گردۆته بهر چیا به رزه کان. رووباری کهف چه رفین وهك

که خلای تازه گراو خیلې دې و بهرمو نشینو پهل نه کوتی. لکی بهرزی هممو داریک به تیشکی خور، زمردهی تیزاو و نه لنی دار هممو له شی بوته چاو و نه روانیته نمو مه له نو پندارانه که به جریوهی خویان به سته ی به هار و زیان به گوتی گولای مندی چاو به خوا نه خویشن. دهوژل کوټ و زورناژن له مه پدالیکا که به دعواری رهش دموړه دراوه، خهریکی لیدانی ټاهه نگی «سه حهری» ن. خموی خوشی پاش شه که تی، وهك دلداري که تازه هابتیه جیژوان و به پرژینی دهسته ملان و داوی لټو له سر لټودانان ریځگای سلی و راگردنی له دلبر ته نیسی، ماوهی نه دده داوو پټلووی چاوی گه نجان دمس له یهك به ردمن، به لام دمنگی نرکه ی دهموژن و زورنا به ټاهه نگی دلبرویشی «سه حهری» وهك شه پوځی پوځی گولاله خوی نه کرد به ده لاقه ی گوتی لاوالدا و له گه ل خویا چه پکې هه سنی سووری دلدارانه ی نه خسته سر سپنه ی دل. هه چاو بوو وهك په نجه رهی بهرمو خور نه کرایوه و هه لای تاسه باری هه لپه رکې بوو راله په پی و رووی نه کرده گزوه پانی جیځگای هه لپه رکې و زماوه مند. پاش ماوه یهك دموار چوژل بسوون و مه پدان له بهر حه شیمت جمه ی دهات. میر عه زیزی سر وکی عینی داسنی له خیره تی سپی خویدا که نه تکتوت تاکه چلی سپی ناو ریشی ره شه، دانیشتوه، چهن ریش سپی و که یعنودای داسنی له لای دانیشتون و چهنه نوکهر دمس له سر دمسکی خه نجه ر چه شنی په یکه رهی بهر دین، پندنگ وه ستاون. عه زیزی داسنی روو نه کاته ریش سپی و مزنه پیاوه کان و نه لټی:

- «نومر و نه لټی روژ بویه هه لاتووه تاله شادی منا هاو به ش بن. حه فتا به هارم بهرې کردووه، به لام به هاری نه مسال پش نموه ی سهری «سیانی» برازینیته وه و چیا ی مه خلووی: بخه ملتیی، له دلی منا خیره تی هه لداوه. له دارایی و سامانی جیهان سن کوږم هه یه که نومر و زماوه منی هه رسیانیه. نه مه بوباو کیتی پیر، نیشانی ناخره خیره یه. کوږه جه حیلنی داسنی هه وهك له روژانی سه ختی شهرو کوشتارا شان به شانم

وستانون له شایه که شما به هاو به شی پر به دلیان، دلمیان که شاندوتموه. هزار و هزار
بار شوکر خوای مزن؛ من که نجی خوم له م سن کوردا به دی نه کم. نیچیروانم کوری
شرو و گوزند و مه پدانه، مه لکه وانم گهوری خیل و سه پان و شوانه، سه یدوانم خانی
خانان، قسه له پیشی دمرک و دیوانه.»

[مووسقای کورت. ورته ورت و پچه ی چهند که سیک]

میر عزیز [به سه سره تموه]: «نه! له کاری گهوری خینی داسی ناچمن. لیم
ده که نه به پهری شین و به سه شانما نه یدورن. به یانی له ناو هم مو و دمواریکا له
دیوانان، له گهرک و کولانان نه یکه نه به بند و بالوره و نه لین عزیز زماوندی تیکدا.
دلی گهنجانی داسی شکان. نه. دمنگ ناکم. با له دلی منا گوندنبوی مهرگ بخوینن.
با له گلن مهر پنه که کزی مه لپه رکی به سه زمویا نه دا، به نندیک له دلی من پیسی و
با خرمانه ی خدم له دوری سه رم بهائی، به لام نه لین عزیز میوانی له مالی خوی دمرکرد.
با نه لین جهاواری دانا له نیوان کوری خوی و کوری سه شیره ته که یا. خویه بریا شوانیک
بوایم و بمتوانیا په ژاره ی مهرگی «مه لکه وان» م له گه روی شین گنبری شمشاله وه
پرژاند بایه ته ناو دلی چای سیان تا ناگریکی وهای تپه ربوایه که هه تا هه تایه نه
چله گیایه کی لی شین بوایه و نه ناسک و مهره کتیی به هیوا به فراوی ژیر به نری چهند
ساله لی بیوایه به میوان؛ نه قهت جارنکی تر شه ننگه بیری و شوره سواری خیلای
کوردمواری یکه نه به جیژوان. به لام من معزی عینی داسنم. شین گنیرانم شووره ییه و
دمستی مه لپه رکی به ردانم لی ناومشیه وه. خودایه سه بریکم دعوی و به نه نندازه ی دلوی
زریای وان و زی به بادیشان، به قه درایی که لای داری جه ننگه لی سه رده شت و
مهریوان.»

ویژمر:

میر عزیزه کوره ی داسی سن بووکی به روژنیک بوسن کوری گهنجی هیناوه.

سه روزگی پیری عیلى داسنى له هه موو تیره و خێله کانی عه شیره ته که ی خۆی گێڕاوه تهوه
و کۆری زهماوند و ههله پێرکێ گهرمه. خۆشخوان و به یه تیژ، لاوک و حه یران نه لێن. له م
کاته دا سه یدموان دێته ژوورمه و به چاو باوکی تیشه گه یه نن که کاری پێیه تی.
سه یدموان ههوانیکێ پێه که نه ترسێ نه گهر بۆ باوکی بگێڕیتمه، داری پیر و به سێبه ری
عیلى داسنى، واته میره زیز به گهر محلولی ژاراوی ههوانه که له پێ بکهوی و ریشه ی
وشک یێ. دلێ باوک له پهنجه ره ی ته مگرتوی چاوی سه یدانه وه له روانی و هه ورێکی
رهش به دی نه کا، له بهر خۆیمه نه لێ: «چی بووه سه یدموان؟!»

زۆر جار هه یه ئاده میزاد پێی خۆشه بزانی و ناوێری بزانی. نه یه موی دهستی به و
پووشه یێ هه موه به لد یێ که پێی نه کوترێ هیوا. ئیتر بیر ناکا ته وه، دهریا دمسی شه پۆلی
کردوته وه بۆ هه لئووشینی! میره عیززی داسنی له یزانی که کۆسپه کی گه موره یا
کۆسپه کی که وتوو نه م هه موو خه م و ته مه ی باراندۆته سه ر چیمه نی تیزای تازه شین
بووی روخساری سه یدموان. له بهر نه مه ته نیا توانی دیسانه وه هه ر له مه دووپاته
بکا ته وه: «چی بووه سه یدموان؟!»

سه یدموان و میره عیزز له ره شمال و خه نه و ته و دهمار دوور که وتبوونه وه.
دهنگی ده مۆل له دوورمه له گه ل هه رای کۆره داسنى و هه موه موی سواری ته قله باز
تیکه ل نه بوو. له به رده م نه م باوک و کۆره ش جار جار جوهر په یه که نه یجهریواند و
کۆرکۆره یه که دهر نه پهری. نه تکوت گیانیکی پا که و په له یه تی بۆ گه یشتن به به هه شت.
چاوی پرمیاری میره عیزز وه که هه ناسه ی گهرمی ده شتی گهرمین: لێوی وه که
سووره گۆلی سه یدموانی شه قارشه قار نه کرد. به لām نه و دوو لێوه، نه و ده مه که هه میشه
ههوانی هاته مه ی قاز و قورینگیان دابوو به میره عیزز و موژده ی به هار و ژیا نیان
ههتابوو، چۆن نه یاتوانی به باوکیکی به هیوا بلێن مانی دلته که له سه ر سێ کۆله که
راوه ستابوو به ترازانی کۆله یه کیان خه ریکی رووخانه ؟!

سه یدموان له پربه سوزه دهستی کرد به زمرمه ی شاهه نگی «گوله جوان» و
 گه یشته سر نهو بهنده - «وهره نمن و تودهستان تیکه ل کەین / چونکه مردن
 داعبایه کی زمرهنده یه / نه له که سمان خوش دمن و نه له که سمان دمیوری».

سه یدموان پندهنگ بوو. دهنگی دهمزل و هه رای ره شمال و جریوه ی مەلی به هار
 بړا. بۆ کورته یه ک سروشت مرد، ژیان کاس بوو. میره مزیز پرسی: «کامه یان؟!»

سه یدموان کوتی: «مه لکموان!»

[مووسقا]

ویژمر:

مه لکموان پهرده گیر بوو، به لām نه مه دواپین خه می هه زیزی داسنی نیه. له
 بهرنامه یه کی تراله سر نه م تراژئدییه دراماتیکه نه بۆین. خواتان له گه ل.

دریژە ئومایشتای سەیدەوان

سەلام لە گوێگری بەرێز. بێگومان ماوە کەوتنی نێوان دوو یا چەند بەشی
داستانێک بە یەکە حەوتوو، نەتوانی زیانیکی زۆر، بە هێزایی نووسراوەکە لە لایە کەموە و
لە لایەکی تریشمەوە بە تێگەیشتن و پێخۆشبوونی گوێگر یا خوێندەرەوه بگەیەنێ. من لە
ریزی ئەو کەسانە نیم کە ئەلێن و اباشە بۆ ئەوە داستانێک تەئسیری هەبێ، بە تایبەت
ئەگەر نووسراوەیەک بێ بۆرادیۆ و تەلەفیزیۆن، لە جیگایەکی حەستەم و گەرنگا بێرێشتەوه
تا گوێگر چاوەڕوانی بەشی دووەمی بکا، چونکە لام وایە نووسراوە بێ گیرایی و

کیشه‌ری نموده همین که خویته‌روهه یا گوینگر نه توانی دهستی لڼ هه لگړی و گونی لڼ کلاکات. نه که له بهر نه مه که بزانی پایانه‌کی به کوڼی نه‌گا. که سڼ که له بهر ناتیریک و رووداو گوی له داستان نه‌گړی و چه‌شنی نووسینه‌کی لا گرنګ نیسه، له باری هه‌ستی هونه‌ری‌ممه چه‌شنی مثالیکه که گوی له نه‌فسانه و جتوکه و دیو و پهری نه‌گړی.

پاش نه‌م سه‌ره‌تایه، له به‌رنامه‌ی پیشودا کوتمان که میره‌عزیز سه‌روکی هیلای داسنی له روژنکا سڼ کچی بوسن کوره‌کی هیتا و تمواوی هه‌شیره‌تی داسنی بانگ کرد بوزمه‌واوند؛ به‌لام چارمنووس شتیکی تری له ناو‌چاوانی میره‌عزیزی پیر نووسیبوو. نه‌بوو لڼوی له جباتی زمرده‌ی پتکمنین له‌رزهی گریان لڼی یته میوان. مه‌لکمون پهرده‌گیر بوو.

میره‌عزیز:

«به‌هاره، به‌هاره، به‌هاریکی سه‌ر به‌زستانه

له لایه‌که‌وه مه‌یتی مه‌لکمون هیری نه‌ژنوو سزما‌ی چاوانم له‌بهر ده‌ستانه

له لایه‌کی دیکه‌وه سه‌مایه، هه‌لپه‌رکینه، جلیت و ته‌قله و دیلاته‌ا

بروانه هموری ده‌عاسمانی، له من وایه چاوی هم‌عزیزی داسنیه و پرله‌گریانه

به‌لام نه‌گه‌ر بلنیم هه‌خینلی داسنی ده‌ستی دیلاتی به‌ردن

سورانیان ده‌خمن گرن

دملن هم‌عزیزه کوره‌پیریکی ناخ‌رشه‌په، میوانی دهرده‌کا له‌دهرک و دیوانی

خودایه نه‌گه‌ر هوسری نوو‌حم هه‌بین

له‌گه‌ل سه‌بری نه‌یووب، له‌گه‌ل ده‌وله‌تی جوم‌جمه‌سولتانی

قه‌تم سوکایی ناگاته‌نه‌مو ده‌لی قه‌لنده‌ری بابان‌ویرانی.

به‌هاره، به‌هاره، چه‌ند به‌هاریکی له‌من شین ده‌نوئتی.

تو‌خودا گه‌لی داستان کی دیو‌یه‌تی له‌ده‌وره‌تی زماناندا

له سەر مه یی شۆره سواری رهنج به خه سار،

له باتی قورعان و که لامی،

خۆشخوان و گۆرانپیژ، نایه گول و هموای سۆیسکه یی بخوینی؟»

ویژمر:

پیری دڵ شکاوی کوپ مردوو له گه ل ههستی خوروشانی خۆیا شمیه تی؛
هه ناوی گرگرتوو هانی ئه دا بچته ناو کۆری هه لپه رکێوه بلی: «به سه تی! ئیوه له سەر
له شی ساردمهو بوی لاوکی رهنجه رۆهه لته پهرن. به لی! مه لکه مان مرد و دیلان دوا یی
هات؛ به لام هتێکی تریش له دمروو یا هه یه به ره لگاری وه ستاوه و به تانهوه پتی ئه لی: نا
پیره پیاو! تۆ کوپ ریکت مردوه، دوو کوپ تری ت ماون، تۆ کاتێ بووی به گموره ی
داسیان، له سهرت نووسرا هه موو لاوانی خێله که ت یی جیاوازی به کوپ خۆت بزانی.
نه، میر هه زی! بۆ کارێکی تیه ریو شووه یی مه هینه سهر خۆت. به ته لیا باری گرانی
ئه ماته مه هه لگه و لیان گه یی با لاوان له خۆشی و شادییا نوتم بن.» میر هه زیز کورده
و ئیتر نایه یی بلیم سهر بۆ کامه هتێ دمروون دانه نه وینی. به لام زما وند هه ر وا گه رمه،
ته نیا دلی باوکی پیر و کوپ ریک تازهی ژیر لوو ئکه یه کی به فرین له سه ری سیانی ئه زانن
چ کۆستیکی گه و ره که و توه.

هه زیزی داسی ناچاره هه روه ک جازان به دهم میوانه کانیه وه پتی که نن. سهر له
خێوه تی پیاو ما قوولان بدا و بچته ناو ره شمالی گمنجانمه. ته نانه ت ناچاره گه ریک
له گه ل گهنجه کانا هه لپه ری و شانازی بدا به و گمنجانه که پاشان بۆ دمزگیرانه کانی خۆیان
بگێژنه وه بلین ئیمه له گه ل گموره ی داسیان له کۆری هه لپه رکێدا ده ستمان گر توه.
تراژیدی لیره دایه، دلیکی بریندار ناچاره به دهستی خاوه نه کی خوی بکاته سهر برینا.
ناچاره، چونکه گموره ی خێله که یه تی. چونکه کورده و میوانی هه یه؛ به لام ناخۆ هه ر
به مه دوا یی دی، یا ته بیعت نه یه یی گه و ره ترین تاقیکاری له سهر هه زیزی داسی بکا

بۆ نۆمۆی بزانی نۆم قه‌ڵه‌ پۆلا دارژراوه‌ که‌ی تیکه‌شکی و کام به‌ لادهستی نه‌گاته‌ نۆم
لووتکه‌ به‌رزه‌، که‌ ناوی توانای ئادهمیزاده‌؟! [موسیقی کۆتا] [دنگی شه‌و]
میره‌ه‌زیز [حاله‌تی دۆها و پارانه‌وه‌]:

«ئه‌ی شه‌و! ئه‌ی قه‌ڵای می‌ردان! هه‌میشه‌ له‌ لام خۆشه‌ویست بووی.
له‌ کاتی که‌مه‌ به‌ گنجی ده‌وار مه‌دموار له‌ ژێر بالی ره‌شتا نه‌گه‌رام و کینشکی خێڵام
نه‌کیشا، له‌وکاته‌مه‌ که‌ تو یاره‌ تیت نه‌دام و گرانی خه‌وت نه‌خسته‌ سه‌ر پێلوی چاوی
خاو و خێرانی یاره‌ که‌م و من تاریکایی تۆم نه‌کرد به‌ جیژوان. خودایه‌ گمنجی چه‌ند
خۆشه‌ و مردنی گه‌نجان چه‌ند تاله‌! به‌لام ئه‌ی شه‌و! ئێسته‌ من پر به‌ دل لیت نه‌ترسم! له‌
ناو چاوانی گرژ و مۆنت له‌ تاریکی و ته‌نیا بێت نه‌ترسم. خه‌و له‌ چاوم تۆراوه‌.
چاوه‌روانم نه‌ستێره‌ی به‌یان له‌ سه‌ر هه‌وار هه‌لێ و ده‌روازه‌ی به‌یانی به‌کریتموه‌. چه‌ند
دوور و درێژ و بێ سنووری ئه‌ی شه‌وی ره‌ش!»

[دنگی چه‌ند که‌سیک، تیکه‌ل و پیکه‌ل و ورته‌ورتی نه‌سپایی]

شوان:

«داخی گرانم، میرم! کاتی نیمه‌ گه‌شتین هه‌ناسه‌ی دوا‌یی بوو!»

[موسیقی توند و به‌ته‌وژم - زه‌ربه‌یی -]

میره‌ه‌زیز:

«کامه‌یان؟! ئیچیروان یا سه‌یدمه‌وان?!» [به‌ سه‌رسوڕمانه‌وه‌ ده‌یلت و دنگی

دله‌رز]

شوان:

«ئیچیروان گه‌روم! له‌ ره‌وه‌زیکی به‌رز که‌وتۆته‌ خواره‌وه‌!»

میره‌ه‌زیز:

«بیه‌ن له‌ په‌نا گۆزی مه‌لکه‌وان یینێژن! هه‌وال بده‌ن به‌ سه‌یدمه‌وان. منیش هه‌ر

نیستا نه تانگرمهوه. به لّام ناین که س بهم باسه بزانی!»

ویژهر:

کۆله که یه کی تریش رووخا. نه ستیره یه کی تریش راخوشی و توایه وه.
به سه رهات چی له گیانی همیزی داسنی دهوی؛ له زه ما وندمه وه تا مردن، له هیراوه تا
هومیدبران، له به هارمه وه تا زستان؛ ریگایه کی دووره، به لّام ته بیمه ت نه یه موی له یه ک
چاو تروکاندنا میره همیزی داسنی بهم همموو ریگایه دا رابکیشی؛ چۆن نهیی؟!
با بهیتمه وه یز به رنامه یه کی تر. خواتان له گه ل.

